

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Filenin Andunda

VANCOUVER FIRTINASI SERİSİ
STEPHANIE ARCHER

Otoriten, Bastan Çıkarıcı ve Romantik

**Lisedeyken âşık olduğum ateşli,
huysuz kalecinin şimdi asistanlığını yapıyorum.**

Eski sevgilim müzik kariyerimdeki hayallerimi yıktıktan sonra bir daha kalbimi kimsenin kırmasına izin vermeyecektim. Bir hokey oyuncusunun asistanı olarak çalışmak aslında çok kolay olmalıydı ama Jamie Streicher'la ilgili hiçbir şey kolay değildi. İnanılmaz derecede seksi ve bir o kadar da huysuzdu ve bana katlanamadığı her halinden belliydi. Devasa egosuna rağmen yanına taşınmamı istemişti. İşleri profesyonelce yürütmek sorun olmasa gerekti.

Huysuz olmasına rağmen Jamie şaşırtıcı derecede tatlı ve korumacı.

Jamie'nin eski sevgilimin yatakta çok kötü olduğunu öğrenmesiyle rekabetçi doğası adeta canlandı ve beni her anlamda cesaretlendirip şımartmaya kararlıydı. Eskiden şarkı yazarken hissettiğim o kıvılcım yeniden alev almaya başlamıştı. Maçlarda onun formasını giymek, takımla partilere gitmek ve Jamie'nin beni teşvik etmesiyle yeniden sahnede olmak... Galiba ona âşık oluyorum.

Kalbimi kırabilir ama buna değer.

Çevirmen: İren Kori

ISBN 978-625-94421-2-9

@juno_kitap

KDV'den muafır.

Yetişkin okurlar içindir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Filenin Andunda

STEPHANIE ARCHER

m

Juno Kitap - 3

FİLENİN ARDINDA

Stephanie Archer

Original Adı: Behind The Net

Çeviren: İren Kori

Yayına Hazırlayan: Nazlıcan Kabataş

1. Baskı: Juno Kitap, İstanbul, 2024

ISBN: 978-625-94421-2-9

Yayınevi Sertifika No: 47887

Copyright © 2023 by Stephanie Archer

Cover Image © Echo Grayce / Wildheart Graphics

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.

**Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da
tamamen çoğaltılamaz.**

JUNO KİTAP

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

info@junokitap.com

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

*Kazandığımda en yüksek sesle alkışlayan
Bryan, Alanna, Sarah, Helen ve Anthea için...*

1. BÖLÜM

JAMIE

SOL KANAT OYUNCUSU kaleye doğru kaydı ve sopasını güçlü bir şekilde sallayarak pakı bana attı. Pak eldivenime *yüksek sesli bir darbeye* çarptığında kanım rekabet ve tatmin hissiyle alev aldı.

Yeni takım arkadaşım yanımdan rüzgâr gibi geçerken, “Streicher, sayı verme,” diye seslendi ve hızlı bir baş onayı ile pakı buz pistine fırlattım. New York’ta taraftarlar maçlarda böyle tezahürat yapardı. Geçen yıl Vezina Kupası’nı -Ulusal Hokey Ligi’nin en iyi kalecisi ödülünü- kazandığımda performansıyla ilgili konuşmada buna gönderme yapmışlardı.

Yedek kulübesinin yanında antrenörler notlar alıyor ve takımın performansım tartışıyordu. Bir pak yanımdan geçerken midem kasıldı. Baş antrenörün bakışı bana doğru kaydı, yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu.

İki hafta önce Vancouver Storm’da oynayabilmek için herhangi bir takıma bağlı olmayan bir oyuncu olarak değerimin altında bir kontrata imza atmıştım. Araba kazasına sebep olan bir panik atak geçirdikten sonra annem iyi olduğu konusunda ısrar etmişti ama rahatsızlığını benden saklama sebebinin, bunun kötüye gitmesi olduğunu biliyordum. Takım benimle daha düşük ücretten bir kontrat imzaladığından, onlar için bir kazançtım. Beni daha yüksek bir ücret karşılığında satabilirlerdi ve bu konuda hiçbir söz hakkım olmazdı. Kısa süre önce

ucuza kapattıkları bir ev gibiydim ve daha iyi bir şey almaya karar verirlerse, beni satarlardı.

İçim endişeyle doldu. Ben bebekken babamın sarhoş halde araba kullandığı için yaptığı bir kazada ölmesinden sonra, annem yıllarca depresyon ve kaygı bozukluğuyla boğuşmuştu ama ben ilgilenmiyorken durumu çok daha kötüleşmişti.

Vancouver'dan ayrılmak bir seçenek değildi ve sevdiğim spordan vazgeçmeyecektim, dolayısıyla bu sezon iyi gitmeliydi. Beni satmamaları için en iyi oyunumu sergilemeli ve üstün pozisyonumu korumalıyım. Bu yıl odaklanmam gerekiyordu.

Antrenman devam ederken oyuncular egzersiz rutinlerini yapıyordu. Onlarla ilgili önceki maçlardan bildiklerimi hatırladım. Geçmişte Vancouver Storm'a karşı oynamıştım ve yüzlerine aşınaydım ama bu çocukları eski takımımıdakiler kadar tanı mıyordum. On dokuz yaşımdan beri, yedi yıl boyunca New York'ta oynamıştım. Bu antrenörleri tanı mıyordum ve gençler takımına katılmak için ayrıldığımdan beri, bu şehir artık ev gibi hissettirmiyordu ama şu anda olmam gereken yer Vancouver'dı.

Göğsümde bir şey gerildi. Antrenman kampının daha ilk günüydü ama en iyi performansımı sergileme konusunda hiç olmadığı kadar baskı hissediyordum.

Düdük çaldı ve diğer oyuncularla birlikte yedek kulübesine doğru kaydım.

“Gözünüzü dört açın çocuklar,” dedi antrenör biz yedek kulübesinin etrafında toplanırken.

Geçen sezonun sonunda ki Storm'un tarihindeki en kötü sezonlardan biriydi, Tate Ward yeni baş antrenör ilan edilmiş, spor manşetlerine çıkmıştı. Bu adam otuzlarının sonlarındaydı, bazı Vancouver oyuncularından fazla yaşlı değildi ve dizinden sakatlanmasıyla sona erene kadar ligde bir kanat oyuncusu olarak umut vaat eden bir kariyeri vardı. Geçen seneye kadar kolejde hokey antrenörlüğü yapıyordu ve hokey haberlerinde okuduğuma göre, taraftarlar kuşkuluydu. Baş

antrenörler normalde profesyonel seviyede daha fazla deneyimi bulunan yaşça daha büyük kişiler olurdu.

Ward bana bakınca kaleci maskemin altındaki çenem gerildi.

“Önümüzdeki birkaç sezon boyunca yapacak çok işimiz var,” dedi oyuncu grubunu incelerken. “Geçen seneyi ligin neredeyse sonunda tamamladık.”

Oyuncular patenlerinin üstünde kımıldanarak kendilerini hazırlarken havaya ağırlık çöktü. Bu noktada çoğu antrenör, oyuncuların kusurlarını ve zayıflıklarını belirtirdi. Geçen sene takımın nasıl batırdığını. Şimdi bize kaybetmenin bir seçenek olmadığını söyleyecekti.

Bunu çok iyi biliyordum.

“Başarmak dışında bir şansımız yok,” dedi Ward bunun yerine bize çarpık bir sırtışla. “Soyunma odasına gidin ve dinlenin. Yarın görüşürüz.”

Oyuncular buz pistinden ayrılırken kaşlarımı çatıp maskemi çıkardım. Ward’un bu hoş, destekleyici yüz ifadesinin birkaç hafta içinde sezon başlar başlamaz kaybolacağından ve baskının somut olacağından emindim.

Soyunma odasına gitmek için koridora yöneldiğimde, “Streicher,” diye seslendi Ward. Bana yaklaşıp geri kalan oyuncuları başıyla selamlayıp onların ayaklarını sürüyerek koridorda ilerlemesini bekledi. “Yerleşme işi nasıl gidiyor?”

Başımı öne eğdim. “İyi.” Dairem boşaltmaya vakit bulamadığım kutularla doluydu. “Ee, daireyi ayarladığın için teşekkür ederim. Ve nakliyecileri.”

Stres omuz kaslarımda toplanırken bir elimi saçlarımdan arasından geçirdim. Başkalarının yardımını kabul etmekten nefret ederdim.

Ward elini sallayarak beni geçiştirdi. “Oyuncuların yerleşmesine yardım etmek bizim görevimiz. Aslında birçok oyuncu bir asistan ister. Eşyalarını boşaltmana, öğünlerini hazırlamaya, arabanın bakımının yapılmasına, köpeğini yürüyüşe çıkarmaya yardım edebilir.”

“Benim köpeğim yok.”

Kıs kıs güldü. “Ne demek istediğimi biliyorsun. İhtiyacın olan her şeyi sağlamak için buradayız, böylece sen de buz pistine odaklanabilirsin. Bir şeye ihtiyacın olursa bize bildir-men yeter.”

Buz pistine odaklanmak için yardıma ihtiyacım yoktu. Hayatımı benim için önemli olan iki konuya indirgemiştim: Hokey ve annem.

“Elbette,” derken hiçbir şey istemeyeceğimi çok iyi bili-yordum.

Her zaman kendi başının çaresine bakan biri olmuştum. Bu değişmeyecekti.

Ward sesini alçalttı. “Annenin herhangi bir yardıma ihti-yacı olursa, ona da destek olabiliriz.”

Vancouver’a transfer talebinde bulunduğumda, nedenini sormak için beni o aramıştı. Ona her şeyi anlatmıştım. An-nemle ilgili gerçeği bilen tek kişiydi.

Kaygım aniden arttı; bu yüzden lanet ağzımı açmamam gerekirdi. Şimdi insanlar konuya dahil olmak istiyordu. Be-denimdeki her içgüdü başkaldırıyor ve omuzlarım sarsılı-yordu.

Bu yıl programım çok yorucu olacaktı. Takım antrenman-ları, kaleci antrenörüyle idman ve kendi egzersizlerimle bir-likte yarısı evde, Vancouver’da ve yarısı deplasmanda seksen iki maç. Bununla kalmayıp fizyoterapistim, masaj terapistim, spor psikoloğum ve kişisel antrenörümle seanslarım vardı.

Göğsümde rekabet ve beklenti karışımı bir şey alevlendi. Beş yaşımdan beri hokeyde rekabet ediyordum ve zorlu mül-cadelelerde başarılıydım. Baskı beni teşvik ederdi. Yıllarca süren eğitim beni sınırlarını zorlamayı ve kazanmayı seven bir insan yapmıştı.

Peki bu yıl? Annemin ne kadar inatçı ve programımın ne kadar yoğun olacağının ortak etkisiyle bu yıl mı? Bu çok zor-layıcı bir meydan okuma olacaktı.

Fakat odağımı kaybetmediğim sürece başa çıkamayacağımı bir şey değildi.

“İyiyiz.” Cevabım kısa ve özdü. “Teşekkürler.”

Her zaman yalnızca annem ve ben olmuştuk. Bununla başa çıkabilirdim. Her zaman başa çıkmıştım.

Duş alıp üstümü değiştirdikten sonra spor kompleksinden ayrılıp aceleyle öğle yemeği aldım ve spor salonuna gitmeden önce kestirmek için evin yolunu tuttum. Spor kompleksinden caddeye çıkan bir ara sokakta yürürken çöp bidonlarının yanından gelen bir ses beni durdurdu.

Kabarık tüylü kahverengi bir köpeğin poposu bir kutudan dışarı çıkıyordu. Yanından yürüyüp geçerken köpek başını kutudan kaldırıp bana baktı. Burnunun her tarafına peynirli makarna bulaşmıştı.

Köpek bana kuyruğunu sallarken gözlerimi dikip ona baktım. Gözleri koyu kahverengiydi, heyecanla parlıyordu. Cinsini ayırt etmek zordu. Yirmi ile yirmi beş kilo arasındaydı, belki bir labradorla bir spanyel kırmasıydı. Kulaklarından biri diğerinden daha kısaydı.

Köpek bir adım ilerledi ve ben bir adım geriledim.

“Asla olmaz,” dedim ona.

Köpek yere devrildi, karnını sergilemek için yuvarlandı ve kaldırımın üstünde kuyruğu ileri geri salınırken karnının okşanmasını rica ederek bekledi.

Sahibi neredeydi? Ara sokakta bir uçtan diğer uca göz gezdirdim ama yalnızdık. Onu incelerken burnum kırıştı. Tasma yoktu ve makarnayla kaplı burnu kirli ve yağlıydı. Fazla uzun olan tüyleri gözlerine düşüyordu ve tüylerinin kesilmesine ihtiyaç duysa da ne kadar zayıf olduğunu görebiliyordum.

Göğsümde hoşlanmadığım bir burulma hissi oluştu.

Başımla çöpü işaret ederken somurtup, “Onu yeme,” dedim. “Hasta olursun.”

Pembe dili ağzının kenarından dışarı çıkmıştı.

“Eve git.”

Sert konuşmuş olmama rağmen o hâlâ karnını okşamam için bekliyordu.

Kalbim sıkıştı ama hislerimi uzaklaştırdım. *Hayır*. Bu benim sorunum değildi. Dikkatimi dağıtacak bir şeyle işim olmazdı. Tanrı aşkına, ben randevuya bile çıkmazdım çünkü insanların onlara verebileceğimden fazlasını istediğini kendi deneyimlerime dayanarak biliyordum.

Fakat onu burada bırakamazdım. Bir araba ona çarpabilir veya bir çakal ona zarar verebilirdi. Onu hasta edecek bir şey yiyebilirdi.

Hayvanları Koruma Derneği onu alırdı. Telefonumu çıkardım ve Google’da biraz araştırdıktan sonra en yakın yeri aradım.

“Şehir merkezindeki spor kompleksinin arkasında bir köpek var,” dedim telefona cevap veren kadına. Vancouver şehir merkezinde yalnızca bir spor kompleksi vardı, bu yüzden nereyi kastettiğimi bilecekti. Hattın diğer ucunda arka plandan köpeklerin havlama sesi geliyordu. “Acaba biri gelip onu alabilir mi?”

Kadın bir kahkaha attı. “Tatlım, personel eksikliğimiz var. Onu yerleşimlerimizden birine bırakman gerekecek.”

Telefonu kapatmadan önce köpekleri kabul eden yerleşimlerini listeledi. Yakınılardakilerin hepsi tamamen dolu olduğundan onu bırakmak için şehrin dışına birkaç saat araba sürmem gerekecekti. Telefona göz attım, bakışlarımı köpeğe indirmeden önce alnım kırıştı.

Ayağa fırladı, hâlâ kuyruğunu sallayarak bana bakıyordu. Sanki ona bir ödül vereceğimi falan sanıyordu. Göğsümde sinir bozucu bir gerilim hissettim.

“Ne?” diye sordum köpeğe ve kuyruğunu daha şiddetli salladı. Göğsümde bir şey ısındı ve yutkunduğumda boğazım kurumuştu.

Onu öylece burada bırakamazdım.

Beynimin gerisinde katı, disiplinli parçam dudak büktü. Çılgın programım ne olacaktı? Lanet olası bir köpekle uğraşamazdım. Her şeyi batırmadan bir kız arkadaşla bile başa çıkamıyordum. Bir köpekle ilgilenemeyeceğime kesinlikle emindim. Sezonun yarısında yolculuk ediyordum.

Ama onu öylece burada bırakamazdım.

Kuyruğunu tekrar salladı ve bana o kahverengi gözleriyle baktı. Onu yanımda tutmayacak, bir barınağa götürecektim.

O akşam barınağın dışında arabamda oturmuş, küçük ama bakımlı binayı inceliyordum. İçerideki havlamaları duyabiliyordum. Binanın yanında köpek oyuncaklarının ve bazı plastik ekipmanların bulunduğu, oyun alanı gibi çitlerle çevrili bir alan vardı.

Yolcu koltuğundaki köpek merakla pencereden dışarı bakıyordu. Havayı koklaması için camı indirdim.

İnternette kayıp köpek ilanlarını didik didik aradıktan sonra başıboş köpekleri kabul eden ve onları sahiplendiren yüksek puanlı bir çiftlik bulmuştum. Olası sahipleri dikkatle inceliyorlardı ve burada köpeklere iyi bakılıyordu.

Bulabildiğim en iyi barınak buydu. Buraya ulaşmak için üç saat araba sürmüştüm.

Bakışlarım mekânı hızla tararken boğazımdaki düğümle yutkundum. Onu burada bıraktığımı kafamda canlandırdığımda mideme bir ağırlık çöktü.

Köpek bana baktı ve hızlı hızlı solurken dili dışarı sarkıyordu.

“Seni yanımda tutamam,” dedim ona.

Ayağa kalkıp kucağıma tırmanmaya çalıştı ve iç geçirdim. Ben araba sürerken bunu yapmayı deneyip durmuştu. Kucağıma kıvrıldı ve başını kol dayanağına yasladı.

Kahretsin. Bunun böyle zor olacağını bilseydim, en başından onu almazdım.

Bu bir yalandı. Onu kirli bir ara sokakta bırakmam mümkün değildi.

Onu neden yanımda tutamayacağımın sebeplerini kendime tekrar ettim. Asla bir köpeğim olmamıştı. Bir köpeğe nasıl bakmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Annem ruh sağlığıyla ilgili ciddi sorunlar yaşıyordu ve ister kabul etsin ister etmesin, bana ihtiyacı vardı. Hokeye odaklanmam gerekiyordu. On dokuz yaşındayken eski kız arkadaşım Erin’le ayrıldıktan sonra, sorumluluklardan uzak durmuştum. Bu köpek büyük bir sorumluluktan ve zorlu programımı yürütmemde bana engel çıkaracaktı.

Buna rağmen içimdeki tereddüt artıyordu. Kusur arayarak binayı inceledim. Bahçede az sayıda zararlı ot vardı. Dış çerçevenin yeniden boyanması gerekiyordu. Arazide büyük ihtimalle köpeklerin kazmış olduğu birkaç çukur vardı. Bir köpek başa çıkamazdım ama onu burada da bırakamazdım.

Bu yer onun için yeterince iyi değildi.

Burun kemiğimi ovuştururken kararımı çoktan verdiğimi biliyordum. Kahretsin.

“Hey.”

Başı hızla yukarı kalktı ve parlak gözlerle bana baktı. Kalbim sızladı.

“Benimle yaşamak ister misin?” diye sordum ona, o ise sevimli bakışlarla bana bakmayı sürdürdü. “Ah. Bir ödül istiyorsun.”

Kalktı ve kucağımdan yolcu koltuğına atlayıp beklemeye koyuldu. Arka koltuğına uzandım ve onun için satın aldığım ödül poşetini açtım, ona birkaç tane vererek onları çatır çutur yemesini izledim.

Kararımı vermiştim ve bunun iyi bir fikir olmadığını söyleyen kafamdaki cılız sesi duymazdan geldim. Köpeğin yolcu koltuğunda top şeklinde kıvrılıp uykuya dalmasını izledim. Bu sene bir asistan tutmak için param vardı ve köpeğe iyi bakılacaktı.

Telefonumda rehberimdeki kişileri kaydırarak aradığım kişiyi buldum.

“Streicher,” diye cevap verdi Ward.

“Selam.” O kötü his tekrar midemi sararken çenemi ovuşturdum. “Fikrimi değiştirdim. Bir asistana ihtiyacım olacak.”

2. BÖLÜM

PIPPA

JAMIE STREICHER'IN apartmanının önünde dikilirken kalbim küt küt atıyordu.

Onu bizzat en son gördüğümde, lisenin kantininde beyaz tişörtümün üstüne mavi bir buzlu içecek dökmüştüm. Soğuk, ilgisiz duruşu, yeşil gözlerini hızla bana çevirdikten sonra geri kalan çekici, popüler sporcularla sohbetine dönmesi zihnimde detaylarıyla yeniden canlandı.

Şimdiyse onun asistanı olacaktım.

Her zaman bir pislikti ama Tanrım, o zaman bile öyle muhteşemdi ki! Gür, koyu renkli saçları her zaman hokey oynamaktan biraz dağınıktı. Keskin çene, güçlü burun. Geniş, güçlü omuzlar ve uzun bir boy. *Çok uzun bir boy.* Adaletsizce koyu renkli kirpikler. Benim tüm ergenliğime yayılmış görünen sıkıntılı ergenlik dönemi ona hiç uğramamıştı. Sessiz, göz korkutucu, huysuz tarzı okuldaki diğer her kız ve erkeklerin yarısıyla birlikte benim de hem sinirimi bozuyor hem de beni büyüylüyordu.

Aman Tanrım. Derin bir nefes alıp dışarıdaki tuş takımına daire numarasını girdim. Cevap vermeden kapıyı açmak için düğmeye basıp beni içeri aldı. Çatı katına çıkarken asansörde midem bulandı.

Artık o müzik grubundaki şapşal kız değildim. Yetişkin bir kadındım. Sekiz yıl geçmişti. Ona karşı hissettiğim gençlik aşkım bitmişti.

Bu işe ihtiyacım vardı. Beş parasızdım ve ablamın kanepesinde uyuyordum. Barry's Hot Dog Hut'taki berbat işimden bir haftanın sonunda, önceden haber vermeden ayrılmıştım. Geri dönmek isteseydim bile -ki istemiyordum, işi yalnızca faturaları ödemenin ve kirada Hazel'a destek olmanın acil bir yolu olarak kabul etmiştim- beni asla yeniden işe almazlardı.

Kaldı ki Jamie'nin beni hatırlıyor olması mümkün değildi. Lisemiz çok büyüktü. Ben sakar, müzik tutkunu bir kızdım, sürekli müzik grubundan çocuklarla takılırdım ve o seksi bir hokey oyuncusuydu. Ondan iki yaş küçük olduğumdan ne birlikte dersimiz ne de ortak arkadaşlarımız vardı. O kahrolası bir tanrıya benzeyen, NHL'in en iyi kalecilerinden biriydi. İlişki yaşamakla ilgilenmediğinin bilinmesi, görünüşe göre insanların vahşi davranışlarını körüklüyordu. Geçen yıl birisi buz pistine Jamie için külodunu fırlatmıştı; bu olay spor özetlerinde baştan sona gösterilmişti.

Beni hatırlamayacaktı.

Onun katına yaklaşırken kat numaralarının artmasını izledim.

Antrenman ve egzersizle meşgul olacaktı. Onu görmeyecektim.

Ayrıca bu işe gerçekten ama gerçekten ihtiyacım vardı. Müzik sektöründen ve onun ünlü pisliklerinden bıkmıştım. Pazarlama üzerine eğitim almıştım ve bu yoldan ilerlemenin zamanıydı. Vancouver iş ilanlarında pazarlama üzerine tek seçenekte de en az beş yıllık tecrübe isteniyordu, bu yüzden ben dikkate bile alınmazdım. Vancouver Storm'da bir fizyoterapist olarak çalışan ablam Hazel'a göre, takımda yakında bir pazarlama işi açılacaktı. İçeriden işe alımları tercih ettiklerini söylemişti.

Bu asistanlık işi benim fırsatımdı. Geçiciydi. Kendimi bu işte kanıtlarsam, takımdaki pazarlama işi için yolumu açardı.

Asansör en üst katta açıldı ve Jamie'nin kapısına yürürken

derin, sakinleştirici bir nefes aldım. İşe yaramadı; kalbim göğsümün ön duvarına güm güm vuruyordu.

Bu işe ihtiyacım var diye hatırlattım kendime.

Kapıya vurdum, kapı aniden açıldı ve nabzım ucuz elma şarabından sarhoş olmuşum gibi atıyordu.

Jamie yetişkin olarak çok daha çekiciydi. Bir de yüz yüzeyken mi? Aslında bu adaletsizlikti.

Bedeni kapı girişini kaplamıştı. Benden otuz santim kadar daha uzundu ve vücudu uzun kollu antrenman tişörtünün altında bile kusursuzdu. İnce kumaş geniş omuzlarında esniyordu. Havlayan ve dairede onun arkasında koşturan köpeğin belli belirsiz farkındaydım ama Jamie bir elini kapı çerçevesine dayarken bakışlarımla onun hareketini takip ettim. Tişörtünün kollarını yukarı itmişti ve gözlerim ön kolunda oyalandı.

Jamie Streicher'ın ön kolları bir kadını hamile bırakabilirdi.

Gözlerimi dikmiş, bakıyordum. Bakışlarımı hızla yüzüne çevirdim.

Öf. Midem kötü oldu. Yıllar önceki o ergenlik aşkı bir kuyruklu yıldız gibi tekrar hayatıma girip beni heyecanlandırdı. Gözleri hâlâ balta girmemiş bir ormanın tüm tonları gibi çok koyu, çok canlı bir yeşildi. Midem altüst oldu.

“Selam,” diye fısıldadım boğazımı temizlemeden önce. Yüzüm yanıyordu. “Selam.” Sesim bu kez daha güçlüydü ve neşeli bir şekilde sahte bir gülümseme takındım. “Ben Pippa, yeni asistanın.” Bir elimle atkuyruğumu düzeltiyordum.

Bir an yüzünde boş bir ifade oluştuktan sonra bakışları keskinleşti ve ifadesi öfkeli bir hal aldı.

Düşüncelerim havada konfeti gibi dağıldı. Kelimeler mi? Onları bilmiyordum. Ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadı. Jamie'nin saçları gür, kısa ve biraz dalgalıydı. Az önce duştan çıkmış gibi nemliydi ve ben parmaklarımı saçlarının arasından geçirmek istiyordum.

Bakışları üzerimde oyalanırken geçen her saniyeyle birlikte daha düşmanca bir ifadeye büründü, ardından ona sıkıntı veriyormuşum gibi iç geçirdi. Lisedeyken de böyle görünürdü: Somurtkan, rahatsız olmuş, huysuz. Gerçi hiç etkileşimde bulunmamıştık.

“Harika.” Kelimeyi küfrediyormuş gibi söyledi, sanki ben görmek istediği son insandım. Dönüp dairenin içine yürüdü.

Beni hatırlamayacağını biliyordum.

Utanç ve hayretle dolu neşesiz bir kahkahayı bastırdım. Tavrına neden şaşırdığımı bilmiyordum. Eski erkek arkadaşım Zach ve tayfasından tek bir şey öğrendiysem, göz kamaştırıcı, ünlü insanların su katılmadık dallamalar olmasına izin verildiği idi. Dünya bunu onların yanına bırakırdı.

Jamie Streicher da istisna değildi.

Açık kapıyı, onu takip etmem için bir işaret olarak kabul ettim. Köpek ayaklarıma doğru koşturup üzerime atladı. Pembe bir tasma takıyordu ve onu ânında sevdim.

“Aşağı,” diye emretti Jamie ensemdeki tüyleri diken diken eden sert bir sesle. Köpek ona aldırmadı, kuyruğunu sertçe sallayarak bacaklarıma zıpladı.

“Selam köpekçik.” Çömeldim ve bana öpücük vermeye çalışırken kahkaha attım.

Şapşal, yabani enerjiyle doluydu; patileriyle yere küçük küçük, hafifçe vururken kuyruğunu öyle sert sallıyordu ki düşebilirdi. Kuyruğunun üstündeki noktayı kaşıdığım da poposu çok tatlı bir şekilde kıpırdadı.

Âşık oldum.

Jamie hoşnutsuzlukla boğazını temizledi. Utançla göğsümde bir ürperme hissettim ama bu duyguyu uzaklaştırdım. Köpeğiyle ilgilenmesine yardım etmek için buradaydım; onun derdi neydi? Doğrulduğumda yüzümün ısındığını hissediyordum.

Peki ya dairesi? İçinde bulunduğum en güzel yerlerden biriydi. *Gördüğüm* en güzel yerlerden biriydi. Yerden tavana

pencereler iki kat boyunca uzanıyordu, ayrıca okyanusa ve North Shore Dağları'na bakıyordu; iç duvarı olmayan oturma odası ile mutfak ışıqla dolduruyordu. Mutfak pırıl pırıl ve ferahtı; oturma odası taşındığını gösteren kutular ve köpek oyuncaklarıyla karman çorman olsa da kocaman kanepeler çok rahat ve davetkâr görünüyordu. Yatak odalarına çıktığını varsaydığım merdivenler vardı. Pencerelerden Kuzey Vancouver'ı ve dağları görebiliyordum. Yağmurlu, kasvetli Vancouver kışının en kötü fırtınalı gününde bile manzara muhteşem olacaktı.

Eminim bu evde devasa bir küvet de vardı.

Köpeği okşarken, "Adı ne?" diye sordum Jamie'ye. Bana yaslanmıştı, belli ki tüm bu ilgiye bayılıyordu.

Jamie'nin çenesindeki bir kas seğirdi ve bana bakış şekli midemi altüst etti. Yeşil gözleri çok keskin ve deliciydi; onun hiç gülümseyip gülümsemediğini merak ettim. "Bilmiyorum."

Kanepenin yanındaki zeminde dev, pofuduk bir köpek yatağı vardı ve yaklaşık yüz tane renkli oyuncak oturma odasına baştan sona saçılmıştı. Bir su kabı ve boş bir yemek kabı mutfakta yerde duruyordu ve tezgâhta yarısı boş, kocaman bir ödül maması poşeti vardı. Köpek, oyuncaklardan birine doğru koşuktan sonra onu Jamie'nin ayaklarının yanına götürdü ve kuyruğunu sallayarak ona baktı.

"Spor kompleksine gitmem gerekiyor. Bu işi hemen halledelim," dedi Jamie, ben vaktini çarçur ediyormuşum gibi. Uzun adımlarla yanımdan geçti ve geçerken kokusu burnuma doldu.

Gözlerim resmen şaşı olacaktı. Kokusu inanılmazdı. Erkek deodorantının şu tarifi zor kokusuydu: Aynı anda keskin, baharatlı, çarpıcı, taze ve temiz. Kokunun adı büyük ihtimalle Çığ veya Kasırga ya da benzer biçimde güçlü ve durdurulamaz bir şeydi. Yüzümü tişörtüne bastırıp onu içime çekmek istiyordum. Büyük ihtimalle kendimden geçerdim.

Mutfakta dolanıp bana köpeğin yemeğinin nerede olduğunu gösterirken güç ve zarafetle hareket etme şekline hayran kaldım. Sırt kasları tişörtünün altında dalgalanıyordu. Omuzları çok genişti. Boyu çok ama çok uzundu.

Hâlâ kendini tanıtmadığını fark ettim. Zach'ın turnesinde kulise gelen ünlüler böyle yapardı, sanki onların kim olduğunu bilmenizi beklerlerdi.

“Tüm iletişimimiz e-posta veya mesaj yoluyla olacak,” dedi Jamie. “Köpeği yürüyüşe çıkar, köpeği besle, onu beladan uzak tut. Onu çoktan veterinere ve tüy bakımına götürdüm.” Ona tekrar baktı.

Jamie'ye güven verici bir şekilde gülümsedim. “Hepsini halledebilirim.”

“Güzel.” Ses tonu keskindi.

Vay be. Bay Önemli Şahsiyet tam buradaydı. Güçlülükle yutkundum. Çok otoriterdi. Bir ürperti bedenime yayılırken tenim karıncalandı. Eminim yatakta da otoriterdi.

“Çünkü bu senin görevin,” diye ekledi.

Bir bulantı hissi boğazımdan yukarı tırmandı ama onu bastırdım. Artık on altı yaşında değildim. Nasıl davranacağımı biliyordum ve Jamie'nin tarzını biliyordum. Zach'ten sonra böyle erkeklere âşık olmamam gerektiğini öğrenmiştim. Ünlü erkeklere. Egosu olan erkeklere. Bir şeylerin sonuçlarına katlanma zahmetine girmeyen, canları ne isterse onu yapabileceklerine inanan erkeklere.

Benden basitçe bıacak ve beni başından savacak erkeklere.

“Maç olan günlerde öğle yemeğinden sonra kestiririm,” dedi omzunun üstünden. Onun peşinden üst kata çıkıyordum. “Tamamen sessizliğe ihtiyaç duyarım.”

Ona resmi bir selam verip, “*Baş üstüne efendim!*” demek için tüm irade gücümü kullanmam gerekti. İçimden bir ses, Jamie'nin buna gülmeyeceğini söylüyordu. “O sırada köpeği uzun bir yürüyüşe çıkarırım.”

Homurdandı. Büyük ihtimalle bu ona özgü sevinç gözyaşlarıydı.

Üst katın koridorunda açık bir kapının girişinde durdu. Odada üç beş geniş kutunun dışında bir şey yoktu ve bir şilte naylona sarılıydı.

“Burası benim odam mı olacak?” diye sordum.

Jamie kaşlarını çatı ve midem kasıldı.

“Yani sen yokken uyuyacağım oda burası mı olacak?” diye netleştirdim. Böylece tam zamanlı olarak buraya taşınmaya çalıştığımı falan düşünmezdi. “Köpekle ilgileneceğim zaman.”

Kollarını kavuşturdu. “Evet.”

Bana bakış şekli midemin, köpeğin zemindeki patileri gibi küçük küçük vurmasına neden oluyordu. Gergin tepkim tekrar gülümsemek oldu, bunun üstüne Jamie’nin kaşlarını çatmasıyla alnındaki çizgiler derinleşti.

“Harika.” Sesim adeta cıvıldayarak çıktı.

Çenesini koridorun ilerisindeki banyoya doğru eğdi. “O banyoyu kullanabilirsin. Benimki odamda.”

Gözleri bende oyalandı ve bakışının ağırlığı altında kıpırdanmamaya çalıştım. Bu adam benden hoşlanmıyordu ama hayatını ne kadar kolaylaştırabileceğimi fark ettiğinde bunu tersine çevirecektim. Üstelik beni asla görmeyecekti bile.

Bu işi kaybetmek bir seçenek değildi.

3. BÖLÜM

JAMIE

PIPPA HARTLEY oturma odamda dikilmiş, köpeğimle oynuyordu ve ben nefes alamıyordum. Kapıyı açtığımda halüsinasyon gördüğümü sanmıştım.

Saçları daha uzundu. Bana adımı unutturan aynı utangaç gülümseme, aynı ışıltılı mavi-gri gözler. Lisede müzik grubundan diğer çocuklarla konuşurken veya gülerken duymaya çabaladığım aynı yumuşak, ahenkli ses.

Fakat yetişkin olarak aşırı muhteşemdi. Tam bir afetti. Yaz güneşinden dolayı burnunun ve elmacık kemiklerinin üzerinde çiller oluşmuştu ve ne kahverengi ne de sarı denilebilecek karamel rengi saçlarında altın tutamlar vardı. Lisede diş telleri sevimli olmasına rağmen bugünkü gülümsemesi neredeyse kalbimi durduruyordu.

Sanki beni hatırlamıyormuş gibi, “*Ben Pippa,*” demişti kapıda. Neden bunun beni böyle hayal kırıklığına uğrattığını bilmiyordum.

Köpekle ip çekmece oynarken, “Eşyalarını boşaltmana yardım etmemi ister misin?” diye sordu. “Veya senin için market alışverişi yapıp yemek hazırlayabilirim.”

Konuşurken ağzının güzel kıvrımını izliyordum. Yumuşak görünümlü dudakları pembenin kusursuz bir tonundaydı. Her zaman öyleydi.

Kahretsin.

“Hayır.” Kelime ağzımdan niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı ama asabım bozulmuştu.

Pippa Hartley'nin etrafında düzgün düşünemiyordum. Her zaman bu böyleydi.

Bir anda, şarkı söylerken okulun müzik odasının dışındaki koridorda onu dinlediğimi hatırladım. Şimdiye dek duyduğum en güzel, büyüleyici, muhteşem sese sahipti; tatlıydı ama bazı notalara çıktığında çatallaşıyordu. Güçlüydü ama bazı kısımlarda yumuşaktı. Her zaman kontrollüydü. Pippa sesini nasıl kullanması gerektiğini tam olarak biliyordu. Fakat asla herkesin önünde şarkı söylemezdi. Daima o Zach denen kahrolası herif söylerdi ve Pippa onun gerisinde gitar çalardı.

Hâlâ şarkı söyleyip söylemediğini merak ettim.

Hâlâ o herifle birlikte olup olmadığını merak ettim ve bunun deliklerim genişledi. Yazın onun aptal, yumruklanması yüzünü bir reklam panosunda gördüğümde içimden otoyoldan çıkmak gelmişti. *O herif* bir turnenin alt grubu muydu? Güçbela gitar çalabiliyordu. Sesi ortalamaydı.

Pippa'nınki gibi değildi. *O* yetenekliydi.

Sekiz yıl sonra hâlâ sürekli koridordaki o ânı düşünüyordum. Nedenini bilmiyordum; bir önemi yoktu.

Köpek onun tuttuğu oyuncakçı sallarken Pippa bir kahkaha attı. Buradan çıkmam lazımdı.

"Antrenmana gitmem gerekiyor." Anahtarlarımı tezgâhtan kaptım ve çantamı omzuma astım.

Ben kapıdan dışarı adımımı atarken, "Hoşça kal," diye seslendi.

O akşamüstü antrenmandan sonra ön kapımı açmak üzereyken dairemnden gelen bir ses beni durdurduğunda elim kapı kulpundaydı.

Şarkı söylüyordu. Dairemin içinde Fleetwood Mac çalıyordu. Şarkının üzerinde onun net, canlı ve melodik sesi çınılıyordu. Tüm tonlamaları doğru söylemesinin yanında şarkıya kattığı özel bir şey vardı. Pippa'ya özgü bir şey.

Hareket edemiyordum. İçeri girersem şarkı söylemeyi bırakırdı.

İçimde uyarı çanları çalıyordu çünkü kaçınmam gereken şey tam olarak buydu. Ben eve gelmeden önce Pippa'nın gitmiş olması gerekiyordu.

Bu yıl Pippa'nın etrafımda olmasına izin veremezdim. Henüz o geleli birkaç saat olmuştu fakat şimdiden kafamın içine girmişti.

Kapıyı açtığımda yeni asistanım mutfakta kutuları boşaltıyordu, tezgâhta öne doğru eğilerek bir bardağı rafa koymak için uzanmıştı. Bana olağanüstü kıçının net bir manzarasını sunuyordu.

Öfke göğsümde sıkıştı. İhtiyacım olan son şey buydu.

Bakışlarım dairede hızla gezindi. Kutuların çoğu boşaltılmıştı. Oturma odamı yerleştirmişti ve annemle benim fotoğrafım kitaplıkta duruyordu. Oturma odamın mobilyalarını New York'taki eski dairemde olduğundan farklı biçimde düzenlemişti. Eames koltuğum pencerelere dönüktü, okyanusun karşısında Kuzey Vancouver şehrinin ışıklarına yukarıdan bakıyordu. Köpek kanepede top şeklinde kıvrılmış, uyuyordu.

Rahatlama ve kafa karışıklığının karışımı bir duyguyla kollarımı göğsümde kavuşturdum. Daire hoş görünüyordu. Yuva gibi hissettiriyordu. Eşyalarımı boşaltmaktan nefret ederdim, oysa şimdi iş neredeyse bitmişti.

Köpeğin mobilyanın üstünde olmasına bile aldırmıyordum.

Pippa şarkı söylemeyi bırakıp omzunun üstünden bir bakış attı. "Ah, selam." İç çekti ve tezgâhın üstündeki telefonuna baktıktan sonra gözlerini hızla benimkilere çevirdi. "Üzgünüm. Saatin kaç olduğunu fark etmedim." Ellerini silkeleyip kapıya doğru yürüdü. "Antrenman nasıldı?" diye sorarken spor ayakkabılarını giydi.

Tatlı, meraklı sorma biçimi göğsümde garip bir hissin uyanmasına neden oldu. Sıcak ve hoş. Bundan hoşlanmadım. Bu sezonla ilgili ne kadar kaygılı olduğumu ona anlatmayı istemem garipti.

“İyi,” dedim bunun yerine ve sert ses tonum karşısında gözleri büyüdü. Kahretsin. Gördünüz mü? İşte, bu yüzden yürümezdi. Onun ne düşündüğünü fazla önemsiyordum.

“Daisy ve ben Stanley Park’ta iki saatlik bir yürüyüşe çıktık, sonrasında akşamın çoğunu ona yeni numaralar öğretmekle geçirdim.”

Kaşlarımı çattım. “Daisy mi?”

Kanepedeki köpeğe gülümseyerek omuz silkti. “Bir isme ihtiyacı var.” Çantasını kaldırdı. “Onu bir saat önce çıkardım, yani senin yapmana gerek yok.”

Teşekkürler, gibi bir şey söylemeye çalıştım ama boğazımdan çıkan kısık bir onaylama sesiyle sınırlı kaldı.

Pippa narin eliyle atkuyruğunu düzeltti, iki kez gözlerini kırptı ve bana tüm antrenman boyunca düşündüğüm geçmişin o parlak gülümsemesini yöneltti.

Yanakları pembeleşti, utanmış görünüyordu. “Seni rahat bırakacağım.” Çantasının kayışını omzuna taktı ve bana bir kez daha hızla, utangaç bir tavırla gülümsedi. “Yarın sabah sen antrenman için ayrıldıktan sonra burada olacağım. İyi akşamlar, Jamie.”

Bakışlarım Pippa’nın güzel dudaklarına indi ve dilim tutuldu. Büyük ihtimalle pakın pek çok kez kafama çarptığını düşünüyordu.

O gitti, ben ise orada kapıya dik dik bakarak kalakaldım.

Belki buna mecbur değildim...

Kolumdaki bir sivrisineğe vurup kovuyormuşum gibi bu düşünceyi bastırdım. Pippa gitmek zorundaydı. Annemden ve NHL’deki ilk yılımda yeltendiğim tek ilişkiden, havada çok fazla top varsa birini düşürürdüm, bunu öğrenmiştim. Her zaman düşürürdüm.

Pippa gittiği saniye telefonumu çıkarıp Ward’u aradım.

“Streicher,” diye cevap verdi.

“Koç.” Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. “Yeni bir asistana ihtiyacım var.”

4. BÖLÜM

PIPPA

ERTESİ SABAH BOŞLUĞA doğru gözlerimi kırıştı-rarak, “Beni işten kovuyor musunuz?” diye tekrar ettim tele-fonda. Hazel’in kapısındaaydım, Jamie’nin evine gitmek için ayakkabılarımı giyiyordum. Sersemledim ve kafa karışıklı-ğıyla alnım kırıştı. “Anlamıyorum.”

Takımın ofisindeki kadın iç geçirdi. “Üstüne alınma. Bu adamlar çok titiz olabiliyor.”

Midem bulanıyordu. İlk günden sonra kovulmuştum. Ta-kımın pazarlama işine başvurduğum zaman bu iyi görünme-yecekti.

Dün gerçekten başarılı olduğumu düşünmüştüm. Jamie’nin eşyalarının büyük bölümünü boşaltmışım ve o eve geldiğinde Daisy iyi ve yorgundu. Aslında Daisy’yi gezdirmek ve dairede beni takip ederken müzik çalmak eğleneliydi.

Düşüncelerime panik sızmaya başladı. Kahretsin. *Derhal* paraya ihtiyacım vardı. Hazel’in minik stüdyo dairesinden ta-şınmaya ihtiyacım vardı. Hot Dog Hut’a dönemezdim; sahi-binin bana ürpertici bakışlarının anısıyla kusacak gibi oldum. Vardiyalarımın sonra nasıl koktuğumdan bahsetmiyorum bile.

Kovulmuştum. Annemle babam kafayı yiyecekti. İki yıl bo-yunca turnelerde Zach’in peşinden giderek hayatımı boşa har-cadıktan sonra, pazarlamada -okuduğum alanda- kariyer yap-mamı deli gibi istiyorlardı. Benim sabit, düzenli bir işe sahip

olmama takmışlardı. Masa başı bir işe. Sigortalı bir işe. Müzik sektörünün *dışında* bir işe. Eğitimimi karşılamak için gerçekten ellerinden geleni yapmışlardı. Ebeveynlerim zengin falan değildi ve benimle Hazel'in onların sahip olamadıkları şeylere sahip olmamız için çok fedakârlıkta bulunmuşlardı.

Benimle gurur duymalarını istiyordum.

Kadına teşekkür edip telefonu kapattım ve gözlerimi yere diktim. Gerçekliğin kafama dank etmesiyle omuzlarım çöktü. Bu berbatı.

Yan tarafımdaki kapı açılınca bana çarptı. Yoldan çekilmek için çabaladım ama taşınmak için hazırladığım kutulardan birine takılıp kırımın üstüne düştüm.

“Özür dilerim!” Bana yardım ederken Hazel'in gözleri şaşkıındı. “İyi misin?”

Kolumu ovarken yüzümü buruşturdum. “İyiyim. Kapının önünde durmamalıydım.”

Dairesi minik bir stüdyoydu çünkü Vancouver aşırı pahalıydı. Dolayısıyla buradan taşınacaksam bu işe ihtiyacım vardı.

“Dün nasıl geçti?” Mutfağın bulunduğu köşeye yöneldi ve smoothie malzemelerini çıkardı.

Dün akşam eve geldiğimde Hazel bir yoga dersi veriyordu. Takımın fizyoterapisti olarak çalışmasının haricinde, yoga öğretmek Hazel'in gerçek tutkusuydu. Bugün işten önce sabah erkenden bir dersi vardı.

Az önce aldığım moral bozucu haberi ona aktardığımda ağzı açık kaldı. “Nedenini bile söylemediler mi?”

“Hayır.” Hiddetten kaburgalarımın arası karıncalanarak bir batma hissi oldu ve midem kasıldı. “Fakat tam bir şerefsizdi. Onca zaman benimle güçbela iki kelime etti. Yalnızca dumanlı, öfkeli gözleriyle konuştu.” Gözlerimi kısıp homurdandım.

Hazel koyu renkli kaşını kaldırdı. Saçları benimkinden daha koyuydu, benim sıkıcı sarımın aksine onunkiler çikolata kahvesiydi. “Sence seni hatırlıyor mu?”

“Hayır. Asla.” Ayakkabılarımı çıkarıp antredeki gömme dolaba koydum. “Kendini tanıtmadı bile.”

Mutfak alanından somurttu. “Terbiyesiz.”

“Değil mi?” Başımı iki yana sallarken kanepeye tekrar küt diye oturdum. “Çok terbiyesiz. Onun seksi, zengin bir ünlü olduğunu biliyorum ama ben yine de bir insanım, ha?”

“Aynen.” Hazel hararetli bir baş onayı verirken atkuyruğu sallanıyordu. “Saygıyı hak eden bir insansın.”

“Saygı mı?” dedim tükürükler saçarak. “O kelimeden habersiz. Bana çöplükten çıkma bir pireymişim gibi davrandı.”

Hazel dişlerini göstererek, “Ondan nefret ediyorum. Hokey oyuncuları,” dedi. Gözlerini kıstı. “Reziller.”

Hazel üniversitede bir hokey oyuncusuyla çıkmış ama adam onu aldatmıştı. Büyük bir meseleydi. Konusunu açmazdım.

“Reziller,” diye tekrar ederken kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ayağımı zemine vurarak kesik kesik bir ritim tuttururken midemde düğümler oluşuyordu. Dün harikaydım ve bu iş için mükemmeldim.

Zach’ten sonra özgüvenim darbe almıştı ama şimdi olan bu durum neydi? Düşen bir kıza bir tekme daha vurmaktı.

Bir ay önce havaalanında eve dönmek için uçuşumu beklediğimi anımsadım. Turne menajeri Uber’ımı ayarlamıştı; onun beni turne otobüsüne binmek için buluşma noktasına götüreceğini, böylece sıradaki mekâna hep beraber yolculuk edebileceğimizi düşünüyordum. Bunun yerine havaalanına gitmişti ve kafa karışıklığıyla insanlara telefon etmeye başladığımda kimse cevaplamamıştı.

Sonunda Zach beni geri aramıştı.

“Ah, kahretsin,” demişti. “Seni çoktan havaalanına gönderdi mi? Seninle ilk ben konuşacaktım.”

Beni telefonda terk etmişti. Şimdi farklı insanlar olduğumuzu, artık ergen olmadığımızı ve benden ayrıken kim olduğunu görmek istediğini söylemişti. Onuncu sınıftan beri, sekiz yıldır çıkıyorduk ve beni başından savmak için çalışmasını kullanmıştı.

Üniversitedeki son senemizde turne için teklif aldığımda, benim turne koordinatörü olarak çalışmam için ayarlamalar yapmıştı, bu sayede uzak mesafe bir ilişki yaşamak zorunda kalmamıştık. Zach bir şarkıda takıldığımda üzerinde birlikte çalışırdık, ben gitarımla eşlik ederek şarkı sözlerini bulmasında ona yardım ederdim. Zach hayallerini gerçekleştirirken, onu kuyruk gibi takip etmek için tüm hayatımı beklemeye almıştım.

Tamamen kaybolmuş ve yalnız hissederek havaalanı tuvaletinde nasıl ağladığımı hatırlayınca yüzüm yandı. Yol kenarına atılmış bir çöp torbası gibi istenmediğimi hissetmiştim.

Zach ve Jamie gibi erkekler mi? Dünyanın kendi yörüngelerinde döndüğünü düşünürlerdi. İlgilerini kaybettikten sonra insanları başlarından savabileceklerini düşünürlerdi. Mideme akın eden utancı ânında hiddet takip etti.

Baştan savılan o kız olmaktan bıkmıştım.

Gaza geldiğimi hissederek oturduğum yerde doğruldum. “Onunla yüzleşeceğim.”

“Hımm.” Hazel’in gözleri büyüdü, elleri mikserin üstünde duraksadı. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Nabzım Jamie Streicher’a ağzının payını verme fikriyle hızlandı. Erkeklerin beni ezmesinden bıkmıştım.

“Her zaman evrene ne istediğimi söylemem gerektiğini belirtirsin,” dedim Hazel’a.

“Evet, *evrene*. Jamie’ye değil. Büyük ihtimalle polisi arayacaktır.”

“Polisi aramayacak.” Onun beni omzuna alarak evden fiziksel olarak kovduğunu kafamda canlandırımdı. Bacaklarımın arasında garip bir sızı oldu. Ah. Bu fikri beğendim.

Her neyse. Konu bu değildi. Jamie pisliklerin kralıydı ama benim bu işe ihtiyacım vardı.

Hazel bir kahkaha patlattı. “Gazetelerin baş sayfalarına çıkarsınız. *Yerel Hokey Yıldızı Kaçık Bir Takipçi Sapık Tarafından Taciz Edildi.*”

“Onu takip etmeyeceğim. İşimi geri alacağım.”

Belki Hazel haklıydı ve saldırıya geçmek en iyi yaklaşım değildi. Smootie'sini yapmak için tezgâha döndü ve dolabı açtığı anda geçen hafta kullandığım kek tepsisini gördüm.

Aklıma bir fikir geldi. Hazel haklıydı; eğer öylece karşısına çıkıp işimi geri almayı talep edersem benim psikopat olduğumu düşünürdü.

Fakat kapkeklerle karşısına çıkarsam, yalnızca ne kadar harika bir asistan olduğum gerçeğini pekiştirirdim. Kimse kapkek getiren birini şikâyet etmek için polis çağırmazdı.

Hazel'a planımı anlattığımda güldü. "Seni kefaletle çıkar-mam gerekirse diye telefonumu açık tutacağım."

İki saat sonra kapkekler soğumuş ve süslenmişti. Dıştan kusursuzca kremayla kaplıydı ve eğlenceli, renkli şekerlemeler eklenerek son dokunuşları yapılmıştı. Ancak bu kapkekler benim öfkemle doluydu. Onları yaparken hamuru gerçekten dövmüş, Zach'ten, Jamie'den ve hayatımın boktan durumundan kaynaklanan tüm hüsrânımı içine boşaltmışım.

Jamie'nin bana verdiği programa göre on dakika sonra evde olacağını biliyordum, böylece kapkekleri bir saklama kabına doldurdum ve gitmek üzere hazırlandım.

Ayakkabılarımı giyerken Hazel bana sırtıttı. "Göreyim seni."

Jamie'nin apartmanına yürürken yağmur yağmaya başladı. Vancouver'ın havasının aniden değişebildiğini unuttuğumdan kapüşonlu ceketimi giymemiştim. Kırmızı ışıktaki beklerken dudağımı ısırarak acaba geri dönüp diğer ceketimi almalı mıyım diye düşündüm.

Hayır. Midemde şimdiden dalgalanan tereddüdü hissedebiliyordum. Eğer geri dönersem planımı gerçekleştirmeyecektim.

Bu işe *ihtiyacım vardı*. Paraya ihtiyacım vardı. Hazel'ı da-iresinde rahat bırakmaya ihtiyacım vardı ve pazarlama işini alıp hayatıma devam edebilmek için takımla bağlantıda olmaya ihtiyacım vardı. Bunu gerçekleştirecektim.

İşimi geri alacaktım.

5. BÖLÜM

JAMIE

KESTİRMEMEYE ÇALIŞSAM DA güzel asistanımı düşünmeyi bırakamıyordum.

Eski asistanımı.

Kahretsin. Yatak odamın pencerelerinden bakıyordum, ruh halimle uyumlu bir şekilde dışarıda yağmur yağıyordu. Tüm gün Pippa'yı düşünmüştüm. Neden umursuyordum? Başka birisi tarafından ânında kapılacaktı.

Çirkin bir duygu göğsümü doldurdu. Onun başka bir adamın dairesini yerleştirdiği, onun için gülümsediği ve mutfağında şarkı söylediği fikrinden nefret ettim.

Ön kapım çaldığında kaşlarımı çattım. Kimseyi beklemiyordum. Kapıya vardığımda Daisy çoktan oradaydı, kapının altını koklarken kuyruğunu sallıyordu.

Kapıyı açtığımda donakaldım.

Rimeli Pippa'nın yüzünden aşağı akmıştı. Ağlıyor muydu? Kalbim acıyla sarsıldı ama gözleri berrak ve saçları ıslaktı, kâkülleri alnına yapışmıştı. Göğüs kaslarım gevşedi. Beni gördüğünde dikleşti, burun delikleri genişledi. Zihnimin gerisinde onun ne kadar sevimli olduğunu fark ettim.

“Selam,” dedi ve boğazının uzun sütunu hareket etti. Gözlerini kırptı.

Tedirgindi. Plastik bir saklama kabı tutuyordu. İçinde kapkekler vardı.

Tekrar kaşlarımı çattım. “Yukarı nasıl çıktın?” Bir anahtara

veya birinin otomatik kapının düğmesine basıp onu içeri almasına ihtiyacı vardı.

Elini sallayarak beni geçiştirdi. “Düñkü adamlar beni hatırladı ve onlara kapkek verdim.”

Elbette onun yukarı çıkmasına izin vermişlerdi. Bu kadın bir polisi silahını teslim etmeye ikna edebilirdi. Tek yapması gereken gülümseyip atkuyruğuna bir fiske atmaktı ve polis, “*Kurşunları da ister misin?*” diye sorardı. Göğsümde garip, saçma bir baskı vardı ve çok uzun zamandır ilk kez içimden gülümsemek geldi.

Saklama kabını ellerime itti. “Bunlar senin için.”

Kaşlarımı kaldırıp şeffaf plastik kapağın arkasından onlara baktım. “Son on yıldır tek bir tane bile kapkek yemedim.”

Gözlerini şaşkınlıkla açtı. “Ne? Bu çok üzücü.” Arkamdaki, dün kendisinin astığı yerdeki aynada yansıması gözüne ilişti. “Aman Tanrım.” Makyajımı temizlemek için bir parmağıyla gözünün altını sildi. “Böyle mi görünüyorum? Tanrım.”

Onu kovduğumu *biliyordu*, değil mi?

Bana sırtını döndü ve derin bir nefes aldı. “Dün iyi bir iş çıkardım.”

Tereddüt ettim. Haksız değildi.

“Hayır.” Yanakları kızardı. “Harika bir iş çıkardım. Bana verdiğin her görevle başa çıkabilirim, sorun değil. Ancak sen kendini tanıtmadın bile.” Ağzı gerildi. “Sen kim olduğunu sanıyorsun, Ryan Gosling mi? Beni bir hödük gibi öylece kova-bileceğini mi zannediyorsun?”

Ryan Gosling’i tanıyordum. Onunla geçen sene takımın katılmak zorunda olduğu bir NHL partisinde tanışmışım. Nazik bir adamdı. Benden çok daha nazikti.

Pippa’nın tipi o muydu? Çenem kasıldı. Bu fikirden hoşlanmadım.

“Hödük,” diye tekrarladım.

“Özür dilerim.” Yüzünü buruşturdu. “Ben de insanım. Bana saygılı davranmanı hak ediyorum.”

Kaşlarını birleştirip hızla gözlerini kırptırırken tekme-lenmiş bir yavru köpeğe benziyordu. Ah, lanet olsun. Kalbim ağırlaştı. Bu histen nefret ettim. Onun böyle hissetmesinden nefret ettim ve özellikle buna benim sebep olduğumu bilmekten nefret ettim.

Pippa haklıydı. Dün bir pislik gibi davranmıştım. Fakat bunu kasten yapmamıştım. Onun etrafındayken nasıl normal olacağımı bilmiyordum. Bir Disney prensesi gibi ortaya çıkmıştı ve ona güçbela iki kelime söyleyebilmişim.

Ayaklarının dibinde bekleyen, Pippa'ya hayranlıkla bakan Daisy'yi işaret etti. "Daisy'yle çok iyi anlaşıyoruz. Dün akşam sen döndüğünde hâlâ burada olduğum için özür dilerim. Ama zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve bir daha olmayacak. Söz veriyorum, bir daha beni görmek zorunda kalmayacaksın." Sesi titredi. "İşimi geri almak için ne gerekirse yaparım."

Havada yoğun bir gerilim oldu ve uzun uzun baktık. Acaba o... Kafamda ikimizin yatakta birbirine sarıldığı görüntüler belirdi. Pippa altımdaydı, başını geriye yatırmıştı, gözleri kapalıydı, ben kendimi onun içine iterken yüzünde bir zevk ifadesi vardı.

Bunu daha sonra elim aletimin çevresindeyken düşünecektim. Bunun için kendimden nefret ettim.

Yanakları pembenin daha koyu bir tonunu alırken, "Kastettiğim o değil," dedi çabucak. "Bunu acayip bir şekilde söyledim. Demek istediğim bu işe gerçekten ihtiyacım var, bu yüzden sana uygun olmadığımı düşündüren her ne yaptıysam lütfen beni bilgilendir."

Ona gerçeği, lisede iki yıl boyunca kafayı taktığım kız olduğunu söylemem mümkün değildi. Peki söylediği her şey? Haklıydı. Dairemi düzenleyiş biçimini beğenmişim. Dün Daisy'yi benim yapabileceğimden daha fazla yormuştu. Bu köpeğin fiziksel egzersiz kadar zihinsel uyarıma ihtiyaç duyduğunu şimdiden anlayabiliyordum. Esasında bu köpekle ilgili Pippa'ya güveniyordum.

Takımın bana başka bir asistan bulmasına izin vermeliydim. Pippa'nın sorunları beni ilgilendirmezdi. Kendime ait yeterince sorunum vardı.

Daisy'yle birlikte barınakta ne yaşıadıysam, yine aynı şekilde tereddüdüme aldırmadım. Pippa'nın şu anda kararlılık ve endişe karışımı bir duyguyla bana bakış şekline ek olarak kafasını öyle yukarıda tutuşu... Beni göğsümün tam ortasından vuruyordu.

Ona dikkatle bakıp yüzünü inceledim. Boğulmuş bir sıçanı andırsa da gözleri hâlâ parıldıyordu. Kızarmış yanakları öyle yaşam ve coşku doluydu ki göğsümde garip bir his oluştu, sanki midem ekşidi.

Kaşımı kaldırdım. "Bana hödük dedikten sonra işini geri mi istiyorsun?"

Pippa yüzünü buruşturup kımıldandı. "Evet öyle." Dudaklarını büzerek bana suçlu bir ifadeyle baktı, gözlerindeki kararlılık sanki göğsümdeki bir kası çekiyordu. "Özür dilerim."

Bu kızdan hoşlandım. Hiddetliydi. Evime çıkagelip bana hödük demesi onun adına büyük cesaret isterdi. Kimse benimle böyle konuşmazdı.

Ona böyle ihanet edemezdim. Bu yıl odaklanmanın bir yolunu bulacaktım. Her zaman bulurdum. Yıllardır disiplin deneyimi kazanmıştım. Bu yıl bunu daha sıkı uygulamam gerekecekti.

Onu kovamazdım ama aramıza mesafe koyabilirdim.

Kollarımı göğsümde kavuşturup kapı çerçevesine yaslanarak ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Ensem ısındı. "Tamam."

Pippa'nın neşesi yerine geldi ve bir an için kollarını boynuma dolamasından korktum. "Gerçekten mi?"

Korktum mu, yoksa heyecanlandım mı? Bilmiyordum.

"Burada hiçbir eşyanı bırakma," diye çabucak ekledim.

Ellerini çırpı ve bu, Daisy'yi harekete geçirdi. Dairede hızla gezinmeye başladı. Pippa bana sevinçle bakarken gülmüseddi. Oysa ben kusacakmışım gibi hissediyordum.

“Teşekkürler.” Ellerini birleştirdi. “Söz veriyorum, harika bir iş çıkaracağım.”

Sorun bu değildi.

“Antrenmanım var,” dedim ona. Bir saat sonraydı ama dairede oturup onu izlemeyecektim.

Şimdiden ceketini çıkarıyordu. “Sorun değil. Burada her şey kontrolüm altında. Market alışverişine ihtiyacın var mı?”

Ayakkabılarımı giyerken bocaladım. Market alışverişine ihtiyacım vardı.

Yüz ifadem her nasılsa, Pippa başını olumlu anlamda salladı. “Senin için alabilirim. Ne yemekten hoşlanırsın?”

“İı.” Takım diyetisyeni her oyuncu için ayrıntılı öğün planları bildirmişti ama Pippa’ya gerekenden fazla bel bağlamak istemiyordum. “Bilmiyorum. Bir şeyler.”

Gülümseyerek başıyla onayladı. “Harika. Bunu kesinlikle alabilirim.”

Kapıyı çekip açtım. Buradan çıkmam gerekiyordu.

“Bekle,” diyerek kapkekleri elime tutuşturdu. “Bunları yanına al. Takım arkadaşlarına verebilirsin.”

Ona garip bir bakış attım. Antrenmana kapkeklerle gidecek olursam bununla ilgili sonsuza dek konuşurlardı. Yine de onları aldım. Pippa’nın yüzündeki o hayal kırıklığı ifadesini tekrar göremezdim.

Dışarıya çıkıp caddede saklama kabını açıp bir kapkeki ağzıma tıktım. Şeker dilimle buluştuğunda gözlerim yuvalarından fırladı ve zevkle neredeyse inledim.

Şimdiye dek tattığım en iyi şeydi.

6. BÖLÜM

PIPPA

“KAPKEKLERİN işe yaradığına inanamıyorum,” dedi Hazel. Dağ yolunda yürüyorduk.

Jamie’yle yüzleşeli iki hafta olmuştu ama ben Daisy’yle ilgilenirken ve Hazel’in fizyoterapi işi ile yoga dersleri arasında birbirimizi güçbela görmüştük. Bugün arayı kapatmak için ilk kez fırsat bulmuştuk.

Daisy çalılıklarda bir şeyi kokladıktan sonra ileri fırladı. Hazel ve ben onu Kuzey Vancouver’da tasmanın zorunlu olmadığı bir yolda tasmaşız dolaşmasına izin verecek kadar kendimize güvenene dek, sabahı ona geri çağırma eğitimi vererek geçirdik. Yolu kullanarak dağlara tımandıkça sıcaklık düştü ama güneş gökyüzündeydi, orman sakin ve huzurluydu, üzerimizde sıcak tutan ceketlerimiz vardı. Ayrıca Daisy hayatının en keyifli zamanlarını geçiriyordu.

Jamie’yle yüzleşmemi hatırladım. Beni dışarı atacakmış veya daha kötüsü, takımı arayıp gelecekteki iş fırsatlarını mahvedecekmiş gibi görünmüştü.

Ama yapmamıştı. “*Bana saygılı davranılmasını hak ediyorum,*” dediğimde o neredeyse... pişman görünmüştü.

“Sebebinin kapkekler olduğunu sanmıyorum,” diye düşünceye daldım.

O gün antrenman için evden ayrıldığından beri Jamie’yi görmemiştim çünkü çalışmakla meşguldü ve birkaç gün önce sezon başladığından beri yolculuk ediyordu. Dairesi

bir tasarım dergisinden çıkmış gibiydi ve bazen pencerelerden dağlara bakarken bir tatil evinde kalıyormuş gibi hissediyordum; gerçek yaşamımdan tamamen farklıydı. Daire her zaman ışıkla doluydu, ben de bu hafta daha kişisel bir hava katmak için birkaç bitki satın almıştım.

Daire enfesti, buna rağmen sadece ben ve Daisy olunca biraz yalnızlık hissi veriyordu. Hiç tek başıma yaşamamıştım. Üniversitede her zaman en az dört oda arkadaşım olmuştu ve sonra Zach'in turnelerinde etrafta her zaman insanlar vardı. Her zaman konuşacak ve birlikte gülecek biri vardı.

Vancouver'da daha fazla arkadaş edinmeliydim. Tüm arkadaşlarım müzik sektöründendi.

Midem kasıldı. Yeni arkadaşlar edinmeliydim çünkü müzikle işim bitmişti.

Jamie'yle konuşmamızdan beri, ona söylediğim bir şey zihnimde sürekli tekrarlanıyordu. *Ne gerekiyorsa yaparım.*

Utanmıştım. "Yanlışlıkla işimi kaybetmemek için onunla yatacağımı ima ettim." Hazel kahkahayla ciyaklarken ben inledim. "Hemen açıklığa kavuşturdum. Ama yine de. Utanç vericiydi."

"Henüz aynı liseye gittiğinizi anlamadı mı?" Hazel benden bir yaş büyük, Jamie'den bir yaş küçüktü.

"Kesinlikle hayır. Henüz onunla çalışmadın mı?"

"Hayır." Bana bir bakış attı. "Bunun konusunu açacak mısın?"

"Asla. Bu ne kadar tuhaf olur? Onunla ilk tanıştığımda neden hiçbir şey söylemediğimi bilmek ister."

"Ah, çok geçmeden bunun önemi olmayacak. Emma hamilelik izni tarihini belirledi, yani içeriye duyurulacak iş ilanı için evrak işini hallediyorlar."

Doğru ya, pazarlama işi. Midem sinir bozukluğuyla ağrıdı ve hevesle başımı salladım. Biraz zorlamaydı. "Müthiş."

"Büyük ihtimalle adaylarla görüşmeye aralıkta veya yeni yılda başlarlar."

“Güzel. Bana kendimi kanıtlamam için takımla geçireceğim yeterince zaman tanıyacak.”

“Aynen.” Hazel kaşlarını kaldırdı. “Ve ardından ikimiz de hayatımızın geri kalanında sonsuza kadar sabit, sağlam işlerde çalışabiliriz.” Sesi neşeli, alaycı bir tona büründü.

Ona donuk bir bakış attım. Hazel’in hayali kendi yoga ve fizyoterapi stüdyosunu -her beden tipinden ve ölçüsünden insanın rahat edeceği bir yer- açmaktı ama ebeveynlerimiz bunu duyarsa, ruhlarını teslim ederlerdi.

Riskli derlerdi.

Yürürken gözlerimi ayakkabılarıma diktim. “Haksız degiller. Sabit bir işe sahip olmak hayatı kolaylaştırır.”

Kulağıma *lanet olsun* gibi gelen bir şey fısıldadı. “Evet ama onlar buna *takıntılı*.”

“Bizim için en iyisini istiyorlar.”

Ebeveynlerimiz *yoksulluk içinde* büyümemişti ama ikisinin de ailesi düşük gelirliydi. Babamız makine teknisyeniydi ve annemiz balerindi; bir bale topluluğuna girmeyi başaramayınca bunu bırakmıştı. Sonra kendi dans stüdyosunu açıp bale öğretmişti. Birkaç yıl önce emekli olup British Columbia’nın içinde küçük bir kasabaya yerleşmişlerdi. Annem muhteşem bir öğretmen olmasma rağmen bence bu ona gerçekleştiremediği hayalin bir hatırlatıcısı olmuştu. Büyürken ben müziğin peşini bırakmamakla ilgili yorumlarda bulunduğumda, neden bunu yapmamam gerektiğine dair kendini örnek gösterirdi.

Hayal kırıklığı gerçekten ağırdır, derdi her zaman. *Kendi başarısını sağlama al*.

Bizim rahat, mutlu hayatlar sürmemizi isterlerdi ve babama göre bunun anlamı iki haftada bir maaş çeki veren sigortalı bir işe sahip olmaktı. Anneme göre ise iyi gitmezse fazla hayal kırıklığına uğratmayacak bir uğraştı. Hazel’in fizyoterapi işi gibi. Pazarlama işi gibi.

Müzik sektöründe *olmayan* bir iş. Bu yüzden üniversitede pazarlama okuyup müzikte yan dal yapmıştım. Ana dal olarak müziği seçmek istemiştım ama beni bundan vazgeçirmişlerdi.

Haklı oldukları ortaya çıkmıştı. Müzik sektörü acımasızdı. Zach için yazdığım bir şarkıyı çaldığımda, onun ve menajerinin nasıl güldüğünü hatırladım. Zach şarkımın *tatlı* olduğunu söylemişti.

Midem utançla kasıldı. O ânı düşününce kalbim acıdı. Buna direnebilecek kadar dayanıklı değildim.

Hazel bana döndü. “Babam sana Streicher’ı sorup duruyor mu?”

Ebeveynlerimizin sağlam işlere sahip olmamızı istemesine ilaveten, babam hokeyi *severdi* ve hayatı boyunca Vancouver Storm taraftarı olmuştu. Şimdi ablamın ve benim takım için çalışmamız onu sevindiriyordu. Lisemizden bir çocuğun Vancouver’a transfer edildiğini öğrendiğinde heyecandan aklını yitirmişti.

İnledim. “Evet.”

Güldük ve Daisy patikadan aşağı inen bir sarı labradoru karşılamak için ileri koşturdu.

“Çok iyi bir köpek,” dedi Hazel koluma girerken.

Daisy’ye gülümsedim. “Evet, öyle. İşimin bu kısmını seviyorum.”

Köpekleri izleyerek, yanlarından geçtiğimiz sahiplerine selam vererek ve ormandaki zamanın tadını çıkararak yürüdük. Ağaçların arasından, kayaların üzerinden bir nehir akıyordu. Kıyısındaki patikada açıklık alanlar vardı ve Daisy patikaya dönmeden önce suya süratle girip çıktı.

“Eve döndüğünden beri gitarına elini sürmedin.”

Boğazım düğümlendi ve güçlkle yutkundum. “Meşguldüm.”

Bu bir yalandı ve Hazel bunu biliyordu. Hayatım boyunca şarkılar kafamın içinde süzülüp dururdu. Zach’le takılırken aylak aylak gitar çalar ve belli bir melodi kombinasyonunu bulduğumda şarkı kafamda belirirdi. Bir kapıyı açmak gibiydi. Ah, işte buradasın.

Zach beni terk ettiğinden beri hiçbir şey yoktu. Ölüm sessizliği.

Botlarımız patikada çatırtılar çıkarırken Hazel'in daire-sinde yalnız başına durmuş, beni bekleyen gitarımı kafam-da canlandırdım. Sanki onu savsaklıyormuşum gibi garip bir suçluluk duygusu hissettim. O gitarı lisedeyken satın almış-tım. En güzel veya en pahalı gitar değildi, bundan uzaktı, ama yine de onu severdim.

Ve şimdi ondan kaçınıyordum.

Gitarımı çalmayı her düşündüğümde Zach'in havaalanına gönderilmemi ayarlaması aklıma geliyordu. Zach ve ben şar-kı sözleri üzerine çalışırken gitar çaldığım tüm zamanlar ak-lıma geliyordu. Yazdığım şarkıya gülmesi aklıma geliyordu.

Hazel'in ağzı yan tarafa doğru çarpıldı, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. "Bunun Uçuk*la bir ilgisi var mı?"

Boğulurcasına güldüm. Ablam Zach'e böyle derdi. "Ona böyle hitap edemeyiz."

"Tanıdığım herkese onda uçuk olduğunu söylüyorum."

Göğsüm kahkahalarla sarsıldı. "Uçuk sonsuza dek sürer."

Gözlerini kısıp dudağına hafifçe vurdu. "Doğru, ancak Zach tarih oldu. Artık ona Klamidya* diyelim." Yüz ifadesi ciddileşti. "Peki, bunun onunla bir ilgisi var mı?"

Yanımda yürüyen Daisy'yi biraz kaşımak için eğildim. "Muhtemelen."

Hazel sessizdi ama büyük olasılıkla söylemek istediği yüzlerce şey vardı. Zach'ten hiçbir zaman, lisedeyken bile hoşlanmamıştı.

"Keşke en iyisi olduğunu bilseydin." Bunu usulca söyledi. Çenesindeki bir kas seğirdi. "Keşke ne kadar yetenekli olduğunu bilseydin. Durdurulamaz olurdun."

Bu hafif ve ciddi sesini kullandığında içimden ağlamak geliyordu ve sebebini bilmiyordum. Patikanın yanında hızla akan nehir hariç, sessizlik içinde yürüdük.

"Şey," diye omuz silkti, "meditasyonla onu kafandan at-man gerekecek."

* Cinsel yolla bulaşan bir hastalık. -ed. n.

“Uçuk,” dedim spa paketleri satarmış gibi bir reklam sesiyle. “Meditasyonla ondan kurtulun!”

“Klamidya,” diye düzeltti ve ikimiz de kahkaha attık. “Cidden. Meditasyon yap ve o herifi kafandan at.”

İyileşmeye olan şevkli ve dolambaçsız yaklaşımı beni gülümsetti.

Hazel kıkırdadı. “Ve meditasyon işe yaramazsa, seks yapman gerekir.”

Yüzüm ısındı.

“Birini unutmanın en iyi yolu sekstir. Özellikle de...” Kelimeyi fazladan vurgularken bana dönüp dikkatle baktı “... hayatın boyunca tek bir erkekle yatmışsan.”

Kıpırdanıp ellerimi ceketimin ceplerine soktum. Evet. Bu doğrudu. Bekâretimi Zach’le kaybetmişim ve başka kimseyle ilişkim olmamıştı.

Midem bir başka utanç titreşimiyle yandı. Büyük ihtimalle hayatına bensiz devam etmek istemesinin sebebi kısmen buydu çünkü ben yapamıyordum...

Ben, ee, zirveye ulaşamıyordum. Bir erkekleyken orgazm olamıyordum. Zach’le yattığımız her seferde numara yaptığımı Hazel’a bir defasında itiraf etmişim. Bir kereliğine yapmıştım ve çok mutlu olup rahatlamıştı. Sanırım zirveye ulaşamamamın kendi suçu olduğunu düşünüyordu. Sonra numara yapmayı sürdürmüştüm. Kendime *bu son kez olacak* deyip duruyordum çünkü bu yalan söylemekti. Ama sonuçta kimseyi incitmiyordum, ben de bunu yapmaya devam etmişim. Boşalamamam Zach’i strese sokuyordu ki bu da beni strese sokuyordu. Numara yapmak daha kolaydı.

Yeni biriyle yatma fikri göz korkutucuydu. Hiç resmi bir randevuya çıkmamıştım ve hiç flört uygulaması kullanmamıştım. Zach ve ben sekizinci sınıftaki müzik dersinden beri arkadaştık ve gittikçe yakınlaşmıştık, ta ki onuncu sınıfın sonlarına doğru bir gün elimi tutmasına izin verene dek. Sonra kız arkadaşı olduğumu söylemeye başlamıştı. Etrafımızdaki

herkes bu sürpriz değilmiş gibi davranınca ben de bunu problem etmemiştim.

Yıllar geçtikçe, onun akıntısında sürüklenmişim. Kaşlarımı çattım, bununla ilgili nasıl hissettiğimden emin değildim. Başka birisiyle Zach'le olduğum kadar samimi olmayı hayal edemiyordum.

Özellikle küçük *sorumum* dolayısıyla. Yeni birisi için sil baştan numara yapmam gerekecekti.

Endişelerim yüzümden okunuyormuşçasına Hazel bana donuk bir bakış attı. "Ne?"

"Ben yapamıyorum..." Elimi havada salladım. "Biliyorsun."

Homurdandı ve aşırı abartılı şekilde hareketimi taklit etti. Gergin bir kahkaha attım.

"Orgazm mı?" diye teşvik etti.

Boğulurcasına bir ses çıkardım. "Evet. Bedenimde bir sorun var. Bir de şimdi bunu tamamen yeni birine mi anlatmam gerekiyor?"

İç geçirdi, başı geriye düştü. "Bedeninde sorun yok. Vajinan Zach'in koca bir ezik olduğunu biliyor."

"Vajinamla ilgili konuşmayı kes."

"Vajinan aksiyon istiyor!" diye bağırdı ormana doğru ve tükürükler saçarak gülerken ağzımı kapamaya çalıştım. "Vajinana istediği şeyi ver!"

Bir çift yanımızdan geçerken onlara gülümsedik. Yüzüm kıpkırmızıydı. Gittiklerinde yeniden kıkır kıkır gülüyorduk.

Hazel, Daisy için ince bir dal fırlattı ve Daisy onun peşine düştü. Yürüyüşün geri kalanında Hazel bana yoga stüdyosundan kibirli çalışma arkadaşlarını anlattı ve onun arabasına döndüğümüz zaman gülmekten yüzüm acıyordu. Daisy su birikintilerinin içinde koştuktan bir çamur tabakasıyla kaplanmıştı ama küçük yüzünde şu bitkin, mutlu köpek ifadesi vardı.

"Hadi," dedim ona, havluyla kaplı arka koltuğu işaret ettim. "Zıpla."

Bana gözlerini dikip baktıktan sonra tüm bedenini silkelemeye girişerek çamur ve kirli suyu tepeden tırnağa üstüme saçtı. Ellerimi havaya kaldırırsam da çok geçti.

Arabanın diğer tarafında Hazel gülmekten katılıyordu. Bir fotoğrafımı çekip sonuca gülümsedi.

Ona sahte bir şekilde gülümsedim. “Saçımda çamur var, değil mi?”

“Aynen.” Sırıttı.

Bir saat sonra Daisy temizdi ve oturma odasındaki kanepeye kıvrılmıştı. Bu sırada ben duşta saçımdaki pisliği yıkıyordum. Jamie bu akşamüstü geç saatlere kadar eve gelmeyeceğinden bir Coldplay şarkısı söylüyordum. Onu kaydedecek olsam yapacağım biçimde, bazı kısımlarında yumuşak ve diğer kısımlarda düz bir ton kullanıyordum.

Banyonun akustiği inanılmazdı ve sıcak suyun tenimden aşağı akması ile saç kreminin bu tamamen kendi başıma olduğum, kimsenin bana dokunamadığı benim küçük dünyamı gibi hissettiren kokusunun etkisine kapılmıştım.

Şarkıyı bitirince suyu kapattım ve saçlarımı kuruttuktan sonra havluyla bedenimi sardım. Daisy’yi kontrol etmek için banyodan çıktım.

Jamie Streicher oturma odasında duruyor, gözlerini havluyla sarılı halde olan bana dikmiş, bakıyordu.

7. BÖLÜM

JAMIE

BEYNİM ÇALIŞMIYORDU.

Burada öylece durup minik bir havluya sarılmış, neredeyse çıplak bir Pippa'ya gözlerimi dikip bakmamın tek açıklaması buydu. Islak saçları omuzlarına dalga dalga dökülüyordu. Göğsüne bastırıldığı havlunun üzerinden bakışlarım göğsüne takılıyordu. Tıpkı yüzündeki gibi köprücük kemiğinin de bir ucundan diğer ucuna yayılmış çiller vardı.

Duşta şarkı söylüyordu ve bu şimdiye dek duyduğum en tatlı sestti. Hareket edemiyordum.

Kanıma bir şey akın etti: Uyarılma. Çekim. Pippa'nın bacaklarını incelerken kıvılcımlar omurgamdan aşağı iniyordu adeta. Cildi çok yumuşak görünüyordu.

İstesem de istemesem de hâlâ bu kızın çekimine fena halde kapılıyordum.

Yüzü gittikçe kızarıyordu. Ayak tırnaklarına nane yeşili oje sürmüştü. Neden bu kadar sevimliydi? Altdudağına uzun uzun baktım. Her zaman böyle gösterişli miydi? Aletime kan hücum etti ve arkamı döndüm.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum. Sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı.

“Daisy her yerime çamur bulaştırdı ve eve bu kadar erken geleceğini bilmiyordum...”

“Sorun değil.” Eve geldiğimde burada olmamalıydı. Bu, ancak onu asla görmezsem yürüye bilirdi.

Ben kimi kandırıyordum ki? Bu yürümüyordu. İki haftadır Pippa'yı düşünüyor, o ve Daisy'nin ne yaptığını merak ediyordum. Bana her gün güncellemelerle e-postalar gönderiyordu ve asla cevaplamama rağmen onları sabırsızlıkla bekliyordum. Bir uçakta otururken veya idman çalışmaları aralarında onları bekleyerek e-postamı yeniliyordum.

Eğer Pippa'yı görmezsem, dikkatimi dağıtamayacağını zannetmiştim. Çok yanılmışım. Boğazımdan bıkkın bir ses çıkarken kapıya yöneldim.

"Hemen buradan çıkabilirim," diye seslendi arkamdan.

"Saat dörtte döneceğim." Programıma göre evde olacağım saat buydu ama antrenörlerimden biri yeniden programlamak zorunda kalmıştı. Botlarımı ayaklarıma geçirdim ve arkama bakmadım.

Asansörde gözlerimi kapadım ve acınası odağımı kendime çevirme girişimiyle yavaşça nefesimi verdim. Telefonum arka cebimde vızıldadı ve onu çekip çıkardığımda, gelen aramayla birlikte annemle benim bir fotoğrafımızın ekranda parladığını gördüm.

İhtiyacım olan hatırlatma buydu. Bir kız yüzünden aklımın başımdan gitmesi şöyle dursun, hokeye ilaveten annemle ilgilenmekle güçbela başa çıkabiliyordum. Buna değmezdi.

"Selam anne," diye cevapladım.

8. BÖLÜM

PIPPA

JAMIE EVDEN AYRILDI ve ben afallamış halde kapıya bakakaldım.

Tam bir pislikti. Eve erken gelen oydu. Ben yalnızca bana verdiği programa uyuyordum.

O evde yokken kaldığım odanın yolunu tuttum, böylece giyinip buradan çıkabilecektim. Saçlarımı fönle kurutmaya zahmet bile etmedim. Sadece kıyafetlerimi üzerime geçirdim, alt kata inip vedalaşmak için Daisy'nin başına bir öpücük kondurdum ve kapıyı kilitledim.

Hazel evde akşama kadar sürecek online bir yoga dersi veriyordu ve onu sıkıştırmamaya çalışıyordum, bu yüzden günlük güncellememi yazmak için şehir merkezindeki kafeye yöneldim. Jamie asla onları talep etmemişti ama ben işimi iyi yapmaya çalışıyordum.

Akşamüstü daha erken vakitte Hazel'dan bir mesaj gelmişti. Duşta olduğum için bunu gözden kaçırmıştım.

Bu da neyin nesi diye soruyordu ve gönderdiği bağlantıyı açtım.

Video başladığında midemde birdenbire bir ağırlık hissettim. Kulaklığımı takmak için çabalarken, Zach sahnede konser verdiği esnada yanındaki kadına gülümsüyordu. Ben ve Zach'le aynı yaşta görünen kadının uzun, dalgalı, platin rengi saçları vardı. Giysileri modaya uygun ve bohemdi: Zach'in yanında gülümseyip şarkı söylerken Zach de karşılık olarak ona gülümsüyordu.

Sahneye aitmiş gibi görünüyordu. Orada çok rahattı, kursesuz ve karizmatikti.

Kulaklığımı taktığımda ağzım açık kaldı. Zach'le benim birlikte yazdığımız bir şarkıyı söylüyorlardı. Katkımla ilgili hakkımı almamıştım çünkü boş günlerimizden birinde sadece birlikte melodi üzerinde oynamıştık ama yine de...

Yalnızca terk edilmemiştim; yerime başkası getirilmişti. Daha yeni, daha parlak bir modeldi. Yanan gözlerimi kırparak gözyaşlarını uzaklaştırdım.

Sende bu yetenek yok demişti Zach bana bir defasında kendi albümümü yapmaya çalışma fikrini ortaya attığımda. Her zaman bunu istemiştim. *İlgi odağı olmak gerçekten zordur* demişti, sanki beni bundan korurmuşçasına.

Zach her zaman böyle değildi. Veya belki böyleydi ve son birkaç ayda daha çok meydana çıkmıştı. İşler iyiyken, Zach çekiciliğini kullandığında ve bana odaklandığında mı? Bana çok özel ve samimi hissettirirdi. Baş başa olduğumuzda çok gülerdik. Beni herkesten iyi tanırdı. Gülümsemesi bana mükemmel hissettirirdi.

Videodaki o kadına eskiden bana gülümsediği gibi gülümseyordu ve göğsüm acıdı. Gözlerim tekrar doldu, bir gözyaşı düştü ve onu hızla sildim.

Benden hiç onunla sahneye çıkmamı istememişti. Bir kez bile. Bu berbattı.

Bir kafede oturuyordum, banka hesabımda yüz yirmi üç dolar vardı, Jamie şehirdeyken Hazel'in kanepesinde yaşıyordum; oysa eski erkek arkadaşım hayatına devam ediyordu.

Camın arkasından Jamie'yle göz göze geldim. Cidden mi? Sanki evren onunla karşılaşmam için benim adıma mümkün olan en kötü zamanı bulup duruyordu.

Başımı eğip camın parlak cilasının beni saklamasını umdum. Eğer onu görmemiş gibi yaparsam belki çekip giderdi...

Hayır. Ona şöyle bir baktım. Kafenin kapısındaydı. Onu açıyordu. Kahretsin. Belki sadece bir kahve alacaktı.

Hayır. Bana doğru geliyordu.

9. BÖLÜM

JAMIE

PIPPA PENCERENİN YANINDA bir masada oturuyor, gözlerini silerek gözyaşlarını saklamaya çalışıyordu. Telaş içime yayılırken korumacı içgüdülerim alevlendi. Birdenbire içeride, onun önündeydim.

Ona ters ters baktım. “Bunun sebebi seni havlunla görmem mi?”

Çılgınca gözyaşlarını silerken hızla gözlerini kırptı. “Hayır.” Kendine güldü ama sesi yapmacık geldi. “O, utanç verici deneyimler listeme girmedi bile.” Boğazını temizleyip zorla gülümsedi. “Ben iyiyim.”

Onu böyle izlemek göğsümü ağrıttı. Bundan nefret ettim.

“Bana neden ağladığını anlat.” Kollarımı kavuşturdum.

“Ben *iyiyim*,” dedi tekrar gözlerime bakmadan. Kalkmak üzereymiş gibi telefonuna ve çantasına uzandı.

Ellerimi masaya yerleştirerek Pippa’nın üzerine eğildim. Tehditkâr bir ahmak gibi davranıyordum ama sorunu çözebilmem için neden ağladığını öğrenmem gerekiyordu.

“Söyle bana.” Sesim alçaktı ve Pippa nefesini tuttu.

Telefonunu masanın karşısına kaydırıp “oynat”a bastı. Ekranında lisede çıktığı kahrolası Zach Hanson sahnede bir kadının yanında şarkı söylüyordu.

Pippa’ya bakarak kaşımı kaldırdım.

Gözleri öfkeyle parladı. “Geçen ay beni *terk etti* ve şimdi sahnede yeni biriyle birlikte.” Yeni bir gözyaşı dalgası

döküldü. Pippa'ya böyle hissettirdiği için o herifi öldürmek istiyordum.

Videoya, o aptal pisliğin suratına tekrar baktım. Demek yakın zamana kadar hâlâ birliktelerdi. Lisedeyken cılızdı ve şimdi ceketinin altından vücut yapısını ayırt edemiyordum ama hâlâ zayıftı. Bahse varım, ben ondan daha güçlüydim.

“Ağlamayı bırak,” diye talep ettim.

“Deniyorum.” Titrek bir nefes aldı. “Şu anda her şey tamamen boktan. Onun şu dikkat çekici yeni ilham perisi var; bense ablasının kanepesinde yaşayan ve işini geri almak için yalvaran bir zavallıyım.” Bir başka gözyaşı damlası yüzünden aşağı yuvarlandı.

Elimi kaldıracaktım ki kendimi zamanında durdurdum. Lanet olsun. Az kalsın gözyaşını silecektim. Pippa'nın karşısına oturdum. Bununla ilgili ne yapmam gerektiğini düşünürken dizim sallanıyordu.

O heriften nefret ediyordum. Ondan aşırı derecede nefret ediyordum. Yumuşak, süngersi, yumruklanası bir yüzü vardı. Kaleciler hemen hiç kavgaya karışmazdı ama o herif yarınki maçımda buz pistinde olsaydı, tereddüt etmezdim.

Düşüncelerim ablasının kanepesinde yaşamasıyla ilgili söylediğine takıldı.

“O halde kendi evine çık,” dedim ona.

Bana baktığında sinirliydi. Güzel. En azından ağlamamasını sağlıyordu. Kızgınlık üzüntüden iyiydi. Üzgün bir Pippa'yla baş edemezdim.

“Vancouver pahalı. Bana ihtiyacın olursa çabucak gelebileyim diye senin evine yakın bir yer bulmak istiyorum.”

Zihnimin gerisinde *bana ihtiyacın olursa* deme şekli hoşuma gitti. Cildimde garip bir karıncalanma hissettim ve daha sert kaş çattım.

“Eve gitmelisin.”

“*Gidemem.*” Yüzü buruştu ve panikledim. Ablasının online bir yoga dersi verdiğini açıkladı. “Sana bunu neden

anlattığımı bilmiyorum. Ben iyiyim. Sadece ağlayıp bundan kurtulmaya ihtiyacım var.”

Bununla ilgili her şeyden nefret ettim. Bedenimdeki korumacı her içgüdü, işleri onun için yoluna koyma ihtiyacıyla kabardı.

“Benim yanıma taşın.”

Birbirimize uzun uzun baktık. Bunun nereden çıktığını bilmiyordum. Onunla *daha fazla* zaman geçirmemeliydim; ondan kaçınmalıyım.

Onunla yaşamak onunla arama mesafe koymayacaktı.

Fakat ağlamayı bırakmıştı. Bu da bir gelişmeydi. Aklı karışmış bir bakışla gözlerini bana dikmişti.

Onun benim dairemde yaşaması fikri göğsümde bir şeyi yatıştırdı.

“Daisy açısından daha kolay olur.” Çabalıyordum.

Eve geldiğimde onun şarkı söylediğini duyunca kalbimin daha şiddetli gümbürdediğini hatırladım. Benimle yaşarsa, belki şarkı söylediğini tekrar duyardım.

Pippa masanın karşısında kararsız bir ifadeyle dudağım ısınyordu. “Bilmiyorum.”

Nabzım hızlandı. Onu dairemde, Daisy ayaklarının dibindeyken kanepemde uzanmış kitap okuduğunu hayal ettim. Lisedeyken arkadaşlarıyla yaptığı gibi gitar çaldığını. Göğsüm ısındı. Bu görüntüden hoşlandım.

Bunun kötü bir fikir olması umurumda değildi. Bunu aklımdan atamazdım. Zaten hokey ve Kuzey Vancouver’da annemi ziyaret etmek beni epey meşgul ediyordu. Pippa’yı görmeyecektim bile.

Ayrıca onun için endişe etmeyecek olmam da kayda değerdi.

“Ortalık yerde ağlayamazsın,” dedim ona. Tekrar sesim sert ve inatçıydı. *Ahmak*. “Hiç profesyonelce değil. Yarın bana taşınacaksın.”

Bunu yapmak istemediğine dair herhangi bir işaret, herhangi bir korku veya tiksinti belirtisi var mı diye onu gözledim.

Ama bunun yerine yavaşça nefesini verdi veya rahatlamışçasına yüzü gevşedi.

Kalbim ferahladı.

Ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı ve bakışları yumuşadı. “Tamam.” Başıyla onayladı. “Teşekkürler, Jamie.”

Bir kıvılcım omurgamdan aşağı indi. Adımı söyleme şeklini beğendim, çok tatlıydı. O anda bana bakmasını beğendim, sanki benden hoşlanıyordu.

Onu hızlıca başımla onaylayıp ayağa kalktım.

“Yarın,” diye tekrar ettim.

Başıyla onayladı, bulaşmış rimelini temizledi. “Yarın.”

Üst kata çıkarken nabzım bir maçın ortasındaymış gibi hızla çarpıyordu. Az önce hayatımla ilgili planlarıma taş koymuştum. Pippa sarhoş edici biçimde güzeldi ve onun etrafında zihnim boşalıyordu ama uzun zamandır tatmadığım heyecanlı bir beklentinin sızısını hissediyordum.

10. BÖLÜM

JAMIE

O AKŞAM GÜNBATIMINDAN hemen önce Kuzey Vancouver'da bir banliyö evinin araba yoluna park ettim. Yolcu koltuğumda bir pakette Yunan yemeği vardı. Bu akşam oyuncular için resmi olmayan bir yemek düzenleniyordu, yeni çocuklar için bir tanışma etkinliğiydi ama daveti dikkate almamıştım. Arka koltukta Daisy kuyruğunu sallıyordu, meraklı ve heyecanlıydı. Derin bir nefes aldım.

Pippa'ya yanıma taşınmasını söylediğime inanamıyordum. Gerçi o köpekle ilgilenirken benim anneme göz kulak olmak için bol bol zamanım olacaktı.

Daisy arka koltuktan başını omzuma yasladı, beni kokladı ve ona göz ucuyla baktım. Göğsümde garip bir duygu büyüdü.

Acaba ben... bu köpektan hoşlanmaya mı başlıyordum? Ona kaşlarımı çattığımda hızlı hızlı soluyup kuyruğunu salladı. Homurdandım.

"Hadi." Arabadan inip Daisy'yi dışarı çıkardım ve onu küçük eve yürüttüm.

Ev mütevazıydı, kesinlikle orta sınıfa aitti. Profesyonel oyuncu olduğumda, anneme daha büyük bir ev almaya çalışmıştım ama reddetmişti. Yıllardır yaşadığı mahalleden ayrılmak istemediğini söylemişti. Komşularından hoşlanıyordu ve yeni arkadaşlar edinmek istemiyordu.

Ön kapıya yaklaşırken çatıdaki bir hareket gözümde çarptı, kalbim duracak sandım.

Annem çatıdaydı, kalın bahçıvan eldivenleri takıyordu. Büyük bir gülümsemeyle el salladı. “Merhaba tatlım.”

Nabzım kulaklarımda atıyordu. Annem orada, yukarıda olmamalıydı. Zihnim hızla çalışarak onun çatıda panik atak geçirdiğini, kayıp düştüğünü, betonda kafasının yarılıp açıldığını canlandırdı.

“Orada ne yapıyorsun?” diye sordum. Daisy anneme havlayarak kuyruğunu salladı.

Annem bana kocaman sırıttı. “Olukları temizliyorum.”

“Aşağı in. Hemen.” En kararlı sesimi kullandım. “Hava kararıyor.”

“Gayet iyi görebiliyorum. Zaten neredeyse bitiriyorum.” Kıs kıs güldü ve bana bir avuç yaprak attı. Ayaklarıma doğru süzöldüler ve Daisy sıçrayıp içlerinden birini ısırmaya çalıştı.

“Jamie, tatlım, o kimin köpeği?”

Betonda kuyruğunu ileri geri sallayarak oturan Daisy’ye bakıp bir kaşımı kaldırdım. Gözleri büyürken ağzımın kenarı seğirdi. Bir ödül alacağını düşünüyordu.

Belki küçük bir parçam bu köpekten hoşlanmaya başlıyordu.

“Benim,” dedim anneme. “Bir köpek sahiplendim.”

Annem sevinçle el çırpı. “Öyle mi? Ah, Jamie, bu harika. Tam anlamıyla ihtiyacın olan şey buydu.”

“Lütfen aşağı iner misin?” Onun çatıda, böyle yüksekte olması bana gergin hissettiriyordu. “Bunu yapması için birini işe alırım.”

“Bana çocuk gibi davranmayı kes. Kendi hayatımı yaşamaktan aciz değilim.”

Hissettiğim rahatsızlık artıyordu. Rahatsızlık ve başka bir şey vardı, daha öfkeli bir şey. Annem iyi olmadığında, iyiymiş numarası yapmasından nefret ediyordum. Her zaman böyleydi. Ben büyürken hiçbir zaman, asla depresyonu ve kaygı bozukluğuyla ilgili konuşmazdık. Geçen seneki araba kazasıyla ilgili hâlâ konuşmamıştık. Bakışlarım açık garaja

kaydı. Arabası tamir edilmişti, onu kullanıp kullanmadığını merak ettim. Yardım alana dek bunu yapmaya izni yoktu.

Arkadaşlarını bardan eve götürürken panik atak geçirip başka bir arabaya arkadan çarpmıştı. Ölen babamın alkol bağımlılığıyla ilgili mücadelesi yüzünden, annem her zaman içkili ortamda ayık kalıp arabayı kullanacak kişi olmayı tercih ederdi. Bana kalırsa, annemin arkadaşlarından biri alkol kokuyordu ve bu, babamın kazasının gerçekleştiği gece vakti araba sürmesinin etkisiyle birleştiğinde onu tetiklemişti.

Ben onu hatırlamıyordum -babam sarhoşken sürdüğü arabayı direğe süratle çarptığında ben bebektim- ama annemi tüm bu yükü yalnız bıraktığı için ona kırgındım. Onun bu hatası olmasaydı, belki ben büyürken annem depresyonda olmayacaktı. Belki panik atak geçirmeyecekti.

“İp bile bağlamamışsın.” Göğsüm sıkıştı. “Kayıp düşebilirsin.”

Annem gözlerini devirip portatif merdivene ilerledi. “Bir meteor kafama çarpıp beni öldürebilir.” Merdivenden inince kalp atışlarım yavaşladı. “Çok fazla endişeleniyorsun.”

İçten içe moralim bozuldu. Bazen onun gibi olmayı diliyordum ama o zaman kim ailemizi bir arada tutardı? Bir kriz geçirdiğinde kim bir çırpıda annemin çağrılarına cevap verirdi?

Daisy elbette onu anında sevdi. İçeri yöneldik ve annem mutfakta ufak tefek işlerle uğraşarak satın aldığım Yunan yemeğini ortaya koyarken ben tabakları kaptım. Daisy evin her metrekaresini kokluyordu.

“Yeni evine yerleşme sürecin nasıl gidiyor?” diye sordu.

Ona Pippa’yı anlatmak için garip bir dürtü hissettim. Fakat ne söyleyecektim ki? Asistanım lisedeyken âşık olduğum hayranlık uyandırıcı bir çalığışuydu. Köpeğimle arası olağanüstü iyiydi. Ona market listesi olarak kabaca “bir şeyler” diye homurdanmış olmama rağmen buzdolabını sevdiğim tüm yiyeceklerle doldurmuştu. Ayrıca artık benimle yaşayacak, duvarın diğer tarafında uyuyacaktı.

Belki duvarın diğer tarafında başka şeyler yapacaktı. Bu düşünce doğruca aletime etki etti.

“İyi,” dedim ona. “Gayet iyi.”

Tabakları masaya getirdi. “Bir maça gelmek istiyorum.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Sanki ona vurmuşum gibi gözlerini kırıştırdı ve söylediğimden anında pişmanlık duydum. Bunu farklı bir şekilde ifade edebilirdim. Yine de iyi bir fikir *değildi*. Alkol kokusu annem için bir tetikleyiciydi ve hokey maçında herkes içerdi. Bir sorun çıkarsa, tüm dikkatim ona kayardı fakat buz pistinde odağımı kaybedemezdim.

“Jamie.” Bana anlayışlı bir bakış attı ama bakışının ardında rahatsız olduğu belliydi. “Ben yalnızca küçük bir panik atak geçirdim.”

Yalnız birini kabul etmişti. Gözleri tabaklara koyduğu lazanyadaydı. “Bana fazla nazık davranıyorsun.”

Çünkü kırılıgansın ve kendine hâkim olmak konusunda geçmişteki performansın parlak değil diye düşündüm. Ayrıca on yaşındayken, annemin depresyonunun en dip dönemlerinden birinde okul için kendi öğle yemeğimi hazırladığımı hatırladım.

“Taşınmanla ilgili benim yardımımıza ihtiyacın var mı?” Mutfağa girdi ve maça gelme fikrinden vazgeçtiği için rahatladım.

“Hayır. Tamamen yerleştim.”

Bana garip bir bakış attı. Programımın ne kadar talepkâr olduğunu biliyordu. “Ne kadar hızlı.”

Boğazımı temizledim. “Daisy ve diğer şeylerde yardım etmesi için bir asistan tuttum.”

Annem bana şaşkınlıkla baktı. Bir gülümseme yüzüne boydan boya yayıldı. “Sen mi? Sana yardım etmesi için birini mi tuttun?”

“Önemli bir olay değil.” Ona sertçe baktım ama ağzımın kenarı yukarı kıvrıldı.

Annem kahkaha attı. “Sen öyle diyorsan.” Yanımdan geçerken beni dirseğiyle dürttü. “Bu harika tatlım.”

Sıcaklık göğsümü kapladı. Utanarak başımı eğdim. “Evet, pekâlâ.” Omuz silktim. “Bana zaman kazandıracak birçok şey yapıyor, böylece hokeye odaklanabiliyorum.”

“Kadın mı?” Başım yana eğdi ve gözleri ışıldadı.

Midem ağırlaştı ve bakışlarım anneme kaydı. Tekrar omuz silktim. “Evet.”

Ensem ısındı.

“Adı ne?” Annemin gözleri lazer ışınları gibiydi ve ağzının kenarında şu küçük seğirme vardı.

Güzel asistanımı düşünülünce nabzım hızlansa bile, hiçbir şey belli etmemek için kayıtsız bir ifadeye büründüm. “Pippa.”

Lütfen bana onun nereli olduğunu sorma diye sessizce yalvardım. Aynı liseye gittiğimizi yumurtlardım ve o zaman her şey ortaya dökülürdü.

Memnun bir halde mırıldandı. “Güzel isim. Kaç yaşında?”

Sudaki kanın kokusunu alıyordu.

Ben yirmi altı yaşındaydım, demek ki Pippa yirmi dördü. “Bilmiyorum.”

“Tahminen?”

Cildim karıncalandı. Biliyordu. Bal gibi biliyordu. “Benden biraz genç.”

“Hımm.” Başıyla onaylayıp beni izleyerek gülümsedi. “İlginç.”

Sessiz kaldım.

“Güzel mi?”

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Bilmem.”

“Eh, gözlerin var, değil mi?” Bunu öyle masumca sormuştu ki güya cevabı bilmiyordu.

Uzun bir nefes verirken anneme ama aynı zamanda kendime kızgındım çünkü bu rahatsız edici hoşlanma durumu benim açımdan yanlıştı.

Dahası yanıma taşınmasını teklif etmemem gerektiğinden de adım gibi emindim.

“Evet, tamam mı?” dedim pat diye. “O çok güzel, çok güzel şarkı söylüyor ve Daisy ona bayılıyor.”

Annem gülümsemesini saklamak için dudaklarını birbirine bastırdı ama gözleri ıslıl ıslıldı.

“Ne?” dedim.

Kahkahayı patlattı.

İnledim. Ağzımdan laf almakta ustaydı.

Masanın karşısına otururken bana gülümseyerek başını yana yatırdı. “Erin’den sonra uzun zaman geçti.” Bunu alçak sesle söyledi ve ciğerlerim sıkıştı. “Onu yeni bir televizyon dizisinde gördüm. Başrolde.”

Çenem öyle çok gerildi ki dişlerim çatırdayabilirdi ve yedi sene öncesini, çaylaklık yılımı hatırladım. Zirve yolunda bir süper model olan Erin Davis, modelliği ansızın bıraktığında moda sektörünü çok şaşırtmıştı. Son birkaç yıldır oyunculuk yapıyordu. Hâlâ çalışıp çalışmadığını öğrenmek için arada sırada onunla iletişime geçiyordum.

Annem, hokey ve bir ilişkiyi aynı anda kaldıramadığımı için Erin’le ayrıldığımızı düşünüyordu ki bu teknik olarak doğrudu. Erin’in bana reglinin bir hafta geciktiğini söylediğinde nasıl paniklediğimi bilmiyordu. Erin çok heyecanlıydı, benimse dehşetim yüzümden okunuyordu. Tanrı aşkına, on dokuz yaşındaydık. Ben daha bir çaylaktım ve hokeye her zamankinden sıkı çalışıyordum. Her fırsatta annemi ziyaret etmek için eve uçuyordum. Birlikte büyüdüğüm en iyi arkadaşım Rory Miller farklı hokey takımlarında oynadığımız için artık arkadaş olmaya pek istekli değildi. Her şey farklıydı ve ben güçbela kendimi dağılmaktan alıkoyuyordum. Hayatıma bir başka sorumluluk eklemek korkutucuydu. Fakat ne kadar zor olursa olsun bunu üstlenirdim.

Bir gün sonra regl olmuştu ama iş işten geçmişti. İkimiz de ilişkimizin sona erdiğini biliyorduk ve bir hafta sonra onun

modelliği bırakmasıyla ilgili haberleri görmüştüm. Yaklaşık beş yıllığına kayıplara karışmıştı.

Suçluluk ciğerlerimi sıkıştırdı. Bu yüzden artık ilişkilerden uzak duruyordum. Çünkü Erin ona verebileceğimden çok daha fazlasını istemişti. Çünkü benim için geçiciydi ve onun kalbini kırıp hayatını altüst etmiştim. Öyle sarsılmıştı ki gelecek vaat eden kariyerini bırakmıştı.

Buna ben sebep olmuşum.

Belki ona âşık değildim ama o iyi biriydi ve ona verebildiğim baştan savma ilgiden çok daha fazlasını hak ediyordu. Eğer sonucunda bir bebeğim olsaydı, o çocuk, ona verebileceğim sınırlı zamandan çok daha fazlasını hak edecekti.

Erin'i incittiğim gibi başka birini asla incitmeyecektim.

Hokeyden emekli olduğumda bu işler için -bir ilişki, belki evlenmek, belki çocuk sahibi olmak- zamanım olacaktı. Eğer formda kalırsam ve dikkatimi oyuna veririm otuzlanımın ortalarına kadar oynayabilirdim. O zamana kadar diğer şeyler planın parçası değildi.

“Jamie?”

Kafamı hızla anneme çevirdim. Bana meraklı, yumuşak bir ifadeyle bakıyordu.

“Hayatta hokeyden fazlası var, unutma.”

Başımı olumlu anlamda sallayıp onaylayarak mırıldandım ama annem bunu anlamıyordu. Geçen gün Pippa'yı ağlarken gördükten sonra buna imkân yoktu. Ona ayıracak zamanım olmadığını biliyordum ve eski erkek arkadaşının yaptığı gibi, benim Erin'e yaptığım gibi onu kıramazdım.

“Ve hâlâ bir maça gitmek istiyorum.” Gözlerini irileştirerek bana sevecen bir *ciddiyim* bakışı attı. “Gerekirse sahaya en uzak bölümde otururum.”

11. BÖLÜM

PIPPA

BİR HAFTA SONRA odamdaki kitaplığa benim ve Hazel`in çerçeveli bir fotoğrafını yerleştirdim. Yatak ve şifonyer dışında esasında boş olan bir odaya taşınmak benim için uygundu ama geçen hafta boyunca sürekli yeni mobilyalar gelmişti. Bu kitaplık geldiğinde burada bile değildim; bu sabah Daisy`yi yürüyüşe çıkardıktan sonra eve döndüğümde hazır halde öylece belirmişti.

Midemde kelekler uçuştı. Onu Jamie`nin monte ettiğini biliyordum.

Jamie neredeyse hiç burada olmuyordu. Bazen eve geç döndüğünde ön kapının açıldığını duyuyordum. Daisy her gece benim odamda uyuyordu ama Jamie eve döndüğünde onu karşılamaktan hoşlanıyordu. Bu yüzden kapıyı aralık bırakarak onun dışarı koşmasına izin veriyordum yine de Jamie`ye merhaba demiyordum çünkü onu rahat bırakmak istiyordum.

Odamda bir kutuya yer açmak için gitar çantamı yatağın altından dışarı kaydurdım. Onu geri itmek üzereyken tereddüt ettim. Ellerim çantada oyalandı, ardından onu hızla açtım.

Gitarım bana parıldarken kalbim burkuldu. Onu seviyordum, oysa şimdi tozlanması için kenara kaldırıyordum. Elimi uzatıp bir telini çektim.

Onu son kez turnede Zach ve menajerinin önünde çalmıştım. Menajerinin orada olmasını istememiştim ama Zach onu

içeri çekmişti ve ben üzerinde çalıştığım bir şarkıyı kabaca çalarken beni dinlemişlerdi. Lisedeyken bile beste yapmayı severdim.

Kalbimin derinlerinde Zach'inki gibi bir kariyer sahibi olmayı hayal etmiştim.

Sonrasında bana o küçümseyen tarzda gülümsediklerinde utancımı gizlemek için onlarla gülmüştüm. En kötü kısmı, o âna dek müzik kariyeri yapmak için gereken niteliklere sahip olduğumu düşünmemdi. Şarkı söyleyebiliyor, gitar çalabiliyor ve beste yapabiliyordum. Sırf elimden geliyor mu diye görmek için bile olsa, her zaman bir albüm yapmak istemişim.

Sonuçta pazarlama işi çok daha kolay olacaktı. Masa başı işinde kimsenin kalbi kırılmazdı.

Yatak odamın kapısında bir ses oldu ve sertçe nefesimi içime çekti. Jamie orada dikilmiş, bana kaş çatıyordu.

“Tanrım.” Gitar çantamı çat diye kapatıp onu yatağın altına kaydırdım. “Beni korkuttun. Eve döndüğünü duymadım.”

Kaş çatışı derinleşti. “Üzgünüm.”

“Sorun değil.”

Bakışlarını yatağın altından çıkan gitar çantasının kenarına indirdi ve bana bir şey sormak istiyormuş gibi görünüyordu ama o bir şey söyleyemeden önce ayağa kalktım.

“Daisy’yi dışarı çıkarmak üzereydim. Seni yalnız bırakmak için bir süre dışarıda olacağım.” Aceleyle yanından geçerken nabzım hâlâ damarlarımda uğulduyordu.

Ona böyle tepki vermemeyi dilerdim. Onun gözünde ben büyük ihtimalle minik, önemsiz ve hafiften sinir bozucu bir sivrisinektim. Ben etraftayken her seferinde kaşlarını çatması bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Daisy’yi yürüyüşe hazırlamak için alt kata yöneldim ve göğüs tasmaıyla kayışını klipsle tuttururken Jamie oturma odasına girdi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, izliyordu. Dairedeki varlığı yoğundu: Uzun ve genişti, yeşil gözleri öyle keskindi ki tenimi karıncalandırıyordu. Gözlerimiz buluştu

ve gergince gülümserken işini geri almak isteyerek onu hödük diye adlandıran versiyonumu   a  ırmaya çalıştım.

“Onu yakınlardaki bir köpek parkına götürüyorum,” dedim ona. Jamie’den etkilenmemiş gibi davranırsam, belki bedenim ipucunu anlardı. “Bir adamın Daisy’ye çok benzeyen bir köpeği var. Birlikte oynamaktan hoşlanıyorlar. Galiba adı Andrew.”

Ayakkabılarımı giyerken boş boş konuşuyordum. Belli ki bu adamın yakınında sinirlerimi kontrol edemiyordum.

“Andrew.” Kelimeyi ağzında kötü bir tat bırakmış gibi söyledi.

Delici bakışıyla karşılaşınca kafa karışıklığıyla gözlerimi kırttım. “Evet. Genç birisi. Büyük ihtimalle benim yaşımda. Kişisel antrenör.”

Jamie buz gibi bakışlarla kapıyı kola  an etti. “Seninle geliyorum.”

Jamie ayakkabılarını giyerken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Bunu yapmak zorunda değilsin.” Genellikle antrenmandan bitkin geldiği bu zamanda kestirirdi.

“Yorgun değilim.” Ceketini dolaptan çekip çıkardı ve üzerine giydikten sonra tasmayı benim elimden aldı. “Vücudum ağrıyor ve hareket etmeliyim. Gidelim.”

Ben itiraz edemedenden kapıyı açtı ve koridora çıkmamı işaret etti.

12. BÖLÜM

PIPPA

KÖPEK PARKINA YAPTIĞIMIZ yürüyüş sessiz ve gergindi. Parka vardığımızda Jamie etrafı çitle çevrili alanı gözleriyle taradıktan sonra omuzları gevşedi ve artık kaşları o kadar da çatık değildi. Birkaç kişiye el sallayıp gülümsedim ve ardından diğer köpekleri selamlaması için Daisy'nin kayışını çözdüm.

Daisy'yle ilgili bana güvenmiyor muydu? Bizimle gelmesinin olası sebeplerini aklımdan geçirirken dudağımı ısırıyordum. Adam bir haftadır benden kaçıyordu.

"Park gerçekten güvenli," dedim ona. Yüzünde bir somurtkan bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturup çite yaslanmıştı. "Daisy'yi asla tehlikeli bir yere götürmem."

Somurtması geçti. "Biliyorum. Sana güveniyorum." Ağzının kenarı seğirdi ve neredeyse... keyifli mi bakıyordu? "Sana güvenmeseydim yanıma taşınmanı teklif etmezdim."

Şüpheli bir ifade takındım. "Teklif etmedin."

Öksürdü ve başka tarafa baktı. Bu bir kahkaha mıydı? Jamie'de ayırt etmek zordu.

"Birbirimizi daha iyi tanımalıyız." Gözleri tekrar bendeydi ve bakışlarımı kaçırmam zordu. Gözleri Douglas gökнарlarının rengindeydi. Stanley Park'taki topraklı yeşil yosunların. Bir derenin dibindeki koyu yeşil kayanın.

"Hımm." Utanarak şaşkınlıkla aptal aptal gözlerimi kırpıttım. "Tamam. En sevdiğin yiyecek nedir?"

Kaşını kaldırdı. “Sorun bu mu?”

“Bugün birdenbire konuşmak isteyeceğini bilmiyordum, yoksa bir soru listesi hazırlardım.” Gülümsemem alaycı bir hal aldı.

Jamie’nin ağzının kenarı tekrar seğirdi ve bakışları yumuşaktı sanki. Onun bu bakışından hoşlanıyordum.

Uzun bir an beni izledi. İşini geri almayı talep eden o kız tekrar ortaya çıktı ve karşılık olarak ben de ona baktım.

“Noel yemeği,” derken midemi hoplatacak şekilde şu sinir bozucu tarzıyla hâlâ beni izliyordu. “Hindi, patates püresi, et suyu, brokoli güveci.”

“Kızılıcak sosu?”

Başıyla onayladı. “Konserve değil, ev yapımı.”

“Elbette.” Gülümsedim. “Noel’i sever misin?”

“Pek sayılmaz ama annem bayılır.” Ağzında ince bir dal olan ve başka bir köpeği onu kovalaması için cezbetmeye çalışan Daisy’ye göz gezdirdi. “Zamanın çoğunu birlikte yemek pişirerek ve Noel filmleri izleyerek geçiririz.”

Bunu söyleyiş biçimi bana, annesini mutlu görmekten hoşlandığı izlenimini verdi.

Bana bir bakış atıp yüzümü inceledi. “Senin yaptığın o *enchiladayı** da beğeniyorum.”

İşimde başarılı olmak göğsümü gururla doldurdu. “Harika. Tekrar yaparım.”

Bir golden retriever tarafından kovalanan Daisy koşarak yanımdan geçti, çok eğleniyordu. Jamie’ye gülümsedim. Ağzı seğirirken gözlerimiz buluştu.

Her gülümseyişimde ağzı seğiriyordu. Bunu fark etmek midemde sıcak ve hoş bir his yarattı ve daha çok gülümsedim.

Belki de her şeye rağmen bir pislik değildi.

“Sıradaki soru.” Ellerim üşüdüğünden onları ceketimin ceplerine soktum. “Neden hokey?”

* Meksika mutfağına özgü böreğe benzeyen acılı bir yemek.-ed. n.

Köpek parkında sağa sola bakındı, cevabı toparlarken gözlerini kıstı. “Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

“Başından başla.”

Homurdandı. “İlk sopamı iki yaşındayken aldım.”

“Vay be.” Kaşlarım hızla kalktı. “Baban sıkı bir hokey taraftarı mıydı?”

Yüz ifadesi güçlkle algılanabilir bir biçimde değişti ve kaşlarını çattı. “Öyleydi. Öldü.”

“Ah.” Kalbim ağırlaştı ve bunu okuduğumu şimdi hatırladım. Kahretsin. Önceden hatırlamalıydım. “Çok üzgünüm.”

Başını iki yana salladı. “Sorun değil. Onu hatırlamıyorum. Ben çok küçükken öldü. O bir ayyaştı ve arabasıyla bir direğe çarptı.”

“Lanet olsun,” diye fısıldadım. Bu çok üzücüydü. Jamie’yi inceledim ama bundan etkilenmemiş görünüyordu.

“Cidden.” Bana dikkatle baktı. “Onu hatırlamıyorum. Her zaman sadece ben ve annem vardık. Benim için bu yeterli.” Sivri çenesini ovarak bakışlarını başka tarafa çevirdi. “Hockeyin temposu diğer tüm sporlardan daha süratlidir ve maça odaklanmanın hissi, diğer her şeyden soyutlanmak, bu...” Ağzının kenarı tekrar seğirdi ve bakışları benimkileri buldu. “Buz pistindeyken, sanki başka hiçbir şey yoktur.”

Kalbim sıkıştı. Şarkı yazarken böyle hissediyordum. Veya eskiden hissediyordum. Sanki her şey yok olurdu.

Jamie bir kaşını kaldırarak, “Bir takımın parçası olmayı seviyorum,” dedi bana. “Ama filedeki tek adam olmayı da seviyorum.” İri omuzlarını silkti. “O baskıyı seviyorum.”

“Yeni takımını seviyor musun?”

“Daha önce onlara karşı oynadım ama hiçbirisiyle arkadaş değilim.”

“Peki, ya kapkekler?”

Bakışları kafa karışıklığıyla benimkilere kaydı.

“Saklama kabı boştu. Onları takım arkadaşlarına verdin, değil mi?” Donakaldı, yakışıklı yüzünden bir suçluluk ifadesi geçti ve ağzım açık kaldı. “Aman Tanrım. Onları atmışsın.”

Parka şöyle bir göz atarak kıpırdandı. Suçluluk ifadesi yoğunlaştı.

“Jamie.” Ona dehşete düşmüş bir bakış attım ve adını söylediğimde dönüp tüm dikkatini bana verdi.

Sarhoş ediciydi.

“Kapakleri çöpe mi attın?” Kollarımı kavuşturdum ama ağzımı çarpıtan gülümsemeyi hissedebiliyordum. “Berbatlardı, değil mi?”

Gözlerimiz kilitlendi ve Jamie’nin ağzının kenarı seğirmiyor, yukarı kıvrılıyordu. Tanrım, gözleri ne güzeldi. Bana eğlenerek ve yoğun bir biçimde bakması midemde deli gibi kelebeklerin uçmasına neden oluyordu.

Şimdi biz *flört* mü ediyorduk? Bakışlarımı ondan ayıramıyordum.

“İnanılmazlardı.” Bakışları ağzıma indi ve gözlerim hafifçe büyüdü.

Şimdi gayet *flört* ediyorduk. Ne?

Yaklaşık on iki kez gözlerimi kırptırdım, daha sonra Hazel’la analiz etmek için âni hafızama kaydettim. “Demek onları atmadın.”

Başını iki yana sallarken bana hâlâ sırtımayı andıran o yarım gülümsemesiyle bakıyordu. “Hepsini ben yedim.”

Eriyordum. Şu anda iç organlarıma olan şeyin tek açıklaması buydu. “Ah.”

“Aynen.” Artık sırtımasa da gözleri hâlâ ıslıl ıslıldı, keyifliydi, hatta neredeyse mutluydu.

“Yine yaparsam, bu sefer takıma ulaşacaklar mı?”

“Muhtemelen hayır.”

Kahkaha attım ve Jamie’nin ağzının kenarı seğirdi.

Tanrım, tam anlamıyla gülümsediğini görmeyi çok fena istiyordum. Eminim kuvveti ayaklarımı yerden kesecek, saçlarımı dalgalandıracaktı.

“Gitarını getirmişsin,” diyerek konuyu değiştirdi.

Midem kasıldı. Ona gerçeği söyleyemezdin.

“Önemli değil.” Zorla gülümseyip başımı iki yana salladım. Sonra gözlerimi devirdim. Çok fazla, dedim kendime. Fazla sahte. “O benim eski gitarım, Hazel’da koyacak yer olmadığı için yanımda getirdim. Mezun olduktan sonra kendim için satın almıştım.” Lise konusuna fazla yaklaştığımda kafamda alarm zilleri çaldı. *Abartmaya değmez* mesajını vermeye çalışarak ki bunda asla usta olamamıştım, tekrar gözlerimi devirdim. “Artık çalmıyorum bile.”

Sanki üzerimde hiç kıyafet yokmuş gibi hissettiren şu dik-katli bakışım takınmıştı. “Neden çalmıyorsun?”

“Hımm.” Tüm düşünebildiğim, şu yeni kadınla sahnede olan Zach ve ne kadar kolaylıkla yerimin doldurulduğuydu. Daha iyi bir versiyonla. Yeni ve gelişmiş bir versiyonla.

“Bilmiyorum.” Spor ayakkabılarıma bakıp kaşlarımı çatı-tım. “Çalmayı on iki yaşında öğrendim ve sonra Zach’le tanıştım...” Ona göz ucuyla baktım. “Eski erkek arkadaşım.”

Huysuz bir onaylama sesi çıkardı.

“Her zaman müzikle uğraşırdık. Ben bir melodi çalardım ve onu birlikte söylerdik.” Ceketimin kenarıyla oynadım. “Turnedeyken bile, bazen baş başayken çalardım.” Utanç mideme yerleşti ve altdudağımı dişlerimle ısıırıyordum.

Terk edilmiş kız olmaktan nefret ediyordum. Zach’in üzerimde çirkin bir iz bırakmış olmasından nefret ediyordum. Bu ayrılık beni baskılayan bir ağırlık gibiydi.

Bakışlarımı Jamie’nin gözlerine çevirdim ve konuşmamı dinlerken yüz ifadesinde bir şey vardı. Tatlı ve keskindi, bana tüm gün bu köpek parkında kalıp konuşmayı istetiyordu.

“Her neyse,” dedim, garip Zach hislerini kovmak için yüzüme bir gülümseme kondurdum. “Geçmişte kaldı.”

Gözleri yüzümde dolaştı. “Güzel bir sesin var.”

Yüzüm düştü ve içimi utanç sardı. “Şarkı söylediğimi duydun mu?”

Âdem elması inip kalkarken başıyla onay verdi. “O gün ben...”

Ah, doğru. Beni az kalsın çıplak gördüğü gün. Utanç vericiydi. Yüzüm ısındı. “Duşta herkesin sesi iyi gelir.”

“Hayır.” Bana sert sert baktı. “Gelmez.”

Tanrım, o çok etkileyiciydi. Kararlı ses tonuyla minik bir ürperti sırtımdan aşağı indi. Yatakta da bu kadar kararlı mıydı? İçimde kendini gösteren uyarılmayla dudaklarımı ısırma-maya çalıştım. Çıplak, terlemiş ve yüzünde ıstıraplı bir zevk ifadesiyle Jamie Streicher’ın üzerimde olduğu fikri çok, çok ateşliydi.

“Harika bir sesin var,” dedi bana tekrar. “Bunu biliyorsun.”

On ikinci sınıftayken müzik öğretmenim bana bunu söylediğinde Zach, öğretmen kibarlık ediyormuş gibi bir izlenim yaratmıştı. Güya öğretmen bana acımişti.

“Bununla ilgili hiçbir şey yapmayacağım.”

Bana ters ters baktı.

“Bende müzisyen kumaşı yok,” dedim ona Zach’in yıllar önce söylediğini tekrarlayarak.

“*Sende o yetenek yok,*” demişti. Of. Denemiş olmam bile hâlâ utanç vericiydi. Özellikle birdenbire onun sevimli ve özgür ruhlu ilham perisini hatırlayınca.

“Sorun değil,” diye güvence verdim Jamie’ye.

“Eski erkek arkadaşın gitmene izin verdiği için kahrolası bir zavallı,” dedi.

Nefesim kesildi. Jamie’nin gözleri hiddetle parladı ve ben başımı yana yatırıp onu inceledim. Kaş çatışı sertleşti. Konuşmaya devam edecekti ama onu durdurdum.

“Gidelim.” Ses tonum neşeliydi. Şu anda üzgün, incinmiş zavallı kız olmak istemiyordum. Sadece unutmak istiyordum.

Bakışları bir an üzerimde oyalandıktan sonra başıyla onayladı ve konuyu kapadı. Eve yürürken ona yaklaşan programıyla ilgili soru sordum ve dairedaki işlere başka nasıl yardımcı olabileceğime dair ağzını yokladım. Fakat Jamie dirençliydi ve Daisy’yle ilgilenip market alışverişi siparişi vermem dışında pek bir şey istemiyordu.

Yine de daha fazla kapkek malzemesi satın almayı aklımın bir kenarına yazdım.

Apartmana varmamıza bir blok kala, müzik aletleri satan bir dükkânın vitrininde bir şey gözüme ilişti ve aniden durdum. Aman Tanrım.

Rüyalarımın gitarı vitrinde parıl parıl duruyordu. Birkaç ay önce göz gezdirdiğim gitar dergisindeki fotoğrafları onun hakkını vermiyordu. Karşımdayken ince zanaatkârlığını, ağaç damarının ayrıntılarını, çalarken bacaklarıma yaslandığını âdeta *hissedebildiğim* şeklini görebiliyordum. Güzelden öteydi. Bakışlarım her hattını, her telini, her perdesini keşfederek ezberledi.

Ceviz, maun ve alaçam ağaçlarının karışımından yapılmıştı. İzlediğim videoda gitarın sesi sıcak, berrak ve toktu. Firma onlardan yalnızca bin tane üretmişti ve bir tanesi tam karşımdaydı.

Eminim gitarın içi inanılmaz kokuyordu. Sanırım *ilk görüşte aşk* dedikleri buydu.

Onu istiyordum. O kahrolasınca gitarı fena halde istiyordum. Fakat param yetmezdi. Pazarlama işine kabul edilsem ve paramı çok, çok iyi idare edersem, belki bir veya iki yıl içinde bir tane alabilirdim.

Kendimi durdurdum. Sahip olduğum gitarı elime bile almazken, neden rüya gitarıma derin bir özlem duyuyordum? Göğsümde keskin bir ağrı oluştu.

Jamie'nin meraklı bir ifade takınarak benim gitarı izlememi izlediğini fark ettim.

"Üzgünüm," diye cıvıdayarak gitara arkamı döndüm. "Gidelim."

O akşam Jamie maçı için evden ayrılırken veda etti.

“Şeytanın bacağı kır,” dedim ona. Oturma odasının zemininde oturmuş. Daisy’ye “yapma” eğitimi veriyordum.

Jamie telaşla kaşını kaldırdı. “İyi şanslar yeterli.”

Hokeyin vahşiliğini düşününce bir bacağı kırmanın gerçek dışı olmadığını idrak ettim. “Üzgünüm. İyi şanslar.”

Gitmeden önce başını öne eğdi.

O akşam yatakta uzanırken köpek parkında yaptığımız sohbeti düşündüm. Jamie’nin yüz ifadelerini, konuşmamı dinlerken gözlerinde eğlendiğini gösteren kıvılcımı, hokeyden ve onu neden sevdiğinden bahsederken o delici ışıltısını zihnimde detaylı şekilde canlandırdım.

Keşke gülümsediğini görebilseydim. Bunu hayal ettiğimde midemde kelebekler uçuştı.

İşte olmuştu: Kafamda notaların bir titreşimi belirdi. Karanlık yatak odasında doğruldum. Sadece birkaç notaydı ama öncekiyle, gitarımla birlikte Zach’le bir kanepede oturup boş boş takıldığımız zamankiyle aynı histi. Göğsümde köpüren baloncuklar gibi parlak bir baskı vardı. Pencereye doğru gülümseyerek elimi göğüs kafesime koydum ve öyle içim rahatladı ki ağlayabilirdim.

Zach beni yok etmemişti. Eskiden olduğum o kız hâlâ oradaydı. Yalnızca onu açığa çıkarmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Tekrar Jamie’yi düşündüm ve bunun onunla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

13. BÖLÜM

JAMIE

ANTRENMANDAN SONRA soyunma odasına ilerlerken, “Streicher,” diye seslendi Ward. “İşin bittiğinde ofisime gel.”

Onu hızlı bir şekilde başımla onaylayıp duşlara yönelirken midem bulandı. Antrenörün ofisine çağırılmak müdürün ofisine gitmek gibiydi. Duşta yakın zamandaki maçlarımla antrenmanlarımı kafamdan geçirdim. Eğer Ward eksik yönlerimi gündeme getirecekse, hazırlıklı olmalıydım.

Vardığımda ofis kapısı açıktı ve kafasını bilgisayarından kaldırıp baktı.

“Selam.” Ayağa kalktı. “Hadi, öğle yemeği yiyelim.” Başını ofis penceresinin altındaki caddeye doğrulttu. “Bildiğim bir yer var.”

Midemde bir ağırlık hissettim. Basit bir konu olsaydı ofisinde konuşurduk. Öğle yemeği daha önemli bir sohbet anlamına geliyordu ve konu her neyse, duymak için heyecanlı değildim.

Spor kompleksinden ayrılıp Vancouver şehir merkezinin caddelerinde yürürken Ward havadan sudan konuştu.

Bir ara sokağa girerken, “Bu taraftan,” dedi.

Bir kaşımı kaldırıp dar yola göz gezdirdim ama Ward kararlılıkla ve belirli bir istikamette yürüdüğünden onu takip ettim. Ulaştığımız yeşil kapının üzerinde yıkık dökük bir tabelada *Filthy Flamingo* yazıyordu. Kapıyı çekip açtı ve klasik rock hafif bir sesle dışarı taşı.

“Önden buyur, Streicher.”

İçeri adım attım. Burası sıcak ahşap kaplamalı duvarları, klasik çerçeveli konser posterleri, barın arkasında içki şişelerinin arasında Polaroid fotoğrafları ve tavanda tele dizilmiş küçük ışıkları olan bir bardı. İnsanlar masalarda oturmuş, öğle yemeği yiyordu.

Kapı arkamızdan kapanırken, “Beni ucuz bir bara mı getirdin?” diye sordum Ward’a.

“Hop,” diye çıkıştı barın arkasında bir tepsi tutan bir kadın. Yirmilerinin sonundaydı, tepeden bir atkuyruğuyla toplanmış uzun, koyu renkli saçları vardı. Eski görünümlü bir müzik grubu tişörtü giyiyor ve sert sert bakıyordu. “Burası ucuz bir bar değil.”

“Burası ucuz bir bar değil, Streicher,” dedi Ward kadının duyabileceği kadar yüksek sesle.

Barmen ona ters ters baktıktan sonra içecekleri bir masaya taşıdı.

Ward eğilerek bana yaklaştı. “Burası ucuz bir bar ama bunu Jordan’ın önünde söylemeyiz. Bu mekân onun bebeği.”

Ben mekânı incelerken bar bankosuna oturduk. Barın arkasındaki kara tahtada üç yemek seçeneği yazıyordu ve seçeneklerin bunlarla sınırlı olduğu izlenimine kapıldım.

Mekândan az çok hoşlanmıştım. Garipti. Yıllar boyunca Vancouver’ı ziyaret ettiğimde, ya annemle birlikte Kuzey Vancouver’da ya da bir otel odasında olurdum. Bu boktan bar, bir süreliğine tekrar yuvam olacağını umduğum şehirle küçük bir bağmış gibi hissettirdi.

Pippa’nın burayı bilip bilmediğini merak ettim.

“Jordan hokeyden nefret eder.” Ward’un sesi alçaktı. “Yani burada kimse bizi rahatsız etmeyecek.” Bana çarpık bir biçimde sırttı ve dikkatini bana geri vermeden önce gözleri asabi barmeni takip etti. “Yerleşme işi yolunda gidiyor mu? Asistanınla ilgili bir pürüz vardı. Her şey hal oldu mu?”

“Evet,” dedim çabucak. “Her şey harika. Bana büyük yardım oluyor.”

Ward gülümsedi, hoş bir şekilde şaşkındı. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Jordan siparişlerimizi aldı ve gittiğinde Ward bana meraklı bir bakış yöneltti.

“Geçen gece yemeğe gelmedin.”

Göz ardı ettiğim resmi olmayan akşam yemeğinden bahsediyordu. “Annemi kontrol etmem gerekiyordu.”

Anlayışlı bir şekilde başıyla onaylayarak barın arkasındaki polaroidleri inceledi. Bir duraksama oldu. “Maçlardan sonra çocuklarla pek zaman geçirmiyorsun.”

Bar taburesinde rahatsızlıkla kıpırdandım. NHL’de bazı kişiler takım arkadaşlarıyla dostluk kurardı, bazıları kurmazdı. New York’taki antrenörüm odağımı kaybetmememi ve beladan uzak durmamı sorun etmezdi. Profesyonel bir spor takımının ihtiyacı olan son şey oyuncularının partilerken medyada yer almasıydı. Geçen sene ligdeki en iyi kaleci değildim çünkü takım arkadaşlarımla içki içmeye çıkıyordum.

Düşüncelerim dağıldı ve Rory Miller ile benim gençken hokey oynadığımızı hayal etmeye başladım. Babası, NHL Hall of Fame üyesi Rick Miller, yerel spor kompleksinde bizim için buzda geçirilecek ekstra zaman ayarlardı ve penaltı çalışarak, gülerek ve neşeyle konuşarak saatler geçirirdik.

O çocuk en iyi arkadaşımdı. Çenem gerildi ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Artık bu tür samimiyetlerle işim olmazdı.

“Hokeye odaklıyım,” dedim ona omuz silkerek. “Şimdiye dek bu sorun olmadı.”

Gülümsedi. “Streicher, odaklanman eşsiz.” Bir an soluklandı. “Ama buz pistinin dışında çocuklarla daha fazla zaman geçirmeni istiyorum. Takımdaki dostluk buz pistindeki antrenman kadar önemlidir.”

Kaşlarım hızla çatıldı. “Zamanım yok.”

“Zaman yarat.” Gülümsemesi sakindi ama gözlerindeki kararlılık kuşkuya yer bırakmıyordu.

Dizim hüsranla sallandı. Antrenörü mutlu etmek takımda kalmanın önemli bir parçasıydı. Sudan sebeplerle oyuncuları satan egosu yüksek antrenörler görmüştüm. Onu uyuz etmek her şeyi riske atardı.

Ward’un gözlerine baktım. Adam ego sahibi görünmese de riske girmek istemiyordum.

“Tamamdır,” dedim ona.

14. BÖLÜM

PIPPA

SPOR KOMPLEKSİ BUZ PİSTİNDEKİ oyuncular dışında boştu. Yarısı koruyucu ekipmanlarının üzerinde beyaz kazaklar ve diğer yarısı mavi kazaklar giyiyordu; Jamie ile yedek kaleci her kaleyi korurken egzersiz rutinlerini yapıyorlardı. Antrenör kadrosu buz pistinin kenarında not panolarıyla duruyor, oyunculara geri bildirimlerde bulunuyorlardı.

Jamie'nin bu sabah tezgâhta unuttuğu anahtarları elimde sımsıkı tutarak yedek kulübesinin arkasındaki tribüne oturdum.

Jamie kaledeydi, oyuncuların ona attığı pakları engelliyordu. Şimşek kadar hızlıydı. Ben pakı görmeden o çoktan yakalıyordu bile. Egzersiz rutinleri arasında dizlerinin üstüne çöküp esnemek için şu kalça itme hareketlerini yaptı. Kafamda yetmişlerin porno müziklerini duydum ve gülümsememi elimin arkasına sakladım.

Düdük çaldı ve çocuklar buz pistinden kayarak ayrıldıktan sonra, kasklarını çıkarıp birbirleriyle konuşarak sıra halinde koridora yürüyüp soyunma odasına gitti. Birkaçı bana meraklı bakışlar attı.

Çekici, çocuksu bir sırtışı olan iri, sarışın bir adam, bizi ayıran parmaklığın üstüne eğildi. Nemli saçları kısa kesilmişti ve masmavi gözleri vardı.

“Kayıp mı oldun?” diye sordu.

“Hayır.” Yanaklarım pembeleşti. “Ben Pippa, Jamie'nin asistanıyım.”

Gülümsemesi genişledi. “Streicher güzel bir asistanı oldu-
guyla ilgili hiçbir şey söylemedi.”

Kahkahayı bastım. Bazı adamlar bu hissi uyandırmazdı
ama o yapabiliyordu. İri boyutuna rağmen şapşal ve eğlenceli
koca bir golden retriever havası veriyordu.

“Dostum,” diye takıldım ona yüzümü buruşturarak. “Se-
nin taktiğin bu mu?”

Kıs kıs güldü, hiç utanmamıştı. “Nasıl oldu da seni maç-
lardan birinde hiç görmedim?”

“Hokeyden pek hoşlanmam.” Dudak büküp omuz silk-
tim. “Üzgünüm.”

“Pippa.”

Jamie’nin sesini duyduğumda midemde bir heyecan his-
settim. Jamie fırtına bulutunu anımsatan bir yüz ifadesiyle,
uzun adımlarla bize doğru yürüyordu. Saçları terden nemliy-
di; bu tiksindirici olmalıydı ama onda garip bir şekilde sek-
siydi. Bana siper olmaya çalışırcasına sarışın adamlar aramda
durdurdu.

Yüzüm daha da ısındı. Umarım benim oyunculara bakmak
için falan burada olduğumu düşünmezdi.

“Anahtarlarını unuttun,” dedim ona anahtarlığı uzatarak.
“Ben Daisy’yle yürürken dışarıda kalmanı istemedim.”

“Teşekkürler.” Onu aldıktan sonra sarışın adama garip bir
bakış attı. Koyu saçlarından bir tutam Jamie’nin gözlerine
düştü ama o fark etmedi.

Sarışın adamın bana gülümsemesi genişledi. Bir hokey
oyuncusuna göre şaşırtıcı derecede hoş dişleri vardı. “Ben
Hayden Owens.”

“Pippa.”

“Merhaba, Pippa.” Hayden, Jamie’ye baktı. “Onu niçin
maçlara davet etmiyorsun?”

Jamie kaşlarını çatı ve hızla bana baktı.

“Akşamları genellikle köpekle ilgileniyorum,” dedim he-
men, Jamie’nin sıkıntılı bir duruma düşmesini istemiyordum.

Hayden parmaklığa yaslanınca Jamie'nin çenesi gerildi. "Pippa, bana bir iyilik yapar mısın?" Başını Jamie'ye doğru eğdi. "Bu adamın bir maçtan sonra bizimle çıkmasını sağla. Konuşmadığı için takımın yarısı ondan korkuyor."

Bir kahkaha patlattım ve Jamie bana ters ters baktı.

"Bunu anlayabiliyorum," dedim ona. "Sürekli ters bakıyorsun."

Hayden kıs kıs güldü.

Jamie'nin ağzının kenarı seğirdi ve midemde yine o heyecan hissi oldu. Gülümsemem genişledi, elimde değildi. Onun yakınında olmaya alışıyordum ve onu görünce gelen donakalma hissi yavaşça eriyip kayboluyordu.

Lisede ona âşıktım. Bu yıllar önceydi. O zamandan beri çok şey öğrenmiştim: Esasen her şey parmaklarının ucunda olan şu süperstar erkeklerle asla çıkmamak gerekiyordu. Jamie Streicher'la aramda *asla* hiçbir şey olmayacaktı. Bunu bilmek özgüvenimi arttırıyordu.

Hayden geri geri soyunma odasına yürürken parmağını bana doğrulttu. "Pippa, tanıştığımıza memnun oldum." Jamie'yi işaret etti. "Söylediğimi unutma."

Hayden yanımdan ayrıldığında ayağa kalkıp ellerimi ceketimin ceplerine soktum. "Tamam, ben gideyim."

"Bir saniye bekle." Jamie ensesini ovdu ve ben meraklandım. Boğazı hareket etti.

Sanki onun gergin olduğunu gösteren saklı bir katmanı görüyordum.

"Merak ediyordum," dedi ve bekledim. "Annem. Bir maça gelmek için başımın etini yiyordu."

"Ah, ne güzel." Yüzümde bir gülümseme belirdi ve annesinin nasıl biri olduğunu merak ettim. "Ofisten biletleri ayarlamamı mı istiyorsun?"

"Ee, hayır. Bunu ben yapabilirim." Gözleri benimkilerle buluştu. "Düşündüm de onunla gidebilirsin."

Yüz ifadem kuşkuluydu. “Hokeyle ilgili hiçbir şey bilmediğimin farkındasın, değil mi?”

Jamie’nin yüzü gevşedi ve kahkahaya *yakın* bir ses çıkardı. Eğlendiğini gösteren bir mırıltı gibiydi. “Sorun değil. Umurunda olmaz. Yalnızca ona eşlik edersin.”

“Bunu yapabilirim. O da senin gibi huysuz mudur?”

Bunu düşünmeden pat diye söyleyivermişim. Jamie’yle daha fazla takıldıkça, ona böyle sataşmak kolaylaşıyordu. Bu, gergin, sıkıntı verici sessizliklerden çok daha iyiydi.

Bir kaşını kaldırdı ve içimde bir şey yoğunlaştı. Sevince benziyordu. “Hayır.”

Gülümsemediği halde gözlerindeki parıltı beni cesaretlendirdi. Aşırı abartılı bir rahatlama ifadesi sergiledim. “İyi. Yoksa gece bitmek bilmezdi.”

Jamie bana gözlerini dikip bakarken kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Jamie’nin gülümsemek istediğini hissettim ve kalbim göğsümde bir pinpon topu gibi atıyordu. Jamie’nin *bu* yönünü lisedeyken görseydim, hakiki bir sapık takipçi olurum.

“Çok komik,” dedi onun yerine.

Gözlerimi devirdim. “Biliyorum, esprilerim harikadır. Tamam, eve gidiyorum.”

“Anahtarları bıraktığın için teşekkürler.”

“Rica ederim.” İki adım atıp durdum ve ona döndüm. Hâlâ orada durmuş, gidişimi izliyordu. “Jamie?”

Beni dikkatle izlerken bekledi.

“Takımla birlikte dışarı çıkmalısın. Eminim eğlenceli olur.”

Bakışları yüzümde gezindi ve bir şey söylemek istediğini hissettim ama yalnızca başını eğdi. “Bunu düşüneceğim.”

15. BÖLÜM

PIPPA

BİR SAN JOSE OYUNCUSU, Hayden'ı önümüzdeki tahta çerçevelere çarptı. Etrafımızda taraftarlar bağırıyor, ellerini cama vurarak onu zangırdatıyorlardı. Spor kompleksinin bizim olduğumuz tarafında bir *yuhalama* kükreyişi yükseldi.

“O kahrolası bir penaltı!” diye bağırdı arkamızdaki bir adam, hakeme.

Jamie'nin annesi Donna ışıltılı gözlerle -Jamie'ninkilerle aynıydı, koyu yeşil- bana bakıyordu.

“Bu çok heyecan verici,” dedi gülümseyerek. “Tahtalara çarpılacak kişi oğlum olmayacağından bunu söylemek daha kolay.”

Sol bileğinin etrafındaki bir dizi boncukla oynayarak onları çeviriyordu. Stadyuma geldiğimizden beri bunu yapıyordu.

Ona gülümsedim ve gözlerim yakınımızdaki kaledeki Jamie'ye takıldı. Jamie Streicher'ı bir maçta oynarken izlemek antrenmana katılmaktan tamamen farklı bir deneyimdi. Paki engellediğinde etrafımızdaki kalabalık ona tezahürat yaptı, ancak görünüşe göre Jamie bunu fark etmemişti veya umursamıyordu. Tıpkı antrenmandaki gibi takip edebildiğimden daha hızlıydı ama şimdi beş adam pakı fileye sokmaya çalışırken diğer beşi onları püskürtüyordu. Jamie'nin bedeni kalede sert hareketlerle eğilip bükülüyordu ama o bunu kolaymış gibi gösteriyordu. Yüksek tempolu, vahşi ve enerji yüklüydü.

Buna bayıldım.

Hokeyin sıkıcı olduğunu düşünürdüm, fakat belki şimdiye dek hiç dikkatimi vermemiştim. Babam bilse, elbette sevinçten deliye dönerdi.

Donna boncukları çevirirken bakışlarım onun parmaklarına kaydı. "Senin için herhangi bir şey getirmemi ister misin? Başka bir içecek veya yiyecek bir şey alabilirim. Ne istersen."

Bir gülümsemeyle başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, teşekkür ederim tatlım. Böyle iyiyim." Başını eğip beni inceledi. "Sen Vancouver'dan mısın?"

"Kuzey Vancouver," dedim düşünmeden.

"Ben orada yaşıyorum." O neşelenirken ben donakaldım. "Hangi semt?"

Ona yalan söyleyemezdim -çok kibardı- bir çözüm bulmak için uğraştıkça düşüncelerim daha çok karışıyordu, hal böyleyken doğruyu söyleyiverdim. "Berkley Creek."

"Yok artık. Orası Jamie'nin büyüdüğü yer."

"Yok artık." Nabzım hızlanırken zoraki gülümsedim.

Donna'nın alnı merakla kırıştı. "Hangi liseye gittin?" Bölgede iki tane vardı ve öğrencilerin özel programlar için kendi çevrelerinin dışındaki okullara gitmesi sıradışı değildi.

"İl." Hadi, bakalım.

Biri bizim omzumuza hafifçe vurduktan sonra yukarıdaki Jumbotron'u işaret etti. Maç bir anlığına durmuştu ve Jamie'nin annesi ekrandaydı.

"Lütfen rakibe *sayı vermeyen Streicher'in* arkasındaki kadına özel bir hoş geldin diyelim," diye seslendi sunucu. "Donna Streicher!"

Sahadakiler tezahürat ederken Donna güldü ve kameraya el sallarken ekrandan bize göz attı. Jamie'yi işaret etti ve ona öpücükler gönderdi. Sahanın her yerinden koro halinde *ayy nidaları* yükseldi.

Kocaman sırttım. Jamie'nin annesi çok nazik ve tatlıydı, ayrıca oğluyla çok gurur duyuyordu.

Ayrıca laf bölündüğü için Tanrı'ya şükrettim.

“Jamie bana güzel şarkı söylediğinden bahsetti,” dedi Donna birkaç dakika sonra, oyuncular bir başlama vuruşu için toplanıyordu.

Jamie böyle mi demişti?

“Sen de müzisyen misin?”

Midem ağırlaştı. “Artık pek şarkı söylemiyorum.”

Ağzı alaycı, çarpık bir gülümsemeye hareketlendi. “Ah, olamaz. Eninde sonunda bir şarkını duymak isterim. Eğer *Jamie* iyi olduğunu söylüyorsa, mutlaka öylesindir.” Dizimin üstündeki elime pat pat vurdu. “Sorun değil tatlım.”

San Jose, Vancouver'ın kalesine doğru kayarken ikimiz de sustuk. Rakibin kanat oyuncusu sopasının sert bir vuruşuyla pakı Jamie'ye gönderirken etrafımızdaki enerji yükseldi. Kalenin arkasına isabet etti ve kalabalık topluca inledi.

“Buna sinir olacak.” Donna hâlâ boncuklarla oynuyordu. “Kendine karşı çok katıdır ama buraya böyle geldi.” Buz pistini işaret etti. “Çocukluğundan beri tüm sorumluluğu üstlendi. Onun için endişeleniyorum.” Ağzının kenarı bir gülümsemeye kıvrıldı ve bana göz gezdirdi. “Yanında olup ona yardımcı olduğun için gerçekten mutluyum. Çok fazla sorumluluk alıyor.”

Başımla onayladım. “Evet, fark ettim. Yine de geçen gün bir yürüyüşte bana katıldı.”

Donna bir kaşını kaldırdı ve gözleri parıldadı. “Öyle mi?”

“Antrenman sonrası kas ağrılarını dindirmek için faydalı olduğunu söyledi.”

Donna'nın gözleri yüzümde oyalandı, ilgiliydi ve bir sırrı varmışçasına keyifliydi. “Ah. Evet. Bu mantıklı. Asistanlık yapmaya nasıl karar verdin?”

Ona lisans alanımı, Zach'in turnesini -nasıl ayrıldığımla ilgili detayları atlardım- ve takımın bünyesindeki pazarlama işine girmeyi ne kadar istediğimi anlattım.

Şefkatle gülümsedi. “Bu harika, Pippa. Hayatta her ne istiyorsan, gerçekleştireceğinden eminim.”

Ona zayıf bir gülümseme yönelttim. Pazarlama benim hayalim değildi ama en iyi seçeneğimdi. Kafamda ebeveynlerimin seslerini duyabiliyordum. *Sabit bir işin hiçbir zararı yok, Pippa.* Suçluluk duygusu içime işledi. Birçok kişi ya öğrenim kredilerini azar azar biriktirirken ya da üniversiteyi hepten pas geçerken, onlar benim okul paramı ödemişti. Hayalimdeki iş olmaması kimin umurundaydı?

Hayalimin peşinden gitmekle ilgili dersimi çoktan almıştım. Bakışlarımı buz pistinin diğer tarafında pakı gözleyen Jamie’ye çevirdim.

Hayallerinin peşinden gitmek bazı insanların kaderinde vardı ama ben onlardan biri değildim.

Maçtan sonra oyuncular üstlerini değiştirip basınla konuşurken, biz arkadaşlar ve aile için ayrılmış locanın yolunu tuttuk. Loca insanla doluydu: Oyuncular, antrenörler, eşler, çocuklar ve arkadaşlar. Birkaç antrenörü ve bana dostça el sallayan Hayden dahil, birkaç oyuncuyu tanıdım.

Jamie’yi beklerken Donna’ya Daisy’nin fotoğraflarını gösterdim.

“Aman Tanrım.” Hızla koşan Daisy’nin bir fotoğrafına gülümserken Donna eliyle ağzını kapattı. “Çok sevimli.”

Donna’nın arkasında bir garson bir içki tepsisiyle geçiyordu.

“Dilinin dışarı sarktığı fotoğraflara bayıldım.” Sırtarak fotoğrafları kaydırdım. “Günde yaklaşık on iki fotoğraf çekiyorum.”

Göz ucumla bir oyuncunun kazara garsona tosladığını gördüm. Garsonun gözleri büyüdü ve tepsiyi aceleyle sağa taşıdı ama çok geçti. İçkiler devrilip döküldü, birazı Donna’nın

elbisesinin koluna sıçradı. Bardaklar gürültüyle yere düştü ve locadaki herkes dönüp baktı.

“Çok özür dilerim,” dedi garson soluk soluğa.

Etrafımızda insanlar cam kırıklarını kaldırdı, bize peçete verdi ve yere dökülen sıvıyı temizledi.

“Ben daha fazla peçete getireyim,” dedi garson bize. “Burada kalın.”

“Eyvah.” Donna’ya Vancouver Storm logolu bir el havlusu uzattım.

Donna hiçbir şey söylemeden elbisesinin kolunu kuruladı.

“İyi misin?” diye sordum.

Boğazını temizledikten sonra odaya hızla göz gezdirdi. Bembeyaz kesilmişti ve beni duymuyor gibiydi. Gözlerini kırıp koridora çıkan kapıya doğru baktı.

“Donna?”

“Hımm?” Bana bakmak için dönüverdi. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

Bir sorun vardı. İçgüdüsel olarak hissediyordum. Farklı davranıyordu.

Elimi Donna’nın koluna koyarak, “İyi misin?” diye tekrar sordum yumuşak bir sesle. “Senin için bir şey getirebilir miyim?”

Elimin temasıyla afallamış bir bakışla bana döndü, sanki orada olduğumu unutmuştu.

“Biraz hava almaya ihtiyacım var. Dışarı çıkmalıyım.” Ses tonu tamamen değişmişti.

Birkaç saniye önceki kaygısız, sıcak kadın gitmişti ve şimdi âdeta taş kesilmişti. Zorla gülümsedi ve bunu zorla yaptığını biliyordum çünkü ben de sürekli yapıyordum.

“Kadınlar tuvaleti,” dedi soluk soluğa kalmış bir sesle. Şimdiden uzaklaşıyordu. “Hemen dönerim.”

Onun kapıya ilerlemesini izlerken içimde kötü bir his vardı. Bir defasında, boğulan kişilerin olay çıkarmaktan kaçınmak için sıklıkla tuvalete koştuğunu fakat kimsenin onlara

yardımlı edemeyeceği için orasının en tehlikeli yer olduğunu duymuştım.

Donna boğulmuyordu ama kesinlikle iyi değildi.

Aceleyle peşinden gittim. Kadınlar tuvaletinin kapısını itip atuğımda Donna lavabonun önünde ydi, elbisesinin koluna su serpiyordu. Hırıltılı solukları sığ ve hızlıydı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Zihnim uğulduyordu; ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Neler olduğunu bilmiyordum. Donna iine daha fazla hava çekmeye çalışırken gözleri hızla küçük alanda geziniyordu.

“Neler oluyor?” diye sorarken çabucak yanına gittim.

“Ben iyiyim.” Suyu kapatırken sesi titredi ve nefesi daha şiddetle hırıldarken destek almak için lavabonun kenarına yapıştı. Duvara yaslandı ve zihnimde alarm zilleri çaldı.

Nefes alamıyordu. Panik atak geçiriyordu.

16. BÖLÜM

PIPPA

“DONNA.” Onun önüne doğru adım atarken sesim güçlü ve kararlıydı. **“Bana bak.”**

Nefes almaya çalışırken bakışları dehşet içinde yukarıya doğru kayıyordu. Gözlerimi işaret ettim. **“Tam buraya.”**

Çılgına dönmüş bir şekilde başını salladı.

“Birlikte nefes alacağız.” Hazel’in yoga derslerinde ne yaptığını hatırlamak için çabaladım. Onunla göz temasımı bozmadan, **“Al, iki, üç, dört,”** dedim yavaş ve sakin bir sesle. **“Ver, iki, üç, dört, beş, altı. Harika. Aferin. Al, iki, üç, dört.”**

Ağır tempoda nefes almaya çalışırken titriyordu. Duvara daha fazla yığıldı ve kayıp düşeceğinden endişe ettiğim için yerde bir oturma pozisyonu almasına yardım ettim ve onun yanına oturdum.

“Harika gidiyorsun.” Bir başka nefesi saymaya başladım.

“Bu asla başıma gelmez,” dedi Donna başını iki yana sallayarak.

Anlayışla başımı salladım. **“Sorun değil. Nefes alarak bunu atlatacağız.”**

Korku dolu gözleri benimkilere kitlendi. **“Viski kokusu yüzünden. Kontrolümü kaybetmeme yol açıyor.”**

“Önemli değil.” Sesim sakindi ve bir nefes daha alması için saydım.

Kapı açıldı ve bir kadın hızlıca bir bakış atıp bizim yerde oturduğumuzu gördükten sonra gerileyerek dışarı çıktı.

Donna'ya daha fazla nefes alma egzersizinde rehberlik ettim. Ne yaptığımı bilmiyordum ama görünüşe göre bu yardımcı oluyordu. Beş dakika sonra Donna iyiymiş gibi görünüyordu. Titriyor olmakla birlikte, kendi başına nefes alabiliyordu. Nefesleri derin ve güçlüydü.

"İyiyim," diyerek başını olumlu anlamda sallarken gözleri kapalıydı. "Çok üzgünüm."

Gözlerim büyüdü. "Donna, özür dileme. Lütfen. Bu..." Omuz silktim. "Bu sadece hayat."

Ağzının kenarı yukarı kıvrılırken bana minnetle gülümse-di. "Muhteşemsin, bunu biliyor musun?"

Gülerek başımı iki yana salladım. "Ne yaptığımı bilmiyorum."

Donna kahkaha attı. "Ben de öyle."

Bir anlığına sessizdik. Evlerine dönmeden önce koridorda çene çalan insanları duyabiliyordum. Zihnim Jamie'nin anesini ne sıklıkla ziyaret ettiğine sürüklendi. "*Bu asla başıma gelmez,*" demişti Donna ama yeterince hızla kadınlar tuvaletinin yolunu tutması bana aksini söylüyordu.

"Jamie senin panik atak geçirdiğini biliyor mu?"

Donna iç geçirdi. "Evet." Bana rica eden bir bakışla baktı. "Lütfen bunu ona söyleme. Hokeyle ilgili yeterince endişeli."

Huzursuz olarak yüzümü ekşittim. Jamie benim patronumdu. Ondan sır saklayamazdım. Sonra Zach'in benim havaalanına gönderilmemi ayarlaması aklıma geldi. Hatan olmayan bir şey yüzünden utanç duymanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Tamam." Dudak bülktüm. "Ama bence ona söylemelisin."

Donna homurdandı. "Tekrar benimle yaşamaya kalkışır."

Koridorda bir karmaşa oldu. Sesler yükseldi.

"Nerede o?" diyen Jamie'nin sesi gürledi.

Nabzım birdenbire yükseldi ve ben ayağa fırlayıp kapıyı açmadan önce Donna'yla bakiştık. Jamie kollarını kavuşturmuş ve kararlı bir ifadeyle loca kapısının dışında dururken,

az önce tuvalete giren kadın koridorda kadınlar tuvaletini ıştır ediyor. Jamie'nin yüzü sarf ettiğı gayretten kızarmıştı ve gözleri parlaktı. Göğsümde bir şey yer değıştirdi. Tanrım, öfkeli olduğunda bile aşırı göz kamaştırmacıydı. Jamie gözlemin içine baktı ve gözlerinde yanıp sönen öfke kayboldu. Omuzları yavaşça alçaldı.

“Merhaba,” dedim neşeyle. “Az önce lavaboyu kullanmamız gerekti,” diye yalan söyledim.

Jamie tuvaletin dışındaki koridorda arkamda beliren Donna'ya dik dik bakarak fırtına gibi yaklaştı. “Birinden tuvalette panik atak geçiren bir kadın olduğunu duydum.”

Donna bir nefes vererek bana gözlerini devirdi. “Buraya kadarmış.”

“Anne.” Jamie'nin ses tonu sertti, endişesi yüzünden okunuyordu.

Donna elini sallayarak onu geçiştirdi. “Biraz heyecana kapıldım.”

“Ne oldu?” diye sordu Jamie. Annesi bir başka bıkkın nefes verdiğinde bana döndü. “Ne. Oldu?”

“Garson yanlışlıkla üstüme içki döktü,” diye itiraf etti Donna. “Pippa kendimi toplamama yardım etti ve şimdi eve gidip kitabımı okumaya hazırım. Bir Uber ayarlıyorum.”

Jamie başını olumsuz anlamda salladı. “Seni ben bırakırım.”

Donna telefonunu çıkarmış, uygulamaya tıklıyordu. “Hayır.”

Jamie'nin inatçılığını kimden aldığını görüyordum.

“Evet.”

Donna kafasını kaldırıp ona kızgınlıkla bakarken ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. “Hayır. Şu anda Pippa sayesinde tamamen iyiyim.” Bana sıcacık gülümsedi ve bu kez gözleri ışıldıyordu.

Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Nefes alma egzersizlerinin işe yaradığına inanamıyordum. “Hiç önemli değıl.”

Başını sallayarak itiraz etti. “Hayır, önemliydi.” Bana göz kırptı.

Donna eve vardığı saniye ona mesaj atacağına söz verdikten sonra Jamie pes etti ve Donna'nın aracını beklemek için hepimiz alt kata indik. Araç geldiğinde Donna bana sıcak bir kucaklamayla sarıldı.

Eski arkadaşlarımız gibi kendine özgü bir tarzla, "Yakında görüşürüz," dedi bana. Jamie'ye sarıldığında başını bana doğru yatırdı. "Gitmesine izin verme."

Yüzüm ısındı. Onun asistanı olmamı kastettiğini çünkü Jamie'nin hayatını kolaylaştırdığımı biliyordum ama ister istemez diğer türlü yorumladım. Romantik açıdan.

Hayır, dedim kendi kendime. O konulara hiç girmeyeceğiz. Jamie Streicher'ın aklındaki son şey asistanıyla çıkmaktı ve benim başka bir ünlü erkekle çıkmak gibi bir niyetim yoktu.

Donna arabaya binip bize el sallarken, "Eve vardığında bana mesaj at," diye ona hatırlattı Jamie.

Birlikte arabanın uzaklaşmasını izledikten sonra Jamie'nin gözleri yüzümdeydi. Genellikle olduğu gibi duygusuz bakmıyordu.

"Teşekkür ederim. Sen orada olmasaydın ne yaşıyordı bilmiyorum. Son seferinde araba kullanıyordu ve..." Kaşları çatıldı. "Arabasını çarptı."

"Kahretsın." Ağzım açık kaldı.

"Zarar görmedi," diye ekledi hızla kollarını kavuşturarak. Çene kası seğirdi ve onun adına mideme ağrı saplandı. Jamie çok kaygılı görünüyordu.

"O iyi," dedim Jamie'ye teselli edici olduğunu umduğum bir gülümsemeyle.

"Evet." Gözleri yüzümde, bu akşam omuzlarımda üstünde serbest bıraktığım saçlarımda gezindi.

Bana bakışı mideme sıcak bir ağırlığın yerleşmesine neden oldu.

Kapalı otoparkı işaret etti. "Gidelim."

"Ah. Ben yürüyecektim."

Kaşlarını kaldırdı. “Neden? Aynı yere gideceğiz. Dahası,” dedi etrafımıza göz gezdirerek, “senin eve tek başına yürümek güvenli değil.”

Eğlenen bir tavırla ofladım. “Jamie, turnede bulunduğum bazı yerlerle kıyaslandığında Vancouver *oldukça* güvenli.”

Kararlı bir ifadeyle bana baktı. “Hayır, Pippa.”

Adımı böyle katı ve talepkâr bir şekilde söylemesiyle omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

Ben cevap bile veremedi elini belime koydu. Sıcak ve hoş bir şey karnımın alt kısmında titreşti ve nefesim kesildi.

Jamie’nin arabasına ulaştığımızda -büyük ihtimalle ebeveynlerimin evinden daha pahalı siyah, lüks bir crossover’dı sürücü koltuğuna geçmeden önce kapımı açtı.

Temiz, erkeksi kokusu burnuma çarptı ve gözlerim neredeyse yerinden çıkıyordu. İnanılmaz kokuyordu ve onunla dar bir alanda olmak büyük bir hataydı. Otoparktan çıkarken bakışlarım direksiyondaki ellerine kaydı.

İri elleri vardı.

Tanrım, Pippa. Bakışlarımı ondan ayırdım ve o araba sürerken pencereden dışarı baktım.

“Bu yüzden taşındım,” dedi usulca.

Kaşları çatıldı ve hâlâ annesi için endişelendiği hissine kapıldım. Maç sırasında Donna’nın söylediklerini, Jamie’nin nasıl diğer herkesin sorununu üstelendiğini hatırladım.

Bunların hiçbirisi adil değildi. Donna’nın panik atak geçirmesi adil değildi ve Jamie’nin bunu onun için düzeltme ihtiyacı duyması adil değildi. Aile düzeninin böyle sağlanmaya çalışılmasını anlıyordum; sevdiklerinizle ilgilenirdiniz. Yine de Jamie’nin kendi için daha fazla zaman ayırmasını dilerdim. Onunla kim ilgileniyordu?

Yolu gözlerken sessizdi. Ne kadar iyi araba sürdüğü dikkatimi çekti: Özgüvenli ama temkinliydi. Hiçbir şey kanıtlanması gerekmiyordu.

Bakışları tekrar yola dönmeden önce gözlerime baktı, “Maça geldiğin için teşekkürler.”

“Çok eğlendim.” Jamie’nin buz pistinde nasıl hareket ettiği zihnimde tekrar canlanıyordu. “Orada çok hızlıydın. Hockey oyuncusu olmak için yaratılmışsın.”

Bakışlarında garip bir şey vardı ve sanki bir şey söylemek istiyordu. Araba birdenbire çok küçük hissettiriyordu ve kalbimde sıcak bir çekiş vardı.

“Teşekkürler, Pippa,” dedi alçak sesle.

Eve vardığımızda Daisy kuyruğunu sallayarak bize doğru koştu. Ona merhaba dedim ve yatmadan önce bir kez daha dışarı çıkarmak için tasmaına uzandım ama tasmayı benden alırken Jamie’nin parmakları benimkilere sürtündü.

“Ben yaparım.”

“Benim için sorun değil,” dedim ona.

“Maçtan sonra gevşemem zaman alıyor. Saatlerce ayakta olacağım.”

Kafamdan bir görüntü geçti: Farklı bir şekilde gevşiyordu. Gece geç saatte, duşta ayaktaydı, su kusursuz, biçimli sırtından ve karın kaslarından aşağı akarken bir eli duş fayansındayken, diğeriyle aletini avuçluyordu. Eminim dudakları aralanıyordu ve boşalırken yüzünde ıstıraplı bir ifade oluyordu.

“Tamam.” Görüntüyü kafamdan atarken yüzüm kızardı.

Böyle şeyler düşünemezdim.

“İyi geceler.” Jamie’nin bakışları ağızma indi ve kaşlarını çatarken nabzım tekledi.

Sanki onu rahatsız ediyormuş gibi ağızma dik dik bakarken donup kaldım, olduğum yere sabitlendim. Daisy ayaklarımızın dibinde bekliyordu ama görünüşe göre Jamie farkında bile değildi. Gözleri yakıcıydı ve bu adamın ne kadar iri yan olduğunun her zamankinden daha çok farkındaydım.

Midemin altlarında ani bir uyarılma filizlendi.

“İyi geceler.” Aceleyle odama giderken sesim ciyaklar gibi çıkmıştı.

Daha sonra yatakta uzanırken, düşüncelere daldığımda Jamie'nin herkesle nasıl ilgilendiğini aklımdan geçirdim. Ama onunla kim ilgileniyordu?

Edepsiz bir düşünce zihnime sızdı. Jamie ve ben çarşafı dolanmıştık, o benim üzerimdeydi, kalın kolları başımın iki yanında onu desteklerken beni hapsediyordu. Kendini içime itiyordu. Ağız açılıyordu ve gözleri enfes bir şekilde pusluydu. Bacakları arasında sıcak bir basınç oluşuyor ve nabzım hızlanıyordu.

Jamie'yle *böyle* ilgilenirdim.

O beni bütünü aşardı ve daha önce onun seviyesindeki erkekler tarafından aşağılanmıştım. Jamie'yi becermek istememeliydim ama gerçekten çok fena istiyordum.

17. BÖLÜM

JAMIE

PAZAR SABAHİ YATAKTA UZANMIŞ, pencereden okyanusun üstünde uzanan dağlara bakıyordum. Daha ekim ayıydı ama yakın zamandaki ani soğuk hava dalgasından sonra dağların tepelerinde kar, ağaçların üstünde beyaz bir serpinti vardı.

Ayrıca Pippa'yı ve ağzının tatlı kıvrımını düşünüyordum. Hafta boyunca böyle olmuştu. Belirli bir düşünceyi kafamdan atamıyordum.

Güzel asistanımı becermeyi gerçekten çok istiyordum.

Dudaklarımdan bir hüsrân iniltisi döküldü ve gözlerimi yumdum. Daha akıllıca davranacak kapasiteye sahiptim. Pippa'yla ilgili her şey tehlikeliydi: Islak dudakları, gülümsemesi, tatlılığı. Lisedeyken sadece beni büyüleyen kızdı ama onu tanıdıkça daha fazlasına dönüşüyordu. Bunu hissedebiliyordum.

Fakat bununla ilgili hiçbir şey yapmayacaktım. Asistanım olarak çalışan kadınla yatmak hem benim hayatımı hem de onunkini berbat etmek için şahane bir yoldu. Pippa, panik atak geçirdiği sırada anneme yardım ettiğinden beri ona güveniyordum. Daisy bana alışmıştı ve eve döndüğümde beni gördüğü için heyecanla kuyruğunu sallamasını dört gözle bekliyordum. Pippa olmasaydı, ya yeni bir asistan tutmam ya da Daisy için yeni bir ev bulmam gerekecekti.

Bunların ikisini de istemiyordum.

Üstelik Erin'le yaşananlardan sonra mı? Daha akıllıca davranabilirdim. Biriyle duygusal bağ kurmak planımın bir parçası değildi. Zihnim, Erin'e ve benim daha fazlası için hazır olmadığımı fark ettiğinde ortaya çıkan harap yüz ifadesine sürüklendi. Onu öyle kötü yaralamıştım ki tüm kariyerini bırakmıştı. Ona verebildiğimden çok daha fazlasını hak ediyordu.

Pippa da öyle.

O ve annem gelecek hafta sonu Daisy'yi Kuzey Vancouver'da bir doğa yürüyüşüne götürmeyi planlıyordu. Aslında Pippa'nın burada yaşaması hoşuma gidiyordu. Onun sabah kahvesini hazırlamak için mutfakta gezindiğini duymak uyanmanın en iyi yoluydu.

Gri-mavi gözleri tepkimi tartmak için bana bakarken Pippa'nın ağzını aletimin etrafında hayal ettim. Kan penisime hücum etti ve sertleştim.

Uyanmanın *neredeyse* en iyi yoluydu.

Yumuşak görünümlü dudaklarını, aletimi sıkı vajinasına sokarken elime dolamak istediğim ipeksi saçlarını hayal ettim. Kasıklarım uyarılmayla gerilirken aletim sızladı. Baksırımı çıkarıp uzununu sıvazladım. Ucunda bir zevk suyu damlası belirdi. İçime bir nefes çektim, sonra onu dışarı bırakırken inledim.

Bunu yapmamalıydım.

Pippa'yı düşünürken başka bir parçam karşılık veriyordu. Buna yönelik harekete geçmemden daha iyiydi.

Kendimi sıvazlarken Pippa'nın görüntüleri kafamda dönüyordu. Yastığıma yayılmış saçları, ben bacaklarının arasını yalarken kavislenen sırtı. Boşalırken karın kaslarının kenetlenmesi, kirpiklerinin kırışması. Onu parmakladığımda emimim dudağım ısırdı.

Hayalarım gerildi. Aman Tanrım. Elim hızla hareket ederken diğer elimle çarşafları avuçladım. Ağzının ne kadar sıcak ve yumuşak olacağını, aletim ıslak dudaklarının arasındayken

Pippa'nın ne kadar inanılmaz görüneceğini düşündüm. Ya-vaşlarken gözlerinde oluşacak alaycı kıvılcım beni tam sınırda tutuyordu.

Omurgamın tabanındaki basınç ve sıcaklık arttı ve alçak bir inlemeyle geldiğimde karın kaslarımın ve göğsümün her yanına boşaldım.

Kahretsin. Gözlerimi tavana dikmiş güçlkle solurken az önce kendim yerine Pippa'nın üzerine boşalmış olmayı dili-yordum.

Duş aldıktan sonra odamdan dışarı, Pippa'nın yoga taytlı kıçının ön sıradan bir manzarasını sunan bir koltuğa yöneldim.

Pippa eğilmiş, yerdeki kahve telvesini temizlerken ona bak-tığımda aletim seğirdi. Dönüp bir gülümsemeye doğruldu.

"Günaydın." Tezgâhtaki bir kupayı işaret etmeden önce gözleri nemli saçlarımda oyalandı. "Sana kahve hazırladım."

Kaşlarım hızla birleşti. Pippa bunu yapardı -bana kahve hazırlardı- ve bununla ilgili nasıl hissettiğimi bilmiyordum. Birinin benim için böyle şeyler yapmasına alışkın değildim.

Değişik bir sıcaklık mideme yayıldı ve Pippa'ya sarsak, hızlı bir baş onayı verdim.

"Teşekkürler."

Kahveye uzanmak için Pippa'nın yanından geçerken ko-kusu beni kuşattı. Vanilya, belki Hindistan cevizi? Hafif ve onun gibi tatlı bir şeydi. Hayalarım kasıldı.

Tekrar mı azmıştım? *Az önce* mastürbasyon yapmıştım.

Pippa sabırlı bir bakışla başını bana doğru yatırdı. "Vay be. O kahveye gerçekten ihtiyacın olmalı."

Ona ters ters baktığımı fark ettim. Boğazımı temizledim ve kahveyi yudumlayarak kapıya yürüdüm.

Lanet olsun. Bu iyiydi.

"Daisy," diye seslendim. "Hadi bir yürüyüşe çıkalım."

Oturma odasında kanepede kıvrılmış, uyuyordu. Tekrar uykuya dönmeden önce gözlerini yarı yarıya açtı.

Pippa kahvesini bitirirken, "Onu çoktan çıkardım," dedi.

Kaş çattım. “Bugün izin günün.”

Daisy’ye gülümseyerek omuz silkti. “Sabah ilk iş olarak onu dışarı çıkarmak hoşuma gidiyor. Sokaklar sessizken parkta geziniyoruz. Gayet güzel oluyor ve benim için külfet değil.” Kupasını bulaşık makinesine koydu ve kapıya ilerledi. “Tamam, gitmem lazım. Öğlen gibi dönerim.”

Gözlerim yoga taytlı uyluklarının kıvrımındaydı, başımın etrafında nasıl hissettireceklerini düşünüyordum. “Nereye gidiyorsun?”

“Hazel bugün sıcak yoga dersi veriyor.” Spor ayakkabılarını giydi. “Stüdyodaki diğer öğretmenler biraz gıcıklar, bu yüzden gidip ona destek olmak istiyorum.”

Göğsümde garip bir duygu vardı, sanki vedalaşmak istemiyordum. Düşünmeden kahve fincanımı masaya koyup ona bir kez başımı salladım.

“Tamam. Hadi gidelim.”

Kafa karışıklığıyla bana baktı.

Spor ayakkabılarımı giyerken bilincimin sınırındaki ikaz eden hisse aldırmadım. Bu sadece yoga, dedim kendime. Bu sabah Daisy’yi düşük tempolu bir koşuya çıkarmayı planladığımdan, üzerimde zaten idman giysileri vardı. Onun yerine bunu yapacaktım.

“Bugün kaslarım ağrıyor. Yoga esnemem için yardımcı olur.”

Pippa dudaklarını ısırdı ve bakışlarım ağzının kıvrımının izini sürdü. “Emin misin?”

“Evet.” Kapıyı açtım. “Önden buyur.”

Asansörde bana utangaçça gülümsediğinde beni ikaz eden his susmuştu. Belki o da benimle daha fazla zaman geçirmek istiyordu.

18. BÖLÜM

PIPPA

“NEFES ALIYORUZ,” diye hatırlattı Hazel sınıfa. Pozisyonlarımızda düzeltmeler yapmak için yavaşça dolaşıyordu. Avucunu belime dayadı ve aşağı bakan köpek esnemesinde yoğunlaştım.

Ter burnumdan matımın üstüne damladı. Bu dersin adının sıcak yoga olduğunu biliyordum ama gerçekten *ne kadar* sıcak olduğunu unutmuştum. Kırk dakikada iki şişe suyu kafaya dikmişim. Spor sutyenimde ter havuzları oluşuyor ve bu pozla eğilip sağ elimle gökyüzüne uzandığımda ter dışarı akmıştı. Külodum nemliydi ama eğlenceli biçimde değil.

Jamie’ye göz ucuyla baktım ve göz göze geldik. Yanakları sıcaktan kızarmıştı. Dersin ilk birkaç dakikasında tişörtünü çıkardığından beri ne pozlara ne de Hazel’in sesine odaklanabiliyordum. Derste yalnızca başka üç kişi daha vardı ama ben onları güçbela fark edebiliyordum.

Jamie Streicher’ın vücudu kusursuzdu. Boncuk boncuk ter karın kaslarından aşağı yuvarlanıyordu. Az miktarda olan düzgünce kısaltılmış koyu renkli göğüs kılı geniş göğsüne yayılıyordu. Kalın, kaslı kolları pozlarda onu destekliyordu. Göğüs kasları ve baldırları? Taştan yontulmuştu. Karnının altında tüylerden ince bir yol şortunun içine giriyordu ve aklım tekrar tekrar oraya takılıyordu.

Her hareketinde kasları dalgalanıyordu. Parlak gözleriyle ve sindirici kuvvetiyle birleştiğinde enerjinin ve gücün kusursuz bir örneği idi.

Uyarılma karnımın altında uğulduyordu ve Jamie'nin beni kaldırıp omzunun üzerine fırlattığını hayal ediyordum.

Belki külodumla ilgili fazla erken konuşmuştum.

Aynı zamanda delicesine esnekti. Pozlardaki yoğunluğuna ve dengesine bakılırsa, daha önce yoga yapmıştı.

“Çocuk pozu,” dedi Hazel vurgulayan bir tonla, sanki bunu ilk söyleyişi değildi. Bana “*dostum ne yapıyorsun*” diye sessizce soran gözlerini açarak baktı ve aceleyle poza girdim.

Jamie'nin benimle birlikte gelmesine izin vermek berbat bir fikirdi. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. O mükemmel bir Olimpiyat sporcusuydu -babam bana onun geçen Kış Olimpiyatları'nda Kanada için oynadığını söylemişti- ve an itibarıyla ben bir lağım faresine benziyordum.

Bir süreliğine çocuk pozunda gevşedik ve Hazel su şişelerimizi doldurdu. Jamie'ye göz gezdirdiğimde sırt kasları önceki kadar gergin görünmüyordu.

Bir sürü sırt kası vardı. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve başımı yere koyarak pozda yoğunlaştım. Jamie için durum farklıydı ve onu dikizlemenin bana hiçbir faydası olmazdı.

Bu sabah odasından gelen alçak sesli inlemeyi hatırladım. Kendime Jamie'nin sadece uyanırken vücudunu esnettiğini söyleyip duruyordum. Kaslarının ağrdığını söylemişti. Büyük ihtimalle ondandı.

Fakat bu beni o inlemenin başka nedenden kaynaklanabileceğini hayal etmekten alıkoymadı.

Hazel beni kaburgalarımın dürttü. Sınıfın geri kalanı sandalye pozisyonundaydı, bense hâlâ çocuk pozisyonundaydım.

“Odaklan,” diye mırıldandı yanımdan geçerken.

Odaklanmıştım, tamam. Beni fersah fersah aşan, üstü çıplak hokey oyuncusuna odaklanmıştım.

Ders bittikten ve soyunma odasında hızlı bir duş aldıktan sonra lobiye döndüm. Dersten öğrenciler Jamie'yle beraber fotoğraf çektiriyordu. Biz kayıt yaptırırken resepsiyon masasında olan iki yoga öğretmeni onu süzerek bekliyordu ve sıra onlara geldiğinde, bir çırpıda Jamie'nin yanında biterek kollarını beline doladılar. Kaburgalarımın arasında bir şey sıkıştı.

Jamie gülümsemiyordu ama ters ters de bakmıyordu. Kadınlardan biri ona daha fazla sokulduğunda bakışları hızla bana çevrildi.

Midemde bir kas büzüldü ve omuzlarım gerildi. Kızmak için hiçbir sebebim yoktu. Onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu. O benim patronum ve ev arkadaşımdı, hepsi buydu. Sadece... onların Jamie'ye öyle dokunmalarından ve gözlerindeki heyecanla bakmalarından hoşlanmıyordum.

"Bu da ne demek?" diye tısladı Hazel yanımda. "Onu buraya mı getirdin?"

Dersten önce baş başa konuşma fırsatımız olmamıştı. "Bana başka seçenek bırakmadı."

Diğer öğretmenlerin art arda fotoğraf çekmelerini izledik. "Gerçekten esnekmiş." Hazel bana cilveli bir bakış attı.

"Keş şunu." Kahkahamı gizledim.

Hazel'in yüz ifadesi tamamen masumdu.

Jamie fotoğraf çekme işini bitirip yanımıza geldi.

"Güzel dersti," dedi Hazel'a bir baş selamıyla. "Teşekkürler." Elini uzattı. "Ben Jamie."

Hazel elini temkinli bir tavırla sıktı. "Hazel."

"Sen takımla çalışıyorsun."

Hazel'in yüz hatlarından hızla bir şaşkınlık ifadesi geçti. "Evet." Birlikte çalıştığı kıdemli fizyoterapistlerden bahsetti ve Jamie başını salladı.

"Böyle bir şey diğer oyuncular için de faydalı olabilir."

Hazel sadece omuz silkti ama gülümsememeye çalıştığını anladım. Özellikle erkeklere karşı tedbirliydi ama esasında

herkesin derslerinden iyi hissederek çıkmasını isterdi. Profesyonel hokey oyuncusu olsalar bile.

“Öğle yemeğinde bize katıl,” dedi Jamie ona.

Yoga ve şimdi öğle yemeği. Midemde kelekler uçuyordu ve ona rahat durmasını söyledim. Jamie büyük ihtimalle çok açtı ve beni nasıl ekeceğini bilmiyordu veya kaba davranmak istemiyordu. Hazel’a dik dik baktım ve bana aynı şekilde karşılık verdi. Bakışlarımızla konuşuyorduk âdeta.

“Buna bayılır,” dedim Jamie’ye gülümseyerek.

Jamie bizi Gastown’da bir ara sokaktaki garip, köhne bir bara götürdü.

Kapının üzerindeki “*Filthy Flamingo*” yazılı tabelayı okudum.

Kapıyı bizim için açık tutarken, “Bunun ucuz bir bar olduğunu söylemeyin,” dedi bize.

Hazel ve ben ön kapıda durup gözlerimizin alışmasına izin verdik. En sevdiğim Led Zeppelin şarkısı “Tangerine” çalıyordu. Barın içi samimi ve sıcaktı. Klasik konser posterleri, barın arkasındaki fotoğraflar, tavanda boydan boya uzanan parıldayan ışıklar bana burayı ânında sevdirdi.

Tezgâhın arkasında bir kadın içkileri karıştırıyordu. Anında hoşlandığım şu doksanlar salaş rock görüntüsüyle doğrusu muhteşemdi.

Kadın, Jamie’ye göz attı. “Yine gelmişsin.”

Jamie’nin boğazından çıkardığı ses bastırılmış bir kahkahaya benziyordu. Barmen başıyla beni ve Hazel’ı selamladı. “İstedığınız yere oturun.”

Bakışlarım The Who’nun *Quadrophenia* albümünün posterini buldu. “Hazel!” Posterini işaret ettim. “Bak.”

Hazel postere bakarak gülümsedi. “Müthiş.”

“*Quadrophenia*’yı sever misiniz?” diye sordu barmen.

Bar taburelerine yerleştik. “Babamızın favori albümüdür,” diye açıkladım. “O plağı dinleyerek büyüdük.”

Bize memnun bir ifadeyle hızlıca gülümsedi. “Zevkli biriymiş.” Kısa bir an geçti. “Ben Jordan.”

“Pippa.” Ondan ânında hoşlandım. “O Hazel. Ve Jamie.”

Hazel’i başıyla selamladı ve Jamie’ye döndüğünde bir kaşını kaldırdı. “Burada hokey muhabbeti yasaktır.”

Jamie yine kahkaha sayılabilecek bir ses çıkardı. Öğle yemeği siparişi verdik ve yemeğimizi yerken Jamie, Hazel’la yogayla ilgili sohbet etti.

“Sakatlık geçiren sporcular için bir sınıf oluşturmak isterim,” diyordu Hazel. “Daha yavaş tempoda ilerleyen bir şey.”

“Hazel bir gün kendi stüdyosunu açmak istiyor,” diye açıkladım Jamie’ye. “Yalnızca zayıf insanların değil, tüm beden tiplerindeki insanların rahat hissettiği bir yer.”

Jamie kaşlarını kaldırdı ve Hazel’a saygıya benzer bir ifadeyle baktı. “Bu harika bir fikir. Dünyanın senin gibi daha çok insana ihtiyacı var.”

Hazel ona dikkatle baktı. “Senin aşağılık bir adam olman gerekiyordu.”

Jamie gözlerinde bir parıltıyla bana baktı. “Ona böyle mi söyledin?”

“İl.” Geri adım attım. “Hayır?” Çok ikna edicisin, Pippa. Yüzümü buruşturdum ama gülümsüyordum. “Yani beni kovmuştun.”

Gözlerimiz kilitlendi ve midemde yavaş, heyecanlı bir kasılma oldu. Jamie’nin ağzının kenarında şu büyüleyici seğirme oluştu. Uzanıp parmağımı ona değdirmek istiyordum. Yüzünde acayip bir ifade beliren Hazel’ın bakışları bizim aramızda gidip geliyordu. Göz göze geldiğimizde kaşlarını bir kez kaldırıp indirdi.

Hazel ondan sahiden hoşlanmamaya uğraşıyordu ancak Jamie’nin düşünceli soruları, onun mesleğine olan ilgisi ve alçakgönüllü oluşu Hazel’ın işini zorlaştırıyordu.

Ben Jamie'den hoşlanıyor muyum, bilmiyordum. Onun bu versiyonu kimdi? Farz ettiğim aşağılık adamla alakası yoktu.

Jamie sandvicini bitirdi ve taburesine sırtını yasladı. "Özel ders veriyor musun?"

Hazel ilgili göründü. "Evet?"

Jamie başını eğdi. "Antrenörüm seninle temas kuracak."

Daha sonra Jamie tuvalete gittiğinde, Hazel'a gülümse-dim. "Haklısın. Tüm hokey oyuncuları canavar."

Gözlerini devirse de gülümsüyordu. "Her neyse." Bana bakarken gözlerini kıstı. "Senden hoşlanıyor."

İçimde mutlu, neşeli hisler dans ediyordu. "Bana güçbela katlanabiliyor."

Hazel heyecandan konuşamadı. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hazel, adam beni *kovdu*. Beni işe geri aldı çünkü benim için kötü hissetti. Ve sonra beni ağlarken görmesi her şeyi on kat beter etti." Sesimi alçalttım. "Bana acıyor. Temelde sadece köpek bakıcısıyım. Benden hoşlanmıyor."

Hazel gözlerini benden ayırmadan bana bilmiş bir bakış attı. "Senden hoşlanıyor."

Sözlerinin midemde kelebekler uçurmasından nefret ettim.

Bar bankosunda Hazel'ın telefonu vızıldamaya başladı. "Tonla bildirimim var," diye mırıldanarak ekrana bakıp kaş-larını çattı. Yorumları aşağı kaydırarak, "Dostum," dedi bir an sonra düz bir sesle.

Diğer öğrencilerin paylaştığı, Jamie'yle birlikte olan fo-tograflardan birinde etiketlenmişti. Sosyal medyada viral ola-caktı çünkü Jamie insanlarla birlikte neredeyse hiç fotoğraf çektirmezdi. Hazel telefonunda beliren e-postayı okudu.

"Gelecek hafta dersim tamamen dolu," dedi afallamış bir sesle.

Ağzım açık kaldı. "Bu inanılmaz."

Okumaya devam ederken başını iki yana salladı. "Tüm ay. Cumartesileri verdiğim sıcak yoga derslerim tüm ay için rezerve edilmiş. Stüdyo öğleden sonraya ikinci bir ders ekle-mek istiyor."

Sevinçle gülümsedim. Hazel komik, şaşkın bir gülümsemeyle bana döndüğünde Jamie'ye duyduğum minnet göğsümü sıkıştırdı. Hazel'ı bu kadar mutlu ve gururlu görmeyi seviyordum.

Döndüğünde Jamie, Hazel'a ders için teşekkür etmek adına öğle yemeğini ödemekte ısrar etti ve Hazel'a veda ettikten sonra dairemizin yolunu tuttuk.

Aklıma bir şey geldiğinde kısılmış gözlerle ona döndüm. "Hazel'in dersine katılmanın ona yardım edeceğini biliyordun."

Jamie omuz silkti ama ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. Kalbim neşeyle doldu.

"Aaa." Gülümseyerek onu başımla onayladım. "Tamam. Bunu şimdi anlıyorum."

"Neyi?" Yüz ifadesi endişeliydi.

Yalnızca ona gülümsemeye devam ettim. "Sen *kibarsın*."

Bana fazladan bir kafam çıkmış gibi baktı.

Başımla onayladım. "Evet. Öylesin. Annenle ilgileniyorsun, eve ihtiyacı olan bir sokak köpeğini sahipleniyorsun ve bana yanına taşınmamı teklif ediyorsun." Başparmağımla geldiğimiz yöne doğru işaret ettim. "Bizi öğle yemeğine götürdün. Jamie, sen kibarsın."

Anahtarını bir biplemeyle binamızın girişine okuttu ve gözlerime bakmadan kapıyı benim için açtı. "Büyütecek bir şey değil."

"Sana Hazel'ın iş arkadaşlarının gıcık kişiler olduğunu söylediğimde ona yardım etmek için benimle geldin."

Asansörü beklerken gözleri üzerimdeydi ve bakışlarında bir sıcaklık vardı. "Belki sadece seninle zaman geçirmek istemişimdir."

Kıkırdadım. "Hımm. Tabii. Büyük olasılıkla hızlı aramanda süper modeller vardır, yani tatil gününü *benimle* geçirmen aşırı mantıklı."

Asansöre bindik. Dudakları eğlenerek kıpırdandı. "Hızlı arama mı?"

“Söyleyeceğimi söyledim.” Göğsüm kahkahayla sarsıldı. Beni bakışlarıyla hapsedmesi ve belki de onu nasıl eğlendirdiğimle ilgili bir şeyler heyecandan midemin altüst olmasına neden oluyordu.

Bakışlarımızı sabit tuttuk ve karnımda asansörün yükselişine bağlayacağım bir heyecan hissettim. Jamie’nin gözleri parılıyordu ve taze, etkili kokusunu alabiliyordum.

Ah, vay canına.

Gülümsemiyordu ama bakışları sıcaktı. Sevinç göğsümde kabardı ve göğüs kafesimi ovma dürtümle mücadele ettim. Bu his yeniydi.

“Sana bugün için borçluyum.” Sesim bir fısıltıdan daha yüksek değildi ve bu asansörün ne kadar küçük olduğunun, dahası Jamie’nin ne kadar yer kapladığının farkındaydım.

Bakışlarını hâlâ benden ayırmadan yutkunurken boğazı hareket etti. “Bana karşılığını vermek ister misin?”

Dudaklarım aralandı ve bir ürperti omurgamdan aşağı indi. Gözlerinde sıcaklık vardı ve afallamış halde ona baktım.

İmalı söylemişti. Bacaklarımın arasında mahrem bir kas gerildi. Aman Tanrım. Bir asansörde tahrik olamazdım. O türden bir kız değildim.

Jamie’nin ağzı bir sırtışla şekillenirken kalbim daha hızlı çarpıyordu.

Ben bir asansörde tahrik olan türden bir kızdım. Çok geçti. Oluyordu. İşte oradaydık. Bir asansörde hokey oyuncusu patronum için yanıp tutuşuyordum.

Bunu gerçekten yapamazdım. Jamie tamamen yasak bölgeydi. Fazla seksiydi, fazla kibardı ve aşırı iyi kokuyordu. Ergenlik aşkı balonumun daha fazlasına dönüşmesine izin vermek benim adıma yalnızca kalp kırıklığıyla sonuçlanırdı.

“Tamam,” derken gözlerim hâlâ nefes kesici bakışlarındaydı.

“Bana bir şarkı çal.”

Geri çekildim. Düşüncelerim donarken ağır bir yük azgınlığımı söndürdü.

“Herhangi bir şarkı,” dedi ve sesinin alçak tonu tenimi karıncalandırdı. Asansörün kapısı açıldı. “En sevdiklerinden biri olsun, bana fark etmez.”

Ona yapamayacağımı söylemek için ağzımı açtım ama benimle aynı hizaya gelip gözlerime bakmak için başını eğdi. Koluyla asansör kapısını açık tutuyordu.

“Evet, yapabilirsin,” dedi kararlı, talepkâr bir ses tonuyla. Ağzının kenarı kıvrılıyordu. Acaba oturup gitarımla ona bir şarkı çalarsam tam anlamıyla yüksek voltajlı bir gülümseme kazanabilir miydim?

Cezbediciydi.

Ben orada donakalmış bir biçimde dikilirken, Jamie elini nazikçe belime koyup beni asansörden çıkmam için yönlendirdi. Sıcaklığı giysilerimin içine işledi ve eline yaslanmak istedim.

Ön kapıdan girdiğimizde Daisy fırlayıp bizi karşılamak için yanımıza koştu ve Jamie yan sehpadan onun tasmaını kaptı. Hâlâ tek kelime etmemiştim.

“O halde karar verildi.” Doğrulmadan önce Daisy’nin göğüs tasmaının kayışını bağladı. “Bu eğlenceli sabah için teşekkür ederim, Pippa,” diye mırıldandı.

Karar verilmiş miydi?

Yüzümde nasıl bir ifade oluştuysa, Jamie’nin ağzı tekrar o seksi sırtışıla şekillendi.

“Hoşça kal,” dedi kapıdan çıkarken.

Uzun bir an orada dikilirken Jamie’nin yavaş sırtışını, elinin belimdeki baskısını zihnimde canlandırdım.

Jamie bir şarkı istiyordu ama gitarımı elime aldığım her defasında midem endişe ve tereddütle altüst oluyordu.

Evet, yapabilirsin, demişti ve bundan oldukça emindi. Belki haklıydı. Belki yapabilirdim. Kapıya yaslanıp uzun uzun iç geçirdim.

19. BÖLÜM

JAMIE

BİRKAÇ GÜN SONRA baksırımla mutfağında dikilmiş, pencereden dışarı bakıyordum. Gece yarısıydı ve sadece şehir ışıklarının aydınlattığı mutfak loştu.

Uyuyamıyordum.

Tüm hafta Pippa'yı neredeyse hiç görmemiştim. Ben eve geldiğimde o odasına çekiliyor veya Hazel'la buluşmak için evden ayrılıyordu. Bir bardak su doldurdum ve yarısını çabucak içerken cumartesi öğleden sonra aramızda yoğunlaşan elektriği düşündüm. Onu öpmeyi çok fena istemiştim.

Hâlâ istiyordum.

“Siktir,” diye söylenip bardağı bitirdim.

Ondan benim için bir şarkı çalmasını istediğimde, gözlerinde oluşan korku beni hasta etmişti. Eski erkek arkadaşı kafasını oldukça karıştırmıştı ve Pippa şimdi sevdiği şeyleri yapamıyordu.

Pippa için daha fazlasını istiyordum. Onun bu korkuyla yaşamasını istemiyordum. Onun bu korkuyu yenip kendisiyle gurur duymasını istiyordum. Pippa güçlüydü; bunu anneme panik atağı sırasında yardım ettiğinde görmüştüm.

Burun kemerimi ovdum. Onun için *daha fazlasını* mı istiyordum? Pippa için hiç kimseydim. Benim için çalışıyordu. Beni hatırlamıyordu. Bir suçluluk sızısı mideme vurdu. Belki ondan benim için çalmasını istemekle çizgiyi aşmıştım.

Arkamdan bir ses geldi. Benim kadar şaşkın görünen Pippa loş ışıkta mutfakta dikiliyordu.

Nane yeşili, ipekli bir şortlu pijama takımı giyiyordu. Uzun, pürüzsüz bacaklarındaki şortu kısaydı. Yatakta bir o yana bir bu yana dönmüş gibi saçları dağınıktı; bu fıkirden neden bu kadar çok hoşlandığımı bilmiyordum. Bakışlarım pijama üstüne takıldığında kanımdaki arzu kabardı.

Meme uçları sivriydi. Ah, siktir. Dişlerimi sıktım ve bakışlarımı yukarı çevirmek için tüm irademi kullanmam gerekti.

“Uyuyamadım,” dedi çekingen bir gülümsemeyle.

Başım la onayladım. “Ben de.”

Yanımdan geçip ilerledi ve su ısıtıcısını açtıktan sonra dolaptan favori çayını çıkardı. Kafeinsiz vanilya chai. Paket kâğıtlarını daima çöpte görürdüm; o çaydan tonla içiyor olmalıydı.

“Bu hafta benden kaçıyordun,” dememle paketi yırtıp açarken Pippa’nın elleri bocaladı.

“İl.” Tezgâha gözlerini kırpıştırarak baktı. “Hayır, kaçmıyordum.”

Ona gözlerimi dikip baktım ve nihayet bakışlarını bana çevirdi. Yüzünde bir gülümse sessizce dolaşıyordu ve ufak bir kahkaha attı.

“Tamam.” Suçlulukla yüzünü buruştururken iç çekti. “Kaçıyordum.”

“Hımm.” Tezgâha yaslandım ve Pippa’nın bakışları karın kaslarımda oyalandı.

İç çamaşırla onun önünde durmam uygun muydu? Büyük olasılıkla değildi.

Umurumda mıydı? Altdudağını dişlerinin arasına çekerek bakışıyla karın kaslarımı keşfetmesini izledim.

Hayır. Hayır, umurumda değildi. Pippa’nın bakışları vücudumda oyalanırken kanım tatminle uğuldadı.

“Senin borçlarını ödemeyen türde biri olduğunu zannetmezdim,” dedim ona.

Alaycı bir kahkaha attı. “Buna *borç* demezdim.”

“‘Sana borçluyum.’ Böyle söyleyen sendin.”

“Jamie.” Gülümseyerek bana gözlerini devirdi. Adımı tahrik edici biçimde söylemesini sevdim.

Kollarımı göğsümde kavuşturduğumda Pippa’nın bakışları kol kaslarımda oyalandı. “Engel olan nedir?”

Dönüp kendini çayıyla meşgul etti. “Maçların filan vardı.”

Normalden daha çok değildi.

İki gece önce bir maçtan eve döndüğüm zamanı hatırladım. Televizyonu açtığımda zaten spor kanalındaydı. Acaba Pippa maçımı mı izliyordu?

Bu düşünce göğsümü gururla doldurdu.

“Erteliyorsun.”

Gözleri çaydaydı ve süzülen koku Pippa’nın saç ürünlerinininkiyle aynıydı: Tatlı, baharatlı ve sıcak. Rahatlatıcı ama seksi ve merak uyandıran. İçimden yüzümü boynuna gömüp onu içime çekmek geliyordu.

Bana bakmak için bakışlarını kaldırdığında, gözlerinden kırılganlık okunuyordu. “Birileri için çaldığım son seferde bana gülmüşlerdi.” Sesi durgundu.

Hiddet damarlarımda geziyordu. Onları öldürecektim. “Kim?” Alçak, ölümcül bir sesle sordum. “İsimlerini. Söyle bana. Hemen.”

Gözlerini devirdi. “Jamie.”

“*Hemen.*”

“Zach’ti.” Yüzü kızarıyordu, yanaklarında birer pembe leke vardı. Kollarımı göğsümde kavuştururken yumruklarım kenetlendi. “Ve menajeri.” Bunu tekrar yaşıyormuşçasına gözlerini kırptırdıktan sonra gözlerini tekrar kırptı ve tekrar burada, benimle mutfaktaydı.

Herifin daha beter olamayacağını düşündüğüm her seferinde, daha beter çıkıyordu.

Başımı bir kez salladım. “O şarkıyı dinlemek istiyorum.”

Lanet olası bir pisliktim.

Pippa'nın gözleri açıldı. "Ne? Hayır."

"Evet." Sesim sert ve talepkârdı. Ben ısrarcı, kibirli bir şerefsizdim ama umurumda değildi.

Ellerini büktü ve tedirginliğini sahte bir gülümsemeyle örtmeyi denedi. Korkuyor olması göğsümü sıkıştırıyordu.

"Hey." Onunla aynı hizaya gelmek için eğildim ve ellerimi onun üst kollarına koydum. Yine o inanılmaz chai kokusu vardı. "Ben dokuz yaşındayken bir pak bana çarptı."

Şaşırdı. "Sahi mi?"

Başımınla onaylayarak bileğimi gösterdim. "Tam buraya. Pak kaleden sekti. Eldivenlerimi unuttuğum için bana bol gelen yedek eldivenler takıyordum, bu yüzden kaymışlardı. Korkunç acıttı."

İfadesi anlayışlıydı. "Buna eminim."

Elim Pippa'nın koluna gitti. İpekli kumaşın üstünden sıcaklığını hissedebiliyordum. Başparmağımla kumaşın üstünden onu ileri geri okşarken Pippa'nın dudakları aralandı.

"Buz pistine dönmek istemedim. Tekrar yaralanmaktan korktum."

Kaşları çatıldı ve bana bakışı içimde onu kucaklayıp bir daha asla bırakmama isteği uyandırdı. Onu asla bırakmazdım. Bana bakışı, içimde onu dünyadan ve eski erkek arkadaşı gibi pisliklerden koruma isteği uyandırıyor.

Dudaklarına kederli bir gülümseme yerleşti. "Buz pistine dönmek istemiyorum," diye fısıldadı burnunu kınıştırarak. Loş ışıkta bile çilleri çok güzeldi. "Tekrar yaralanmaktan korkuyorum."

Mutfağımda o an, gezegende bizden başka kimse yokmuş gibi hissettim. Zihnimin gerisinde, bir uyarı zili çalıyordu ama ona aldırmadım. Onunla sonra ilgilenecektim. Şu anda Pippa'nın bana ihtiyacı vardı.

Kollarını sıktım. "Bunu yapabilirsin. Ben buz pistine döndüm ve sorun çıkmadı. Annemin panik atak geçirmesini hatırla. Orada harikaydın çalığışu. Her şeyi doğru yaptın. Özünde sen çok güçlüsün, bunu biliyorum."

Bir kaşını kaldırdı. “Çalığışu mu?”

Ona böyle hitap etmeyi amaçlamamıştım; ağzımdan kaçmıştı. Fakat onun için kusursuzdu. “Hımm.”

Altdudağını ısırdı. Bunu yapmak istiyordu. İsteddiğini biliyordum.

“Sana ne diyeceğim?” Gözlerinin mavisini incelerken kollarını bir kez daha sıktım. “Şarkının yarısı. O kadar.”

Yutkunurken boğazındaki uzun çizgi hareket etti, bakışları ben bir cankurtaran salıymışım gibi benimkilere kilitlendi. Onun için cankurtaran olurdum.

Onu serbest bırakıp doğruldum. “Hadi.” Ses tonum otoriter bir tona büründü. “Gidelim.”

“Şimdi mi?” Kaşları iyice kalktı. “Yani hemen mi?”

“Evet.” Kanepeye uzun adımlarla yürüdüm ve oturup bir kolumu arkasından sarkıttım. “Şimdi.”

Bakışları kanepede benim üzerimde -karnı kaslarımda, göğüs kaslarımda ve kısa bir an kasığımda- oyalandı. Aletim ilgiyle seğirdi ve midemin alt kısmında sıcak bir şey titreşti.

İsteddiği kadar bakabilirdi.

“Ertelemeyi bırak.”

“Çok otoritersin,” diyerek başını iki yana salladı. Gitarını almak için merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu. Bunu boyun eğmiş bir tavırla söylese de sesinde bir şey daha vardı. Otoriterliğim onu eğlendiriyordu.

Tekrar arkama yaslandım, ellerimi başımın gerisinde birleştirdim. Pippa elinde gitarıyla geri döndüğünde, beni görüp aniden durdu.

“Evet?” diye sordum.

“Üstüne bir tişört giyebilir misin?”

Bakışları karnımda takıldı ve içimden yine gülümsemek geldi. Nasıl görüldüğümü biliyordum. “Neden?”

Nedenini biliyordum ama umurumda değildi. Güzel asistanımın kızarmasını izlemek eğlenceliydi.

Bana düz bir bakış atıp gövde mi ve kollarımı işaret etti. “Hepsi.”

Göğsümde kahkahayı andıran sıcak ve coşkulu bir baskı vardı. Sırttım. “Hayır.”

“İnatçısın da,” diye mırıldandı ve ona gülümsedim.

Yüzümü garip bir ifadeyle izlerken donakaldı. İfadesinde saygılı bir hayranlık var gibiydi.

“Ne?”

“Gülümsüyorsun.” Pippa’nın güzel dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. Bakışları yüzümde gezinirken tenim farkındalıkla karıncalandı.

Birdenbire onu çok daha yakınımda istedim. Kucağımda. Belki bacaklarını iki yana açıp otururdu. Elleri saçlarımda, benim ellerim onun saçlarında olurdu.

Çenesini indirdi, yanakları tekrar pembeleşiyordu. “Peki, Jamie Streicher. Gülümseme beni çalmaya ikna etti.” Derin bir nefes alıp tıngırdatmaya koyuldu. Açılış notaları çınladı.

Şarkı söylemeye başladı ve göğsümde bir şey yerine sabitlendi.

20. BÖLÜM

PIPPA

JAMIE STREICHER'IN gülümsemesi beni tutsak etti. Ağzı normal, zalim ifadesine döndükten sonra bile, gözlerindeki sıcak parıltı orada kaldı.

Akortları tıngırdattım, telleri çektim ve büyüyüp değişmekle ilgili aylar önce yazdığım şarkıyı söyledim. Zach'in güldüğü şarkıyı.

Sesim yeni uyandığım için çatallaşmıştı. Sesimi ısıtmamıştım ve bazı notalarda cırtlak çıkıyordu ama kulağa gelişinden hoşlandım. Kahkahalarını hâlâ duyuyor, Zach'in yüzündeki şaşkın ve utanmış ama eğlenen ifadeyi hâlâ görüyordum. Fakat o düşünceleri itip uzaklaştırdım.

Özünde sen çok güçlüsün. Bunu biliyorum. Jamie böyle söylemişti.

Ayrıca bana çalığıuşu demişti.

Sıcak ve sabit gözleri başından beri üzerimdeydi ve beni şimdiki zamana geri döndürdü. Ben aylardır ilk kez gitarımı çalarken gecenin yarısında oturduğumuz oturma odasındaki bu âna geri getirdi. Çalmak düşündüğüm kadar zor değildi, doğrusu hiç zaman geçmemişçesine doğal geliyordu. Pencerelerden şehir ışıkları okyanusun üzerinde parlıyordu ve ay gece gökyüzünde görkemliydi.

Tekrar nakarata girerken omuzlarım gevşedi ve içimde bir şey açıldı. Bu şarkı eğlenceliydi. Modern bir Taylor Swift yorumuyla Fleetwood Mac havası veriyordu ve tamamen bana

ait bir unsur daha vardı. Canlı bir temposu ve hatırlaması kolay bir melodisi vardı. Bu yüzden aklıma ilk geldiğinde, ezgiyi dışarı çıkaramamıştım. Onunla bir şey yapmam, onu bir şarkıya dokumam gerekmişti.

İkinci kıtadan sonra duraksayarak sonraki bölümü hatırlamaya çalışırken gözlerimi kısıp Jamie'ye baktım. Meraklanarak bana bakıp bir kaşını kaldırdı.

Sonraki kıtayı süratle hatırladım ve şevkle söylemeye başladım. Jamie'nin ağzının köşesi tembel bir sırıtışla yukarı kıvrıldı.

Tanrım, lanet olasıca muhteşemdi. Gözlerim tüm kabartıların ve derin kas çizgileriyle dikkat dağıtıcı gövdesine indi. Bacaklarını siyah baksırının içinde öyle yayması?

Bakışlarımı yukarı çevirdim ve Jamie'nin gözleri ilgiyle parladı. Aman Tanrım. Kasığına baktığımı görmüştü.

Şarkı hayatta yeni bir başlangıç yapmakla ilgiliydi ve ben müziği başarıyla çalmak için gayret ederek son üçlüyü söylerken Zach'in tepkisini hatırladım. Zach ve benim sonsuza dek birlikte olacağımızı zannetmiştim. Havaalanında, terminalde uçuşum için beklerken yenilmiş hissediyordum. En çok güvendiğim kişi beni kendisinden uzağa postalıyordu ve Zach'le sahip olduğum yakınlığı bir daha asla kimseyle hissetmeyeceğimi sanıyordum.

Şimdi, ta en başından o yakınlığa hiç sahip olmuş muyduk, yoksa hepsi benim kafamda mıydı diye merak ediyordum.

Jamie hâlâ izliyor ve dinliyordu. Göğsümde bir şey ışıldadı, yalnızca bir tutamdı, küçücüktü ama kıvılcım saçıyordu. Zach kaderimdeki kişi değildi ama Jamie şu anda beni öyle güvende, özel ve desteklenmiş hissettiriyordu ki... Belki o hissi yeniden bulacağıma inanıyordum.

Jamie'yle değildi elbette. Eğer ilişkiye sıcak bakıyor olsaydı bile, kendi kulvarında birini seçerdi. Ben saf değildim. Doğrusunu biliyordum.

Ama bu benim birisiyle aynı hissi yaşayamayacağım anlamına gelmiyordu. Belki. Bir gün.

Şarkıyı bitirdim ve gurur göğsümde dolaştı. Bir gülümsemeyi gizlerken ağzımı çarpıldı. Böyle aptalca bir şeyden dolayı kendimle gurur duymam utanç vericiydi. Sevdiğim bir şeyi çalmak kanımın bir heyecan patlamasıyla akmasına yol açmıştı. Tutku, meydan okuma ve gurur, hepsi birbirine karışmıştı. Beni mest ediyordu. Veya belki sebebi, neredeyse çıplakken Jamie'ye bu denli yakın olmamdı.

Jamie öne eğilerek beni süzdü. "Bunu sen mi yazdın?"

Başımı olumlu anlamda salladım. Kalbim küt küt atıyordu.

Beni inceledikten sonra, sanki kendi kendine homurdandı ve başını iki yana salladı. "O herif asla senin için yeterince iyi değildi. Ne lisedeyken ne de şimdi. Umarım bunu görüyorsunuzdur."

Sözleri içimde eridi. Zach kalbimde bir çatlak bıraktıysa, Jamie'nin sözleri onu yatıştırarak doldurdu. Güneş yanığına sürülen aloe bitkisi gibi. Söyledikleri anlamlıydı.

"Bekle." Kaşlarım hızla çatıldı ve sözlerini kafamda tekrarlarlarken başımı yana yatırdım. "Sana Zach ve benim aynı liseye gittiğimizi söylemedim."

Jamie'nin gözleri biraz da olsa açıldı ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Beni liseden hatırlaması mümkün müydü? Hayır. İmkânı yoktu.

Yüzünden suçlu bir ifade geçti ve hayret ettim. "Jamie." Ses tonum suçlayıcıydı. Meraklı bir gülümseme takındım.

"Siktir," diye kendi kendine söylenirken ensesini ovdu. Mahcup yüz ifadesi tapılasıydı. "Büyük ihtimalle hatırlamazsın ama biz aynı liseye gittik."

Bir kahkaha patlattım. *Onu hatırlamaz mıydım? İnsan onu nasıl hatırlamayabilirdi?*

"Senden iki yaş büyüğüm ve hokey için okuldan çok kaytardım," diye devam etti ve utanmış yüz ifadesi beni derhal dizginledi.

Ah. O ciddiydi. Gerçekten onu hatırlamadığımı düşünüyordu.

"Daha önce hiçbir şey söylemediğim için özür dilerim," diye devam ederken dizi dikkat dağıtıcı bir biçimde aşağı

yukarı sallanıyordu. “Seni ilk gördüğümde beni gafil avladın ve sonra ben sadece...” Sesi zayıfladı ve benimle göz göze geldi. “Bunu garipleştirmek istemedim.”

Numara yapmaya devam edebilirdim ama neden? Çok yorucuydu. Üstelik Jamie’nin beni hatırlıyor olduğu gerçeği, kalbimin göğsümün ön duvarına Daisy’nin heyecanlı hafif darbeleriyle vurmasına neden oluyordu.

“Seni hatırlıyorum,” diye itiraf ettim. “Tabii ki seni hatırlıyorum.”

Yüz ifadesi sakinleşti. “Öyle mi?”

Elimde olmadan gözlerimi devirdim. “Jamie. Hadi ama. Sen NHL yolunda ilerliyordun. Popüler çocuklardan biriydin. Tüm kızlar senin için ayılıp bayılıyordu. O zamanlar bile muhteşemdin...”

Kaşlarını kaldırdı ve yüzünde yine o bakış vardı. Sataşan, odaklı ve kararlı. “Muhteşem olduğumu mu düşünüyorsun?”

Kıvılcımlar boğazımdan yukarı dans etti ve yutkundum. Kızanıyordum. “İı,” dedim aptalca.

Ağzının kenarı seğirdi. “*O zamanlar bile* dedin. Yani geçmişte muhteşem olduğumu düşünüyordun ve şimdi de muhteşem olduğumu düşünüyorsun.”

Nabzım kulaklarımda atıyordu ve bakışlarımı çeviremiyordum. Jamie’nin bakışları, beni bardağın altındaki bir kelebek gibi hapsediyordu. Ne söyleyeceğimi bulmak için çabalarırken dudaklarım aralanıp kapandı.

Yakalanmışım. Fena yakalanmışım ve şimdi ona ezelden beri deli gibi âşık olduğumu açıkça biliyordu; bu sıkıntı verici olacaktı.

Kalbimi daha sert çarptıran güven veren, sataşırcasına bir sırtışıla öne eğildi.

“Ben de senin muhteşem olduğunu düşünüyordum,” diye mırıldanırken bana nefes alamıyormuşum gibi hissettiren bir şekilde baktı. “*O zamanlar bile.*”

Bu gerçek olamazdı. Gözlerini inceleyerek yalanını aradım ama hiçbir şey bulamadım. Annem dışında kimse bana muhteşem olduğumu söylememişti ve o farklıydı.

Kafamda garip bir şey oluyordu; doğru olduğunu sandığım her şeyi süratle yeniden değerlendirdim.

“Ah.” Kelime dudaklarımdan döküldü ve Jamie’nin ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. “Tamam,” dedim sersemlemiş bir şekilde.

Gözlerimiz kilitlendi ve aramızda bir gerilim oluştu. Midem altüst oldu ve bir an için Jamie’nin bana Zach’in var olduğunu bile unutturacak erkek olmasını istedim.

Bakışları dudaklarıma indi ve gözlerinde hedefe odaklı bir açlık alevlendi. Meme uçlarım sivrildi çünkü daha önce, değil Jamie’ye benzeyen bir erkek, kimse bana böyle bakmamıştı.

Gözlerinde yırtıcı bir odak belirdi ve bacaklarımdan arası kasıldı.

Öpüşmek üzereymişiz gibi hissediyordum.

Minik bir parçam çılgına dönmüş, dikkatimi çekmek için kollarını savuruyor ve parmaklarını şıklatıyordu. Bu çılgıncaydı ve gerçek değildi. Havadaki enerji ısınmıştı, gergin ve tehlikeliydi. Dahası bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum. Jamie’nin benden hoşlandığını *hayal etmek* bile istemiyordum.

Beni mahvedecekti. Zach’ten sonra çatlaklarla doluydum. Jamie’ye karşı hisler besleyemezdim çünkü eğer Zach’le olduğu gibi biterse ki öyle bitecekti, paramparça olurum.

Gitarımı bir kalkan gibi tutarak ayağa fırladım. “Yatmaya gitmeliyiz.”

Beni iç organlarımı kıvrandıran bir bakışla izliyordu. “İyi geceler, Pippa.”

Onu oturma odasında kanepede öyle yayılmış bir biçimde bırakarak merdivenlerden yukarı koştum, odama dönüp gitarımı çantasına koydum ve yatağa geri girdim.

Pencereden karanlık gökyüzüne bakıyordum; ben çalar-ken Jamie’nin beni nasıl izlediğini düşündüğümde kalbim küt küt atıyordu.

21. BÖLÜM

JAMIE

BİRKAÇ GECE SONRA soyunma odasında, “Hammond bir sakatlıktan dolayı oynamadığından en iyi savunma grupları zayıf,” dedi Ward defans oyuncularımıza. Hayden Owens ve yaşça büyük bir defans oyuncusu Alexei Volkov başıyla onayladı.

Ward maç stratejisini ayrıntılı bir biçimde anlatmaya devam etti. Odanın enerjisi yükselmişti, yoğunluktan âdeta çatırdıyordu. Buradan bile, tribünlerdeki taraftarların heyecanını duyabiliyorduk.

Calgary Cougars bizim en büyük rakibimizdi ve bu akşam bu sezon onlara karşı oynayacağımız ilk maçı.

Ward bu hafta yaptığımız antrenmanların önemli noktalarını tekrarlıyordu ama benim aklım başka bir yerdeydi.

Aklım gece yarısı gitar çalarken ufacık pijama üstü ve şortuyla pürüzsüz bacaklarını altına alarak oturan güzel asistanımdaydı. Cennetten gönderilmiş bir melek gibi görünüyordu.

Veya belki şeytan tarafından gönderilmişti çünkü Pippa cehennem kadar ayartıcıydı.

O zamanlar bile muhteşemdin.

Bir memnuniyet hissi göğsümü istila etti. Beni hatırlıyordu ve çekici olduğumu düşünüyordu.

Bu sabah uyandığımdan beri Pippa’yı düşünüyordum. Antrenman boyunca aklım onun şarkı söylemesindeydi. Duşta onun ısıltılı gözlerle bana gülümseyerek benimle çıplak ve

ıslak olduğunu hayal ettim. Filthy Flamingo'ya gidip öğle yemeğimi aldığım sırada, tavanın bir yanından diğer yanına uzanan tele dizilmiş ışıkları incelerken Pippa'nın bakışlarının nasıl dans ettiğini hatırladım.

Benim için gitar çaldıktan sonra onu öpmeyi çok istemiş-tim. Atletinin altına sıkışan meme uçları bana günlerdir eziyet ediyordu. Bir kadından en son ne zaman bu kadar etkilendiği-mi hatırlayamıyordum.

Feci sıçmıştım.

Kendimi durdurdum; sıçmamıştım. İyiydim. Dünyanın en iyi spor psikologları tarafından eğitilmiştim ve dikkat dağı-tıcıları nasıl zihnimden uzaklaştıracığımı biliyordum. Pippa bir seçenek değildi. Planımın bir parçası değildi ve burada hataya yer yoktu çünkü Pippa ve ben sevişmeye başlarsak, içimden korkunç bir his duramayacağımızı söylüyordu.

New York'taki spor psikologlarından biri rekabetçi doğa-ma hitap etmeyi seviyordu. *Kendine meydan oku*, derdi. Pip-pa'dan -lise aşkım, görünüşe göre hayır diyemediğim kızıdan-uzak durmanın bir meydan okuma olduğu belliydi. Fakat başa çıkamayacağım bir şey değildi.

Gitar çalıp şarkı söylemeyi sürdürürken yüzündeki gurur-lu ve şaşkın olduğunu gösterircesine büyüyen gülümsemeyi hatırladım. Kalbim çarpıyordu ve koruyucu hokey ekipmanı-nın üstünden göğüs kafesimi ovdum. Lanet olsun, Pippa çok güzeldi ve bunu yapmaktan korktuğunu bilmek beni çok gu-rurlandırmıştı.

Umarım kusurlu olmadığını biliyordu. Umarım neler ya-pabileceğinin farkındaydı.

Bu akşam yine annemle birlikte buradaydı. Pippa'nın ma-çımı izlediği düşüncesiyle göğsümde kıvılcımlar patladı. Bel-ki gergin anlarda ıslak altdudağını ısıracaktı.

“Streicher.”

Başımı hızla kaldırdım. Ward ve soyunma odasındaki di-ğer herkes gözlerini bana dikmişti.

“İyi misin?” Ward çenesini göğüs kafesimi ovduğum yere doğru yatırdı.

Elimi indirdim. “Evet.” Başımla onayladım. “İyiyim.”

Buz pistine ilerlerken beni kenara çekti.

“Bu akşam bir sorun çıkacak mı?” diye sordu diğer oyuncular ayaklarını sürüyerek yanımızdan geçerken. Oyuncular ısınmak için buz pistine çıktığında müzik sahada dalgalanıyordu.

Siktir. Pippa’nın sebep olduğu dikkat dağınıklığı yüzümden okunuyordu. *Topla kendini, Streicher.* Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

Ward yüzümü inceledi. “Miller’in seni etkilemesine izin verme.” Ekipman sorumlusu koridordan uzaklaşana dek bekleyip etrafına bakındı. “İkinizin bir geçmişi olduğunu biliyorum.”

Düşüncelerim durma noktasına geldi. Rory Miller yakın zamanda Calgary’ye transfer olmuştu. Bunu biliyordum fakat tamamen unutmuştum.

Pippa’yla olan mesele işte *bu kadar* kötüydü. Birlikte büyüdüğüm, tam bir lanet olası pisliğe dönüşene dek en iyi arkadaşım olan adamın bu akşam buz pistinde olacağını unutmuştum.

Ward’a kaş çattım. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Benim işim bu.”

Yedi yıllık kariyerinde Miller, partilerle kızlara düşkünlüğü ve buz pistinde tam bir lanet olası pislik gibi davranmasıyla ün kazanmıştı. İnanılmaz bir sağ kanat haline gelirken egosu şişmişti. Antrenörler onu attığı goller için yakında tutuyordu ama taraftarların gözdesi olmaktan uzaktı.

Ona karşı oynamaktan nefret ediyordum. Colgar coğrafi açıdan Vancouver’a en yakın takımlardan biri olduğu için bu sezon onlarla altı kez oynayacaktık.

Ligdeki en iyi skor ortalamalarından birine sahipti ve tüm akşam pakları bana fırlatacaktı. Hafta boyunca düşünmem

gereken şey buydu, hazırlık yapmalı ve geçmiş maçların video kayıtlarını gözden geçirmeliydim.

“Daha önce onunla oynadın,” dedi Ward. “Zayıflıklarını biliyor musun?”

Miller yıldızdı. Çocukluğumuzdan beri böyle olmuştu. Tanıştığım en rekabetçi insandı. Bir kaleci olmasaydım asla arkadaş olmazdık.

Geçmiş maçları aklımdan geçirdim. Antrenörün oyun planlarını dinlemezdi. Başlangıç çizgisi belli olan bir oyun oynadıklarını düşüneceklerdi ve Miller gol şansı yakalamak için oyunu raydan çıkaracaktı. Sıklıkla başarılı olduğundan, bu yaptığı yanına kalırdı.

Takım arkadaşları farklı bir düzen için hazırlansa bile, gözümü ondan ayırmamam gerektiğini biliyordum. Ona güvenilmeyeceğini biliyordum.

Ward’u başımla onayladım. “Evet. Onu tanıyorum.”

“Güzel.” Omzuma vurdu. “Oraya çık ve harika bir oyun oyna.”

Buz pistine çıktığımda ensem karıncalandı. Sahanın diğer yarısında rakiplerimiz ısınıyor, kayıyor ve kaleciye pakları fırlatıyordu. Saha şimdiden hıncahınç doluydu, enerjiyle dolup taşıyordu.

Rory Miller bende ona vurma isteği uyandıran züppe, kibirli bir sırıtıyla orada dikiliyordu. Başını yana eğdi, arkasını döndü ve kaleye kayıp pakı içine soktukten sonra kendi etrafında döndü. Ağzı kulaklarına varıyordu ve öfkeden midem kaskatı kesildi.

Beni uyuz etmeye çalışıyordu. Yaptığı buydu.

Kaleme geçip ortasına yerleştim. Kale direklerinin önünde ısınırken bakışlarım Pippa’nın kilere kilitlendi. Annem ve annemin arkadaşıyla birlikte kalenin arkasında oturuyordu.

Pippa, Vancouver Storm şapkası takıyordu. Şaşkınlıkla şapkalı görüntüsüne uzun uzun baktım ve şu kıvılcımlar sil baştan göğsümde tutuştu.

Pippa'nın sevinçle çabucak, utangaç bir el sallamayla elini kaldırmasına karşılık ağzımın kenarı yukarı kıvrıldı. Ben de el sallarken birkaç saniye önce hissettiğim gerilim eriyip gitti. Pippa şapkasını gösterdi ve başımla onaylarken ona gülümse-dim. Onu takımıma ait bir aksesuarla görmekten hoşlandım.

Yanında annem gülümseyerek laflıyordu. Pippa'ya bir şey söylediğinde Pippa başını sallayıp kahkaha attı. Annem, Pippa'dan hoşlanıyordu ve onu aradığım her seferde Pippa'yı sorması hoşuma gidiyordu.

Maçtan sonra Pippa ve Daisy'yi evde bulacak olmak da hoşuma gidiyordu.

Düdük çaldı ve üçüncü devre başladı. Calgary pakı alırken kanım hızla pompalanıyordu.

Pippa'nın bir battaniye gibi omuzlarıma attığı bakışları beni sakinleştiriyor, odaklanmamı sağlıyordu. Her atışı engelledim ve taraftarlar "*Streicher sayı verme,*" diye tezahürat ediyordu.

Sol kanatları pakı Owens'ın etrafında dönen Miller'a verdi. Gözleri bende, sertçe kayarak pakla ani bir atağa geçti. Yüzünde o kahrolası kibirli sırıtış vardı. Takımı gol için hazırlandı ama onlara aldırmadım.

Miller sinirliydi. Kibirli sırıtışı zorlamaydı. Onu uyuz ediyordum. Bu akşam burada bana karşı skor yapmak, bana bir şey -belki bana ihtiyacı olmadığını veya onun için sıradan bir oyuncu olduğumu- kanıtlamak için boy göstermişti.

Bakışları hızla arkamdaki bir şeye ilerledi ve gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Pippa. Kalbim durdu. Lisede Pippa'ya karşı hislerim olduğunu biliyordu. Ona hiç söylememiştim ama biliyordu.

Miller'ın ne yaptığını fark ettiğimde taraftarlar hayal kırıklığıyla sızlanıyordu ve pak filedeydi.

Miller sinsi bir gülümsemeyle kayarak yanımdan geçti. Taraftarlar onu yuhaladı ve Miller'ın onlara karşı sırtışı taraftarları daha fazla sinirlendirdi. Midem ağırlaştı, dişlerimi sıktım ama maç kaldığı yerden devam ederken tüm düşünceleri uzaklaştırdım.

Onun zayıflığına odaklanmıştım, oysaki benimki tam arkamda duruyordu.

Kazandık ve soyunma odasında antrenör maçı değerlendirdikten sonra duş alıp üst kattaki locaya gittim.

Rory kahrolası Miller'ın Pippa'ya sırtıştığını, yırtıcı bakışlarının ona kilitlendiğini gördüğümde kalbim durdu. Bir şey söylediğinde Pippa güldü ve sırtışı genişleyen Miller ona daha fazla yaklaştı.

İlkel koruyuculuk içimde yükseldi. Diğer takımın oyuncularının locayı ziyaret etmesi alışılmadık değildi, özellikle rakip takımda arkadaşları veya aile üyeleri varsa. Buna rağmen onun burada olup Pippa'yla konuşmasından kesinlikle hoşlanmadım. Dişlerimi sıktım ve Miller'ın önüne geçip kendimi aralarına yerleştirerek ona tepeden baktım.

Koyu sarı saçları hâlâ nemliydi ve takım elbise giyyordu. Pippa'yı etkilemeye falan mı çalışıyordu?

Beni kibirli bir şekilde eğlenerek süzdü. "İşte geldi."

"Burada ne halt ediyorsun?" dedim ona öfkeyle bakarak.

Gülümsemesi genişledi ve onu öldürmek istiyordum.

"Tatlı Pippa'yla arayı kapatıyorduk," dedikten sonra omzunun üstünden annemin, arkadaşının ve Ward'un konuştuğu yeri işaret etti. "Ayrıca Donna'ya merhaba demek istedim."

"Rory'ye şimdi senin asistanın olarak çalıştığımı söylüyordum." Pippa ona utangaç bir şekilde gülümsediğinde öfkem yoğunlaştı.

Pippa'nın onun için gülümsemesinden hoşlanmadım.

“Demek siz birlikte yaşıyorsunuz,” diye ekledi Rory bize bakıp gözlerini kısarak.

Tenim karıncalandı. Kahrolası aklımdan geçeni görüyordu.

“Onunla konuşma,” diye patladım ve ses tonum yüzünden yakındaki insanlar hızla bize baktı.

Miller kahkaha atacak kadar küstahtı. “Dostum.”

Ellerimi iki yanımda yumruk yapmışım. Nabzım kulaklarımda atıyordu. Buz pistinde her şey kurallara bağlıydı ama ya burada? Benim...

Benim asistanımla diye kendime hatırlatarak derin bir nefes aldım.

“Gitmeliyim,” dedi Pippa’ya. Ona gömülü bir hazine bulmuş gibi gülümsedi. “Yarın uçuşum erken. Seni tekrar görmek harika, Pippa. Belki gelecek sefer bana Vancouver’da etrafı gezdirirsin.”

Pippa güldü. “Sen buralısın.”

Miller’ın gözleri ışıldadı. “On yılda şehrin değiştiğine eminim. Ve arayı kapatmayı deneyelim isterim.” Bakışları bana kaydı ve imalı niyeti kanımın hızla akmasına yol açtı.

İmkânı yoktu.

Bana doğru sırtıttı. “Belki gelecek sefer *Streicher* sayı verme olayını başarırısın, ha?” Ben cevap veremedim. Miller yürüyüp gitti, kapıdan çıkıp gözden kaybolmadan önce birkaç kişiye el salladı.

Ben başka bir şey söyleyemeden, Owens önümüzdeydi, omzuma vuruyordu. Geri çekilmemeye çalıştım.

“Müthiş oynadın, dostum.”

“Sağ ol.” Ses tonum kabaydı.

Yalnızca eve gitmek, buradan çıkmak istiyordum. Belki bu akşam Pippa benim için başka bir şarkı çalardı.

Pippa, Owens’a anlayışlı bir biçimde gülümsedi. Owens ikinci devrede bir pakı ayak bileğiyle zapt etmişti. “Ayak bileğin nasıl Hayden?”

Nedense Pippa ona gülümsediğinde, aynı oranda acıtmıyordu. Belki içgüdülerim bana onun iyi bir adam olduğunu söylediği ve herkese karşı dost canlısı olduğu içindi.

Elini uzatıp pantolonunun bacağına kaldırarak Pippa'ya kırmızı şeridi ve büyüyen çürüğü gösterdi. "Oldukça çirkin ama yaşayacağım." Göğsünü abartılı bir biçimde şişirdi. "Ben dayanıklıyım, Pippa."

Pippa bir kahkaha attı. "Tamam."

İki oyuncu kapıdaydı. İçlerinden biri Owens'a el salladı ve o, *bir saniye*, diye işaret etti.

"Eğlenmeye gidiyoruz," dedi bize ve Miller'in aksine sadece Pippa'yla konuşmuyordu. Bana işaret etti. "Antrenör senin bizimle takılman gerektiğini söyledi."

Bir homurtuyla gözlerimi devirdim ama itiraz edemezdim. Her antrenmanda Ward takımın zirveye çıkmasından ve bağ kurmaktan bahsediyordu, dahası birkaç kez benim ismimi özellikle söylemişti. Maçtan sonra enerjim hâlâ yüksekti ve saatlerce uyuyamayacak olsam bile, içimden eğlenmek için çıkmak gelmiyordu.

Yalnızca Pippa'yla takılmak istiyordum. Belki evde bir film izleyebilirdik.

Pippa'nın gülümsemesi umutluydu ve gözleri parlaktı. "Ne dersin? Biraz deşarj olmak ister misin?"

Kaşlarım kalktı. "Gerçekten gitmek istiyor musun?" Çenemi kapıda toplanan oyunculara doğru indirdim. "Onlarla birlikte?"

Pippa omuz silkti ve utangaç gülümsemesi çok tatlıydı. "Evet, istiyorum."

Owens, Miller gibi bir pislik değildi ama yine de bir grup bekâr hokey oyuncusunun köpekbalıkları gibi Pippa'nın etrafını kuşatmasını istemiyordum.

"Hadi ama." Owens karnımı hafifçe yumrukladı ve bir homurtuyla onu itip uzaklaştırdım. Bu adam Daisy'nin insan formuna benziyordu, heyecanlı ve enerji doluydu.

Bir anda fikir değiştirdim. Bu kızı dairemin duvarlarının dışında görmek istiyordum. Onun gülüp eğlendiğini görmek istiyordum.

Bir kez başımı salladım. “Tamam.”

Pippa sevindi ve bakışlarımı ondan ayıramadım. “Harika.”

22. BÖLÜM

PIPPA

SPOR KOMPLEKSİNİN DIŞINDA arkadaşıyla birlikte Uber'a binerken Donna, eve vardığında Jamie'ye mesaj atacağına söz verdi ve biz takımın peşinden Filthy Flamingo'ya gittik.

İçeri doluşurken Jordan bize tatsız bir bakış attı. “Benimle dalga mı geçiyorsunuz?” diye sordu Hayden’a.

“Selam günüşiği,” dedi gülüp büyük bir kucaklama için ona yapışarak. “Bu akşam kazandık.”

Jordan onun karnına dirsek attı ve Hayden canı acımış numarası yaptı. “Umurumda değil.” Jordan beni görünce küçük bir gülümseme ve bir baş sallamasıyla beni selamladı. “Selam.”

“Merhaba.” Dar barın arka kısmının yarısını kaplayan hockey oyuncularını işaret ettim. “Sorun olmazsa?”

Homurdandı. “Tamam, önemli değil. Bu pisliklere alışkınım.”

Çocuklar hepimiz bir arada oturabilelim diye sürtme sesleri eşliğinde iskemlelerle masaları yeniden düzenlediler. Barın arka tarafında bir adam bir mikrofonun önünde durmuş, gitarını akort ediyordu. Kafasını kaldırıp baktı ve Jordan’a göz kırptı.

“Canlı eğlence mi ayarladın?” Ona genişçe gülümsedim.

Jordan gözlerini devirdi. “Hayır, sadece Chris var.”

Chris bize el salladı. “Ben erkek arkadaşım.”

“Erkek arkadaşım değil,” dedi Jordan, Chris ve ikisinin arasındaki herkesin kulak misafiri olabileceği kadar yüksek sesle. “Yalnızca seks yapıyoruz.”

Bir kahkaha attım. “Güzel.”

Belki umursamadığım bir erkekle rasgele seks yapabildiğim bir evreye ulaşabilirdim.

Jamie elini belime yerleştirdi ve beni koltuk sıralarından birinin olduğu oturma bölümüne yönlendirerek yanıma geçti. Kolunu koltuk sırasının üzerine koydu, uyluğu benimkine baskı yaparken kokusu beni kuşattı. Yanımdaki pozisyonu koruyucu hissettiriyordu, sanki onunmuşum gibi.

Geçen geceyi, beni nasıl liseden hatırladığını düşündüm. Benim muhteşem olduğumu söylemesini. Boğazım düğümlendi. Bunu söylerken bana nasıl derin baktığını aklımdan çıkaramıyordum.

İçimdeki küçük bir parça Jamie’nin benden etkilenip etkilenmediğini merak ediyordu. Öyle uzun bir zaman arka plandaki sessiz, görünmez kızdım ki bu ihtimale inanmam zordu.

Hayden oturma bölümünün karşı tarafına geçti, yanında pek fazla konuşmayan, otuzlarının ortalarında aksi bir savunma oyuncusu olan Alexei vardı. Burnu, daha önce kırılmış gibi yamuktu ama daha hoyrat bir tarzda olsa da tüm bu çocuklar gibi yakışıklıydı.

“Miller bu akşam bize kök söktürmedi mi?” diye sordu Hayden ve Alexei homurdanarak onayladı.

Rory’nin de beni liseden hatırlıyor olmasına şaşırmıştım. Benden Daisy’nin fotoğraflarını göstermemi istemişti. Kuzey Vancouver’da doğa yürüyüşüne gittiğimiz gün Daisy, Hazel ve benim çektiğimiz bir fotoğrafı gösterdiğimde onu ilgiyle incelemişti. Ancak Jamie çıkageldiğinde bir pislik gibi davranmaya başlamıştı.

Jordan içkilerimizi bıraktı ve ben Jamie’yi incelerken, o da birasının üstünden beni inceliyordu.

Rory'nin benimle *o şekilde* ilgilenmediğini biliyordum. Konuşmamızdan sadece arkadaşça enerjiler alıyordum ama Jamie'yi uyuz etmeye çalışıyordu.

Jamie'nin yukarıdaki locada çenesi sımsıkı kenetli ve gözlerinin kıskançlıkla parladığı görüntü ona gülümsememi sağladı. Jamie ve Rory arasındaki bu anlaşmazlığın nasıl geliştiğini öğrenmek istiyordum. Acaba tekrar arkadaş olacaklar mı, merak ediyordum.

“Komik bir şey mi var çalıkuşu?” Jamie'nin sesi alçak bir mırıltıydı ve bir ürperti sırtımdan aşağı süzüldü.

Daha geniş gülümsedim. “Hayır.”

Bakışları dans ediyordu ve ağzı düz bir çizgi halinde olsa bile, bakışları sıcak ve keyifliydi. “Güzel. Hiç bozma.”

Kıkırdadım. Ceketimin cebinde telefonum vızıldadı. Onu çıkardım ve turnede birlikte çalıştığım arkadaşım Alissa'nın mesajını okudum.

Kızım. Haftaya Vancouver'da olacağız. Mola vermeden önce turnenin son durağı!

Midemde bir ağırlık hissettim. Turnedeki herkesin yüzü kafamda dönerken içimde utanç yükseldi. Delice çalışma saatleriyle yan yana çalışan, birbirine kenetli insanların arasında sır diye bir şey olmazdı. Ben gizemli bir biçimde sıradaki durakta ortalıkta gözükmediğimde, turneden kimse bana mesaj atmamıştı ve herkesin tam olarak neler yaşandığını bildiğine emindim.

Telefona bakarak kaşlarımı çattım. Eski hayatımın hatırlanmasından nefret ediyordum.

Telefon tekrar titreşti.

Salı gecesi bir turne kapanış partisi var ve senin adın listede! Jenna henüz senin LCV'ni almadığını söyledi.

Mesaja inanamayarak baktım. Herkesle birlikte bir kapanış partisine gitmemin imkânı yoktu. Bu ne kadar utanç verici olurdu? Yapamazdım. Yapmayacaktım.

Kaşlarımı çatıp mesajını tekrar okudum. Asla bir davetiye almamıştım. E-postamı açıp okunmamış mesajları kaydurdum.

İşte buradaydı. Aman Tanrım. E-posta turnedeki herkese gönderilmişti. Jenna birini diğer alıcıların bilgisi olmadan listeye eklemeyi her zaman unuturdu, dolayısıyla listede e-postamı herkes görebilirdi. Davet edildiğimi herkes biliyordu.

Jamie koluma hafifçe dokundu. “Neler oluyor?”

“Hiç.” Gözlerimi kırıp telefonumu sakladım.

Jamie bana midemde bir şeyi kanat çırtıracak biçimde baktı. “Anlat bana.”

“Otoriter.”

“Hımm.” Ağzının kenarı kıvrıldı ve gülümsemeye başladığımı hissedebiliyordum.

Barın arka tarafındaki küçük sahnede müzisyen gitar çalıp şarkı söylemeye başladı. Oyuncuların çoğu ona aldırmadı ama o bunu önemsemiyormuş gibi görünüyordu. İçkimden büyük bir yudum aldıktan sonra beğeniyle mırıldandım çünkü Jordan güzel viski kokteylleri yapıyordu. Köpüğü üstdudağımdan yalarken Jamie’nin bakışları dudaklarıma indi. Odaklandığını gösterir bir şekilde kaşları çatılarak birbirine yaklaştı.

“Neden bir hayalet görmüş gibisin, bana söyleyecek misin?” dedi alçak bir sesle. Etrafımızda oyuncular konuşuyor, gülüyor ve şamata yapıyordu ama Jamie farkında bile değildi.

Yakışıklı yüzünü doya doya seyrederken dudağımı ısır-dım. Elmacık kemikleri hâlâ maçtan dolayı kırmızıydı; beni sabır ve merakla izliyordu. Koyu yeşil gözlerindeki bakış, bende ona her şeyi anlatma isteği uyandırıyor.

“Gelecek hafta turnenin kapanış partisi var.”

Jamie’nin gözleri beni hapsederken çenesi gerginleşti. “Kovulduğun turnenin mi?”

Neşesizce güldüm. “Eh, böyle ifade ettiğinde daha gösterişli bir izlenim bırakıyorum.”

“Pippa.”

“Biliyorum, biliyorum.” İç geçirdim, içkimden bir yudum daha aldım ve Jamie’nin gözleri yine dudaklarımdaydı. Karnımın alt kısımları yanıyordu. Jamie eliyle koluma tekrar

hafifçe dokunduğunda cildim boyunca tüylerimi diken diken etti.

Keşke ona böyle tepki vermeseydim. Gizlemesi gittikçe zorlaşıyordu.

“Davet edildiğimi herkes gördü,” dedim ona nefesimi yavaşça dışarı bırakırken. “Eğer gitmezsem bu sanki...”

“Yenilgi.”

Bakışlarım onun gözlerine çevirdim. “Aynen. Sanki onlardan saklanıyormuşum gibi olur.” Boğazım düğümlendi ve başımı iki yana salladım. “Bir parçam saklanıp onları tümüyle unutmak istiyordu. Ama diğer parçam...” Yutkundum. Nabzım daha şiddetli atıyordu. “*Onu mahvet*, diyor anlıyor musun? Beni kovduğu için ve yeni birini seçtiği için onu mahvet.” Midem bulandı ve kendime sinirlendim. “Özür dilerim.”

“Dileme.” Ses tonu netti. “Özür dileme.” Birasından bir yudum aldı. “Gitmelisin.”

Ona dümdüz bakıp homurdandım. “Kesin bu harika geçecektir. Aşırı seksi giyinerek boy gösterirsem onu geri kazanmaya çalıştığımı düşünecekler ama süprüntü gibi giyinerek boy gösterirsem, bu onsuz altüst olmuşum gibi algılanacak. Diğer yandan büyük ihtimalle tüm gece yeni ilham perisiyle işi pişirecek.”

İçkimin geri kalanını kafama diktim. Bunu daha fazla düşünmek istemiyordum.

Sahnede müzisyen üçüncü şarkısını bitirdikten sonra gitarını yere koydu. “Kısa bir mola vereceğim millet.”

Jamie başparmağıyla koluma hafifçe vurdu ve çenesini sahneye doğru eğdi. “Sıra sende.”

Gülümsemem hoşgörülüydü. “Tabii. Çok komik.”

“Ben ciddiylim.”

Jamie’nin bakışları benimkileri delerken kararlılık doluydu. “Sana buz pistine dönmemle ilgili ne anlattım?”

Derinden gelen sesindeki hâkimiyet yüzümün ısınmasına sebep oluyordu.

“Jamie.” Ağzım seğirdi ve kederli bir şekilde sııttım. “Bu buz pistine dönmeye benzemiyor. Ben liseden beri sahnede performans sergilemedim.”

“Hatırlıyorum.”

Bir farkındalığın içimde parıldamasının yanı sıra... kar-
nımda bir şey kıvılcımlar saçıyordu. Keşke onun kafasının
içini görebilseydim.

Beni bakışıyla hapsedti. “Bunu yapabileceğini biliyorum.”

Bana bakış şekli, sesindeki kesinlik iç organlarımı ısıttı.

Hayden arkasındaki otuma bölümündekilerle konuşması-
na ara verip tekrar bize döndü. “Pippa, sen şarkıcı mısın?”

Gözlerimi devirdim. “Pek sayılmaz.”

“Evet,” diye araya girdi Jamie. “Şarkı söyler ve gitar çalar,
üstelik bunda yeteneklidir.”

Hayden çenesini yumruk yaptığı eline yaslayıp bana Noel
Arifesi’ndeymişiz ve ben Noel Baba’ymışım gibi baktı. “Pippa.”

“Hayır.” Jamie’ye dik dik baktım. “Çok teşekkürler.”

Hayden çocukların dikkatini çekti. “Pippa bizim için şarkı
söyleyecek.” Alkışlamaya başladı.

Hepsi alkışlayarak, bağırarak ve iskemleleri yolumdan çe-
kerek aynı anda tepki verdi ama ben oturduğum yerde kal-
dım. Hayden’a ters ters baktım ama ona kızamazdım. Kalbim
küt küt atarken ben gülüyordum.

“Sana ne söyleyeceğim çalıkuşu.” Jamie’nin ağzı kulağı-
ma sürtündü ve karnımda yine o hafif gerilim vardı. “Orada
bir şarkı söylersen kapanış partine seninle gideceğim. Aşağılık
eski erkek arkadaşına kimin zirveye çıktığını göstereceğiz.”

Onunla göz göze geldim ve karnımda yine bir şey hafifçe
çekiliyormuş gibi hissettim. Partiye, Jamie’nin kolu bana do-
lanmış, belki dudakları bir saniye önceki gibi kulağıma sürtü-
nürken girdiğimi hayal ettim.

Zach’in yüzündeki ifadeyi -inanamama, şok ve kıskanç-
lık- hayal ettim.

Bu fikirden hoşlandım.

“Anlaştık.”

23. BÖLÜM

PIPPA

HERKES GÖZLERİNİ bana dikmişti. Gitar akort edilmişti ama onu düzeltecek zaman yoktu.

Korkuyordum. Kalbim göğsümün dışına çıkacak gibi atıyordu. Düşüncelerim her yerde, arılar gibi vızıldayıp duruyordu. Omzumdaki askıyı yeniden ayarladım ve yumuşak bir melodi tıngırdattım. Hareketim çabasızdı.

Filthy Flamingo sessizleşti ama ben nabzımın kulaklarımda attığını duyabiliyordum. Jordan bar bankosuna yaslanmış izliyordu. Ne çalacaktım? Bir şarkı bulmak için çabaladım.

Eğer gülerlerse çok utanırdım. Başka bir maça asla gide-meyebilirdim.

Gözlerim Jamie'ninkilerle buluştu ve zihnim durdu. Geçen gece ona çaldığımda olduğu gibi görünüyordu. O dikkatli, sabırlı ifadesi beni hapsediyordu.

O şarkıyı çalabilirdim.

Zach ve menajerinin kahkahası zihnimde yankılanırken ciğerlerim sıkıştı. Sırf Jamie için çalmak insanla dolu bir bar-da çalmaktan farklıydı.

Barın karşısında beni izlerken Jamie'nin ağzı yukarı kıvrıldı ve bana göz kırptı. Doğru. Buz pistine dönmek. Fakat kendi müziğimi çalmaya hazır değildim.

Herkes bekliyordu. Gözlerimi Jamie'nin bakışlarından ayırmadım ve kafamda bir şarkı duydum. Hazel ve ben çocukken babamın çaldığı, Roxy Music'in bir şarkısı.

Açılış notalarını çaldım ve şarkıyı söylemeye başladım. Kalbim hâlâ davul gibi gümbürdüyordu; şarkıyı söylerken Jamie'ye baktım çünkü nedense Jamie bende her şey yolunda gidecekmiş hissini uyandırıyordu.

İkinci kıtadan sonra gerginliğim kayboldu. Şarkıyı söylerken, babam bu şarkıyı oturma odasında çalarken Hazel ve benim dans ettiğimizi hatırladım. Şapşal dans figürlerimiz onu güldürürdü.

Nakaratta sesimin daha yükseğe çıkmasına izin vererek tepkiyi test ettim. Sıradaki kıtaya başladığımda sahne ayaklarımın altında daha sabitti. Diğer oyuncular hoşnut bir dikkatle dinliyordu. Hayden bana çocuksu bir gülümsemeyle sırtıyordu ve ona gülümseyerek karşılık verdim. Bakışlarım salınarak Jamie'ye döndü, bakışları öyle sıcaktı ki notalardan birinde nefesim kesildi.

Şarkıyı bitirdim ve bar tezahürat ile alkışın gürültüsüyle inliyordu. Gitarı sehpaye geri yerleştirirken yüzüm yanıyordu.

Az önce bunu yaptığıma inanamıyordum.

"Bir tane daha söylemek ister misin?" diye sordu Jordan. Bana bir kaşını kaldırsa da gülümsüyordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım. Gerçi yapabileceğimi hissediyordum. "Bu gece değil, teşekkürler."

Herkes bana bakıp gülümsüyordu. Alay etmiyorlardı, yani bu iyiydi. Bakışlarımı sağa sola çevirerek bir destek aradım ama beni tebrik eden insanlar başıma üşüşmüştü. Bunaltıcıydı.

"Bir saniye bekleyin," dedikten sonra tuvaletlerin bulunduğu koridora yürüdüm.

Soluklanmaya, kalbimin yatışmasına izin vermeye ihtiyacım vardı. Yaslandığım duvar serin ve sağlamdı. Gözlerimi kapadım ve Hazel'in sürekli uzun uzadıya anlattığı şu derin yoga nefeslerini içime çektim.

Ayak seslerini duyunca gözlerimi açtım. Jamie yüzünde hiddetli bir ifadeyle uzun adımlarla bana doğru yürüyordu.

"Ne..." diye başladım.

Gözleri ateşle parlıyordu. "Bu inanılmazdı."

Eli enseme erişti ve ağzımı kendininkine çekti.

24. BÖLÜM

PIPPA

JAMIE AĞZIYLA bunu yıllardır istiyormuşçasına ağzımı sertçe ele geçirdi. Saçlarımın arkasını kavrayıp başımı geriye yatırdı, dilini dilimde gezdirirken dizlerimin bağı çözüldü. Hareketleri acil, aç, ısrarcı ve talepkârdı. Sarhoş edici, erkeksi kokusu burnumdaydı ve güçlkle nefes alabiliyordum. Eğer böyle bir seçenek varsa, nefes almak bile *istemiordum*. Ellerim göğsünün sert düzlüklerinden yukarı ilerlerken ağzıma doğru inledi.

Aman Tanrım. Beni becermek istiyormuş gibi ağzımın içini yaladı.

Daha önce *hiç* böyle öpülmemiştim.

“Siktir,” diye mırıldandı öpücüklerin arasında ve tüm bedenim ateşle dolup taşıtı.

Islanmıştım. Bir öpücükle ıslanmamı sağlamıştı.

Gözlerimin açık mı, yoksa kapalı mı olduğunu bilmiyordum. Bacaklarımın arasındaki muhtaç baskı, Jamie’nin talepkâr ağzı ve eliyle avuçladığı saçlarımı hafifçe çekişi dışında hiçbir şey hissedemiyordum. Saçlarımı bana sahipmişçesine çekiyordu. Ağır ve kocaman diğer elini boynumun etrafına koymuştu. Baskı uygulamıyordu ama beni bu kadar savunmasız bir konumda tutan kocaman elinin teması bile, asla hareket etmek istememe neden oluyordu. Bu şekilde olması çok hoşuma gidiyordu.

Kirli sakalı ağzıma sürttüğünde ona doğru inledim. Çıkarıldığım ses her nasılsa onu ateşledi çünkü tüm bedenini bana bastırarak beni duvara hapsedti.

Kalçalarını bana iterken dudaklarına soludum.

Sertleşmişti. Kalın, çelik gibi uzunluğunu karnıma bastırıyordu. Bacaklarımın arasında sıcak bir baskı hissediyor ve inliyordum. Jamie beni öpüyordu, aleti kocamandı ve kesinlikle aklımı kaybetmiştim.

“Hassiktir, Pippa,” diye hırlayarak koyu renkli gözleriyle bana bakmak için geri çekildi. Tepemde dikilirken hızlı nefes alıp veriyor, bana ters ters bakıyordu. Boynumu serbest bıraktığında az kalsın itirazla sızlanacaktım ama o kolunu başımın üstündeki duvara dayadı ve iç çamaşırımı ateşe veren donuk bir bakışla bana baktı.

Jamie Streicher çok ateşliydi.

“Ne oluyor?” dedim soluk soluğa.

Gözlerini kırıp kaşlarını çattı ve sonra bakışındaki duygu kayboldu. “Kahretsin.” Jamie doğrulurken “*hayır!*” diye haykırmak istedim. “Üzgünüm.” Bir avucuyla yüzünü sıvazladı. “Aklım başımdan gitti. Düşünmüyordum.”

Söylemek istediğim yüz şey vardı. *Bundan hoşlandım ve tekrar yap*, demek aklıma geldi.

Bir adım geriledi. Onun vücut sıcaklığı olmadan üşüdüm. Yüz ifadesindeki açlık ve aciliyet kaybolmuş, geriye sadece tipik huysuz asabiliği kalmıştı. Fakat normalin aksine, içimden bununla ilgili ona sataşmak gelmiyordu.

İncinmişim. Çirkin bir gerçeği fark ettim: Havaalanında da aynen böyle hissetmişim.

Ben ne yapıyordum? Jamie ateşli, koruyucu ve gizlice tatlıydı. Onunla öpüşmek şimdiye dek deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Tanrı aşkına, annesine karşı kibardı. Dört dörtlük bir insandı. Ona izin verirsem, beni *mahvederdi*. Jamie’nin verebileceği hasarla kıyaslandığında, Zach’in yaptığı minik bir sıyrık olurdu.

Sanki düşüncelerime bir kova buzlu su dökmüşüm gibi zihnim netleşti.

Elini saçlarının arasından geçirirken Jamie'nin ağzı sert bir çizgi şeklini aldı. “Ben yalnızca geçici takılınm ve biz birlikte çalıştığımızızdan...”

“Biliyorum.” Bakışlarımı çevirerek nefesimi kontrol altına alırken saç uçlarımla oynuyordum. “Bu iyi bir fikir değil.”

Bakışlarımız buluştu ve Jamie beni incelerken çok üzgün görünüyordu. “Sen benim asistanımsm,” dedi.

Mideme bir ağırlık çöktü ve kendime kızdım çünkü o haklıydı. Bununla ilgili her şey berbat bir fikirdi. Kadınlar tuvaletine doğru adım atarken az önce olanın hiçbir önemi yokmuş gibi zorla gülümsedim.

“Bir dakikada çıkarım,” dedim ona. Jamie cevap vermeden kapıyı itip açtım.

Ellerimi yıkayarak, bir kâğıt havluyu soğuk suyla ıslatıp enseme bastırarak uzun bir süre orada kaldım. Tenim Jamie'nin diliyle ağzımı âdeta becermesinin etkisiyle hâlâ sıcağı.

Elimde olmadan, Jamie'nin bana bastırıldığı çelik aletiyle ağzımı becerdiğini hayal ettim. Gözlerimi kapayıp inledim.

Bu iyi bir fikir değil, demiştim ona.

Öyleyse bunu hayal edemezdim.

25. BÖLÜM

JAMIE

GRUBUN YANINA geri dönerken çenem gergindi. Yürüyüşümle ilgili bir şey çocukların yolumdan çekilmesine sebep oldu.

Siktir. Pippa'yı öpmek inanılmazdı. Sanki benim için yaratılmıştı.

Bunu yapmamalıydım ama Pippa her nasılsa bana kontrolümü kaybettiriyordu. Ona geçici bir takılmadan fazlasını veremezdim ve bunun onun için yeterli olmadığını biliyordum. Mesele Pippa olduğunda *benim* için de yeterli değildi ve bu beni dehşete düşürüyordu.

Oturma bölümünde biramın geri kalanını kafama diktim, koridorun girişini izlerken Pippa'nın ağzının benimkinin altında ne kadar yumuşak hissettirdiğini, benimkine bastırıldığı kıvrımlarını ve aletimi ona dayadığımda nasıl nefesinin kesilip bana sürtündüğünü hatırladım. Bunu yaptığını fark ettiğini bile sanmıyordum. Gözlerindeki puslu, uyuşuk bakış kanımı tutuşturmuştu. Bedenimdeki her hücre onu omzumun üstüne atıp eve taşıdıktan sonra yatağa atmayı istemişti.

Pippa ve ben birlikte olsaydık, dinlenmesine asla izin vermezdim. Bu düşünce omurgamın kökünü sararken hayalarım sızladı.

Boş bira bardağıma baktım. Nabzım hâlâ hızla atıyordu. Bedenimdeki her sinir son derece tetikteydi. Bu akşam maçımdaya bile bu denli heyecanlanmamıştım.

Bunu yaptığıma inanamıyordum. Gözlerimi kapadım. *Sen benim asistanımsın*, demiştim ama, *sen özelsin ve seni incitmek istemiyorum*, demek istemişim. Pippa kötü bir deneyim yaşamıştı. Eğer onu da Erin'i kırdığım gibi kırarsam, vicdan azabından kurtulamazdım.

“İyi misin dostum?” diye sordu Owens bana bir kaşını kaldırarak.

Başımınla onayladım ve aklımı başıma getiren bir nefes aldım. “İyiyim.”

Arkasında Pippa oyuncuların arasından dolanarak koltuğuna ilerliyordu. Sahne performansı için övgülerini bağırarlara utangaç gülümsemelerle karşılık veriyordu. Göğsüm sıkıştı ve bar fazla küçük gelmeye başladı.

Owen'in bakışları Pippa'yla benim aramda gidip geldi. “Ah.”

Ona ters ters bakarak bir şey söylemesi için meydan okudum ama o sadece pişmiş kelle gibi sırttı.

Pippa masaya ulaştı. “Ben gidiyorum.” Bakışları benimkilere kaydıldıktan sonra gözlerini başka tarafa çevirdi.

Ayağa kalkıp cüzdanımı çıkardım ve birkaç kâğıt para alıp onları masaya koydum.

“Benim yüzümden ayrılma,” dedi bana. “Ben yürüyeceğim.”

“Hava karanlık,” dedim kendime engel olmayarak. Onun karanlık ara sokaklarda yürüdüğü fikri omuzlarımı gerginleştirdi. “Ve ben yorgunum.”

Bakışları hızla bana çevrildi ve birkaç dakika önce o kordondan ayrıldığıma pişman oldum. “Tamam.” Owens için yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirdi. “Hayden, beni davet ettiğin için teşekkürler.”

Owens ayağa kalkıp ona sımsıkı sarıldı. Pippa'nın ayakları yerden kesildi ve onun geniş göğsünde kahkaha attı. “Bir şey değil. Sana tekrar şarkı söyleteceğiz.”

Onları izlerken karnımda bir şey sıkıştı ve dişlerimi sıkıttım. Owens'in herkesle böyle samimi olduğunu biliyordum

ama bundan hoşlanmadım. Pippa'ya ben öyle dokunmak istiyordum.

Owens onu yere indirdiğinde Pippa kızarmıştı. "Belki."

Biz ayrılırken herkes Pippa'ya sarıldı ve kapıdan dışarı adım attığımızda, yüzünde yine normal gülümsemesi vardı.

"Bu dehşet vericiydi," dedi bana. "Ama bunu yaptığım için mutluyum."

"Herkes için çalmak mı?"

Başıyla onaylarken beni inceledi. "Beni cesaretlendirdiğin için teşekkürler."

Yürürken boğazım düğümlendi. Bu akşam Pippa şarkı söylediğinde, dünyanın tepesindeymiş gibi görünüyordu. Mal Zach hiç var olmamış gibi gülümsemiş, şarkı söylemiş ve gitar çalmıştı. Sanki kimse onu incitmemişti veya Pippa iyileşmişti.

Onun için istediğim buydu. Bunu çok fena istiyordum.

Dolayısıyla bu akşam yaptığımız şeyde ileri gidemezdik. Pippa benden çok daha iyisini hak ediyordu.

Bir yaya geçidinde durup ışığın değişmesini beklerken Pippa ürpererek kollarını ovdu. Kaşlarımı çattım.

"Üşüdün mü?" diye sordum.

Kasımın başıydı. Yağmur yağmıyordu ama sıcaklık düşmüştü. Soğuğu geçiren ince bir yağmurluk giyiyordu.

Başıyla onayladı. "Yakında evde olacağız."

Ceketimi çıkardım.

Gözlerini devirdi. "Jamie. Ben iyiyim."

"Bunu giy. Hemen." Sesim alçaktı ve nefesinin kesildiğini gördüm.

"Otoriter," diye fısıldayarak ceketimi giydi. Üzerinde kocaman durdu. Kolları fazla uzundu.

Aşırı sevimli görünüyordu.

Şehrin seslerini dinleyerek -araba kornaları, yanlarından geçtiğimiz insanların sohbetleri, restoran ve barların gürültüsü- sessizce eve yürüdük. Daireye girdiğimizde Pippa

bana çabuk, gergin bir Şekilde gülümsedikten sonra üst kata çıkıp gözden kayboldu. Daisy'yi, başından sonuna kadar Pippa'yı düşündüğüm uzun bir y r y Ő e çıkardım. Pippa'nın uyuduğundan emin olduktan sonra yatağı yattığımda ağıryan aletimi çıkarıp Pippa'nın ağızıma inleyiŐinin anısıyla onu sıvazladım.

Erin'in kalbini kırmıŐtımd  çünkü dikkatli değildim ve artık bunu riske atmayacak kadar akıllıydım.

Pippa'yla bundan daha fazla yakınlaŐmayacaktım.

26. BÖLÜM

PIPPA

KAPANIŞ PARTİSİNİN akşamında merdivenlerden indiğimde Jamie'nin ağzı açık kaldı.

Göğsüme bir sevinç dalgası çarptı ve sırtışıma saklamaya çalıştım. İyi göründüğümü biliyordum. Uzun, doğal dalgalı saçlarım açıktı. Koyu camgöbeği kadife elbisem narin kıvrımlarımı sarıyordu. Jamie'nin gözleri elbisemin ince kayışlarında oyalandı. Yaka hattım göğüslerimin arasına ulaşıyordu ve işlemesi elbiseye yayılarak kalçalarımın kadar iniyordu.

“Bunu mu giyiyorsun?”

Sert ve kısa cümlesi beğenmediği izlenimi verdiği halde gözlerindeki sıcaklık bana farklı bir hikâye anlatıyordu. Yüzüm ısındı.

Bu iyi bir fikir değil, demiştim ona öpüştükten sonra. Sen benim asistanımsın, demişti.

Geçtiğimiz hafta o öpüşme asla yaşanmamış gibi davranmıştık. Stanley Park'ta ve Kuzey Vancouver'da birkaç köpek yürüyüşünde bana katılmıştı; bir defasında Seymour Dağı'nda doğa yürüyüşü yaparken Donna da bize katılmıştı. Jamie'yle aramızdaki herhangi bir garipliğin farkına varmamış gibi görünüyordu. Aksi halde bize bir şey söyleyeceğini veya sataşacağını hissediyordum.

“Müthiş görünüyorsun,” dedim ona kömür rengi takım elbisesini süzerek. “Kadınlar sana aşırı ilgi gösterecek.”

Yüce Tanrım, yakışıklı görünüyordu. Takım elbise ısmarlama olmalıydı çünkü bedenine kalıp gibi oturuyordu. Kravat takmıyordu, bunun yerine beyaz frak gömleğinin üstteki iki düğmesi açıktı.

Gözlerini benden ayırmadı ve çenesindeki bir kas seğirdi. Öpüştüğümüz gece duyduğum sesi hatırlamamaya çalışarak dudagımı ısırdım.

Gerçi elimde değildi.

O gece yatakta bir o yana bir bu yana dönerek, uykuya dalmaya çalışarak yatıyordum ama tüm düşünebildiğin Jamie'nin benimkilerin üzerindeki dudakları ve bana sahipmiş gibi ağzımın içini okşayan diliydi.

Jamie odasına girdiğinde duvardan onu duymuştum: Alçak sesli inlemesini. Birkaç hafta önce duyduğumla aynı inlemeydi. Vücudunu esnetiyor, demiştim kendime.

Vücudunu esnetmiyordu.

Onu duyduğum anda, gözlerim şokla açılmıştı ve uyluklarımın tepesi ısınmıştı. Ne kadar geçtiğini bilmediğim kadar uzun bir zamandır ilk kez elimi külodumun içine kaydırıp kendime dokunmuştum: Hızlı, hafif okşamalardı. Bir dakikadan kısa sürede boşalmıştım. Yeni bir rekordu. Buna inanamıyordum.

Doğrusu, şu anda kömür rengi takım elbisesiyle Jamie'ye bakarken buna inanabiliyordum. Buna çok fena inanabiliyordum.

Bakışlarım düz, mutsuz bir çizgi halinde bastırıldığı dudaklarına indi ve öpücüğünün ne kadar tüketici olduğunu hatırladım. Bir ürperti sırtımdan aşağı indi.

“Üşüyeceksin,” diye söylendi.

“Yanımda bir ceket taşıyorum, otoriter.” Ona gözlerimi devirdim ve çenesi tekrar seğirdi. Yanından uzun adımlarla geçip ön kapıya ilerledim ve topuklu ayakkabılarımı giymek için eğildiğimde Daisy'nin tasmaına takıldım.

Jamie iç geçirerek yanıma yürüdü.

“Ben iyiyim,” dedim ona ama Jamie ayaklarımın dibinde çömelip ayakkabımı benden aldı.

“Ellerini omuzlarıma koy.”

“Ben iyiyim.”

“Pippa.”

İç geçirip ellerimi onun omuzlarına koyduktan sonra Jamie ayakkabımı giydirdi ve narin kayışı bağladı.

“Şaşırtıcı ölçüde hünerlisin.”

Ona çarpık bir şekilde sırttım ve Jamie kafasını kaldırıp bana baktığında ansızın ateşli ve kendini beğenmiş tavrı bu akşamki garip ruh halini delip geçti. “Parmaklarım yeteneklidir.”

Nefesim boğazımda takıldı. Jamie önümde diz çökmüştü, iri eli ayak bileğimi çevrelerken bana parmaklarının ne kadar yetenekli olduğunu söylüyordu ve bu senaryonun çok edepsiz bir yöne gittiğini hayal ettim. Bacaklarımın arasında kıvılcımlar çaktı ve gözlerimiz kilitlendi.

Daha cesur olsaydım, *göster bana veya bunu kanıtla* gibi cüretkâr ve seksi bir şey söyledim ama bunun yerine sessiz kalarak bacaklarımın arası sıcaklıkla zonklarken bakışlarımı Jamie’ye çevirdim.

Göz temasını ilk o bozdu, ikinci ayakkabımı giydirmek için bakışlarını indirdi ve işini bitirdiğinde ayağa kalkıp ceketimi dolaptan çıkardı, kollarımı içine sokabilmem için onu benim için tuttu. Eli ayak bileğime sürttükten sonra garip biçimde utangaç hissediyordum ama bunu geçiştirdim ve ona çabucak gülümsedim.

“Hazır mısın?” diye sordum.

Bir kez başını salladı. “Hoşça kal, Daisy,” diye seslendi ve Daisy uykuya dönmeden önce gözlerini yarı yarıya açtı.

Asansöre binip kapalı otoparka sessizlik içinde indik. Jamie arabanın kapısını benim için açtı ve ona teşekkür ettim ama o bir homurtuyla başını öne eğmekle yetindi. Arabanın etrafından dolaşıp kendi kapısına giderken onu izledim. Çenesi yine gergindi ve yüzünde hoşnutsuz kaş çatışı vardı.

Buna evet dediğine pişman olmasının neden olduğunu fark ettim. Benimle bu anlaşmayı biz öpüşmeden önce yapmıştı. Midemde aniden bir ağırlık hissettim. Ya bunun bir randevu olduğunu *varsaydığımı* düşünüyorsa?

“Bu bir randevu değil,” dedim ona arabaya bindiğinde.

Jamie bana kaldırımdaki bir böcekmişim gibi baktı. “Biliyorum,” dedi tepesi atmış ve gücenmiş bir tonda.

Kapalı otoparktan caddeye çıktı. Yağmur yağıyordu ve Jamie’nin kötü ruh hali bana bu akşam şimdiden bir hataymış gibi hissettiriyordu.

“Yatılı misafir ağırlamakla ilgili konuşmadık,” dedi birdenbire.

Ona doğru hızla dönüp garip bir bakış attım. “Efendim?” Zorlukla güldüm. “Sen neden bahsediyorsun?”

Eve bir erkek getirdiğimi *hayal* bile edemiyordum. Onu nereden bulacaktım? Zach’le olanlardan sonra bir erkek için giysilerimi çıkarma, bana dokunmasına izin verme fikri... Midem bulandı. Bu fikirden nefret ettim.

Zihnim yanımdaki geniş omuzlu, gür saçlı, keskin çeneli erkeğe kaydı. Ayak bileğime sürtünen hassas parmaklarına. Duvarın diğer tarafından duyduğum alçak sesli, muhtaç inlemesine.

Bana dokunmasının sakıncası olmazdı.

Jamie başını hızla çevirip yan aynasını kontrol ederek şerit değiştirirken burun delikleri genişledi. Gözleri yoldaydı ve arabadaki hava gerilim doluydu. “Daisy bundan hoşlanmaz.”

Nutkum tutuldu. Gülsem mi, yoksa onun yüzünü mü yumruklasam bilemiyordum. “Daisy ziyaretçilere bayılır,” dedim düşünmeden.

Bana attığı bakış tenimi yakıp kül etti.

Şu anda ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Partiye kadar yolun geri kalanını garip, gergin bir sessizlikte katettik ve her an bundan daha çok pişmanlık duydum. Bu parti çok sıkıntılı geçecekti. Partinin verildiği restoranın önündeki cadde dede bir park yeri buldu.

“Orada kal,” diye kabaca emrettikten sonra dışarı çıkıp bagajı açtı.

Sinirleniyordum. Benimle gelmeyi kabul etmişti ve şimdi eşeklik ediyordu. Bunu yapmak istemiyordum, yalnızca eve gitmek istiyordum.

Kapımı açtığında geri döneceğimizi ona söylemek üzereydim ama bir şemsiye açarak dışarı çıkmamı işaret etti. Onu kafamın çok yukarısında tutup saçlarıma bakıp kaşlarını çatı.

“Saçlarının ıslanmasını istemeyiz.”

Jamie’nin orada dikilmiş, beni bekleyen görüntüsü göğsümde bir ferahlık yarattı. Ben kendi başının çaresine bakabilen yetişkin bir kadındım ama onun ayakkabılarımla ceketimi giyerken yardım etmesi ve şimdi saçlarımı kuru tutmaya çalışmasıyla birlikte eriyip bittim.

Onu Zach’le kıyaslayıp durmaktan nefret ediyordum ama elimde değildi. Zach herkesin kendisiyle ilgilenmesini beklerdi ve zaman geçtikçe bu durum yalnızca daha da kötüye gitmişti. Zach’in bir sabah onun çalışanıymışım gibi bana kahvesinin nerede olduğunu sorduğunu hatırladığımda boğazım düğümlendi. Sanırım öyleydim çünkü turnede çalışıyordum ama bu benim görevim değildi.

Yağmur tepemizdeki şemsiyeye hafifçe vururken, “Neyin var senin?” diye sordum.

Bana bakarken boğazı yavaşça hareket etti. Birbirimize yakın duruyorduk ve enfes kokuyordu.

“Üzgünüm.” Saçlarımı, yüzümü, köprücük kemiğimi dikkatle inceleyen gözleri beni hapsetti. “Çok güzelsin.”

İçimde bir rahatlık hissettim ve Jamie’ye gülümsedim, çok yakışıklı görünüyordu. Onun gerçek anlamda çalışanıydım ve buna rağmen bana davranışları ilgili ve özenliydi.

O herkesle böyle, diye iğneleyici bir ses bana hatırlattı. Jamie Streicher hayatındaki herkesle ilgilenirdi ve ben özel değildim.

Elini belime koyarak beni restoranın ön kapısına yönlendirirken, “Gidelim,” dedi.

Midem ağırlaştı ve aklıma şimdi dank etmişti. Zach içerideydi ve yaptığı şey beni hiç üzmemiş gibi davranmam gerekecekti.

Kusacak gibi oldum.

“Hey.” Jamie bana bakarak yüzümü inceledi. “Korktuğunu görmelerine izin verme çalıkuşu.”

Bakışlarımı ona yöneltirken boğazım düğümlendi. Arabada her ne gariplik hissettiysem yok olmuştu ve Jamie beni bar sahnesine çıkmam için cesaretlendirdiğinde olduğu gibi bakıyordu. Bana inanıyormuş gibi.

Başımı salladım. “Evet. Tamam.”

“Ben senin kalecinim,” dedi. “Bu akşam sana gelen tüm darbeleri engelleyeceğim.”

Ağzımdan bir kıkırtı çıktı ve Jamie’ye gülümsedim. Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve gözleri şefkatle doldu.

Kısa bir an için beni yeniden öpmesini diledim.

27. BÖLÜM

PIPPA

İÇERİDE GÜMBÜRDEYEN MÜZİĞİN, kahkahanın ve sohbetin yarattığı bir ses duvarına adım attık. Kapıda bir görevli bir listedeki isimlerimizin yanına tik koyduktan sonra bir kadın ceketimi aldı.

Loş alanda bir merak dalgası dolaşıyor ve ilgili bakışların ağırlığı altında cildim karıncalanıyordu. Etrafa bakınırken tanıdığım birkaç kişiye gergin bir gülümsemeyle karşılık verirken nabzım âdeta kulaklarımda uğulduyordu. İkinci katta daha çok insan toplanmıştı ve merdivenlerin tepesinde insanların giriş çıkışlarını denetleyen biri vardı. Orası VIP bölümü olmalıydı.

Yukarıda soluk sarı saçlı bir kadının anlık bir görüntüsü dikkatimi çektiğinde midem buz kesti. Loş ışıklandırmada gülüp saçlarını omzunun üstünden savururken onu güçbela ayırt edebildim. Kuşkusuz Zach yakınlardaydı.

Jamie'nin sıcak eli belime yerleşti.

"Bir içkiye ne dersin?" diye mırıldandı kulağıma ve başımla onayladım. Beni bara götürdü ve bana bir viski kokteyli ile kendisine bir bira aldı.

"Sadece bir tane içeceğim." Gözlerini hızla saçlarıma çevirdi. "Araba sürmek için ayık kalacağım."

"Biliyorum." Usulca güldüm. "Sen Bay Sorumluluk Sahibisin."

Bakışları ağzıma indi ve kanımda aniden bir elektriklenme oldu. "Her zaman değil," diye mırıldanırken barmene teşekkür edip birasını aldı.

“Pippa!” diye çığlık attı Alissa ve kollarını boynuma dolarken irkildim. “Gelebilmişsin.”

Zorla gülümsedim. “Tabii ki.”

Jamie’ye dönüp ona bir çırpıda yiyeceği bir dilim cheese-cake’miş gibi baktı. “Selam.”

“Bu Jamie,” dedim ona.

Jamie, Alissa’nın elini sıktı ve Alissa’nın resmen ağzının suyu aktı. Göğsümde zevkten bir şey çatırdadı ama Alissa ona göz süzdüğünde ensemdeki tüyler kızgınlıkla diken diken oldu.

“İkiniz nasıl tanıştınız?” diye sordu Alissa gözlerini ondan ayırmadan.

Jamie elini belime doladı. “Ben onun erkek arkadaşıyım.”

Düşüncelerim bir uçurumdan düştü. Jamie’nin eli sırtımda yukarı, çıplak omuzlarıma kaydıkten sonra omzumun ensemle buluştuğu bir kısımda kaldı. Kalbimi daha şiddetli çarptıran ve kafamın içindeki tüm beyin hücrelerini tökezleten sahiplenici bir hareketti.

Jamie’ye bakakalmış bir halde, “Evet,” dedim ahmakça.

Jamie bana göz kırptı. Bana *göz kırptı*. Ağzı bir yana kıvrıldı ve bu hareketi beni büyüledi.

“Vay be.” Alissa şaşkınlıkla başını bana doğru eğdi. “Çok çabuk.” VIP bölümüne göz attı ve tam olarak neyi ima ettiğini hepimiz biliyorduk.

Öfke kanıma damla damla sızdı ama belli etmedim. Kimsenin Zach ve yeni arkadaşına, *vay be, çok erken*, demediğine emindim.

Jamie bir saç tutamını kulağımın arkasına aldı. Nefes alamıyordum. Sadece inanamayarak ve hayranlıkla ona bakakaldım. Bunda *öyle* iyiydi ki!

“Doğru kişiyle olduğunda,” dedi Jamie bakışlarını benden ayırmadan, “kesin olarak bilirsin.”

Onu buracıkta öpebilirdim. Tek cümleyle bu akşam yarattığım Zach’in benim için doğru erkek olmadığı izlenimini

güzelce ima ederek güçlendirmiŐti. Akademi  d l 'n  bu adama verin.

Turneden daha çok kişi baŐımıza  Ő Őt  ve Alissa, Jamie'yi herkese benim erkek arkadaşım olarak tanıŐtırdı. Turnenin elektrik teknisyenlerinden biri hokey taraftarıydı ve bu, bir başka soru dizisini ve bana atılan meraklı ama etkilenmiŐ bakışları beraberinde getirdi.

“Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?” diye sordu hokey taraftarı, Jamie'ye.

Jamie elini aşağı indirip benimkini tuttu. “Teşekkür ederim ama eve dönerken arabayı ben kullanacağım.”

Eli kocaman, sıcak ve nasırlıydı; destek almak için bar bankosuna yaslandım. Onunla böyle numara yapmak çok fazlaydı ve bundan hayli hoşlanmaya başlıyordum.

“Gastown'da yaŐıyoruz.” Benimle göz göze geldi ve bakışlarında sadece bana yönelik anlık bir neşe vardı.

“Birlikte yaşıyorsunuz,” diye tekrar etti maky zlerden biri ve sa  stilistlerinden birine anlamlı bir bakış attı.

Her kadın bu bakışı tanırdı. Bazen Hazel'a attığım, *bunun dedikodusunu sonra yapacağız* anlamına gelen bir bakıştı. Göğsüm sıkıştı ve gülümsememek için kendimi tuttum.

Birkaç dakika sonra etkinliğin bir elemanı yanımda belirdi.

“ st kata davetlisiniz,” dedi tartıŐmaya kapalı bir tavırla. Sanki bir kral tarafından  ağırılmıştım.

Jamie'nin ağızı yine kulağımın yanındaydı. “İstemediğın hiçbir Şeyi yapmak zorunda değilsin,” diye mırıldanırken nefesi boynumu gıdıkladı. O böyle yaparken düşünmek zordu. TıraŐ losyonunun kokusunu alabiliyordum ve bu bende onu karanlık bir koridora çekip  p Őmemizi tekrarlama arzusu uyandırıyordu.

Bana bakmak için geri çekildiğinde gözlerinde haylaz kıvılcımlar vardı. Huysuz kalecinin bu versiyonu ilgimi çekmişti. “Veya biraz eğlenebiliriz,” diye fısıldadı ağızıma bakarak.

Saf şehvet beni yorgun düşürüyordu. Jamie bu akşam beni öldürecekti.

Onu başımla onaylarken dudaklarıma kederli bir gülümseme yerleşti. “Tamam.”

Yalnız olsaydım, bunu yapmak çirkin ve *dehşet verici* olurdu. Ancak Jamie yanımdayken, bu işte birlikte olduğumuzu hissediyordum. Sanki kostümlerimizin çok iyi olduğu, kimsenin bizi tanımadığı bir kıyafet balosundaydık. Çift numarası yapmak, sanki bir kalkan yaratıyordu, sanki aramızdaki özel bir şakaydı.

O yanımdayken iyiydim. Bunun altından kalkabilirdim.

Eleman bize merdivenlerden yukarı, VIP bölümüne rehberlik etti ve yol boyunca gözlerin üzerimizde olduğunu hissettirdi. Jamie’nin eli kolumdaydı, sendelememe neden olan bu topuklularla yürümeme yardım ediyordu. Yarı yolda bir tereddüt dalgası boğazımı yakarken sendeliyordum.

Panikten göğsüm zonklamaya başladı ve tam nefes alamıyordum gibiydim. Tekrar havaalanındaydım, çünkü çöp gibi dışarı atıldıktan sonra terminalde ağlıyordum.

“Hey.” Jamie bana bakarken endişesi yüzüne yansıyor. “Ne söylediğimi hatırla.”

Doğru. Dışarıda. *Bu akşam senin kalecinim. Sana gelen tüm darbeleri engelleyeceğim.*

Onu başımla onayladım. Jamie’nin gözlerine bakmak hızla atan kalbimi yatıştırdı. “Onun kale çizgimin arasına girmesine izin vermeyecek misin?” diye gülümseyerek fısıldadım. Bu deneyi, Jamie’nin deplasman maçlarından birini izlerken yorumculardan biri söylerken duymuştum. Bu, gol atmak demekti ve kulağa aşırı edepsiz geliyordu. Onu gülümsetmeye çalışıyordum.

Dudakları tiksiniyor gibi kıvrıldı ve kahkaha attım.

“Kale çizginin içine,” diye söylendi. “Ve hayır, asla izin vermeyeceğim.”

Bunu sertçe, kıskançlıkla söyledi ama belki bunu dilediğim için bana öyle gelmişti. Merdivenlerin tepesinde sahanlığa adım attığımda ağırlığımı onun koluna verdim.

“Neden bu tuhaf ayakkabıları giydin?”

Omuz silktilim. “Çünkü seksiler.”

Bakışları bacaklarımda oyalandı. “Kesinlikle,” dedi sadece.

Eleman kadife ipi kancasından çıkardı ve gözlerimi devirmemeye çalıştım. Böyle zımbırtılar beni hiç etkilemiş miydi? Partinin böyle bölünmüş olmasından nefret ettim. Eğer son dakika ses sorunlarını düzeltmek veya yedek ekipman aramak için her akşam eşek gibi çalışan zemin kattaki insanlar olmasaydı, Zach’in turnesi bile olmazdı. İşlerinin yarısının bile nasıl yürüdüğünden habersizdi.

“Pippa.”

Zach tam karşımdaydı, bana sarılıyordu. Kokusu burnumdaydı ve kalbim ağzıma geldi. Beni kucaklarken ve kulaklarımız sürtünürken cildim karıncalandı. İtici bir ürperti sırtımdan aşağı indi. Jamie’ye dokunmama hiç benzemiyordu. Soğuk ve katı bir histi, Zach beni serbest bırakır bırakmaz doğruca Jamie’ye doğru geriledim.

Jamie koluyla belimi sararken beni yanına sabitledi ve rahat bir nefes aldım. Bu çok daha iyiydi.

Zach bana şaşkın bir gülümsemeyle bakarken anımsayamadığı biriymişim gibi minik bir kaş çatmayla gözlerini kırpyordu. “Şu haline bir bak.”

“Selam.” Hâlâ tam anlamıyla nefes alamıyordum ama Jamie belimi sıktıktan sonra tırnaklarını kadife kumaşın üzerinde sürükledi. Acaba o da bu histen hoşlanıyor mu diye aklımdan geçirdim çünkü ben kesinlikle hoşlanıyordum.

Pippa. Odaklan. Zach’e zorla gülümsedim.

İnşaat şantiyelerinde insanların güvenlik ekipmanı olarak giydiği yansıtıcı şeritleri olan floresan sarı bir kapüşonlu giyiyordu ve bunun için ondan bir bakıma nefret ettim. Birkaç ay önce, bana artık ünlü biri olduğundan trendleri belirleyecek biçimde giyinmeye başlaması gerektiğini söylemişti. Moda haline gelmeye çalışıyordu ama bu ona fazla çabalıyormuş gibi samimiyetsiz bir hava veriyordu.

Hâlâ bana garip bir şekilde bakarken yutkunduktan sonra beğeniyle elbisemi işaret etti. “Büyüleyici görünüyorsun.”

Yalan söyleyemezdim, memnun olmuştum. Zach’in yüzündeki şu ifade vardı ya? Aşırı tatmin ediciydi.

Alt kattaki herkes gibi Zach de Jamie’ye döndü ve duraksadı.

“Jamie Streicher.” Jamie elini uzattı. Zach’ten çok daha uzundu ve gülme dürtümü bastırdım. “Pippa’nın erkek arkadaşı.”

Zach’in uzattığı eli dondu, hemen sonra şoku atlatıp Jamie’nin elini sıktı. “Evet, aynı liseye gitmiştik,” dedi ve sesi donuktu.

“Doğru.” Başımınla onayladım.

Zach tekrar bana baktığında bakışları suçlayıcıydı. Arkasını işaret etti ve platin sarışını çağırılmışçasına ileri doğru süzülerek ortaya çıktı. “Layla’yla tanıştın mı?”

Jamie eliyle belimi sıktı. Hayır, onunla tanışmamıştım ve Zach bunu biliyordu.

Bir şey benim için sorun değilmiş numarası yapmaktan nefret ediyordum. Ben ve Jamie dahil, herkesin küçük rollerini oynamasından nefret ediyordum ve bu insanlara dersini verme ihtiyacı hissetmiş olmaktan nefret ediyordum.

Zach önemsizdi ve bu insanlar arkadaşım değildi. Bunu şimdi fark ediyordum. Önceden biliyordum ama bu akşam yüzüme çarpmıştı.

“Selam.” Ona gülümseyip elini sıktım. Eli bir çocuğunki gibi çok minikti. Gözlerimi devirmemeye çalıştım. “Pippa.”

İrileşen gözlerle başını salladı. “Layla.”

Nazik ve utangaç gülümseme şekli beni duraksattı. Erkeğimi çaldığı için zaferle kıkır kıkır gülen şu Cruella tarzında biri olacağını sanıyordum ama genç, ufak tefek ve sessiz görünüyordu. Zach bir adım öne çıktı ve Layla gerilerken kırıpiklerini kırpıştırdı.

Ah. Zach'in onu nasıl başından savdığını gördüğümde karnımda acıma veya belki empati duygusu hissettim. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Zach el sallayarak bizi grubun yanına çağırdı. Birkaç kişiyi televizyon dizileriyle filmlerden, iki adamı da beğendiğim bir müzik grubundan tanıyordum. Jamie oturdu ve ben onun yanına oturamadan beni kucağına çekti.

Çok sıcak ve sağlamdı; ellerini sanki oraya aitlermiş gibi belime yerleştirdi. Bunun göstermelik olduğunu biliyordum ama yüzüm çekingenlikle kızardı. İlk kez Jamie'nin binasının dışında dururken içeri girmek için kendimi psikolojik olarak nasıl hazırladığımı hatırladım. Başta Jamie ne kadar göz korkutucuydu. Ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmüştüm ve hâlâ aynı şekilde düşünüyordum. Bunun kucağında oturacağım bir yöne ilerleyeceği aklımda hiç yoktu.

Gerçi şikâyet etmiyordum.

Zach'in gözleri orada oturmama takıldı ve umursamıyormuşum gibi gözlerimi çevirdim.

"Bir anlaşma yaptığında," dedim Jamie'ye alçak bir sesle, "onu gerçekten yerine getiriyorsun."

Bakışları ağzıma indi ve bu akşam işi ne kadar ileri götüreceğini merak ettim. Sıcaklık tenime yayıldı ve bu akşam bacaklarım, omuzlarım ve kollarım çıplak olduğu halde üşümüyordum.

Garson bana bir içki daha ve Jamie için su getirdi; Zach'in turnedeki gitaristiyle hokeyle ilgili bir sohbetin içine çekilmişti. Dinliyormuş gibi yaptım ama aslında dikkatim Zach ile Layla'daydı.

Layla, Zach'in yanında oturmuş, onun grupla konuşmasını dinliyordu. Zach bir kez bile ona söz vermedi ve Layla zoraki bir gülümseme takındı. Kimse onunla konuşmuyordu.

Onun adına kötü hissettim.

Aynı zamanda merak ettim, o ben miydim? Şu partileri ve orada olduğum için, Zach bana önem verdiği için ne

kadar şanslı hissettiğimi hatırladım. Layla bana göz gezdirip gülümsediğinde ona sarılmak istedim. Eğer bunu yapsaydım garip olacağını biliyordum ama bir sarılmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Bu akşam buraya çıkagelirken ondan nefret etmeye hazırdım, oysa şimdi giderken onu da yanımda sürüklemek istiyordum.

Jamie'nin konuştuğu adam birini selamlamak için kalktı ve Jamie'nin eli belimden kalçama kaydı. Bakışları Zach'teydi.

"Demek o tür erkeklerden hoşlanıyorsun." Ses tonu düz ve mutsuzdu.

Zach'in bir hikâye anlatarak grubu eğlendirmesini izledim. İlgi odağı olmakta başarılıydı ancak bir şey söylediğinde ve herkes güldüğünde, onu insanların tepkisini ölçmek için etrafa bakınırken yakaladım.

Onların kendisinden hoşlanmasını çok istiyordu.

"Artık değil," dedim Jamie'ye.

Gözlerimiz buluştu ve bakışlarındaki soğukluk bir nebze de olsa azaldı. Ona muhteşem olduğunu söylediğim anı veya koridordaki öpüşmemizi düşünüyor muydu?

"Bir de tüm bunlar var." Jamie parmaklarıyla kalçamı sıktı ve bakışları yüzümde, saçlarımda, elbisemde dolaştı. "Onun için değil mi?"

İnanamayarak kahkaha attım. "Ne? Jamie," diye mırıldandım. "Elbette onun için değil."

Burun delikleri genişledi ve parmağımla güçlü burnunu okşamayı arzuladım.

"Ne bok düşünmem gerekiyor, Pippa?" Yeşil gözleri parladı ve kalçamı daha sert kavradı.

Ah. Bu histen hoşlanmıştım.

"Bu adam için tüm şartları zorladın." Boşta olan elini tekrar saçlarının arasından geçirerek onları dağıttı. "Bu nihai intikam, değil mi? Seni geri istemesini sağlamak için?" Dişlerini sıktı. "Seni becermek için yalvarmasını sağlamak için?"

Nutkum tutuldu, hayretle bakarken şoktan ağzım beş karış açık kaldı.

“Jamie,” dedim ama gerisini getiremedim. Kucağında dönmeyi denedim fakat iri elleri beni bulduğum yere çivilemişti.

“Hareket etmeyi kes,” dedi ve bir an sonra onu, aletinin sert baskısını popomda hissettim.

Gözlerim açıldı.

Bu akşamın sahte olduğunu ve bunun basitçe kucağında oturmama bedeninin verdiği tepki olduğunu biliyordum. Jamie’nin bu değişken, kızgın yanı beni neşelendirmekle birlikte kanımı ısıtıyordu; ayrıca bana dayanmış sert uzun aletinin, kalçalarındaki ellerinin, parmaklarının yumuşak kumaşa nasıl sürtündüğünün, Jamie ağzıma bakarken nasıl gerildiğinin aşırı farkındaydım.

Ayaklar altında çiğnenmiş kızıdan fazlası olmak iyi hissettiriyordu.

“Nihai intikam bu değil,” dedim yumuşak bir sesle.

Koyu gözleri benimkilerle buluşarak beni hapsetti. Çenesi seğiriyordu.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve şu anda kendimi tanıyamıyordum bile. “Nihai intikam seni becermek olurdu.”

28. BÖLÜM

JAMIE

BU KIZI OMZUMUN üzerine atıp eve götürmeye ve kendim için koyduğum tüm kuralları unutmaya her zamankinden daha yakındım.

Pippa'nın ağzı kıvrılıp gözleri kışkırtıcı bir biçimde parıldarken, az önce söylediğini zihnimde tekrarladım.

Nihai intikam seni becermek olurdu.

Keşke.

Arabada şu elbiseyi yukarı sıyırıp külodunu yırtarak çıkardıktan sonra yüzümü bacaklarının arasına gömerdim. Oracıkta, ön koltukta bunu yapardım. Herhangi birinin görüp görmemesi umurumda olmazdı.

Hayır... Bunu Zach'in önünde yapardım. Tüm bu insanların önünde Pippa'nın adımı haykırmasını sağlardım. Ben kendimi onun içine itip güzel asistanımı benim yaparken içkiler kucaklara devrilir, insanlar bakakalırdı. Ezelden beri istediğim kız aletime şiddetle boşalırdı.

Sertleşen aletimi onun kıcına bastırırken düşüncelerimi dizginledim. Odasından bu elbiseyle çıktığı andan itibaren, onu Pippa'nın üstünden yırtarak çıkarmayı hayal etmekle ilgiye muhtaç o ahmağı etkilemek için giyinip süslenmiş olmasına kızmak arasında gidip geliyordum.

Pippa'nın gözleri benimkilere kitlenerek tepkimi ölçtü ve dişlerimi sıktım. Kendimi toplamam gerekiyordu. Hokeyden öğrendiğim zihinsel odaklanma egzersizlerimden birini

yaptım: Derin nefesler aldım. Hayalarımın ağrısına değil, ciğerlerimin genişleme hissine odaklandım. Etrafımızdaki müziği, gevezeliği dinledim. Pippa'nın saçlarının tatlı kokusunu içime çekmemeye çalıştım. Başparmaklarımı onun elbisesinin yumuşak kadifesine sürüyordum ve bunun tüm dikkatimi almasına izin verdim.

Gözlerimi açtım. Hâlâ taş gibi serttim. Hâlâ onu becermek istiyordum.

“Pippa,” diye başladım ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Onun yakınında düşünemiyordum.

Başını iki yana sallarken utanmış görünüyordu. “Neden öyle söyledim, bilmiyorum.” Ellerine bakarak yutkunurken boğazındaki uzun çizgi hareket etti. “Sana bunun için borçluyum. Çok teşekkür ederim.”

“Ne için?” Ses tonum gergindi.

Partiyi, ardından kendisiyle beni işaret etti. “Bunun için. Kucağında oturmama izin verdiği için.”

Kucağımda oturmasına *izin verdiğim* için mi? Doğrusu içimden gülmek geldi. Pippa'nın kıcını bana bastırması yıllardır deneyimlediğim en erotik şeydi ve haftalarca bunu düşünerek mastürbasyon yapacaktım. Ayrıca Pippa'nın bakmadığı anda Zach'in bana attığı zehirli bakış tüm geceye değerdi.

Farkında olsun veya olmasın, Pippa'nın artık ona ihtiyacı yoktu. Gerçi Zach bunu fark etmişti. Partinin diğer ucunda Zach'le göz göze geldiğimde göğsüm kendini beğenmiş bir erkek tatminiyle atıyordu. Bıraktığı yerden devam etmeden önce konuşmanın ortasında duraksadı ve haklı olduğumu anladım.

Kahrolası pislik. Pippa'yı koruma dürtüm on misli arttı.

Pippa dizimi sıktı ve kıvılcımlar bacağımdan yukarı, doğruca aletime yükseldi. Onun kucağımda böyle oturması tatlı bir işkenceydi. Aletime biraz mola verdirmek için Pippa'yı uzaklaştırmamamın tek sebebi, bir daha bu fırsatı elde edemeyecek olmamdı.

Bakışlarım gözleriyle ağzı arasında gezindi. “Zach’le bir daha asla yatmayacağına dair bana söz ver.”

Boğuluyor gibi oldu. “Ne?”

“Söz ver,” diye talep ettim. Şerefsizce konuşuyor olsam da umurumda değildi. “Bana söz ver, Pippa.”

Gülerek başını iki yana salladı. “Söz veriyorum. Aman Tanrım. O kadar aptal değilim.”

“Hiç aptal olduğunu düşünmüyorum.”

“Tamam.” Omuz silkti, bana fazla alçakgönüllü ve çarpık bir biçimde sırttı. “O adamla fazla uzun süre kaldım,” dedi alçak bir sesle bana doğru eğilerek. Nefesi kulağımı gıdıklıyordu. “Ayrıca yatakta berbattı.”

“Cidden mi?” Onları kafamda birlikte, onu Pippa’nın üstünde canlandırırken burun deliklerim genişledi. Hayır, büyük ihtimalle tembel bir mal olduğu için her seferinde Pippa’yı üste çıkarıyordu.

Bu görüntüden *nefret ettim*.

“Ah,” dedi kucığımda kımıldarken.

Parmaklarım kalçalarına gömüldü ve derhal kavradığım ellerimi gevşettim. “Üzgünüm.”

“Sorun değil.” Bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Neden yatakta kötüydü?” Ben engel olamadan soru dudaklarımdan dökülüverdi. Elimde değildi. Bilmeye ihtiyacım vardı.

Pippa bana bir bakış attı. “Sana ayrıntıları anlatmayacağım.”

“Bunun için bir takım elbise giydim.”

“Maçlar için haftada birçok kez takım elbise giyiyorsun,” diye itiraz etti gülümseyerek ve göğsüm gazoz kutusu gibi baskı altındaydı.

Benden korkmamasını ve itiraz etmekten hoşlanmasını seviyordum.

Ağzımın kenarı yukarı kıvrıldı. “Uyku saatim geçti.”

Kıkırdadı. “Peki. Tamam.” Bakışları Zach’e kaydık-tan sonra tekrar bana döndü. “Şu şeyi eliyle yapardı,” diye

fısıldadı bana ve onu gayet iyi duyabildiğim halde eğildim. Parmaklarını düzleştirdi ve sonra bir DJ'miş gibi onları hızla ileri geri oynatarak dişlerini gösteriyordu.

Göğsümden çatallaşmış bir kahkaha yükseldi. "Bunun ne olması gerekiyor?"

Güldü ve ısıltılı gözleri benimkilerle buluştuğunda nabzım hızlandı. "Bu Zach'in klitorisimi okşaması."

Midem bulandı. O adamın adını *klitorisim*'le aynı cümlede kullanmasından hoşlanmadım.

"Her zaman aceleye getirirdi ve benim boşalmamın fazla uzun sürdüğünden endişe ederdim, böylece ben..." Yüzünü buruşturarak omuz silkti. "Zirveye ulaşamazdım."

İkimizin birlikteliği aceleye gelmezdi. Zaman ayırırdım. Tüm gece sürerdi. Güneş doğarken hâlâ boşalıyor olurdu, hayal edilebilecek her pozisyonda sayısız orgazmdan bitkin düşmüş olurdu.

"Sonuna doğru her şey külfet gibi hissettirirdi." Bakışları benimkilere çevrildi. "Üzgünüm. Fazla ayrıntıya girdim."

Nefes kesici ve kararlı bir his kanımda dalgalandı. Hayatım boyunca sporda rekabet etmişim. Rekabette başarılıydım. Şu noktada DNA'ma örülmüştü ve beni motive etmenin en iyi yoluydu.

Zach'in Pippa'yı zirveye ulaştıramadığını duymak? Kanımı ateşe vermişti.

Onu zirveye ulaştıracaktım. Onun boşalmasını sağlayacaktım.

Nabzım kulaklarımda atıyordu ve şu anda burada ben ve ondan başka kimse yoktu. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, karanlık restoranda ellerimi elbisesinden yukarı kaydırığımı, parmaklarımı nemli küloduna bastırığımı hayal ederken güçlkle yutkundum. Belki dizimi kavrar-dı, belki dağılarak kucağımda sallanırken yüzünü omzuma gömerdi.

Onu zirveye ulaştırmaya ihtiyacım vardı.

“Fazla ayrıntıya girmedin,” demeyi başardım, sesim boğuktu. Hangi aptalca kahrolası sebeptense, “Yalnızca onunla mı?” diye sordum. “Zirveye ulaşamaman?”

Herhalde acıdan hoşlanıyordum. Bununla ilgili tek bir şey yapamıyor olduğum halde onun orgazmla ilgili mücadelesini duymanın işkencesinden hoşlanıyordum.

Dudağını ısırdı ve bu hareketini takip ettim. Dudağını *ben* ısırarak istiyordum.

Gözlerimiz tekrar buluştu. “Birlikte olduğum tek erkek oydu,” diye itiraf etti.

Rekabet hissi damarlarımda kükrerken derin bir nefes aldım. *Ben*, diye bağırdı bilinçaltım. *Omun fikrini değiştirebilecek kişi benim.*

Pippa kucağımda kıpırdandı ve tekrar aletime sürtünürken çenemi sıktım.

“Bazen başarılı oluyorum, ee, kendi başımayken.”

Restoranın kasvetli, loş ışıklandırmasında bile yanaklarına yayılan kırmızılığı görebiliyordum. Elleri bacaklarının arasındayken de yanakları böyle kızarıyor mu diye merak ettim.

“Neden kızarıyorsun çalıkuşu?” Sesim alçaktı.

“Kızarmıyorum,” dedi soluk soluğa. Bana bakmayacaktı ama nabızı boynunda zonkladı.

Güzel çalıkuşu edepsiz bir şey düşünüyordu ve ne olduğunu öğrenmeye ihtiyacım vardı. Bir elimle hâlâ belini kavıyordum; boşta olan elimi kaldırıp parmaklarımla sırtlarını onun yanağına bastırdım. Kirpiklerini kırıştırdı.

“Yanıyorsun. Ateşin yok, değil mi?” Ona sataşarak bir kaşımı kaldırdım.

“Sanmıyorum,” diye fısıldarken gözleri benimkilere kaydı.

“Ne hakkında düşünüyorsun?”

“Hiçbir şey.” Gözleri açıldı.

Artık öğrenmeye mecburdum. Bakışlarımdan kaçamasın diye onu kucağımda döndürdüm. “Söyle bana.”

Yarı keyifli yarı sinirli bir tavırla ofladı. "Jamie."

"Hemen."

İnledi. "Otoriter. Tamam, iyi. Geçen hafta..."

"Devam et."

"Bu utanç verici. Tamam. Her neyse. Genellikle kendi başıma olsam bile zorlanırım ama geçen hafta gerçekten hızla yapabildim." Yüz ifadesi utançla doldu. "Aman Tanrım. Sana bunu neden anlatıyorum?"

"Sadece talimatlarımı uyguluyordun," dedim ama sesim uzaktan geliyordu çünkü tüm düşünebildiğim Pippa'nın odalarını ayıran duvarın öbür tarafında kendini okşadığıydı. Nefes nefese kalmış. Boşalırken ayak parmakları bükülmüş.

Siktir. An itibarıyla çok sertleşmişim.

"Tanrım," diye fısıldadı aletim ona çarparken.

"Hareket etmeyi kes," dedim dişlerimi sıkarak.

Bana bir bakış attı. "Gökdelenini bana saplamayı kes."

Nefesim tıkanırken kahkaha attım. Şu anda yalnızca Pippa beni güldürebilirdi. Belki an itibarıyla tüm kanım aletimde toplandığı için dengesizdim.

"Ya sen?" Pippa bana baktı. "Herkes senin sevgili yapmadığını söylüyor."

"Yapmam."

"Asla mı?"

Erin'in yüzü aklıma geldi: Mutluydu, gülümsüyordu ve onun tüm defilelerden çekildiğini okuduğumu hatırladığımda suçluluk duygusu yeniden beni ele geçirdi.

"On dokuz yaşındayken bir kız arkadaşım vardı."

Dinlerken Pippa başını yana yatırdı.

"Erin." Adını yüksek sesle söylemek tuhaftı. "O iyiydi ama..." Ne söyleyeceğimi bilemeyerek başımı iki yana salladım. "Sezon dışında bile programım yoğun ve annemin çok fazla ilgiye ihtiyacı vardı."

Pippa başıyla onaylarken gözleri sıcak şefkatle doluydu. Yüzünü incelerken, Pippa'nın her şeyi tam ayrıntısıyla bilen tek kişi olduğunu fark ettim.

“Ancak bu ikisiyle başa çıkabiliyorum.”

Tekrar başıyla onayladı. “Mantıklı.”

Gözlerine baktığımda göğsümde bir şeyler kıpırdadı. Böyle rol yapmak fazla kolaydı. Her zaman daha çok bir arkadaşmış gibi hissettiğim Erin’le çıkmaktan farklıydı ve bunu fark ettiğimde hakikat keskin bir şekilde göğsümü doldurdu. Ellerimle Pippa’nın yan taraflarını yukarı ve aşağı doğru okşuyordum ve bu onu ya rahatlatıyor ya da tahrik ediyormuşçasına -belki ikisi birden- gözkapakları yanı yana kapandı.

Dikkatim aletime çekildi. Yine.

Sertleşmişim. Yine.

Kendime Pippa’ya içimden geldiği gibi davranma izni veriyordum ve buradan ayrıldığımızda durabileceğimden emin değildim. Ona dokunmak lanet bir sihirdi.

Arkadaşı konuşurken Zach arkasından Pippa’ya gözlerini dikmiş, bakıyordu.

Aletim zonkladı ve aklıma bir fikir geldi. Ben ahlaksız bir pisliktim ve Pippa’ya yardım etmem gerekirken ondan faydalanıyordum. Yapmak üzere olduğum şeyi yapmamam için milyon tane sebep vardı ama umurumda değildi. Kapıdan çıktığımız saniye her şey normale dönecekti. İkimiz de bunun gerçek olmadığını biliyorduk.

“Gerçekten onun göğsüne kazık saplamak ister miydin?” diye mırıldandım eğilerek ve ağzımın kulağına sürmesine izin verdim. Bana dayadığı bedeni ürperdi.

Gözlerime bakmasını bekledim. Tanrım, gözleri çok güzeldi.

“Öp beni,” dedim ona.

29. BÖLÜM

JAMIE

PIPPA gözlerini kısarak baktı.

“İzliyor.” Bir kaşımı kaldırdım ve bakışlarım Pippa’nın dudaklarına indi. Ağzının ne kadar yumuşak olduğunu biliyordum. Bunu yüz kez kafamda tekrar canlandırmıştım. “Şayet sen istiyorsan.”

“Evet,” dedi soluk soluğa başıyla onaylayarak ve ben bakışlarımı gözlerine çevirdiğimde ağzıma bakıyordu. “Eğer izliyorsan, yapmalıyız.”

“Hımm.”

“Tamam. Seni şimdi öpeceğim.”

Elim Pippa’nın başının arkasına gitti ve onu nazikçe öne çektim.

Öpüşmemiz bu kez farklıydı. Daha az acil, daha az telaşlıydı yine de tüm bunların göğsümün ön duvarını dövdüğünü, beni onun ağzına kenetlenmeye zorladığını hissediyordum. Ama hayır. Bunun tadını çıkarmak istiyordum çünkü tıpkı onun kucagımda oturması gibi, asla başka bir fırsatımız olmayacaktı. Bu geceden sonra o eziği bir daha asla görmeyecekti ve benim Pippa’ya dokunma imkânlarım sıfıra düşecekti.

Pippa’yı amaçladığım gibi öptüm. O havaymış ve ben boğulmak üzereymişim gibi. Elleriyle yakamı avuçlayıp beni daha yakınına çekti ve ben tekrar onun tadına bakmadan önce altdudağını ısırdım.

Onu sonsuz zamana sahipmişiz gibi öptüm. Sahip olmadığımızı biliyordum. Eğer şanslıysam bunun için belki otuz saniyemiz vardı.

Hafta boyunca o da bunu düşünmüş gibi bana doğru iç geçirdi. Her şey yavaşça ortadan kayboldu: İnsanlar, müzik, Pippa'nın benimkinin altındaki ağzının hissi, bana bastırıldığı bedeni, saçlarındaki ellerim hariç her şey. Pippa aşırı tatlıydı. Dili ağzıma kaydığında baksırıma zevk suyu sızdı. Dilini emdim ve inledi.

Onu çok hızlı zirveye ulaştırabilirdim. Dinlenmek için bana yalvarana dek bunu tekrar tekrar yapardım.

“Pippa,” diye fısıldadım öpücüklerin arasında.

Başını salladı ve ağzı tekrar benimkini aradı. Göğsüme akın eden arzu, diğer her şeyi bastırdı. Onu öperken, sanki beni ışıkla dolduruyormuşçasına, şimdiye dek gördüğüm veya başıma gelen kötü her şey buharlaşıp atmosfere karıştı. Saçları ipek gibiydi ve daha derine ulaşabilmek için başını yatırıp ağzını daha çok açtırdım. Daha derine ulaşmaya ihtiyacım vardı. Onun tamamen benim olmasına ihtiyacım vardı.

Bunun gerçek olmadığını biliyordum ama yine de inanılmaz hissettiriyordu.

Yakınlarımızda birinin varlığını hissettim ve gözlerimi açtığımda yanımızda floresan kapüşonlu biri vardı. Pippa'nın çenesini ellerimin arasında nazikçe tutuyordum ama Zach elini uzatıp Pippa'nın bir saç tutamını çekiştirdi.

Dişlerimi sıkıp öfkeyle bakarak geri çekildim.

“İkiniz köşede saklanmış ne yapıyorsunuz?” diye sordu. Gülümsemesi alaycı, zoraki ve rahatsız ediciydi. “Bir partideyiz. Gelip bizimle takılın.” Arkadaşlarının masasını işaret etti. Bunu söyleme şekli bir rica değildi.

Elimin altındaki Pippa'nın sırt kasları gerildi. Ellerim üzerinde olmasaydı bile, tereddüdünü, nasıl dikleştiğini sezerdim.

“Gitmemiz gerek.” Ona dik dik baktım. “Sabah erken kalkacağız ve daha bu gecelik işimi bitirmedim.” Ses tonum

davetkârdı ve Pippa'nın gözlerinde şaşkın bir ifade vardı ve alev alevdi. "Değil mi bebeğim?" diye sorarak kolumu beline doladım. Dudakları şişmişti ve başıyla onaylarken sersemlemiş görünüyordu.

İçimde kendini beğenmişlik hissi dolaşıyordu. Zach'in yüz ifadesi hem umursamaz hem sinirliydi.

Pippa ayağa kalktı ve ben kalktığımda boy farkını vurgulamak için Zach'e bir adım yaklaştım. Genellikle iriliğimin avantajından faydalanmazdım ama bu akşam bu herifi utandırmak için her fırsatı kullanacaktım.

"Bizi davet ettiğin için teşekkürler."

"Tabii," dedi zorla gülümseyerek. Kusmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Seni görmek gerçekten güzeldi, Pippa."

Pippa derhal zorla gülümseyerek karşılık verdi. "Seni de."

Pippa'nın elini tuttum; benimkine kusursuzca uyuyordu. Merdivenlerden inerken kollarını destekleyerek onu neredeyse taşıyordum. Birkaç kişiye el sallayarak veda etti ve dışarı çıktığımız saniye enerjisi tükendi. Kolunu serbest bıraktım çünkü partiden ayrıldığımıza göre oyun sona ermişti.

Midem ağırlaştı. Tüm davranışlarım çok kolay gelmişti ve bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum.

"Aman Tanrım," diye fısıldarken gözlerini kapadı. "Çok, çok fazlaydı."

"Pippa." Saçlarına veya beline tekrar dokunmak gibi bir aptallık yapmamak için kollarımı göğsümde kavuşturdum. Artık rol yapmıyorduk. "Müthiştin."

Gözlerini devirerek homurdandı.

"Öyleydin."

Bana gülümsedi. "Senin sayende."

Kalbim daha şiddetli çarptı. "Memnuniyetle."

Ona gerçeği, bu gecenin yalnızca kendime tanıdığım bir ayrıcalık olduğunu söyleyemezdim.

30. BÖLÜM

JAMIE

ONU düşünmeyi bırakamıyordum.

“Birer tane daha alacağız,” dedi Owens garsona kalabalık grubumuzu işaret ederek. Bu akşam tüm oyuncular Ottawa karşısında alınan yenilgiden sonra bir bardaydı.

Biramı içerken içimdeki huzursuzluk artıyordu. Bu akşam maçta ne zaman düdük çalsa, içimden omzumun üstünden bakmak gelmişti. Pippa’nın orada oturduğunu, gülümsediğini ve benim oyunumu izlemesini aklımdan çıkaramıyordum. Altı gündür uzaktaydım ve çirkin gerçekle yüzleşme vaktiydi.

Çalığışunu özlemiştim.

Garson önüme başka bir bira daha koyduğunda içkimin geri kalanını hızla içip boş bardağı ona uzatıp teşekkür ettim.

“Bu akşam düşüncelisin,” diye belirtti Owens sırtarak.

Ona gözlerimi diktim.

“Kız arkadaşın ne yapıyor?”

Kız arkadaşım. Kelimeler göğsümü ısıttı. “O benim asistanım,” dedim ama kulağa ikna edici gelmiyordu.

“Tabii.” Kendinden memnun bir şekilde sırttı. “Kastettiğim buydu.”

Biramın yarısını içtim “Seni hiç ilgilendirmez.”

Sesli bir kahkaha atarak kafasını geriye attı. “Streicher, rahatla. Pippa’nın peşine düşmeyeceğim.”

Omuz kaslarım gevşedi ve biramdan bir yudum daha içtim.

Arabadayken Pippa'ya eve erkek getirmemesini söylediğim konuşmayı hatırladım. Çok aptalcaydı. Daha çok belli edebilir miydim? Büyük ihtimalle benim toksik bir pislik olduğumu düşünüyordu.

Bir de kapanış partisi vardı. Onu öpmüş, ona dokunmuş, onu kucağıma almıştım. O geceyi hafta boyunca detaylı bir şekilde zihnimde canlandırdım.

“Büyük ihtimalle bunu söylediğim için bana bağırıp çağıracağını,” diye başladı Owens.

“Öyleyse söyleme.”

Sırttı. “Olmaz. Her durumda söyleyeceğim. Pippa maçıyken daha iyi oynuyorsun.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Burun deliklerimin genişlediğini hissedebiliyordum. Göğsümde garip bir baskı vardı.

“Çünkü o maçlarıma geldiğinde, annem de orada oluyor,” dedim ona sert bir sesle. “Annemle ilgili endişeliyim.”

Gözleri ışıldayarak başını iki yana salladı. “Sebebinin bu olduğunu sanmıyorum.”

“Sarhoşsun.”

Tekrar kahkaha attı. “Evet, öyleyim ama bu yanıldığım anlamına gelmez.”

Gözlerimi devirdim. Şu kahrolası çaylaklar her şeyi bildiğini zannediyordu. Masanın ilerisinden Alexei Volkov ona seslendi ve Owens ayağa kalkıp gittiğinde Pippa'nın kalenin arkasında oturduğunu hayal ettim. Sinirlerim anında yatıştı.

Kahretsin.

Burun kemerimi ovdum. Bu sorunla doğrudan yüzleşmeye hazır değildim. Korkakçaydı, dahası spor tecrübemden öğrendiğim sağlamlık ve zihinsel dayanıklılıkla ilgili her şeye ters düşüyordu ama...

Pippa'yla gerçek bir ilişki yaşayamazdım. Bunu sıçırıp batıramaz ve sonra mal ezik Zach'le aynı kategoride olamazdım. Onu benim için gitar çalıp şarkı söylerken dinledikten sonra,

müzik kariyeri adına gereken yeteneğe sahip olduğunu anlamıştım.

Henüz Pippa bunun farkında değildi.

Arka cebimde telefonum vızıldadı. Bu akşamüstü yaptıkları doğa yürüyüşünden Pippa ve Daisy'nin bir fotoğrafıydı. Güneş ağaçların arasından görünüyordu ve Pippa'nın gözleri ışıltı ışıltıydı. Soğuktan yanakları iki pembe benekle renklenmişti. Kalbim sıkıştı. Onları incelerken bakışlarımla yüzünün hatlarını ve karamel saçlarını keşfettim. İnce bir ceket giyiyordu ve kaşlarını çatıttım.

Daha sıcak tutacak bir şeyler giy. Dağlarda hava soğuyordu.

Yazdığını gösteren noktaların belirmesini izlerken tüm dikkatim telefonumdaydı. Tıpkı bir oyuncunun kaleme gol atmaya çalışmasından önceki saniyelerde olduğu gibi, bir heyecan girdabı göğsüme saldırdı.

Otoriter, diye cevap yazdı.

Çenemi avucuma yaslayıp tekrar onun fotoğrafına bakmak için ekranı yukarı kaydırırken ofladım. Biranın etkisiyle başım dönüyordu ve bunu yatakta söyler miydi diye merak ettim.

Bizim birlikte -çıplak, soluk soluğa- görüntülerimiz zihnimi doldurdu. Belki gözlerinin buğulanmasını izleyerek kendimi içine iterken bileklerini sıkıca tutardım.

Aletim sertleşti ve gözlerimi sımsıkı yumarak yüzümü ovuşturdum. Tanrım, Streicher. Kendini topla.

Pippa'nın orgazmla ilgili sorunu hafta boyunca beni rahatsız etmişti.

Onunla mesajlaşmama bakarken birçok şey söylemek istiyordum. *Nasılsın, sen de beni düşünüyor muydun ve seni zirveye ulaştıracak yüz tane yol biliyorum.*

Bu hafta dairede durumlar nasıldı demeye karar verdim sonunda çünkü bu daha az kişiseldi.

Sessiz, diye cevapladı. Daisy seni özledi.

Nabzım hızlandı. Ekranıma gözlerimi dikmiş bakarken öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım.

O daha anlamadan evde olacağım, diye cevap yazdım.

Pippa'nın cevabı hemen geldi. *Bunu sabırsızlıkla bekliyor. Ağzım yukarı doğru kıvrıldı.*

"Kahretsin," dedi Owens masaya doğru beni göstererek "Gülümsüyor."

Başımı iki yana sallarken sanırım hâlâ gülümsüyordum. "Siktir git Owens," diye seslendim ama iğneleyici değildim. Karşılık olarak bana sırtıttı.

Bana bu haftaki yürüyüşlerinizden bahset, diye mesaj yazdım Pippa'ya.

Detaylı bir program mı istiyorsun?

Evet. Saatlik.

Otoriter.

Telefonuma bakıp pis pis sırtıttım, kanım enerjiyle coşku içindeyken dizim sallanıyordu.

Yarım saat sonra hâlâ mesajlaşıyorduk, mesajlar karşılıklı olarak havada uçuşuyordu. Kaç bira içtiğimin sayısını unutmuştum. Fazla içmezdim -annem her zaman babamın alkolikliğini miras aldığımdan endişe etmişti- ama kendime takımla birlikte içmenin Ward'un hoşlandığı tarzda takım bağını geliştirme işinin parçası olduğunu söyledim. Her şeyin daha eğlenceli görüldüğü o canlı, hareketli bölgedeydim.

Kapanış partisine benimle geldiğin için tekrar teşekkür ederim, dedi.

Partiden sonraki sabah deplasman maçı için ayrıldığımdan dolayı bu konuda konuşma fırsatımız olmamıştı.

Sorun değil.

Konuştüğümüz şeyle ilgili özür dilemek istiyorum.

Midem kasıldı. Açıkla.

Cevap hemen gelmedi ve Pippa'nın, kıtanın diğer tarafında dudağını ısırıldığını sezebiliyordum. *Zach ve benim hakkında bahsettiğim mesele... profesyonellikten uzaktı.*

Pippa'nın endişeyle alnını kırıştırmasını kafamda canlandıranca göğüs kafesimin arkasındaki ağrıyı ovdum. Bana söylediğine pişman mıydı? *Seni anlatmaya ben zorladım.*

Yine de. Bu senin sorunun değil ve utandım.

Göğsümdeki bu hissin ne olduğunu bilmiyordum. Pippa'ya saatlerce sarılma isteğinin ve sahip olduğuna inandığı bu "sorunla" ilgili yanıldığını kanıtlamaya dair şiddetli ihtiyacın bir karışımıydı.

Utanacağın hiçbir şey yok çalığışu. Ona böyle hitap etmemle ilgili etraflıca düşünmeden göndere bastım. Profesyonel olmaktan bahsediyorsak aslında bunu yapmamalıyım. Fakat belli ki kendime engel olamıyordum.

Tamam, peki... diye cevap verdi. Dinlediğin için teşekkürler.

İstediğin zaman benimle bu konuyu konuşabilirsin, dedim ona, sanki onun erkek arkadaşı falanmışım gibi. Bu düşünceyle göğsüm sıkıştı.

Zihnimde çirkin bir görüntü dolaşmaya başladı. Pippa'yla dairede kanepede oturduğumuzu, onun görüştüğü erkekle ilgili seks sorunlarını anlattığını kafamda canlandırdım. Hiddet içimde kamçılındı. Bu görüntüden nefret ettim.

Şimdi yatmaya gidiyorum, diye yazdı. *İyi geceler, Jamie.*

İyi geceler, Pippa.

Son mesajından uzun süre sonra hâlâ gözlerim telefonumdaydı, sohbetimizi kaydırıyordum.

Zach onu zirveye ulaştıramamıştı ve ben bunu yapmayı çok fena istiyordum. Sırf rekabetçi doğamdan dolayı değildi; Pippa güzeldi ve iyi olan her şeyi hak ediyordu. Bu konudan bahsettiğinde yüzünde beliren ıstırapı görebiliyordum. Onu üzüyordu.

Bu sorunu onun için düzeltmeliydim. Onunla ilgilenmeliydim.

Başımı ellerime gömdüm. Bana o şeyleri söylediğini unutmam için milyon tane iyi sebep vardı. Benim için çalışıyordu;

evim, köpeğim ve annemle ilgili ona güveniyordum. Ondan hoşlanıyordum ve Erin'le yaptığım gibi onun hayatını da altüst etmek istemiyordum. Üstelik annem bunu itiraf etmeye hazır olmasa da geçen seneden beri ona göz kulak olmama ihtiyaç duyuyordu.

“Streicher, takımla birlikte daha fazla zaman geçirmelisin dediğimde,” dedi Ward çarpık bir gülümsemeyle, bana telefonumu göstererek, “aklımdaki bu değildi.”

Masaya göz gezdirdim. Herkes sohbet ediyor, konuşuyor, içiyor ve gülüyordu ama benim aklım mesafemi korumam gereken Vancouver'daki kadında kalmıştı.

Telefonumu cebime geri koydum ve Owens benim için bir bira daha sipariş verdi.

Odama döndüğümde saat geçti. Hantaldım, beceriksizce anahtarımınla kapımı açmaya çalışıyordum. Ben telefonumu kenara kaldırdıktan sonra Owens, Avrupa'da yaptığı yaz tatili hikâyeleriyle hepimizi güldürmüştü. Hatta Ward bize Toronto'da oynadığı sakatlık öncesi günlerini biraz anlatmıştı.

Buna rağmen bütün zaman aklım Pippa'nın sorununa takılmıştı.

Tişörtümü ve pantolonumu çekip çıkararak yatağıma fırlattım. Telefonumu çıkarıp Pippa'yla sohbetimizi yeniden gözden geçirdim.

Bunu başka bir adama itiraf etmesi ve onun da Pippa'ya yardım etmek istemesi sadece zaman meselesiydi.

Kafam yastığa düştü ve alçak sesle inledim. Onu paylaşma fikriyle çenem kasıldı. Pippa'dan hoşlanmamın tek sebebi onu becermek istemem değildi. Onunla konuşmaktan hoşlanıyordum, onunla takılmaktan hoşlanıyordum ve onunla yaşamaktan hoşlanıyordum. Benim için o kapkekleri yapmıştı. Komikti, tatlıydı ve güzeldi.

Sanırım arkadaşlık. Onun başka bir erkek için kapkek pişirmesini veya adam dışarıda dinlerken Pippa'nın duşta şarkı söylemesini istemiyordum.

Başım dönüyordu ve sarhoş olduğumu fark ettim. Yıllardır sarhoş olmamıştım.

Zihnimin Pippa'ya dönmesine izin verdim ve miskin düşüncelerimin arasma bir fikir sızdı. Telefonumda, adını duyduğum bir seks oyuncağını araştırdım. Nabzım kulaklarımda atarken ve kaya kadar sertleşmiş haldeyken oyuncağı sepetime ekledim, Pippa'nın adına olacak şekilde dairemin adresini yazdım ve ödemeyi yaptım.

31. BÖLÜM

JAMIE

ÜÇ GÜN SONRA takımın geri kalanıyla birlikte özel uçakta oturmuş, havalanmasını beklerken Pippa'ya yolda olduğumu söyleyen bir mesaj gönderdim.

Daisy dönmeni sabırsızlıkla bekliyor! diye cevap verdi ve telefonuma bakıp gülümsedim. Tüm yolculuğum süresince mesajlaşmış, günler boyunca birbirimize fotoğraflar göndermiştik. Kendimi onun fotoğraflarını incelerken, ezberlerken ve sıradakini sabırsızlıkla beklerken yakaladım.

Bir e-posta bildirimi ekranımda aniden belirdi. *Teslimat için kargonuz yola çıktı.*

Gözlerim kısıldı çünkü daireye bir sipariş verdiğimi hatırlamıyordum. Pippa genellikle bu işleri ona verdiğim kredi kartıyla hallederdi.

İyi haber! Satın aldığınız ürün teslimat için yola çıktı ve bugün ilerleyen saatlerde ulaşması bekleniyor.

(1) Tatmin edici: Ona ayak parmaklarını kıvırtan bir zevk yaşatmak için klitoral emici kişisel bir oyuncak!

Kalbim neredeyse duruyordu.

Kahrolasınca unutmuştum.

Ah, siktir. Yatağımda baksırımla, çelik kadar sert halde yattarken Pippa'ya bir seks oyuncacı satın almamın anısı hızla gelirken nabzım yeniden deli gibi atmaya başladı.

Siktir, siktir, siktir. Hayır. Lanet olsun. Bunu yaptığıma inanmıyordum. Bu doğru değildi. Pippa benim için çalışıyordu.

Asla bunu istememişti. İlişkimizi profesyonel seviyede tutmaya çabalıyordu. *Ben* ilişkimizi profesyonel seviyede tutmaya çabalıyordum. Yutkunamıyordum.

“İyi misin, Streicher?” diye sordu Volkov yanımda ve kısaca başımla onayladım.

“İyiyim,” diye söylenirken kalbim dakikada bir kilometre hızla çarpıyordu.

Siktir.

Takip bağlantısı onun ben eve vardktan yarım saat sonra ulaşacağını söylüyordu. Tenim ısınıyor, terliyordum. Acele edersem belki paketin teslim edilmesini engellemek için eve zamanında gidebilirdim.

Pippa’nın dehşete kapılmış, tiksiniş bir yüz ifadesiyle onu teslim aldığını hayal ettim. Bu haftaki tüm mesajlaşmalar, bana gülümsemeleri, çıktığımız yürüyüşler... hepsini mahvetmiştim.

Pippa’yla aramızdaki ilişki her neyse, az önce onu batırmıştım.

“Kabin ekibi,” dedi pilot diyafondan, “kalkış için hazırlanın.”

Uçuş görevlileri herkesin kemerini bağladığından emin olduktan sonra uçak kapısı kapandı. Nabzım hızla atıyordu ve beş saat boyunca bu lanet olasıca uçakta kapana kısılmıştım. Paketin benden önce Pippa’ya ulaşmaması için dua ediyordum.

İndiğimiz saniye koltuğumdan kalkıp çantamı başımın üstündeki dolaptan çekip aldım. Çocuklar bana temkinli bakışlar attı.

Ön tarafa ilerlerken, “Affedersiniz,” dedim sert bir sesle. Uçak hâlâ pistte rule yapıyordu ve uçuş görevlilerinden biri davranışım karşısında gözlerini devirdi.

Kaba davranmam umurumda değildi. Bu uçaktan ilk inen ben olmalıydım. Eğer oraya zamanında varamazsam, hapi yutmuştum ve bunun yeni bir asistan bulmakla ilgisi yoktu. Eğer Pippa ona bir seks oyuncağı gönderdiğimi görürse, bu şehirde gerçekten hoşlandığım tek kişiyi kaybederdim.

Midem düğümlendi ve bulantı içimde dalgalandı.

Kapıyı açtıklarında uçuş ekibinin hemen arkasındaydım. Eğer bu özel bir uçak yerine tarifeli bir uçuş olsaydı veya bu şehirde hokeyde tanınan biri olmasaydım, bu davranış biçimimle büyük ihtimalle tutuklanırdım. Bunun yerine kabin ekibi bana umursamazca bakarken, içlerinden biri devam etmemi işaret etti.

“Özür dilerim,” diye mırıldanarak yanından aceleyle geçtim. “Acil bir durum.”

Havaalanının başından sonuna depar attım. Boyum ve vücut yapımdan dolayı bu şehirde kolaylıkla tanınıyordum. İnsanlar aval aval bakıp fotoğraf ile video çekiyordu. Böyle koşarken Terminatör gibi görünüyor olmalıydım. Çantam birinin dirseğine takıldı ve adam tökezledi.

“Özür dilerim,” diye omzumun üzerinden bağırırken hâlâ koşuyordum.

Neyse ki özel uçuşlar için havaalanında özel bir çıkış vardı. Önümdeki kişiyi beklerken sık ve sık nefesler alıyordum, alımda boncuk boncuk ter birikiyordu.

Paketin konumuna dair güncelleme yoktu. Hâlâ teslimat için yoldaydı. Boğazımdaki dikenlere rağmen yutkundum. Sinirlerim haraptı ve hiç bu kadar gergin hissetmemiştim. Ne büyük bir maçtan önce ne de annemin panik atak geçirdiğini öğrendiğimde... Asla.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve bununla şimdi uğraşmayacaktım.

Çıkıştaki görevli pasaportumu işlerken bana uzun bir bakış attı. Beni tanıdığı ânı gözlerinden anladım. İçimde daha fazla suçluluk duygusu oluştu; çoğu kişinin maaşından daha pahalı

bir takım elbise giyen profesyonel bir hokey oyuncusu olmasaydım, hayli şüpheli görüldüğüm için sorguya alınırdım.

“İyi günler, Bay Streicher,” dedi bana geçmemi işaret ederek. “Bize şu Streicher sayı vermeme anlarını daha çok yaşatın.”

“Oldu bil,” diye seslenirken aceleyle kapılardan çıktım.

Dışarıda beni bekleyen Uber’a bindim. Pippa’nın ihtiyacı olabilir diye arabamı evde bırakmışım.

“Beni eve olabildiğin kadar hızlı götürmen için beş yüz dolar,” dedim şoföre kâğıt paraları cüzdanımdan çıkararak.

Sonraki yirmi dakika eziyetliydi. Şoför hız limitinin bakmak bile istemediğim kadar üzerinde sürerken gaza ve frene basıyordu, ayrıca diğer şoförler defalarca korna çalmıştı. Dış-lerimi sıkarken dizim sallanıyordu; sırayla pencereden dışarı bakıyor ve takip sayfasını yeniliyordum.

Binamın önünde durduğumuzda kâğıt paraları adamın eline tutuşturdum ve arabadan hızla indim. Asansörün gelmesi bir asır sürdü ve en üst kata varmak bir asır daha aldı. Minyon bir yaşlı hanım onuncu katta indi ve daha hızlı hareket etmesini sağlamak için onu asansörden dışarı itmemek için kendimi zapt etmem gerekti. Sabırsızlıktan aklım başımdan gitmişti.

Asansör nihayet en üst katta açıldı ve bir anda ön kapıdaydım.

Yerde paket yoktu. Nabzım kulaklarımda atıyordu. Henüz tehlikeyi defetmemiştim: İçeride veya alt katta, kapıcıda olabilirdi.

Dairenin içi sessizdi. Daisy kuyruk sallayarak yanıma koştu ve dalgınca onu kucağıma alıp sevdim, bu sırada daireyi gözlerimle tarıyor, geri dönüşüm kutusunu kontrol etmek için evyenin altındaki dolabı açıyordum.

Ne Pippa. Ne paket. Ne de boş kutu. Alt katı çabucak aradığımda, onlar da bir paket teslim almadıklarını doğruladı. İçimi bir rahatlama hissi kaplarken midemdeki düğümler teker teker çözüldü.

Henüz gelmemiştii. İç geçirdim ve soluklanmak için ön kapıya yaslandım. On sene yaşlanmıştım. Daisy'yi yere bırakmadan önce bir kez daha kaşıldım ve kanepeye dönüp tekrar uyumaya başladı. Nabzım yavaşlarken bir elimle yüzümü sıvazladım.

Lanet olasıca felaket çok yakındı. Ramak kalmıştı.

Üst katın koridorunda takım elbisemi çıkarmak için odamın yolunu tutmuşken bir ses beni aniden durdurdu. Bir nefes kesilmesi. Gözlerimi Pippa'nın kapısına diktim.

Vızıldamaya benzeyen hızlı, ritmik bir vuruş sesi ve ardından nefes kesici bir inilti.

Vücudumdaki tüm kan aletime hücum etti. Oyuncak bana galip gelmişti. Buraya benden önce varmıştı ve güzel asistanım şu anda yatak odasında onu kullanıyordu.

32. BÖLÜM

PIPPA

OYUNCAĞI KLİTORİSİME bastırduğım yerde yoğun bir zevk dalgası yayılıyordu. Hayatımın en yoğun orgazmında sürüklenirken sırtım kavislenip yataktan yükseldi, kaslarım gergin, gözlerim sımsıkı kapalı ve ağzım açık halde titriyordum.

Daha fazla dayanamadığımda oyuncacı kapadım ve nefes nefese yastıklara geri yığıldım.

Bu... muhteşemdi. Başımı kaldırıp Hazel'in bana gönderdiği oyuncaca baktım. Aklım başımdan gitmişti. Bedenimden sakin ve rahat duygular akıp giderken inanamayan bir kahkaha attım.

Bu alet işe yaramıştı ve *hızlıydı*. Belki her şeye rağmen kusurlu değildim. Kendime sırtarak dudağımı ısırdım. Onu kullanırken Jamie'yi düşünmek her şeyi daha yoğunlaştırmıştı.

Ona bir parça âşıktım. Daima öyle olmuştu. Bununla ilgili hiçbir şey yapmayacaktım. Aşağıya inmeden önce derin bir nefes alıp giyindim.

Jamie mutfakta bulaşık makinesini boşaltırken eşofman altı ve gri uzun kollu tişörtüyle kesinlikle enfes görünüyordu. İnce kumaşın göğsüne ve omuzlarına yapışması bende üst kata geri koşup oyuncacı yeni baştan kullanma isteği uyandırıyordu.

Kendimi tutamayıp kocaman gülümsedim. "Eve dönüşün."

Bu hafta Jamie'ye mesaj atıp Daisy'nin onu özlediğini yazmıştım ama gerçek şuydu ki onu *ben* özlemiştim.

Ben ona doğru yürüyüp kollarımı ona dolarken anlayamadığım bir ifadeyle beni izliyordu. Yüzümü göğsüne bastırdığımda gözlerim kendiliğinden kapandı, o sırada çoğu asistanın patronlarını böyle karşılamadığını fark ettim.

Fakat umursayacak enerjim yoktu. Oyuncağı kullanmak beni tüketmişti.

“Uçuşun nasıldı?”

Bir adım geriledim. Jamie gözlerime bakmadı ve elmacık kemikleri kızarmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturarak benden kaçtı. “İyi. Güzel.”

“Güzel.” Ona tekrar gülümsedim.

Çok rahatlamış hissediyordum. Hazel kendinden çok memnun olacaktı ve ona teşekkür etmek için çiçek alacaktım. Hayır, tüm çiçekçi dükkânını alacaktım. Dükkândaki tüm çiçekleri.

Jamie'nin âdem elmasının inip çıkmasını izledim. Kaşlarını çatarak gözlerini kapatmadan önce bakışları benimkilere odaklandı.

“İyi misin?” diye sordum.

Fırtına gibi üst kata fırlamadan önce, “İyiyim,” diyebilirdi.

Ortadan kaybolurken uzun, güçlü bedenini izleyerek kaşımı kaldırdım. “Huysuz,” diye seslendim arkasından.

Kapısı çarptı ve birkaç dakika sonra bir şey almak için odama döndüğümde duşundan gelen suyun sesini duydum. Yolculuğu onu yormuş olmalıydı.

Oyuncağı zulaladığım komodininin çekmecesini açtım ve kendi kendime sııttım. Onu bu gece tekrar kullanacaktım.

33. BÖLÜM

PIPPA

ERTESİ SABAH Daisy ve ben, onu çıkardığım sabah yürüyüşünden döndüğümüzde dairesinin dışındaki koridorda Jamie'yle karşılaştık.

“Dışarı mı çıkıyorsun?”

Spor çantasını omzuna koyarken gözlerime hemen hemen hiç bakamıyordu. “Evet.”

“Antrenmanda başarılar.”

“Teşekkürler.” Bakışlarını kaldırıp bana baktı ve aceleyle asansöre bineceğini düşündüm ama kıpırdamadı. Boğazını temizledi. “Bugün ne yapacaksın?”

Aklıma gelen ilk cevabı söyleyemezdim. *Senin kucağına oturup sertleşen kocaman aletine sürtündüğümü düşünerek yeni oyuncağımı kullanacağım.*

Kesinlikle bunu söyleyemezdim. Yüzüm ısındı ve bednim beklentiyle gerildi.

Oyuncağı aralıksız kullanıyordum.

Şimdiye dek bunlardan birine sahip olmadığımдан, ne kadar inanılmaz olduğunu bilmiyordum. Turnede mahremiyet yoktu, yani bunu kullanmam olası değildi. Eğer bende olsaydı bile, eminim en kötü zamanda, herkesin önünde çantamdan düşerdi.

“Hazel’la birlikte doğa yürüyüşüne gidiyoruz.” Tereddüt ettim. “Belki biraz gitarımı çalabilirim.”

Bakışları yumuşak ve sıcaktı. İçimde tuhaf bir his yükseldi. Sert, yakışıklı yüzündeki o bakıştan hoşlanıyordum. Bana öyle bakmasından hoşlanıyordum.

“Bu harika çalığışu,” dedi ve ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

Kalbim çarpıyordu. Onu tekrar gülümsetmek için her şeyi yapardım. Gözlerini benden ayırmadı ve göğsümdeki çarpma şiddetlendi.

“Bana yürüyüşünden bir fotoğraf gönder.”

Gülümseyerek başımla onayladım. Yalnızca Daisy’nin gün genelinde ne yaptığını bilmek istiyor, diye kendime hatırlattım.

Vedalaştıktan sonra odama yöneldim ve gitarımı çıkardım. Bir saat onunla vakit geçirerek onu tıngırdattım ve not defterimin üzerinde kalemimi salladım, şarkı sözü yazmaya hazırdım ama hiçbir şey ortaya çıkmadı. Eskiden böyle müzik bestelerdim: Şarkının birkaç kısmını, belki bir kıtasını, nakaratı, belki sadece açılış dizesini bulurdum ve sonra geri kalanını tamamlardım ama bugün hiçbir şey yeterince iyi hissettirmiyordu. Hiçbir şey bir şarkı yapmaya değer gelmiyordu. Zach ve menajerini kafamda canlandırıp durmaya son veremiyordum.

Hüsrarla uzun uzun iç geçirdim. Benden de ne müzisyen olurdu ama! Kendimden şüphe duymadan daha bunu hobi olarak bile yapamıyordum.

“O pazarlama pozisyonunu gelecek hafta içeriden başvurular için açıyorlar,” dedi Hazel bana o öğleden sonra doğa yürüyüşümüzde.

“Bu harika.”

Kendimi marka ortaklıklarını, kampanya stratejilerini veya bir logonun yeniden tasarlanmasını tartışmak için toplantılarda hayal ettim. Bir turnenin delice saatleriyle kıyaslandığında, bir ofis işi normal bir hayatım olmasına izin verecekti. Belki orada arkadaş bile edinirdim. Ya birisi benimle alay edecek veya fikirlerime gülecek olursa? Sorun etmezdim

çünkü bir pazarlama fikri, şarkılarım gibi kalbimden bir parça değildi.

Duraksadım. Pazarlama departmanında çalışırsam, artık Jamie'yi ve Daisy'yi göremezdim.

İyi ruh halim balon gibi patladı.

Gerçi en iyisi buydu. Bu sabah müzik bestelemeye çalıştığımı ve olumsuz eleştiri fikrinin nasıl hevesimi kırdığını hatırladım. Ben oldum olası kötü olayları yok sayabilen Zach gibi değildim.

“Buna başvurmak zorunda değilsin,” dedi Hazel usulca. “Sırf annem ve babamın isteği bu diye...”

“İstiyorum,” diyerek lafını kestim. “Okula bunun için gittim.”

Temkinli bakışları üzerimde oyalandı. Buna inanmadı. Hazel her zaman aklımdan geçeni görebilirdi.

Başvurmamın bile, annemle babamı ne kadar mutlu edeceğini şimdiden tahmin edebiliyordum. Aralıksız bunu soruyorlardı.

Kaldı ki müziğe tekrar ısınmaya yeni başlıyordum. Onu hayatımın merkezine koyarak kendime baskı yapmak istemiyordum. Sadece müziği yeniden sevmek istiyordum.

“Ah, sana hediye için teşekkür etme niyetindeydim,” dedim Hazel'a konuyu değiştirerek ve ona küstahça bir gülümseme fırlattım. “Sınırları zorladım mı? Kesinlikle. Umurumda mı? Pek sayılmaz.”

Başını eğip kaşlarını çattı. “Efendim?”

“Oyuncak.”

“Ne oynucağı?”

Gözlerimi kıstım. “Bana gönderdiğin.”

Bana bakakaldı. “Sana hiçbir şey göndermedim.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Evet, gönderdin. Tatmin Edici.”

Boğulacakmış gibi güldü. “Sana onu ben göndermedim. Fakat bu müthiş bir seçimmiş. Herkes daima vibratör tercih eder ama o *vızıltı* gibi!” Vızıltılı testere gibi bir ses çıkardı. “Bazen çok fazla oluyor.”

Yürümeyi bıraktım. “Onu bana sen gönderdin.”

“Hayır,” dedi yavaşça. “Göndermedim.”

O halde...

Aman Tanrım. Ağzım açık kaldı. Adresimi bilen diğer tek kişi Jamie’ydi. Jamie’nin evinde yaşadığımı bilen takım ofisi bile, hâlâ dosyamda Hazel’in adresini tutuyordu.

“O bakış ne?” diye sordu Hazel.

Boşluğa bakakalmıştım. Yüzüm güneşle aynı ısıdaydı ve utanç, azgınlık veya şoktan ölecektim.

Jamie Streicher bana bir seks oyuncağı göndermişti ve oyuncağı onu düşünerek sürekli kullanıyordum.

Ben orgazm sonrası bulanık bir zihinle odamdan çıktığımda, onun mutfakta dikilmiş, sıkıntıyla bana bakan görüntüsü kafamda belirdi. Ellerimi yanaklarıma bastırdım. Ölecektim. Her an tüm varlığım *puf* diye havaya karışabilirdi.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım.

“Ne?”

“Galiba onu Jamie gönderdi.”

Gülerek bir çılgılık attı. “Mükemmel.”

“Hayır,” diye itiraz ederek yüzümü buruşturdum. “Mükemmel değil.”

Hazel’in gözleri heyecanla ışıldadı. “Senden *hoşlanıyooooor.*”

“Hayır, hoşlanmıyor.” Sesim yine tuhaftı. “Hoşlanmıyor.”

Hazel bana aksini söyleyen bir bakış attı.

Jamie benden hoşlanıyor olamazdı. *Sen benim asistanımsın*, demişti. Hazel’a bakarken endişeyle alnım kırıştı. Nabzım hızlandı. “Zach’in bir partisinde, erkek arkadaşım numarası yaptı ve kucağına oturduğumda ereksiyon oldu,” diye yumurtladım.

Hazel’in ağzı beş karış açıldı ama gözleri gülümsüyordu. “Bana her şeyi anlat.”

O geceyi anlatmayı bitirdiğimde Hazel başını iki yana salladı.

“Seni becermek istiyor.”

Tenim karıncalandı ve tam anlamıyla nefes alamıyordum.
“Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Onu becermek istiyor musun?”

Nihai intikam seni becermem olurdu. Bunu söylediğime inanamıyordum.

“Evet,” diye ciyakladım kızarak. “Ama yapamayız.”

Hazel iç geçirdi. “Hokey oyuncularıyla ilgili fikrimi biliyorsun ama eğer *sen* istiyorsan ve *o* istiyorsa...” Beni cesaretlendirici bir bakış attı. “Neden olmasın?”

Çünkü zaten onu bir arkadaştan öte seviyordum. Ya ona âşık olursam, birkaç ay sonra buradan taşınırsam ve onunla bir daha asla konuşmazsam? Ya ondan çok hoşlanmaya başlarsam ve o da bana Zach gibi davranırsa?

Bu yıl çoktan bir defa kırılmıştım. Buna tekrar katlanamazdım. Jamie o kadar ateşliydi ki ve bana göre değildi, kalbimi kırmama ihtimali bile yoktu.

“Pippa,” dedi Hazel, “onunla ilişkini ciddiye alma. Erkekler, özellikle böyle erkekler, yalnızca seçenekleri kadar sadıktır.” Omuz silkti. “Onun kim olduğunu unutma. Ve duygularını bu işin dışında bırak.”

Onun için söylemesi kolaydı. Hazel her zaman ilişkilerini geçici ve karışıklıktan uzak yaşardı ama ben bunu nasıl yaptığını bilmiyordum.

Jamie’yle birlikte yaşıyordum. Jamie için çalışıyordum. Günümüzün nasıl geçtiği hakkında mesajlaşıyor ve konuşuyorduk. Köpeği esasında en iyi arkadaşımdı. Annesiyle takılıyordum.

Bununla ilgili hiçbir şey karışıklıktan uzak değildi. Duygularım şimdiden tamamen işin içindeydi ve kendimi daha fazla kaptırırsam canım çok yanacaktı.

O akşamüstü eve beklediğimden erken döndüm ve Jamie'nin ayakkabıları antredeki gömme dolaptaydı ama daire sessizdi. Yürüyüşümüzden sonra Daisy yorgun olduğundan kestirmek için kanepeye gitti ve ben telefonumu şarj etmek için odama çıktım.

Jamie'nin kapısından geçerken alçak bir sesle, bir mırıltıdan çok az yüksekti, ismimi söylediğini duydum.

Kalbim durdu. Telefonda benimle ilgili mi konuşuyordu? Kaşlarımı çatıp eğilerek dinledim. Bu tümüyle yanlıştı ama eğer telefonda konuşuyorsa, ne söylediğini bilmem gerekiyordu. Kulağımı kapıya dayadığımda tenim karıncalandı.

"*Siktir*," diye söylendi öpüştüğümüz zamanki ses tonuyla. Alçak sesli, muhtaç bir iniltiydi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kapının diğer tarafında aletini avuçlamış ve zevkle yüzünü buruşturmuş halde onun nasıl görüldüğünü hayal ederken tenim ısındı.

"*Pippa*." Kapıdan alçak sesli inlemesini duydum ve bacaklarımın arasında ani bir ıslaklık hissettim.

Ateşli hokey oyuncusu patronum mastürbasyon yaparken inleyerek ismimi söylüyordu. Bir heyecan içimi kapladı ve bizi birlikte hayal ettim, Jamie bana dokunurken bedeninin tüm sert yüzeyleri beni harekete geçiriyordu.

Jamie yatakta Zach'ten çok, çok farklı olurdu. *Bunu yapabilirsin*, demişti Jamie barda performans sergileme konusunda kararsız kaldığımda.

Eminim bunu yatakta da söylerdi.

34. BÖLÜM

JAMIE

PIPPA ERTESİ AKŞAM Daisy'yle birlikte eve geldiğinde, mutfakta aniden durup şaşırmış bir gülümsemeyle başını yana eğdi.

“Bu nedir?” diye sorarak fena batırdığım ortalığı gösterdi.

Aptal gibi hissederek ensemin arkasını ovuşturdum. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğüme inanamıyordum.

Gözlerine bakıp, “Akşam yemeği,” demeyi başardıktan sonra bakışlarımı çevirdim. “Bizim için akşam yemeği hazırladım.”

Harap haldeydim. Odasında oyuncağı kullanarak orgazm olduğunu düşünmeyi bırakamıyordum ve onun benden geldiğini öğrenecek diye endişelenmeden duramıyordum. Pippa onu benim gönderdiğimi bilmiyor olmalıydı; çekip gitmemesinin veya insan kaynaklarını aramamasının tek açıklaması buydu. Onun evden taşındığını düşündüğümde midem bulanıyordu. Oyuncağı ona benim satın aldığımı öğrendiğinde yüzünde oluşacak bakışı hayal ettiğimde saçımı başımı yolmak istiyordum.

Pippa'yı kategorilere ayırmayı denemiştim. Onu zihnimde farklı bir kutuya yerleştirmeyi ve dolgun dudaklarını, kusursuz memeleriyle ve yuvarlak, şaplak atılası kıcıyla ilgili düşüncelerimi her gece yatağa yattığım âna saklamaya çalışmışım.

Hiçbiri işe yaramamıştı. Sürekli düşüncelerimdeydi ve benim Pippa'ya o oyuncağı satın almam, her ne şekilde olursak olalım, ilişkimizi tehdit ediyordu.

Sinirlerim altüst olmuştu, bu yüzden bize akşam yemeği hazırlamıştım. Nedenini bilmiyordum. Artık mantıklı düşünmiyordum. Pippa'yla ilgili konularda olmuyordu.

Şaşırdı. “Yemek pişirebildiğini bilmiyordum.”

Önemsizmiş gibi omuz silktim. “İstemiyorsan yemek zorunda değilsin.”

“Yemek istiyorum,” dedi çabucak. “Sadece şaşırdım.” Bana hafifçe gülümsedi ve sinirlerim bir nebze yatıştı. “Hoş bir şekilde şaşırdım.” Kızanıyor muydu? Fırına yürüyüp içine baktı. “*Enchilada* mı?”

Başım la onayladım. “Siyah fasulye, tatlı patates ve ıspanak. Yirmi dakikada hazır.”

Eşyalarını bırakmak için üst kata çıktı ve başım geriye düşerken yavaşça nefes verdim. Beş dakika sonra Pippa mutfığa döndüğünde bulaşık makinesini dolduruyordum. Bana bir kâse vermek için elini uzattığında parmaklarımız birbirine değdi. Dokunuşumuzla elektrik aniden yükseldi ve elimi hızla geri çektim.

“Senin neyin var?” Bana eğlendiğini gösteren meraklı bir bakış attı. “Diken üstündesin.”

Omuzlarım gerildi. “İyiyim.”

Homurdandı. “Jamie omuzların kulaklarınla aynı hizada. Masaja mı ihtiyacın var?”

Pippa'nın yumuşak ellerinin boynumu ovaladığını düşündüğümde aletim sertleşti. Hay anasını. “Masaja ihtiyacım yok,” deyiverdim.

Ellerini havaya kaldırdı. “Bunu *benim* yapacağımı söylemedim. Rahatla.”

Bunu *berbat ediyordum*. Derin bir nefes aldım. Pippa bir bıçağı yıkamak için evyenin önüne ilerledi ve düşünmeden ellerimi omuzlarına koyarak onu uzaklaştırdım.

“Ben temizlerim. Ortalığı ben batırdım, arkamdan temizleyen sen olmamalısın.”

“Biliyorum.” Ellerimin altında omuz silkti. “Memnuniyetle yardım ediyorum. Ben de burada yaşıyorum.”

“Pippa. Otur.”

Temiz bıçağı kurutma matına yerleştirdi ve endişeli bir bakışla bana döndü. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Hayır.” Kendimden nefret ediyordum. “Üzgünüm. Bugün aşırı strese girdim.”

Dudaklarını büzdü. “Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?”

Al işte, yine onun dizlerinin üzerine çöktüğünü ve beni güzel dudaklarının arasına aldığı hayal ediyordum. Hayır demek üzereyken aklıma bir başka görüntü geldi. Pippa gitar çalarken gece yarısı oturma odasında oturuyorduk.

“Müzik.” Tezgâha yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bunun yardımı olurdu.”

Dudaklarında bir gülümseme belirerek telefonuna uzandı. “DJ olabilirim, sorun değil.”

“Hayır.”

Bakışları benimkilere takıldı, tek kaşı kalktı.

“Sen çal.”

Ağzı tekrar yana doğru kıvrıldı ama bakışlarını benden ayırmadı. “O tek seferlik bir şeydi.” Şaka yapıyormuş gibi gülümsedi ancak kırılganlık gözlerinde yanıp söndü ve göğsüm acıdı.

Kaşlarımı ona kaldırdım. “Akşam yemeği hazırladım.” Tıpkı onun gibi hem dalga geçiyordum hem de ciddiydim.

Birbirimize baktık ve Pippa’nın kararlılığının zayıfladığını hissettim.

“Hadi çalığışu,” diye mırıldandım. “Beni yalvartacak mısın?”

Gözlerini devirerek ofladı. “Peki. Ama sırf, açıkça kötü bir gün geçiriyorsun diye.” Güzel ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bir an önce gözlerinde olan o tereddütlü ifade kayboldu. Merdivenlere yöneldi.

Pippa gitarıyla geri geldiğinde kanepeye oturdu. Gitarı kucağında konumlandırarak askıyı omzuna takarken ben dağınık mutfakta dikilmiş, dikkatle ona bakıyordum.

Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu.

Bende onu tekrar öpme isteği uyandıran gizemli, neredeyse utanmış bir gülümsemeyle, "Birkaç şey çalmayı deniyordum," diye itiraf etti. "Pek iyi değildi."

Nefes verirken suratımı astım. "Buna ben karar vereceğim."

"Tamam." Kendi kendine gülümsedi ve çalmaya başladı.

Müziği daireyi doldurdu ve göğsümde sıcak, gergin bir baskı hissediyordum. Söylediği şarkı umutlu, tatlı ve eğlençeliydi. Sözleri, düştükten sonra tekrar ata binmekle ilgiliydi. Pippa'nın sesi yumuşak ama güçlüydü ve notalarda bir profesyonel gibi hâkimiyet kuruyordu. Bunu kolay ve çabasız gösteriyordu.

Zor zamanları geride bırakmakla ilgili şarkıyı söylerken, bununla benim bir ilgim olup olmadığını, kapanış partisinden önce buz pistine geri dönme konusunda ona yaptığım moral verici konuşmanın herhangi bir etki yaratıp yaratmadığını merak ettim. Gerçekten ama gerçekten öyle olmasını umuyordum.

Pippa daha iyi birini bulmakla ilgili bir kıtayı söylerken aklıma çirkin bir düşünce geldi. Ya başka birisiyle hayatına devam etmeyi düşünüyorsa? Onun bir flört uygulaması kullandığını hayal ettim ve midem bulandı. Onu evden almak için ön kapıyı çalan erkekleri hayal ettiğimde dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıdı.

Şarkı sona erdi ve Pippa bana utanmış gibi gülümsedi. "Orada temizlikte pek ilerleme kaydetmemişsin," diye dalga geçti.

Gözlerimi kırıştıtırıp silkindim. "Bu senin besten mi?"

Başıyla onayladı. "Düzenlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyorum."

"Neden bunu yapıyorsun?" diye düşünmeden sordum. "Kendini böyle baltalıyorsun?"

Rahatsızlık yüzüne yansımıştı ve bacaklarının altındaki ayaklarını değiştirdi. "Hımm." Kirpiklerini kırıştırdı.

“Galiba başkaları söylemesin diye ilk ben söylüyorum.” Bana baktığında, sırf dikkatini ona yeterince iyi değilmiş gibi hissettiren o şerefsizlerden uzaklaştırmak için bile onu kesinlikle öpmek istiyordum.

“Ben bunu asla yapmam çalıkuşu.”

Bakışlarını benden ayırmadan başını hafifçe eğdi. “Biliyorum.”

Bu kıza fena halde abayı yakmıştım.

“İlk sen kendine hayır dersen, başkaları sana nasıl evet diyebilir?” diye sordum. Beni izleyerek dudağını ısırdı ve meseleyi zorlamak yerine parmağını havada döndürdü. “Sıradaki.”

Pippa güldü ve gerilim dağıldı. “Talepkâr.”

Ben mutfağı toplarken Pippa çalmaya devam etti. Daisy kanepede kestiriyordu. Zamanlayıcı çaldığında yemeği tabaklara koydum ve Pippa’ya, kurduğum masaya oturmasını işaret ettim.

Havada heyecanlı bir uğultu vardı sanki. Bu bir randevuya benziyordu. Hayır. Randevu değildi. Bu sanki... daha fazlasıydı. Doğal, rahat ve gerekli bir şeydi. Sanki bir çiftmişiz gibi. Daisy, ona satın aldığım yavaş yediren mama kâsesinde akşam yemeğini yiyordu ve kuyruğunu sallayışını Pippa keyifle izliyordu.

Bu, aileymişiz gibi hissettiriyordu.

Midem kasıldı. Aile değildik ve bunu biliyordum. Bu yalnızca Pippa’yla aramızı tatlıya bağlamaya yönelik benim çabamdı, böylece bu yıl ihtiyaç duyduğum kişiyi kaybetmeyecektim.

Pippa bir lokma yedikten sonra beğeniyle mırıldandı. “Jamie bu harika.”

Tabağıma bakıp gülümsedim. “Teşekkürler. Çocukken bunu annem için yapardım.”

Bana yarı şaşkın, yarı eğlenerek komik bir gülümsemeyle baktı. “Çocukken yemek mi pişiriyordun?”

Su bardağını sıkıca tutup başımla onayladım. Anılar tekrar canlanıyordu: Gün ortasında annemin loş odası, perdeler kapalı, o örtülerin altında derin bir uykuda. Her seferinde, içinde bulunduğu bunalımdan çıkana kadar haftalar boyunca tek yaptığı uyumak olurdu. Onları böyle adlandırırdı: *Bunalım dönemleri*.

“Tamam,” dedi Pippa üstelemeyerek.

Bu tepkisi bende daha fazlasını paylaşma isteği uyandırdı. Baskı yapmaması bana paylaştıklarımın aramızda kalacağını gösteriyordu. Pippa asla medyaya veya arkadaşlarına anlatmazdı.

“Ben çocukken annem depresyondaydı. Bazen kendi yemeğimi pişirmem gerekirdi.”

Kaygılı bakışı benimkiyle buluştu ama bakışlarının ardında acıma yoktu. “Ah. Çok üzgünüm.”

“Sorun değil. İdare ettim.”

Yüz hatlarından anlayışlı bir ifade oluştu ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “Bu yüzden herkesle ilgileniyorsun.”

Omuz silktim. “Başka seçeneğim yok.”

Masanın karşısından elini uzatıp elimin üstüne koyarak sıcak bir tavırla sıktı. Cildi yumuşaktı ve elim onunkinin altında gergin olduğundan Pippa’yı kapanış partisindeki gibi kucağıma çekmedim.

Asık suratlı duruşum karşısında, “Üzgünüm,” diye fısıldayarak elini geri çekti.

Her şey ters gidiyordu. Garip, gergin bir sessizlik içinde yemeğimizi yedik ve işimiz bittiğinde tabakları temizlemek için ayağa kalkmaya yeltendi ama ben onu durdurdum.

“Ben yaparım.” Ses tonum istediğimden sert çıkmıştı.

Pippa kanepeye oturdu ve gitarını tekrar eline aldı. Ben mutfağı her zamankinden daha detaylı temizlerken bir şarkı daha çaldı. Eğer durursam, Pippa çalmayı bırakırdı ve ben umutsuzca onun sesini duymak istiyordum. Onun kanepede şarkı söylemesi bu daireyi yuva gibi hissettiriyordu.

Şarkısı bittiğinde bana küçük bir gülümsemeyle hızla baktı. “Bence o bölgeyi hallettin.”

Bakışlarımı lekesiz mutfak tezgâhını ovaladığım yere indirdim.

Pippa dudağını ısırdı, gergin olduğu yüzünden okunuyordu. “Benimle oturur musun?”

Ayaklarım şimdiden oturma odasına doğru ilerlemeye başlamıştı. Belli ki ona hayır diyemiyordum. Onun karşısındaki koltuğa oturdum.

Duraksayarak bana tereddütlü bir bakış attı. “Aramız iyi mi?”

Başımla onayladım. “İyiyiz, Pippa.”

Altdudağını ısırarak beni inceliyordu ve ben, kapanış partisinde onu öperken altdudağımın dişlerimin arasında nasıl hissettirdiğini düşünmeyi bırakamıyordum.

Lanet olsun, bunu tekrar deneyimlemek için neler yapmazdım!

Aramızdaki sessizlik uzadı, bir süre sonra ayağa kalktım. Çok gergindim ve eğer burada onunla birlikte oturursam aptalca bir şey yapacaktım.

Sesi beni durdurduğunda odamın dışındaki koridora kadar ilerlemiştim.

“Bana satın aldığın oyuncakla mı ilgili?” Son basamağı tırmanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Panikledim. Elbette bunu anlamıştı. “Pippa.” Derin bir nefes aldım. “Çok özür dilerim.”

Bana bakakaldı. Yüz ifadesini okuyamıyordum. “Neden?”

Sinirim bozuktu, kendimi kötü hissediyordum ve başımı iki yana salladım. “Çizgiyi aştım. Sen bunu bana sır olarak söyledin ve...” Hüsrarla kendime engel oldum. “Seni rahatsız etmek istemiyorum. Çok fazla bira içmiştim ve gün boyunca seni düşünmüştüm.” Siktir, bunu söylemeyi amaçlamamıştım. “Çünkü mesajlaşıyorduk. Devamlı kapanış partisinde söylediğin şeyi düşünüyordum.” Gözlerim onunkilerle

buluştu ve kanımdaki sıcaklık artıyordu. “Burada olmandan hoşlanıyorum. Evde müzik çalmadan hoşlanıyorum ve maçlarıma gelmeden hoşlanıyorum.”

Ağzı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Seninle yürüyüşe çıkmaktan ve akşam yemeği hazırlamandan hoşlanıyorum.”

Kalbim ağrıyordu. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Azgınlığım yüzünden bunu az kalsın berbat ettiğime inanamıyordum.

Pippa ellerini kazağının kollarına soktu. “Ben de maçlarına gelmekten ve annenle takılmaktan hoşlanıyorum.”

Şimdi sadece yapmış olduğum şeyi neden yapmamalıydım diye daha fazla sebebi listeliyorduk.

Islak dudaklarında dili görünüp kayboldu. “Onu kullandım.”

Onun oyuncağın her yerine boşaldığını dinlediğimi hatırlayınca inlememek için kendimi tuttum. Neye benzediğini sadece hayal edebilirdim. Neye benzediğini hayal etmeyi bırakamıyordum.

Yalan söyleyemezdim. “Biliyorum.”

“Öyle mi?” Gözleri açıldı.

“Bu ev ses yalıtımlı değil.” Burun kemerimi ovdu. Artık bildiğine göre belki daha dikkatli olurdu, böylece tüm gün bir ereksiyon olmuş şekilde gezmek zorunda kalmazdım.

Kalçalarını kavrayarak kıpırdandı. “Geçen gün odandan benim ismimi söylediğini duydum,” diye fısıldarken yanakları kızardı.

Donakaldım. Dün onu düşünerek mastürbasyon yaparken isminin ağzımdan kaçmasına izin vermiştim. Hatırlamak bile aletime kanın hücum etmesine yol açtı. “Eve döndüğünü duymamıştım.”

Uzun bir an bakıştık ve aramızdaki hava kıvılcım saçıyordu. Pippa altdudağını ısırdı ve ben o hareketini büyülenerek izledim. Parmaklarım onun içine gömüldüğünde de acaba bunu yapar mı diye merak ettim.

Gözlerim kapandı. Siktir. Ne kadar gayret edersem edeyim, bu fikirleri kafamdan atamıyordum. Sertleştiğimi hissettim.

“Jamie,” diye fısıldadı ve ona baktım.

Gözlerindeki bakış tehlikeli bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğunu söylüyordu. Bana düşünmeyi durduramayacağım bir şey söylemek üzereydi. Bunu biliyordum.

“Efendim?” Sesim alçaktı.

“Neden bana o oyuncacı aldın?” Kirpiklerini kırpıştırdı. “Gerçek cevap.”

Ona bir adım yaklaştım. İrademi sağlam tutan ip kopmak üzereydi. “Çünkü sana onun veremediği bir şey vermek istedim.”

Bakışları aletime indi ve oraya daha fazla kan hücum etti.

“Çünkü,” diye devam ettim, çünkü görünüşe göre bu kızın yakınındayken lanet bir sırrı bile saklayamıyordum, “her zamankinden daha şiddetli boşalmanı istedim ve tek yolu buydu. Dahası, başka kimsenin bunu yapmasını istemedim.”

Yutkundu, tekrar kızarıyordu ama gözleri benimkilere kenetliydi. Ona bir adım daha yaklaşırken aramızdaki gerilim yoğun ve elektrik yüklüydü.

“İşe yaradı mı?” diye sordum çünkü elimde değildi.

Başıyla onaylarken nefesi düzensizdi. Hayalarım sızladı. Odama gitmem gerekiyordu. Pippa bana böyle bakarken patlamak üzereydim.

Kontrolümü yitirmeye başladım ve Pippa’nın sırtı duvara dayanana kadar ilerledim. Göğsüm onunkine sürtündü ve gözlerime bakmak için başını yukarı kaldırdığında nefesini boynumda hissettim.

“Bana öyle bakmaya son vermen gerekiyor çalığı,” dedim ona. Ön kolumu onun başının tepesinde duvara yasladım.

“Yoksa?”

“Yoksa aklımı kaybedeceğim.” Bunu çoktan olmamış gibi söylemişim. “O oyuncacı kullandığını düşünmeyi bırakamıyorum.”

Ağzı minik bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Bana ne yaptığını tam olarak görüyormuş gibi cilveli, alaycı ve kurnazdı.

Mesafemi koruyacağım diye kendi kendime monoton bir sesle tekrarladım. Ama ses gittikçe kısılıyor, uzaklaşıyordu.

“Bana göstermek ister misin?” Kelimeler dudaklarımdan daha ben onları yakalayamadan dökülmüştü. Sesim alçak ve boğuktu.

Kafamda zayıflayan o sesin dikkat çekmek için debelendiği ve zihnimde bir kapıyı kapatıp onu dışarıda bıraktığım bir an oldu. Bu bir ilişki değildi. Pippa’nın yatakta hiç deneyimi yoktu, benimse vardı. Onun neye layık olduğunu ona kim benden, ona çok değer veren bir erkekten daha iyi gösterebilirdi?

Koridorun loş ışığında gözbebekleri parladı. “Tamam.”

Kontrolü kaybettim ve elimi ensesine dolarken ağzını benimkine çektim.

35. BÖLÜM

PIPPA

JAMIE BANA kızgınmış gibi beni öpüyordu. Talepkâr, kaba ve çaresiz ağzı aciliyetle hareket ediyordu. Sanki engellenmişliğinin her zerresini bana geri veriyordu.

Buna bayıldım.

Rahatlamış bir şekilde ona doğru iç çektim çünkü ağzının benimkine değmesi, bir maratondan sonra içilen su gibiydi. Çok kaçınılmaz, çok gerekli ve kahrolasica çok *iyiydi*.

Saçlarımı kavrayarak başımı geriye attı ve ağzımın içini okşadı. Zevk kıvılcımları tenimin üzerinde kayarken Jamie'nin öpüşü beni uyuşturuyordu. Dilini hafifçe emdim ve inledi.

“Beni öldürüyorsun,” dedi kulak tırmalayıcı bir sesle öpücüklerin arasında. Gözü dönmüştü ve karnımın alt kısmında titreşen haz ile arzu beni ısıtıyordu. Kirli sakalı tenime batıyordu, dudakları benimkileri âdeta hırpalıyordu ama umursamıyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Acı çekiyormuşçasına tekrar inleyerek alnını benimkine yasladı. Ellerim onun tişörtüne ulaştı, göğsünün sert yüzeylerinde yukarı ve aşağı gezindi. Tanrım, mutfaktaki o gece gibi onu tekrar üstsüz görmek istiyordum.

“Lanet olsun,” diye söylendi, sersemlemiş gözleri parlıyordu. “Bunu görmem gerek. Sana satın aldığım oyuncakla kendini tatmin ederken seni görmem gerek.”

Dudakları benimkileri aradı ve Jamie altdudağımyı ısırırken bacaklarımyın arasında güçlü bir sızı oluştu. Ağzımydan

yumuşak bir inilti çıktı. Kalçaları beni duvara hapsedip kalın aletiyle karnıma baskı yaparken nefesim ciğerlerimi hızla terk etti.

Jamie'yi öpmek Zach'le şimdiye dek yaptığım her şeyden daha ateşliydi.

Dudakları kabaca boynumdan aşağı ilerlerken ben orada kalbim küt küt atarak bir rüyadaymışım gibi dikiliyordum. Havada süzülüyordum ve henüz hiçbir şey *yapmamıştık* bile. Jamie geri çekildi ve yokluğunu derhal hissettim.

Yatak odamın kapısını açtı, bana ters ters baktı ve odamı işaret etti. "Gir," diye talep etti.

Ürperdim. Jamie'nin bana emirler yağdırması beni zincirlerimden kurtulmuş ve kendimden tamamen farklı hissettiriyordu; buna zerre kadar aldırıyordum.

Kalbim küt küt atarak onu geçip odama girdim. Yatağıma ulaşınca durup döndüm. Jamie peşimden odaya girip kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu.

"Ee?" diye sordu.

Aman Tanrım. Midem ağırlaştı ve birkaç saniye önce hissettiğim şehvet dalgalanmaya başladı. Jamie büyük ihtimalle yüze yakın kadınla yatmıştı ve benim şimdi ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Bana gülecekti. Tıpkı Zach ve menajerinin güldüğü gibi. Hızla gözlerimi kırptım, Jamie'nin gözlerine baktım ve yüz ifadesi değişti.

"Çalıkuşu," dedi göz temasını sürdürerek. "Durmak ister misin?"

"Hayır, ben sadece..." Konuşmayı kesip komodine göz attım. "Bu kısmını nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Bakışları yumuşadı. Bana yaklaştı ve parmaklarını tekrar saçlarımın arkasına geçirdi.

Tanrım, bu iyi hissettiriyordu. Dudaklarını benimkilere bastırırken gözlerimi kapadım. Endişem akıp gitti.

"Giysilerini çıkar ve yatağa geç."

Jamie geri çekilip bana baktı. Bana ne yapacağımı söylemesi merkezime sıcaklığı hızla geri döndürdü.

“Anladın mı?”

Sersemlemiş halde başımı salladım.

“Güzel.”

Saçlarımı serbest bıraktı, tekrar geri çekilip kollarını kavuşturdu.

Kazağımı çekip çıkarırken nabzım tekrar hızlandı. Tişörtümün eteğine uzandım ve onu yukarı çekerken Jamie bir kaşını kaldırdı.

“Daha yavaş.”

Bacaklarımın arasında bir başka sıcaklık girdabı oldu. Onun bu yönünü -ilkel, otoriter, talepkâr, beni isteyen- seviyordum. Tişörtümü suç teşkil edecek biçimde yavaş bir tempoda çıkarırken Jamie’nin çenesinin seğirmesini, gözlerinin sıcaklıkla parladığını, kollarının altına soktuğu yumrukları sıkmasını izledim.

Bakışları açık pembe, dantelli sutyenime indi. Dilini üst dudağında hafifçe gezdirirken gözleri göğsümde oyalandı ve meme uçlarım sivrileşti. Dilinin sutyenimin üstünden tenimi keşfettiğini hayal ettim ve bacaklarımın arasına sıvı hücum etti.

Bana bakış şekli var ya, iyi hissettiriyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu. “Hepsini,” dedi çenesini pantolonuma doğru eğerek. Omurgamdan aşağı bir başka ürperti dalgası indi.

Kot pantolonumu çıkardığımda, Jamie dantel tangama onu gücendirmiş gibi bakıyordu ama ben gerçeği biliyordum. Yavaşça nefesini verirken âdem elması inip çıktı, bakışları bacaklarımın arasına sabitlenmişti.

“Külodun nemli mi?”

Başımla onayladım.

“Güzel.” Gözlerini sımsıkı kapadı, çenesinde bir kas seğirirken derin bir nefes daha aldı. “Devam et.”

Kanım kulaklarımda uğuldarken sutyenimi açmak için elimi sırtıma uzattım. Bunu yaptığıma inanamıyordum. Bir hız trenindeymişim gibi, heyecan ve stresten kahkaha atmak istiyordum. Sutyenimi çıkardığımda Jamie'nin gözleri memelerimdeydi. Burun delikleri genişledi ve içimi bir heyecan dalgası kapladı.

"Hassiktir," diye mırıldanarak yüzünü yana çevirdikten sonra bakışlarını göğsüme çevirdi. "Külodu da Pippa."

Onu aşağı sıyırdım. Bacaklarımda arasındaki bakışları benim karıncalandırıyordu. İnleyerek elini saçlarımda arasından geçirdikten sonra çenesiyle arkamı gösterdi.

"Yatağa."

Jamie hâlâ tamamen giyinikti. Ben çırlıçıplaktım. Bu yaşadığım ya en göz korkutucu ya da en ateşli şeydi. Veya ikisi birdendi. Yorganımın üstüne yerleşip yastıklara yaslanırken nabzımı kulaklarımda duyabiliyordum. Bacaklarım birbirine baskı yapıyordu ve aralarında hafif bir sızı vardı. Meme uçları büzülmüştü, tüylerim diken dikendi ve bir düşünce beni sarstı.

Ya zirveye ulaşamazsam?

Endişeler aniden zihnimde beliriverdi. Bu çok sıkıntı verici olurdu. Göğsümde bir gerginlik oluştu ve dudağımı ısıtıyordum, Jamie ise üzerimde dikilip kollarını kavuşturmaya devam ederken yukarıya bakıyordum.

Komodinin çekmecesini açtı ve oyuncağı gördüğünde onu almadan önce duraksadı. Gözleri karanlıktı, yalnızca komodin üzerindeki lambayla aydınlanıyordu ve içimde başka bir heyecan yayılarak merkezime indi.

Jamie oyuncağı bana verdikten sonra doğrulup bekledi. Çok uzundu, aşırı genişti ve yatak odam için fazla iri görünüyordu.

"Böyle mi?" dedim soluk soluğa kalbim küt küt atarken. Sadece tepemde böyle dikilecek miydi?

Başıyla onayladı. "Hımm. Aynen böyle çalıkuşu."

Gergindim ama durmak istemiyordum. Jamie'nin beni böyle izliyor olması, istediğini bildiğim halde bana dokunmaması... Bu uzun süre aklımdan çıkmayacaktı.

Oyuncağın düğmesine basıp çalıştırırken bakışlarım Jamie'ninkilere kilitlendi. Vızıldayan sesi sakın yatak odasını doldurdu ve Jamie'nin gözleri karardı.

"Ne bekliyorsun?"

"Otoriter," diye fısıldadım ve Jamie'nin ağzının kenarı seğirdi.

Oyuncağı klitorisime bastırdım ve gözlerim yavaşça kapandı.

Aman Tanrım.

Uyluk kaslarım kasıldı. Klitorisimdeki emme mükemmeldi, şimdiye dek hissettiğim her şeyden daha iyiydi. Tamam... biraz önce Jamie'yi öptüğümü hatırladım. O yakın bir rakipti.

Eğer kıyaslayacaksam, Jamie'nin bacaklarımın arasını öpmesi hissettiğim en iyi şey olurdu.

İç geçirdim, başımı geriye atarken Jamie'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Aman Tanrım, o tepemde dikilirken, bana yüzündeki şu vahşi ifadeyle gözlerini dikmiş bakarken bunu yapmak çok ateşliydi. Asla bunu yapmaya hevesli olacağımı sanmazdım.

Ona hızla göz attım. Evet. Vahşiydi. Kesinlikle vahşiydi. Sıcaklık omurgamın tabanının çevresinde toplanıyordu ve inleyip gözlerimi tekrar kapadım.

"Gözlerini açık tut," diye talep etti.

Dediğini yaparak ona baktım. Çok kızgın görünüyordu; gözlerim pantolonuna indiğinde sertleşmiş aleti kumaşı zorluyordu.

Klitorisim ağrıyordu, sıcaklık ve hazdan bir zonklamayla sızlıyordu.

"Yakın mısın?" diye sordu ve ben de başımı salladım.

Jamie bir kaşını kaldırdı, benden nefret ediyormuş gibi bakıyordu ama gözlerinde yumuşak bir şefkat vardı. "Boşalırsan benim adımı söyleyecek misin?"

Bacaklarımın arasında bir başka sıcaklık dalgası oluştu. Sırılsıklamdım. “Bilmiyorum. Belki.”

“Yanlış.” Çenesi gerildi. “Adımı söyleyeceksin. Kuşkusuz.”

Özgüveni karşısında alaycı, alçak sesli bir kahkaha attım. Oyuncağın emmesiyle klitorisimden yayılan zevk dalgalarıyla ayak parmaklarım kıvrıldı ve Jamie’nin ağzının orada olduğunu, kafasını kaldırıp bana bakarken gözlerinin yandığını hayal ettim.

Ah. Bu güzeldi. Ellerini arasından geçirdiği saçlarını karıştırdı. Böyle çok seksi görünüyordu. Saçlarına dokunmayı çok fena istiyordum.

“Siktir,” diye söylendi tekrar dişlerini sıkarak. “Kahrolasınca çok ateşlisin, Pippa. Benim için boşaldığını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Boş elimle yorganımı tutarak çaresizlik içinde başımı salladım.

Sıcaklık ve basınç artarken zevk vücuduma yayılıyordu.

Aklıma birden Zach geldi. İrkilerek görüntüyü itip uzaklaştırmaya çalıştım ama yapamadım. Yatakta olduğumuzu, onun bana karşı sabırsızlandığını hayal ettim.

Tüm bedenim büzülürken bacaklarımın arasındaki sızı azalıyordu.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Şimdi olmazdı. Buna *yakındım*. Bir saniye önceki o hissi kovarak gözlerimi kapadım.

Jamie’nin sesi alçaktı, alnı kıvrılmıştı. “Neler oluyor?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum.”

Mahcubiyet, utanç ve pişmanlık içimde bir girdap oluşturuyordu. Bu büyük bir hataydı. Cinsel olarak kusurlu olduğum halde, aniden, birisi beni izlerken orgazm olabileceğimi düşündüğüme inanıyordum.

Ben kim olduğumu sanıyordum?

Yüzüm kızarıyordu ve birdenbire fazla çıplak, fazla korunmasız hissettim. Oyuncağı kenara kaldırdım; zaten hiçbir işe yaramıyordu Bacaklarımı birleştirdim.

“Bu işe yaramıyor.” Sesim titrekti. Gözlerimi kapadım ve bacaklarımı kendime çektim. Sadece saklanmak istiyordum. Tanrım. Jamie’yle bir daha nasıl yüz yüze gelecektim? “Özür dilerim. Çok uzun sürüyor ve üşüdüm, ayrıca...” Başımı iki yana salladım. “Üzgünüm.”

Küçük düşmüştüm. Bu aramızdaki şeyi tuhaf bir hale sokacaktı.

Jamie yatakta yanıma oturup yüzümü izledi. Çenesi hâlâ kasılıyordu ama gözleri dikkatli ve belki biraz endişeliydi.

“Özür dilerim,” dedim tekrar.

“Özür dilemeyi kes.” Uzanıp bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı ve bu samimi hareketiyle kalbim sıkıştı.

Bunu yapmayı gerçekten istemiştim. Eğlenceli, seksi ve tehlikeli hissettiriyordu.

“Çok fazla kafanın içindesin.” Gözleri benimkileri araştırdı.

“Oradan nasıl çıkacağımı bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Bakışları ağızma indi ve gözleri yine karardı. Aldığı nefesi yavaşça dışarı bıraktı. “Bir fikrim var.”

36. BÖLÜM

PIPPA

JAMIE TİŞÖRTÜNÜ çıkardı ve hafifçe dalgalanan gövdesinin olağanüstü manzarası tarafından saldırıya uğradım. Üst üste kaslar. Biçimli, güçlü omuzlar. Belirgin göğüs kasları. Çekici karın kasları. Pantolonunu çekip çıkarırken hepsi dans edip zıplıyordu ve bacaklarımın arasındaki o sıcak, gergin his bir kez daha titreşti.

Ah. İşte ortadaydı.

“Sen ne...” diye başladım.

“Yeni bir şey deniyoruz. Sabret.”

Jamie yorganı geriye atarken yataktan kalktım ve benim yerimi aldı. Bacaklarını genişçe ayırıp bana arasına oturmamı işaret etti. Dar siyah baksırı çok çekiciydi. Belki aletinin kumaşı zorlayan dış hatları yüzündendi.

“Buraya gel, Pippa.”

Gergin ve hararetli ses tonu beni ürpertti ama söylediğini yaparak bacaklarının arasına yerleştim. Aletini popoma bastırıyordu ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık kıvılcımı vardı.

Ona yaslandığım saniye zevkle iç geçirdim. Öyle *sıcaktı* ki. Yorganı üzerimize çekip üstümü örttü.

“Daha iyi mi?” diye mırıldandı kulağıma ve başımla onayladım.

“Çok daha iyi.”

“Güzel.” Burnunu boynuma dayayıp beni içine çekti ve bunu bir iç çekerek nefesini dışarı verdi. “Sıra bende, tamam mı?”

Onaylayarak başımın onun bedenine düşmesine izin verdim. Jamie yanağımı, çenemi, boynumu öptü ve gerginlik bedenimi terk etti.

Elleri kalçalarımın doğru çıkıyor, güçlü parmaklarıyla kaslarımı kavrayarak bana masaj yapıyordu. Elleri merkezime yaklaşıırken durdu.

“Ellerini kalçalarımın koy çalığı.”

Ellerimi sıcak tenine koyunca irkildi.

Sessizce gülerek, “Üşüyorsun,” deyip üfledi.

“Üzgünüm,” diye ciyakladım.

“Sorun değil.” Yanağıma bir öpücük daha kondurdu ve bu Jamie’nin en tehlikeli yanıydı. Onun tatlı versiyonu. “Ayaklarını benimkilerin üstüne koy.”

Yaptım ve Jamie acı çekiyormuş gibi inledi.

“Buz gibi,” dedi ve kahkaha attım. Boynuma karşı küçük bir hava esintisi, onun da kahkaha attığını gösteriyordu.

Her an daha fazla rahatlıyordum. Elleri kalçalarımın yukarı aşağı hareket ederken, her seferinde tepe noktasına giderek yaklaşıyordu ve içimdeki sıcaklık arttıkça ben de onun içinde eriyordum.

“Bu nasıl?” Jamie’nin ağzı omzumda hareket etti.

“Güzel,” diye fısıldadım.

Elleri memelerime doğru ilerledi ve parmakları meme uçlarımı bulduğunda tekrar iç geçirdim. Uçlarını çimdikledi ve yuvarladı; başta nazikti ama ben ona dayanmış kıvranarak içime daha fazla kesik nefesler çekene ve inilti çıkarana dek baskısını arttırdı. Ben ellerine doğru eğilirken aleti sırtımda nabız gibi atıyordu. Karnımın altında sıcaklık birikirken ne kadar ıslandığımı hissedebiliyordum.

“Oyuncağı tekrar deneyeceğim,” dedi kulağıma alçak sesle. “Sence bununla başa çıkabilir misin?”

Başımla onaylarken bacaklarımı açıp Jamie’nin kalçalarına bastırdım. “Hı hı.”

Jamie altımda kımıldanarak oyuncağa uzandı ve onu yorganın altına kaydırıp açmadan önce klitorisime yapıştırdı.

Oyuncağın klitorisimdeki yoğun emişi bedenimdeki her kası geriyordu. "Aman Tanrım."

"Ayarlarıyla mı oynadın?"

Jamie'nin üstünde kıvranıyordum. "Hayır."

Aman Tanrım. Bu çok iyiydi. Bu kusursuzdu, tam olarak ihtiyacım olan şeydi. Jamie altımda, etrafımda çok sıcak ve sağladı; tırnaklarım onun kalın, kaslı kalçalarına batıyordu. Bunu yaptığımda aleti tekrar nabız gibi attı.

Oyuncağın yoğunluğunu azalttı ve çaresiz, acı veren his kaybıldı. Tam olarak değil ama artık boşalmanın eşiğinde değildim.

"Hey," diye itiraz ettim ama bu daha çok umutsuz bir yankarıtı.

Jamie dişlerini omzumda gezdirdi. "Burada yetki sende değil." Elleri karnıma ilerleyip göğsümün alt kısmına kaydı. Onun meme ucuma tekrar dokunmasını, onu yuvarlamasını, çimdiklemesini, herhangi bir şey yapmasını istiyordum ama yapmıyordu, sadece tenimi okşamaya devam ediyor, ağrıyan noktanın etrafında daireler çiziyordu.

"Bana şu anda ne hissettiğini söyle," diye kulağıma mırıldanırken oyuncağın yoğunluğunu bir tık daha azalttı.

Oyuncağın yumuşak emişi beni rahat, sakinleştirici bir alana çekti. Böyle boşalamazdım ama bunun bitmesini istemiyordum.

"Çalığışu. Dikkatini ver."

Bir nefes aldım. Doğru. Odaklan. "Tamam. Iı. Bacaklarımdaki arasındaki oyuncağı hissedebiliyorum."

"Güzel." Zevk bedenimde dalgalanarak beni ısıtıyordu. "Başka?"

Gözlerimi kapadım. "Seni sırtımda hissedebiliyorum. Çok sıcaksın."

"Mımm."

“Ellerimin altında bacakların.”

“Çok güzel. Harika gidiyorsun.” Alçak ses tonu hoşnuttu ve övgüsü karşısında klitorisim zonkladı.

Tenim yanıyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı; bu düşük ayarda zirveye ulaşamazdım. Sırtımı kavisledim. “Jamie, daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Daha değil.” Sonunda Jamie başparmağını yukarı kaydırıp meme ucumla oynamaya başladı ve başım tekrar geriye düştü.

“Aman Tanrım.”

“Bana hissettiğin birkaç şeyi daha söyle.”

“Hımm.” Beni çimdiklemesiyle düşüncelerim dağılıyordu. Oyuncak bacaklarımın arasında vızıldıyordu ve nefes alıp verişim sıklaştıkça göğsüm hızla yükselip alçalıyordu. “Meme ucumdaki elin.”

“Mımm.” Ağzı tekrar omzumdaydı ve kirli sakalı tenimi çiziyordu. “Memelerin öyle mükemmel ki Pippa. Seni o güzel pembe sutyenle görmek yıllarca boşalmamı sağlayacak.”

Sıcaklık ve sıvının akın ettiği vajinam sızladı. “Vay be.”

“Başka?”

Düşüncelerim havada uçuşurken onları yakalamaya çalıştım. “Hımm. Tenime değen yorgan.”

“Hı hı.”

“Kıçımdaki aletin.”

Alaycı bir kahkaha attı. “Üzgünüm.”

“Hayır,” diye soludum. “Bundan hoşlandım. Ateşli.”

İnledi. “Başka bebeğim?”

Bedenim kasıldı. Bana böyle hitap etmesinden *hoşlanmıştım*.

“Benimkilere değen kalçaların,” dedim ve sesim cılızdı.

Oyuncağın hızını bir kademe arttırdı ve ben inlediğimde meme ucumu daha sert çimdikledi. Dizlerini benimkilerin altında kıvırdı, kalçalarıyla bacaklarımı açık tutuyordu. Beni tutuş şekliyle güçsüz kalıyordum ve vajinam baskıyla titriyordu.

“Aman Tanrım,” diye güçlükle soludum.

“Bu nasıl?”

“Güzel. Aşırı güzel.” Sırtım tekrar kavislendi ve iniltimi zapt etmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Daha fazla.”

“Daha fazla mı?” Ses tonu bana sataşıyor gibiydi.

“Lütfen.”

Sanki nazıkçe istememden hoşlanmışçasına, göğsünden gümürdeyen bir ses geldi. Oyuncağın yoğunluğunu tekrar arttırdı.

Ben kucağında kıvranırken, “Aşırı güzel görünüyorsun,” dedi kulağıma. “Ben oyuncağı vajinanda kullanırken kucağında oturman aşırı *muhteşem*.”

Bir tıklamayla yoğunluğu tekrar arttırdı ve gözlerim yukarı kaydı. Jamie’nin beni bu yatağın üstüne eğip o büyük aletini içime soktuğunu hayal ettim. Vajinam titredi. Aman Tanrım. Başlıyordu.

İşe yarıyordu. Gerçekten işe yaradığına inanamıyordum.

“Bu çok iyi,” dedim nefesim kesilerek. Basınç tekrar toplanıyor, uyluklarımın arasında dönüyordu. Jamie’nin bacaklarımda, sırtımda teması çok sıcaktı. İri eliyle mememi kavrayıp okşarken zevk içimde yükseliyordu. “Aman Tanrım,” dedim nefes nefese. “Durma.”

Dişleri boynumda gezindi. “Yoksa?” Jamie ayarı düşürdü ve bacaklarımdaki baskı yavaş yavaş kayboldu.

“Hayır,” diye çığlık atarak tırnaklarımı uyluklarına batırdım. “Daha fazla.”

“Bana yalvar,” diye talep etti beni ürperten alçak bir sesle. “Boşalmana izin vermem için bana yalvar çalığı.”

“Lütfen.” Şiddetle soluyordum. “Lütfen boşalmama izin ver.”

“Güzel.” Oyuncağın hızını birkaç seviye arttırınca inledim. “Konuşmaya devam et. Ne düşünüyorsun?”

“Aletini.” Bir tıkla oyuncağın hızını tekrar arttırırken sesim çatallaştı. “Aletini içimde.”

“İstediğin bu mu?”

Aciliyetle başımı salladım. “Evet.”

“Beni içine alabileceğini düşünüyor musun?” Oyuncanın seviyesini yine arttırdığında kucagında kıvranmaya başladım.

Bedenim benim değil, onundu. Jamie ona sahipti. Onu hoşuna gittiği gibi ustalıkla kullanıyordu ve ben sadece eşlik ediyordum.

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Kalın koluyla gövdem sararak beni kendine demirledi ve ona tutundum.

“Bence yapabilirsin.” Sesi kulağımda ateşli bir uğultu gibiydi. “Bence aletimi içine alabilirsin. Bu muhteşem vajinan ona daracak gelir ama bunu yapabiliriz.”

Yalnızca başımı salladım, oyuncak bana patlamak üzereymişim gibi hissettirirken gözlerim sımsıkı kapalıydı. İlk titreşimler başlamıştı.

“Boşalmam gerek,” dedim ona kolunu sıkarak.

“Öyleyse gel bebeğim. Sana satın aldığım oyuncaya boşal. Bana onun ne kadar iyi olduğunu göster.”

Jamie’nin dişleri kulak mememde gezinirken basınç artıyordu.

37. BÖLÜM

PIPPA

ZEVK DALGALARI BACAKLARIMIN arasında zonk-luyordu ve ben düşünemiyor, konuşamıyor, nefes bile alamı-yordum, hiçbir şeye tutunamıyor, Jamie bana sarılırken kuca-ğında sarsılıyordum sadece.

“Aferin kızıma,” diye hırıldadı Jamie. “Benim kızım ne kadar şiddetle geliyor.”

Daha önce hiç duymadığım yarı inleme, yarı ağlama gibi bir ses çıkardım ve içimde yoğun bir zevk dalgası yayılırken Jamie de oyuncağı klitorisime doğru tuttu.

“Aman Tanrım,” diye bağırdım. “Jamie.”

Jamie inleyip oyuncağın hızını bir seviye azalttı. “Çok iyi gidiyorsun Pippa. Devam et. Sınırını zorla bebeğim.”

Hızı bir seviye daha azalttı ve ben hâlâ zirvedeydim, ha-vada süzülüyordum ve coşkudan tamamen sersemlemiştim. Hiç bu kadar uzun süre boşalmamıştım. Hiç bu kadar şiddetle boşalmamıştım. İçim dışıma çıkmış gibi hissediyordum. Sı-caklık merkezimden dışarı yayılırken *her şeyi* hissedebiliyor-dum: Sert göğsünün sırtıma vuruşunu, büyük kolunun beni kendisine nasıl kilitlediğini, uyluklarının benimkine sürtün-mesini, dudaklarının boynumda beni cesaretlendirmesini.

Sonunda daha fazlasını kaldıramayacağım zaman, elini tuttum. Jamie oyuncağı çekip uzaklaştırdı ve onun bedenine yığıldım.

Kahretsin.

Hâlâ artçı sarsıntılarla titriyordum, kalçalarım onun aletine doğru iniyordu.

“Kes şunu,” dedi bana ve sersemlemiş halde güldüm.

“Yoksa?” Ona tekrar bastırdım ve bu kez Jamie kalçalarını benimle buluşmak için öne iterken aleti kıcıma baskı yapıyordu.

Beni ne kadar çok istediğini bildiğim için içimde bir şeyler kıpırdanıyordu. Elinden kurtulup bacaklarının arasında diz çökmek için döndüm ve Jamie yatak başına dayanıp oturmuş beni izlerken gözlerimiz kilitlendi. Koyu yeşil gözleri şehvetle parlıyordu ve birkaç saniye önce oyuncağı bastırduğu yerde farklı bir sıcaklık sızısı vardı. Siyah baksırının önünü kabartan aletin şeklini görebiliyordum ve merkezim ısındı.

Bakışlarımı Jamie’ninkilerle buluştuğunda, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

“Bana öyle bakma,” diye yalvarırken burun delikleri genişledi. “Bunun seninle ilgili olması gerekiyordu.”

Gözlerim tekrar aletine kaydı ve bakışlarımın altında nabız gibi attı. Ona bilmiş bir biçimde sıttım.

Yakalanmıştı.

Bakışlarımla gövdesini -tüm tepe ve vadileri, pürüzsüz göğsünü ve karın kaslarının sert çizgilerini- keşfederken onunla ilgilenme, başka kimsenin veremeyeceği bir şey verme dürtüsüne kapıldım. Jamie çok kontrollüydü, çok dikkatliydi, her konuda çok azimliydi ama şu anda onun, benim birkaç dakika önce hissettiğim gibi, büyük bir zevk almasını istiyordum.

Elimi uzattım ve aletini baksırının kumaşının üstünden okşadım.

“Siktir,” diye söylenirken Jamie’nin başı arkaya, yatak çerçevesine düştü. Gözleri yarı yarıya kapanmıştı.

Tepkisi beni teşvik etti ve onu yavaşça bir kez daha okşadım. Çok sert, çok kalındı ve içimdeyken nasıl hissettireceğini düşünürken bacaklarımı birbirine bastırdım.

Çok iyi olacağını şimdiden biliyordum. Bir parça canımı acıtabilirdi ki bu beni garip bir şekilde tahrik ediyordu.

Sonraki okşayışında aletin başında oyalanarak başparmağımı etrafında gezdirdim. Kumaş zevk suyuyla nemlendi ve Jamie'nin çenesi gerilirken alçak sesli bir inilti çıkardı.

“Ah, lanet olsun, Pippa.”

Çenesi tekrar kasıldı ve güçten sarhoş olduğumu hissediyordum. Ona güçbela dokunuyordum ve oyuncağı gelecek sefer kullandığımda hatırlayacağım tüm sesleri çıkarmasını sağlıyordum. Cüretkâr bir dürtü hızla içimi kaplarken baksının bel kısmını aşağı çekerek aletin fırlayıp serbest kalmasına izin verdim.

Jamie'nin aleti muhteşemdi: Kalın, uzun ve sert. Şimdiye dek gördüklerimin en iyisiydi. Odasında ona öyle çok ilgi göstermesi boşuna değildi. Zevk suyu aletin ucunda boncuk boncuk birikti ve başparmağımı üzerinde tuttuğumda Jamie keskin bir nefes aldı.

“Buna izin var mı?” diye sordum yumuşak bir sesle.

Başıyla onayladı. Başparmağımı dudaklarıma götürüp tuzlu tadını emdim. Jamie'nin âdem elması inip çıktı.

“Yüce Tanrım,” diye mırıldandı çatallı bir sesle. Gözleri beni hapsetti, öyle parlak ve yoğun bakıyorlardı ki ürperdim. “Hoşuna gitti mi?”

Başımı sallayarak gülümsedikten sonra onu okşamaya devam ettim. “Seninle oynamak eğlenceli.”

Sonraki okşayışında inledi. “Oynamak eğlenceli,” diye tekrarlarlarken aletiyle uğraşmamı izliyordu. Çok kalındı. Daha fazla sıvı ucunda birikti ve diğer elimi hayalarının etrafına kaydırırken iri uylukları gerildi.

“Kahretsin,” diye zorlukla soludu. “Bunu kesmezsen memelerine boşalacağım.”

Sıcaklık vajinama hücum ederken dudaklarım heyecan ve şaşkınlıkla aralandı. Bunu istiyordum. Bunu *çok fena* istiyordum. Tepkisinden büyülenerek hayalarını nazikçe sıktım.

Jamie kaşlarını çattı, dudakları aralandı ve şu anda tamamen benim kontrolüm altında olduğunu hissettim.

Buna bayıldım.

“Baksırını çıkar,” diye fısıldadım.

Jamie bunu yapar yapmaz ellerim tekrar ondaydı. Onu daha hızlı okşadım ve tekrar küfretti.

“Pippa,” diye uyardı. Ellerini iki yanında kasılmıştı ve bayılmak üzereymiş gibi gözkapakları aşağı düştü. Gergin karın kasları dalgalandı.

Jamie Streicher’a mastürbasyon yaparken sınısıklandım. Ellerini saçlarının arasına daldırırken omuzları kasıldı. Yüz ifadesi gergindi, soluk alıp veriş hızlandı ve bakışlarını benden alamıyordu. Bu ânı hafızama kazımak için çabalama gerek yoktu; bunu asla unutmayacağımı biliyordum.

Elimde aleti zonkluyordu ve başını eğerek sesli bir şekilde inledi. “Geleceğim bebeğim. Muhteşem memelerine boşalacağım.”

Gözlerim açıldı. “Yap bunu.”

İnleyerek eğildi. Menisi aletinden fırlayıp göğsümü kaplarken onu okşamaya devam ettim. İşinin bittiğini düşündüğümde, öyle olmadığını gördüm. Boşalmaya devam etti; memelerime sıvı fişkırtırken, beni o sevdiğim acı dolu ifadeyle izliyordu. Ellerimi kaplıyordu, memelerimdeydi ve aşağı, karnıma akıyordu.

“Tanrım, Pippa,” diye söylendi soluklanırken. Beni huşuya benzer bir ifadeyle izliyordu. “Şiddetle boşalmamı sağladın.” Bakışları göğsüme indi ve ağzının kenarı memnun bir sırıtışla kıvrıldı. Uzun parmağını menisine batırdıktan sonra ağzıma baktı.

“Aç.”

Bana söyleneni yaptım. Yüzümle birlikte bacakları tepesi de yanıyordu; bana ne yapacağımı söylemesini seviyordum. Parmağını ağzıma kaydırıp ve onun tadıyla inleyip parmağını emdim, dilimi etrafında döndürdüm.

Jamie tekrar inlerken elini geri çekti. “Tanrım.”

Keyifli bir sırtışıla canlandım. Jamie gözlerini devirdi ama dudaklarında tatminkâr bir gülümseme vardı. Öne eğilip dudığıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

“Bunu yapabileceğini biliyordum,” diye fısıldadı. Elini enseme götürdü. Çok sıcak, çok rahatlatıcı, çok *nazikti*. Bu yataktan asla çıkmayacaktım.

Beni öptü ve önceki gibi ısrarcı, talepkâr değildi, bana değer vermişçesine yumuşak, tatlı ve kibardı. Düşüncelerim havada uçuşuyor, tenim karıncalanıyordu ve ona doğru iç geçirdim.

Tanrım. Diğer insanlar için seks böyle bir şey miydi? Onca yıl ben Zach’le ne yapıyordum?

“İyi misin?” diye mırıldanarak gözlerime bakmak için geri çekildi.

“Evet.” Soluk soluğa başımla onayladım.

İyiden fazlasıydım. Bu odaya girdiğimizde olduğumdan bin kat daha iyiydim.

Jamie beni bir kez daha öptükten sonra geri çekildi. “Orada kal.”

Bir an sonra beni temizlemek için küçük havlularla döndü ve onun bu iki yönü -talepkâr ve otoriter olana karşı tatlı ve ilgili tarafı- nabzımı hızlandırdı. Uzaklaşırken biçimli kıçım, güçlü uyluklarını izledim. Temiz bir baksır giyip bir bardak suyla döndüğünde, gözleriyle beni incelerken yüzünde hâlâ o tatmin olmuş ifade, o sırtış vardı ve elimde olmadan ona sırtıttım.

“Saat kaç? Daisy’yi tekrar yürüyüşe çıkarmalıyım.”

“Ben yaparım,” dedi. Pantolonunun cebinde telefonunu arıyordu. “Sen burada kal.” Telefonunu çıkardı ve yüz ifadesi değişti. “Siktir,” diye söylenerek kaşlarını çatı.

“Sorun ne?”

Çoktan telefon kulağındaydı. “Annemden altı cevapsız arama var.”

38. BÖLÜM

PIPPA

ENDİŞE BENİ kendime getirirken dimdik otuyordum. Jamie omzuyla telefonu kulağına dayarken pantolonunu giyiyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Donna cevap verdiğinde. Birkaç saniye önce çok huzurlu olan yüz hatlarına endişe kazınmıştı.

Dinlerken duraksadı, elleri çoraplarında bocaladı. Gözleri büyüdü. Ben çoktan yataktan kalkmış, giyiniyordum.

“Tamam,” dedi daha fazla dinlemeden. “İyi olup olmadığınızı görmek için evine gideceğim.” Bana baktı. “Pippa’nın seninle yaptığı şu nefes egzersizlerini deneyebilir misin?”

Dinliyordu ama gözleriyle sabit bir şekilde bana bakıyordu; kaşları çatılırken ben kazağımı giyiyordum, kollarımdaki tüm tüyler diken diken olmuştu.

Onu tekrar arayacağına söz verdikten sonra Jamie telefonu kapatıp rehberini kaydırarak ilerledi.

“Neler oluyor?”

“Akşam yemeği için arkadaşı Claire’i ağırlıyormuş ve eve gittiğinde ona mesaj atmasını istemiş ama Claire bunu yapmamış, sonrasında annem kendini sakinleştirememiş.” Jamie’nin çenesi kasıldı. “Sonra bu bir panik atağa dönüşmüş. Her zaman sarhoş bir sürücünün insanlara çarpmasından endişe ediyor.”

Claire geçenlerde bizimle bir hokey maçına gelmişti. Şehrin güney tarafında yaşıyordu. Oraya gitmek ve sonrasında

Kuzey Vancouver'a varmak Jamie'nin bir buçuk saatini alacaktı.

Pantolonumun düğmelerini ilikliyordum. "Ben annenin evine gideceğim." Jamie başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, ben sonrasında gidebilirim."

"Jamie, annenin evine gitmek için bir Uber çağıracağım ve sonrasında sen bizi arabayla alabilirsin veya annen iyiye ben bir Uber'la eve dönerim."

Bana baktı, gözlerinde bir şey vardı. "Tamam. Teşekkür ederim, Pippa. Buna gerçekten minnettarım."

"Sorun değil." Telefonumu kaptım ve evcil hayvan kabul eden bir Uber tuttuktan sonra çantamda kulaklığımı arayıp bularak Donna'yı aradım.

"Pippa?" Donna'nın sesi tizdi.

"Selam." Jamie'ye gülümsedim ve ses tonum sıcak, güven vericiydi. "Jamie, Claire'in evine giderken ben seni ziyaret edeceğim ve Daisy'yi yanımda getiriyorum. Belki onu mahallede bir yürüyüşe çıkarabiliriz."

"Tamam." Sesi tereddütlüydü ve nefes alıp verişleri güçsüzdü. "Bunu yapabilirim."

"Oraya varana kadar telefonda seninle kalacağım," dedim ona kapüşonlumu giyerken.

İnternette panik atakla ilgili bir şeyler okumuştum. Bazı insanlar bir sakinleşme yöntemi olarak dikkat dağıtıcıları önermişti.

"Bu iyi olur." Sesi rahatlamış geliyordu. "Çok üzgünüm tatlım. Ben çok heyecanlandım ve sonra..." Cümlesini yarım bıraktı. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Sorun değil. Bana gününü anlat."

Donna konuşurken Jamie benimle ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi bakıyordu ve ona gitmesini işaret ettim. Başıyla onaylayıp uzun adımlarla odadan çıktı ve birkaç saniye sonra ön kapının kapandığını duydum.

“O, Orion mu?” diye sordum Donna’ya. Ben yukarıdaki yıldızları işaret ederken Daisy bir gül çalısını kokluyordu.

Donna boynunu uzattı. “Ben onun Büyükeyi olduğunu düşündüm.”

Ben buraya gelene kadar tüm yol boyunca telefonda konuşmuştuk ve ben vardığımda Donna’nın nefes alıp verişleri neredeyse normale dönmüştü. Jamie, Claire’in telefonunun şarjının bittiğini ve şarj kablosunu bulamadığını açıklamak için aramıştı. Donna ve ben mahallede dolaşırken onun birkaç saat önce panik atak geçirdiğini anlamam zordu.

“Ha.” Doğuyu işaret ettim. “Ben onun Büyükeyi olduğunu düşündüm.”

Donna kahkaha attı. “Astronomi bilgim sıfır, bu yüzden bana sorma.”

“Benim de öyle.”

İkimiz de güldük ve Donna omzumu şefkatle sıktı. “Bu denli kısa sürede buraya geldiğin için çok teşekkür ederim tatlım.” Gözlerini devirirken utanmış görünüyordu. “Gece seni meşgul ettiğim için çok özür dilerim.”

“Sorun değil.” Başımı iki yana sallarken gülümsedim. “Cidden. Burada tek başına tıkılıp kalmanı istemiyoruz.”

“Bunu Jamie’ye söyleme, yoksa tekrar benim yanıma taşınmaya kalkışır.”

Homurdandım. “İsteddiği zaman inatçı olabiliyor.”

Jamie’nin bir görüntüsü zihnimde belirdi: Kollarını göğsünde kavuşturmuş, tişörtü omuzlarında esnerken, gözlerini dikmiş, benim oyuncağı kullanmamı izliyordu. Tenim ısındı ve Donna yüz ifademi göremesin diye başımı başka tarafa çevirdim.

“Kafamda onun Paul gibi bir araba kazası geçirdiğini kurdum,” dedi Donna usulca. “Jamie’nin babası gibi. Ve sonra

bunun kafamda canlanmasını *durduramadım*. Sanki bu düşünceler beni ele geçirdi ve ben kendime hâkim olamadım. Normalde alkol kokusu tetikler.” Gözlerime baktı ve yüz ifademde bir şey aradı. Belki yargılamaydı. “Bazen araba kullanırken olur. Ama asla böyle apansız olmazdı.”

Onaylayan bir ses çıkardım. “Birçok kişi panik atak geçiriyor. Bu konuda uzman olan doktorlar var.”

Başını sertçe iki yana salladı. “Hayır. Olmaz. Ne doktor ne de ilaç.” Acı bir kahkaha attı. “O yollardan geçtim ve geri dönmeye niyetim yok.”

Bu akşam yemekte Jamie’nin ne söylediğini hatırladım; o çocukken annesinin depresyonda olduğunu ve bu yüzden nasıl yemek pişireceğini bildiğini söylemişti. Kalbim onlar için sızladı. Donna’nın neden geçmişi tekrar ziyaret etmek istemediğini anlayabiliyordum, üstelik tüm hikâyeyi bilmiyordum bile.

“Bu Akrep’e benziyor,” dedi Donna bir yıldız kümesini göstererek.

Onlara gözlerimi kısarak baktım. “Evet. Sanırım haklısın.”

İkimiz de güldük çünkü hiçbir fikrimiz yoktu.

Yürürken rahatça sohbet ettik ama zihnim Jamie’ye ve yataкта yaptıklarımıza kayıyordu. Beni kucağına oturttuğunda her şeyin benim için ne kadar kolayca gerçekleştiğine inanmıyordum. Bir erkekle birlikteyken ilk kez boşalabilmişim. Belki Jamie’nin bana yaslanmış bedeninin yarattığı histendi, belki ne yaptığını bilmesindendi veya bana ne hissettiğimi sorarak yaptığı o deneydendi. Ya da belki hepsinin birleşimindendi.

Jamie sadece lisede âşık olduğum ateşli hokey oyuncusu değildi. Çok daha fazlasıydı. Huysuz, keskin sınırları olan ama kabuğunun altında nazik, ilgili ve koruyucu. Hayatındaki insanları kendinden fazla önemsiyordu. Beni müzikte başka kimsenin yapmadığı kadar cesaretlendirmişti. Annesiyle arkadaş oluyordum ve köpeğiyle ilgilenmeyi seviyordum.

İçimde bir tereddüt hissi oluştu ve ağzım yana doğru kıvrıldı. Zach eskiden özel olduğumu düşünürdü ama o parlaltının etkisi geçmişti. Jamie'nin de Zach gibi bana olan ilgisini kaybetmesi fikrine dayanamazdım.

Sırf düşüncesi bile beni hasta ediyordu. Buna tekrar katlanamazdım.

Donna'nın evine döndüğümüzde Jamie çoktan içerideydi. Ona daha önce yürüyüş için dışarı çıktığımızı belirten bir mesaj atmıştım.

Donna ona, "Merhaba tatlım," diye seslenirken Jamie uzun adımlarla annesine yürüyüp onun yüzünü inceledi.

Gözlerindeki endişeli ifadeyle annesini süzerken kalbim burkuldu. Bu bir kişinin başa çıkabileceğinden çok fazlasıydı ve annesinin mücadelesini izlemek zor olmalıydı. Jamie ona sıkıca sarıldı ve Donna bıkkınlıkla iç geçirdi.

"Ben tamamen iyiyim," dedi. "Pippa'ya sor."

Jamie'nin gözleri Donna'nın omzunun üstünden benimkileri buldu ve bana minnettar bir bakış attı. Gülümseyip başımı öne eğdim.

Sonraki yarım saat Donna çay yaparken ve ben mutfak masasında oturup onunla sohbet ederken, Jamie etrafta dolaşıp durdu. Sonunda Jamie, annesinin kendi başına iyi olacağına ikna oldu ve Donna bizi kapı dışarı etti.

Eve dönüş yolculuğu garip bir biçimde gergindi ve arabanın diğer yanına, ona göz ucuyla bakıp durdum. Çenesi gergindi. Göz göze geldik.

"Bu akşam için teşekkürler, Pippa," dedi, sesi alçak ve ciddiye.

"Lafı bile olmaz."

Tekrar yola baktığında Jamie sinirli görünüyordu. "Ben, ee... Sen olmasaydın hapi yutardım."

“Biliyorum.”

Eğlenerek ofladı. “Mütevazı.”

Ona kaşlarını kaldırarak baktım, gülümsüyordum. “Lafı bile olmaz. Cidden.”

Jamie başıyla onayladı ve tekrar yola döndü ama yüz ifadesi hâlâ gergindi. Eve vardığımızda, üst kata çıkarken Daisy gözlerini güçbela açık tutabiliyordu. Yolculukta olmadığı zaman Jamie’nin odasında uyuyordu.

Jamie ve ben bakıştık. Şimdi tekrar baş başaydık; ben daha önce yaptıklarımızı, bunun ne kadar ateşli olduğunu, bunu tekrar yapmayı nasıl istediğimi düşünüyordum.

Ancak yapamazdık. Bunu biliyordum. Hazel’in önerdiği gibi duygularımı bu işin dışında tutamıyordum.

“Bu akşamla ilgili,” diye başladı. Yutkundu ve ensesini ovuşturuyordu.

“Bence bunu tekrar yapmamalıyız,” diye düşünmeden söyleyiverdim ve Jamie’nin gözleri benimkileri buldu. O hayal kırıklığı mıydı, yoksa rahatlama mı? Ayırt edemiyordum. “Senin annen var ve benim...” Sesim kısılırken başımı iki yana salladım. Ona gerçeği söyleyemezdim.

Benim kırılgan bir kalbim ve ona karşı büyük bir zaafım vardı.

“Doğru.” Derin bakışı yüzümde gezinerek beni inceledi ve çenesinde bir kas yine seğirdi. “Seni huzursuz ettiysem özür dilerim.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Etmedin. Harikaydı. Yani gerçekten harikaydı.” Tamam, şimdi kızarıyordum. “Senin için çalışıyorum ve aramız iyi.”

Başıyla onaylarken hâlâ dikkatli bakışlarla beni izliyordu. “Evet. Öyle.”

Yutkunurken boğazım düğümlendi. “Müthiş.” Merdivenlere göz attım. Oturma odasının devasa pencerelerinden dağlardaki kayak alanlarının ışıkları parıldıyordu ve saatlerce onlara bakıp tüm akşamı detaylı şekilde zihnimde canlandıracağımı biliyordum. “Yatmaya gitmeliyim.”

“İyi geceler, Pippa.” Sesi alçaktı ve gözlerindeki bir şey, bende ona sarılma isteği uyandırıyordu.

“İyi geceler.”

Odamda kapalı kapıya yaslandım ve kafamı topladım. Jamie’nin hayatmda bana yer yoktu, bu akşam bunun önemli bir hatırlatıcısı olmuştu. Bu Jamie’nin suçu değildi, sadece kötü zamanlamaydı ama onun alt katta kendisini bunun için suçladığını biliyordum. Bu gibi durumlar yaşanmaya devam edecekti ve Jamie asla beni annesine tercih etmeyecekti. Yapamazdı. Annesinin ona çok fazla ihtiyacı vardı.

Bütün bu durumla ilgili dev kırmızı okların onu işaret ettiği, yanıp sönen, TEHLİKE yazan bir neon uyarı işareti vardı. Eğer bunun devam etmesine izin verirsem, benim adıma nasıl sonlanacağını tam olarak biliyordum.

39. BÖLÜM

JAMIE

BİRKAÇ AKŞAM SONRA yine Calgary'yle oynuyorduk. Pak Alexei Volkov'daydı ama atış yaparken Miller onu kuraldışı bir şekilde engelledi. Pak kaleye çarptı ve stadyumun öbür ucundaki taraftarlar ayağa fırlayarak penaltı talep etti. Oyun devam etti ve yuhalama başladı.

Cougars'ın kalecisi sıradaki atışı yakaladığında, düdük çaldı ve hakemler ile çizgi hakemleri bir dakika tartıştıktan sonra ayrıldı.

“Penaltı yok,” diye duyurdu spiker ve tüm saha yuhaladı.

Miller taraftarlara sırtıttı, buzda kayarak ilerlerken kollarını genişçe açtı. Taraftarlar hiddetliydi, yumruklarını cama vuruyorlardı ve Miller bundan zevk alıyordu. Eldivenini çıkarıp onlara orta parmağını gösterdi ve yuhalamanın şiddeti arttı.

Düdük çaldı ve Miller ceza aldı.

Hay lanet. Onu güçbela tanıyabiliyordum. Eskiden benim gibi çok disiplinli ve odaklanmıştı. Her hareketini izleyen ve maçlardan sonra neyi yanlış yaptığıyla ilgili onu azarlayan babasına rağmen hokeyi severdi.

Su şişemi kaptım ve Pippa'yla göz teması kurdum. Gülümsedi ve başımı eğerek karşılık verdim. Bir bira içen ve sıkılmış gözükten Hazel bu akşam onunla birlikteydi. Oyunun durduğu birkaç sefer, Rory'nin gözleri doğruca onlara gitti.

Pippa, Hazel'in söylediği bir şeye gülüyordu. Bana güzel bir gülümsemeyle göz kırptığında aletim seğirdi. Sonraki

sabahın sıkıntı verici olacağını zannetmiştim ama Pippa tamamen normaldi. Neredeyse hiçbir şey olmamışçasına.

Pippa'nın üzgün olmaması beni rahatlatmalıydı. Bunu kafamdan atıp hayatıma devam etmeliydim. Oysa geçen geceyi düşünmeyi bırakamıyordum.

Bizim yatmamamız gerektiği konusunda haklıydı. Annemle ilgili yaşanan hadise bir uyarı atışıydı, ihtiyacı olduğunda hazır bulunmazsam nelerin ters gidebileceğinin bir hatırlatıcısıydı.

Fakat bununla ilgili mutlu değildim.

Pippa'yı tekrar zirveye ulaştırmayı çaresizce istiyordum ama yatmaya başlarsak durmazdık. Her sabah, öğleden sonra ve gece onu tekrar tekrar benim yapardım. Büyük ihtimalle gece yarısı da. Pippa aşırı tatlıydı, çok yumuşaktı, çok özeldi ve güzel asistanıma doyamıyordum. Lisedeki o güzel kızdan çok daha fazlasıydı ve biz yakınlaştıkça kararlılığım onun etrafındayken daha çok dağılıyordu.

Zaten Pippa benden çok daha fazlasını hak ediyordu. Onu ilgi odağı yapabilecek, ona her şeyi verebilecek birini hak ediyordu. Pippa'nın hayatında başka bir erkek olması fikrinden nefret etsem de onun mutlu olmasını istiyordum.

Oyun kaldığı yerden devam etti ve bakışlarımı ondan ayırıp kendimi oyuna verdim.

Maçtan sonra locanın yolunu tuttum. Pippa beni derhal fark etti ve ben yanına giderken hafifçe el salladı.

“Selam.” Etrafa bakınarak boğazımı temizledim. “Hazel nerede?”

“Tuvalete gitti. Hemen geri döner.” Bana gülümsedi. “Müthiş bir oyundu.”

“Teşekkürler.”

Gözlerimiz buluştu ve bakışlarım dudaklarına indi. Kanım hâlâ maçın etkisiyle sertçe pompalanıyordu, adrenalin damarlarımda geziyordu ve yapmak istediğim tek şey Pippa'yı eve sürükleyip geçen gece yaptığımızın daha fazlasını yapmaktı.

"İşte buradasın," diye seslendi Miller, Pippa'ya yaklaşıırken. Ona sımsıkı sarılarak ayaklarını yerden kesti ve Pippa cınlayan bir kahkaha attı.

Burun deliklerim genişledi ve onlara ters ters bakarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Burada ne arıyorsun?"

Miller, Pippa'yı yere bıraktı ve atkuyruğunun ucunu çekti. Yumruklarımı sıkarken ona vurma arzusu duydum. "Sadece dostum Pippa'ya merhaba diyordum."

Pippa ona sırtıttı. "Merhaba."

Miller ona kaşlarını hızla kaldırıp indirdi. "Merhaba," diye cıvıldadı ve güldüler.

Bundan nefret ettim.

"Diğer takımın oyuncularının burada olmaması gerekiyor." Ses tonum sertti ve göğsüm daralıyordu. Birbirlerine böyle gülümsememelilerdi. Pippa benimdi, onun değil.

Miller gözlerini devirdi ve çenesini, Calgary'nin kalecisinin ikinci sıradaki kanat oyuncumuzla konuştuğu odanın karşı tarafına doğru yatırdı. "Esasında Thurston sizin elemanla eğleniyor. Kimsenin umurunda değil." Pippa'ya neşeyle gülümseyip kolunu onun omzuna attığında öfke kanımda dalgalandı. "Nasılsın ufaklık?"

Pippa homurdandı. "Benden iki yaş büyüksün."

"Evet ama sen kısasın."

"Ben normal boydayım."

Pippa'nın onun yanına böyle sokulmasından nefret ettim. Pippa benim yanıma sokulmuş olmalıydı. Onun değil. Asla onun değil.

"Sen saçma ölçüde uzunsun," dedi Pippa ona.

Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu. Nabzım kulaklarımda atarken boğazım düğümlendi. Neden şu anda aşırı azmıştım?

Hazel, Pippa'nın yanında belirlediğinde beni başıyla sakince selamladı. "Selam."

"Hazel." Onu başımla selamladım.

Bakışları aptal kolu hâlâ Pippa'nın omzunda olan Miller'a kaydı ve tiksintiyle somurttu.

Hazel'dan hoşlandığımı biliyordum.

"Selam Hartley," dedi Miller. Hazel'a özgüvenli bir sırıtışla bakıyordu ama gözlerinden yırtıcı bir bakış geçti. "Beni hatırladın mı?"

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Hazel'ın tatsız ifadesi daha da belirginleşti. "Hayır."

"Evet, hatırladın."

Pippa'nın bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Birbirinizi tanıyor musunuz? Yıl farkınız vardı."

Miller, Hazel'a bir tatlıymış gibi bakıyordu. "Birkaç ortak dersimiz vardı. Hartley gerçekten zekiydi."

"Doğru." Pippa başıyla Hazel'ı gösterdi. "Erken bitirmek için yaz dersleri aldığım unuttum."

Miller, Pippa'yı bırakıp Hazel'a bir adım yaklaştı, hâlâ yüzünde o silmek istediğim o özgüvenli sırıtışı vardı. En azından onu artık Pippa'ya yöneltmiyordu. "Nasılsın, Hartley? Pippa takım için çalıştığını söyledi."

Hazel ona yudumladığı bira bardağının ağzının üzerinden baktı. "Aynen."

"Her zaman hokey oyuncularıyla bir problemin vardı."

Pippa bana bakıp yüzünü buruşturdu. Şaşkınlıkla kaşımı kaldırdım ve ağzını oynatarak, *sana sonra anlatırım*, dedi.

Hazel ona yerde ezilmiş bir böcekmiş gibi baktı ve Miller birkaç saniye önce Pippa'ya asılmıyor olsaydı içimden gülmek gelirdi. Hokey dedikodusu sezdim. Kadınlar genellikle ona Hazel'ın baktığı gibi bakmazdı.

Gerçi Miller'ın gözündeki ışıltıdan anlaşıldığı kadarıyla buna aldırmıyordu. "Büyüdükçe güzelleşmişsin," dedi ona.

Hazel ona yalnızca dik dik baktı ve Miller kendisini gösterdi.

“Benim de büyüdükçe güzelleştiğimi söylemeyecek misin?” Gözleri eğlendiğini gösterircesine parıldıyordu.

“Tebrikler. Şimdi gerçekten pahalı bir şişme bebeğe sahip türde bir adama benziyorsun.”

“Adı Diane.” Miller ona açıkça sırttı ve bu muhabbete bayıldığını anladım.

Pippa ve Hazel koro halinde öğürdü. “Ona isim vermeme-lisin, Rory,” dedi Pippa ve kahkahayla sarsıldı.

“Şişme bebeğinin kafası var mı?” diye sordu Hazel ona.

Miller gözlerini onun yüzünden ayırmadı. “Vardı ama onu söktüm.” Dilini üst dudağında gezdiriyordu.

“Daha beter.”

Miller, Hazel’a, onu yanında tutmak istiyormuşçasına sırttı. Pippa bana eğlendiğini ifade eden bir gülümseme fırlattı. Özel hissettirdi ve göğsüm sıkıştı.

Hazel, Pippa’ya bir şey söyledi ve Pippa onu dinlemek için başını çevirdi. Atkuyruğu koluna sürtündü ve ben onun bacaklarımın arasında oturduğu, kollarımda boşalırken bana yaslanıp sarsıldığı birkaç gün öncesine gittim. Hâlâ Pippa kıvranırken göğsümdeki saçlarını hissedebiliyordum. Bunu hissetmeyi *bırakamıyordum*.

“Pippa bana etrafı gezdirecek, sen de bizimle gelmelisin,” dedi Miller, Hazel’a.

Hazel, Pippa’ya dik dik baktı. “O neden bahsediyor?”

Pippa gözlerini devirdi. “Rory’nin ona Vancouver’da etrafı gezdirecek birine ihtiyacı var; burada doğduğu halde artık burada yaşamıyor.”

Rory, Pippa’yı arkasına itmeye çalıştı ve Pippa birdenbire gülmeye başladı. “Onu dinleme bebek.” Tekrar Hazel’a gülümsedi. “Bize katılmalısın.”

“Meşgulüm.” Hazel kaş çattı. “Ve bana bebek deme.”

“Üzgünüm.” Elini pişmanlıkla kalbine yerleştirdi. “*Bebegim.*”

Hazel ona dik dik baktıktan sonra Pippa’ya döndü. “Seni üçlü seks için ayartmaya çalışacağını biliyorsun, değil mi?”

Pippa güldü. “Asla üçlü seks yapmadım.”

“Üçlü seks yapmayacaksın,” diye çıktım ve üçü birden bana ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı. “Ve Miller’la yatmayacaksın.”

Saçmaladığımın farkındaydım ama engel olamıyordum.

Pippa beni dirseğiyle dürttü. Bana, “Sadece şaka yapıyoruz,” dedikten sonra tekrar Miller’a döndü. “Bir daha ne zaman şehirde olacaksın?”

“Aslında birkaç gün daha buradayım. Sen de müsaitsen, yarın boşum.”

Ona resmen *göz kırptıyordu*. Rory Miller benim Pippa’ma *göz kırptıyordu*. Bununla ilgili her şey yanlış ve sahiplenici bir hiddet içimi kapladı.

Rory’nin onunla şansını denemesi fikri beni hasta ediyordu. Pippa’yı buradan çekerek çıkarıp baş başa olabileceğimiz bir yere götürebilmeyi dileyerek ona ters bir bakış attım.

“Yarın harika,” dedi Pippa ona.

Miller bana bir şey kazanmış gibi bakıyordu. Bana meydan okuyordu ama bir bok yapamıyordum. Pippa’yla çoktan sınır koymuş ve onu birkaç kez aşmıştım.

Lanet olasıca *adi* herif. Benimle bu aptal oyunu oynadığı için ondan nefret ediyordum. Sahip olamayacağım bir kadım bu kadar kıskandığım için kendimden nefret ediyordum.

“Müthiş.” Rory bana kocaman gülümsedi. “Buna randevu derim.”

40. BÖLÜM

PIPPA

ERTESİ AKŞAM odamdan ayrıldığımda Jamie içinde fırtınalar koptuğunu gösteren bir yüz ifadesiyle dairede volta atıyordu. Oturma odasına girdiğimde aniden durup kıyafetime ters ters baktı.

Midemde kıvılcımlar tutuşuyor ve bunun kötü bir fikir olup olmadığını merak ediyordum.

Rory'nin benimle ilgilenmediğini biliyordum. Üçlü seksle ilgili espriler yapsa da biz sadece arkadaş olarak takılıyorduk. Fakat *onuncu* sınıftan beri aynı erkekle birlikteydim ve Jamie oyuncakla aklımı başımdan aldığından beri ne kadar çok şey kaçırdığımı fark etmiştim.

Dışarı çıkıp eğlenmek istiyordum. Yeni arkadaşlarla tanışmak ve yeni deneyimler yaşamak istiyordum. İki yıl boyunca turnede Zach'in peşinden ayrılmamış, canımı dişime takıp çalışmışım ve ondan önce, üniversitede onun peşinden ayrılmamıştım. Tüm arkadaşlarım aslında *onun* arkadaşıydı.

Diğer yandan erkeksi meydan okumasının altında Rory, Jamie'yle tekrar arkadaş olmak istiyordu. Sadece Jamie'yi uyuz etmek dışında bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

"Bunu mu giyiyorsun?" Burun delikleri genişledi ve koyu yeşil gözleri parladı.

Yün mini eteğime ve Hazel ile benim birkaç yaz önce gittiğimiz bir konserden aldığım müzik grubu tişörtüme göz

gezdirdim. Tişörtün üstünde gevşek örgülü kazağım neredeyse eteğimin ucuna ulaşıyordu. “Nesi var?”

Kollarını göğsünde kavuşturmuş halde bacaklarıma dik dik baktı. “Üşüyeceksin.”

Otoriter ses tonu omurgamdan aşağı bir ürpertinin inmesine neden oldu ve telefonumdan saati kontrol ederken yüzümün kızardığını saklamak için başka tarafa döndüm. Rory her an gelebilirdi.

“Çizme giyeceğim.” Onları gömme dolaptan çıkarıp giydim.

Bu çizmeleri sevmeme rağmen yeterince giymiyordum. Uyluklarıma kadar çıkıyorlar ve bacaklarımı harika gösteriyorlardı.

Döndüğümde Jamie’nin gözleri hâlâ çizmelerle eteğim arasında kalan çıplak bacaklarımdaydı ve çenesi gerginlikten kasılmıştı.

“Jamie,” diye iç geçirerek ufak bir kahkaha attım. “Rory ve ben sadece arkadaşız. Yalnızca geçen gece sana bir gol attığı için kızgınsın.”

Gözleri öfke saçıyordu ve bakışlarının uyluklarıma diken diken batışını âdeta hissedebiliyordum. “O eteği gördüğünde *arkadaş* olmak istemeyecek.” Bakışlarını kaldırdığında gözleri hüsrarla parlıyordu. “Ya fotoğraflarınızı çekerlerse?” dedi. “Kapanış partisinde herkese birlikte olduğumuzu söyledik.”

“Kimse bizim fotoğrafımızı çekmeyecek. Ana caddede inanılmaz kokteyller yapan, şu çok sıradan görünen gizli bara gideceğiz. Bu mahallede insanlar bir hokey oyuncusunun fotoğraflarını çekmeyecek kadar klas.”

Masada telefonum vızıldadı; ekranda *Ön Kapı* yanıp söndü. Otomatik kapıyı açıp Rory’yi içeri aldım ve telefonumu masaya koydum.

Döndüğümde Jamie’ye çarptım ve kendimi sabitlemek için ellerim göğsüne gitti. Gözlerine baktığımda nabzım hızlandı.

Gözleri vahşiydi.

“Neler oluyor?” diye sorarak kapıya göz attıktan sonra, tekrar bana bakan koyu gözlerine bir şey ararcasına baktım.

Ağzı sertçe benimkiyle birleşti. Dili dudaklarımın arasına kayıp beni okşarken inledim. Beni duvara çarpana kadar geri yürüttü ve kalçaları benimkileri hapsetti.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken hiçbir şey görmüyordum. Tüm hissedebildiğim karnıma bastıran sertliği idi. Vajinam sızladı ve yumuşak bir inilti çıkardım.

“Bunu yapmamakta anlaşıştık.” Sözlerim dudaklarına pişmanlık dolu bir fısıltı gibi çarptı ve öpmeyi bıraktı, alnını benimkine dayarken zorlukla nefes alıyordu.

“Umurumda değil.”

Cidden mi? Benim de değildi. Neden bunu yapmamakta anlaştığımızı bile hatırlayamıyordum. Fazla güzeldi.

Ağzı tekrar ağızımdaydı ve beni öyle sert öptü ki moraracaktım. Öpüşünde, benimkini alan ağzının, üzerimdeki ellerinin ve onun saçlarındaki kendi ellerimin hissinde kayboldum. Saçını yumuşak bir şekilde çektiğimde boğazından çıkan inleme bacaklarımın arasında bir heyecan dalgası yarattı ve külodumdaki ıslaklığı hissedebiliyordum.

Aman Tanrım. Rory çıkagelmeden saniyeler önce Jamie beni ağzıyla beceriyordu ve umursamıyordum. Duramıyordum.

“Bunu düşünmeyi bırakamıyorum,” dedi Jamie dişlerini sıkarak, önceki kadar kızgındı ama gözlerindeki ateş merkezinin ihtiyaçla kasılmasına neden oldu.

Beni çok fena istiyordu. Tüm yapabildiğim başımla onaylamaktı.

“Bana durmamı söyle, Pippa,” dedi ağızma doğru.

Dilimi emerken inledim. Asla.

Yanımızdaki kapının vurulmasıyla yerimden sıçradım ve Jamie kolunu başımın üstündeki duvara dayayarak beni hapsetti. Heyecandan titriyordum.

“Bu Rory,” diye fısıldadım.

Jamie'nin boş olan eli boynumda ilerleyerek beni nazıkçe yerimde tuttu.

“Tam orada kal,” diye mırıldandı ve tekrar ürperdim.

Diğer eli kalçalarımın indi ve eklemlerini eteğimle çizmenin arasındaki çıplak tende gezdirdi. Nefes alamıyordum ve kalbim küt küt atıyordu. Memelerim dolgundu, gergin hissettiriyordu; Jamie'nin eli eteğime gidip onu yukarı doğru ittiğinde kalçalarım istemsizce eğildi.

Jamie hırıltılı bir sesle kıs kıs güldü. Rory kapıya bir daha vurduğunda Jamie, ağzı kulağıma değecek kadar eğildi. “Bir dakika sonra geleceğini söyle.”

Bunu kastetmiş olamazdı...

Nabzım bacaklarımın arasında atıyordu.

Bana vurgulayan, otoriter bir şekilde baktı. Yüz ifadesi açıktı.

Bunu yap. Derhal.

“Bir saniye,” diye seslendim, sesim titrerken gözlerimi Jamie'ninkilerden ayırmadım.

Eli daha yukarı süzüldü. Aramızdaki hava çatırdadı ama bakışlarımı kaçıramadım. Bacağımın iç kısmına doğru yumuşak bir çizgi çiziyor ve diğer eliyle parmaklarını boynumun alt kısmında gezdiriyordu.

Jamie'nin eli iç çamaşırlarımın üstünde gezinirken gözlerim hızla kapandı ve klitorisime bastırıldığında zevkle sarsıldım. Ağzım açık kaldı ve nefesim kesildi.

“Siktir,” diye fısıldadım.

“Şişt.” Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı ama bana böyle işkence etmekten haz alıyormuşçasına gözleri çok koyuydu. “Bu iyi hissettiriyor mu?”

Başımınla onayladım.

“Seni parmaklamamı ister misin?”

Tekrar başımınla onaylarken ellerim Jamie'nin geniş göğsünde kasıldı. Her şeyden çok isterdim.

Bir kaşını kaldırdı. “Lütfen de.”

“Lütfen,” diye fısıldadım.

“Aferin kızıma.” Bana gözlerini dikerek yüzüme bakarken külodumu yana kaydırды ve uzun parmaklarıyla beni okşarken klitorisimin etrafında daireler çizdi. Jamie’nin parmakları hassas sinirlerimin üzerinde süzülürken iniltimi zapt etmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Jamie bir parmağını içime daldırırken sık ve kesik nefesler alıyor, ür-küyordum.

“Siktir,” diye söylendi ve enfes, yoğun hisle gözlerim birdenbire kapandı. “Benim için aşırı ıslanmışsın, Pippa.”

Onaylayıp başımı Jamie’nin göğsüne yasladım.

“Hayır, hayır, hayır,” diye fısıldadı, “gözlerin bende.”

Dudağımı ısırarak bir başka iniltiyi daha bastırırken ona bakmak için kafamı kaldırdım. Jamie’nin saçları gözlerine düşmüştü ve bulanık, azgın pusumun ardından bile, bunu çok çekici buldum. Bir parmağını daha içime iterek beni delirtmek için tasarlanmış acelesiz bir tempoyla okşadı ve Jamie’nin boynuna tutunup resmen ona asıldım.

Rory kapıya tekrar vurduğunda irkildim ve Jamie’nin parmaklarında katılaştım. Rory’nin orada olduğunu unutmuş-tum. Jamie bana karanlık, memnun bir gülümsemeye baktı.

“Pippa,” diye seslendi Rory kapının arkasından. “Sıkıldım. Hadi gidelim.”

Jamie aşağı eğildi. “Sen benimsin,” diye mırıldandı kulağıma, parmaklarını göbeğime doğru kıvrarak G noktama sürttü.

Sessiz bir inlemenin ağzımdan çıkmasına izin verdim. “Bir saniye,” diye seslendim ve Jamie başparmağımı klitorisime vurduğunda sesim çatallaştı. Karnımın alt kısımlarında basınç ve sıcaklık toplanırken, geçen gece Jamie oynacağı klitorisime bastırırken olduğu gibi hissediyordum.

Boşalacakmış gibi hissediyordum.

“Boşalmak istiyor musun?” diye sordu Jamie memnun, güçlü bir sırtışla.

Çılgınca başımı salladım. Jamie vajinamla oynarken gözlerim yukarı kaydı, zevkle inlememek için kendimi tuttum.

“Az kaldı,” diye solurken ona hayranlıkla baktım. Bunda nasıl bu kadar iyi olabilirdi?

“Biliyorum.”

Sesinde kendini beğenmiş, kararlı bir ton vardı ve bu, parmaklarının etrafında daha fazla sıcaklık birikmesine yol açtı. Kısa ve kesik kesik nefes alıyordum ve merkezimdaki basınç şiddetini arttırırken Jamie’nin bakışlarına tutundum.

“İşte,” diye dudaklarını kıpırdatırken beni dikkatle izliyordu ve eli hızlandı. Jamie başparmağını klitorisime sürerken içimdeki dalga yükseldi. “Sessiz,” diye fısıldadı ben sarsılmaya başladığımda.

Parmaklarını sıkarken dudaklarımı sımsıkı kapattım. Yoğun, akıl almaz bir ışık Jamie’nin beni okşadığı yerden yayılarak bedenime sel gibi akıyor, tepeden tırnağa her yerimde kıvrılıyor, kabarıyor, dökülüyor ve taşıyordu. Sinirlerimde bir uçtan diğer uca kıvılcımlar çakarken ne kadar ıslak olduğumu *duyabiliyordum*. Orgazmın sonlarını yaşarken başımın göğsüne düşmesine izin verdim.

“Mükemmel,” diye fısıldadı kulağıma. “Kahrolasıca mükemmel.”

Parmaklarını ağzına götürüp beni elinden emdiğinde hâlâ nefesimi tutuyordum. Başka bir sıcaklık dalgası içimde dolaşırken klitorisim zonkladı. Jamie eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurduğunda dudaklarında kendi tadımı aldım.

Kapıya bir kez daha vurulduğunda Jamie’nin eli kapı kul-puna gitti. O kapıyı çekip açarken ben eteğimi düzeltmek için çabaladım.

“Tam zamanında...” Rory, Jamie’yi görünce durdu ve birdenbire kibirli bir şekilde sırttı. “Randevumuza damlayacaksınız, değil mi Streicher?”

“Aynen öyle.”

41. BÖLÜM

PIPPA

GELMİŞ GEÇMİŞ en tuhaf akşam yemeğiydi.

Ana caddede, daireye yürüme mesafesinde olan loş bar-da oturuyorduk. Yetmişlerin mali müşavirlik bürosu görüntüsünde, gizli bir girişi olan ve yasa dışı içki satılan bir mekândı ama içerisi lüks vişneçürüğü rengi kadifeyle, acayip ve büyüleyici sanat eserleriyle ve doğada aylakça vakit geçiren çıplak insanların görkemli, hedonistik bir duvar resmiyle kaplıydı.

Chai viski kokteylimi yudumlarken tuvaletlerin bulunduğu arka koridora göz attım. Büyük ihtimalle orada dışarı sıvılabileceğim bir arka kapı vardı.

Jamie'yle dairede yaptıklarımızdan dolayı hâlâ çok heyecanlıydım ve ne zaman bunu düşünsem yüzüm ısınıyordu. Yanımda Jamie öfkeli kişiliğine dönmüştü. Onunla tekrar sevişmememiz gerektiğini biliyordum ama bana dokunduğu saniye, tüm düşüncelerim aklımdan uçup gitmişti. Aramızda çok fazla elektrik vardı. Fazla yoğun, fazla güzeldi.

Tanrım, içimdeki parmakları... İçimi bir ürperti dalgası kapladı.

"Pippa." Rory iskemlesinde arkasına yaslandı. "Bir topluluk için gitar çaldığını duydum, doğru mu?"

Gözlerimi devirdim. "Sırf eğlence içindi."

Yanımda duran Jamie boğazından onaylamadığını belirten hafif bir ses çıkardı.

“Öyle,” dedim ona hoşgörölü bir gülümsemeyle ve bana kaş çattı.

“Çok yetenekli,” dedi Rory’ye. Buraya geldiğimizden beri onunla ilk kez konuşuyordu. “Eğer isteseydi, müzik sektöründe çalışabilirdi.”

Midem kaskatı oldu. “Bu yalnızca yeteneğe bağılı değil.”

“Hayır, değil.” Jamie’nin bakışları sertti. “Sıkı çalışma ve kendine inanmaya bağılı. Sonuncusu sende eksik.”

Çirkin, tereddütlü bir his içimde yükselirken ellerimi kucağımda büküm. Konuyu değıştirmek üzereydim ki Rory araya girdi.

“Belli ki bir hayranın var,” dedi Jamie’ye hızla dişlerini göstererek.

Sataşma yoktu. Aşırı özgüvenli bir sırtış değildi. Sadece bir gülümsemeydi.

“En büyük hayranı.” Jamie’nin sözlerinde genellikle Rory’yle konuşurken kendini gösteren sertlik yoktu.

Uzun bir an birbirlerine bakıp birbirlerini değerdendirdiler. Pekâlâ, bu kadarı yeterliydi.

“Siz neden artık arkadaş değilsiniz?” diye yumurtladım.

Jamie iskemlesinde kıınıldanan Rory’ye dik dik baktı. Gözlerini kırpmadan önce gözlerinde bir kınılganlığı dair bir parıltı vardı.

“Bu adama gol atıyorum.” Rory’nin gülümsemesi alaycıydı. “Neden böyle bir adamla arkadaş olayım?”

Jamie kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu dediğın, Rick Miller’ın hokey geleneginden bir derse benziyor.”

“Doğru.” Rory’nin kaşları bir kez yukarı aşağı hareket etti ve barı incelerken dudakları neşesiz bir biçimde kıvrıldı.

Bir an ikisi de daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi hissettim.

“Baban Rick Miller mı?” diye Rory’ye sorarken kaşlarım o kadar çok yukarı kalkmıştı ki!

Rick Miller, Kanada hokeyinin efsanelerinden biriydi. Basına ve taraftarlara karşı bir pislik olarak ün yapmış olmasaydı, babamın gözde oyuncularından biri olurdu.

Rory bana duygusuz bir bakış yöneltti. “Ta kendisi.”

“Vay be.”

Omuz silkti. “Seni etkilemesin, Pippa. Sadece sıradan bir adam.”

Jamie’yi, lisedeyken ve hatta birkaç ay önce ondan ne kadar korktuğumu ve huysuz dış görünüşünün altında ne kadar nazik, tatlı ve korumacı olduğunu düşünüyordum.

Fakat içimden bir ses bana Rick Miller’in nazik ve tatlı olmadığını söylüyordu.

“Kalkmalıyız.” Jamie bana göz ucuyla baktı. “Antrenmanım erken ve senin görüşmen yarın.”

Midem düğümlendi. Doğru, pazarlama pozisyonu için görüşme. İki haftadır tüm okul notlarımı gözden geçirerek, Hazel’la prova yaparak bu görüşme için hazırlanıyordum ve hazır mıyım diye soran ebeveynlerimin heyecanlı telefon aramalarını savuşturuyordum.

“Çalığışu.” Jamie, Rory’nin masanın karşısında oturduğunu unutmuş gibi, yalnızca baş başayken kullandığı sesle konuştu. “Eğer istediğin buysa, başarılı olacaksın.”

Bununla ilgili endişeli değildim ama başka bir yol da göremiyordum. Diğer tüm seçenekler...

Hayır. Sadece hayır.

Zorla çabucak gülümsedim. Masanın karşısında Rory bizi meraklı bir bakışla izliyordu. Garson arkasından geçti ve Jamie onun dikkatini çekmek için bir elini kaldırdı.

“Hesabı alabilir miyiz lütfen?” diye rica etti.

Kız gülümsedi. “Çoktan ödendi. İyi akşamlar.” Garson kız ayrılırken biz az önce bana göz kırpan Rory’ye bakıyorduk.

“Teşekkür ederim,” dedim ona. “Akşam yemeğimizi ısmarlamak zorunda değildin.”

Ayağa kalkarken omuz silkti. “Hiç değilse bunu yapabildim.”

Bununla neyi kastettiğinden emin değildim ve Jamie’yle arasındaki ilişkinin sonlanma şekliyle bir ilgisinin olduğundan kuşkulandım.

Jamie boğazını temizledi. Rory’nin onun için herhangi bir şeyi ödemesinden açıkça rahatsız olmuştu. “Sağ ol,” diye mırıldandı ve birlikte çıkarken sırtışıma sakladım.

Barın dışında Rory kafasını caddenin ilerisine doğru yatırdı. “Otelim bu tarafta.”

“Tamam.” Ona gülümsedim. “Eğlenceli zaman geçirdik, teşekkürler.”

Beni sıcak bir tavırla kucakladı ve yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. Bir erkek kardeşe sahip olmanın buna beneyeceğine hayli emindim.

“Tekrar yapalım, olur mu?” Geri çekilirken bana sırtıttı.

Başımla onayladım. “Tabii.”

Kızgınlıkla bakan Jamie’ye döndü. “Streicher, sanırım sen de orada olacaksın.”

Jamie’nin burun delikleri genişledi. Gözlerimi devirdim, Rory’ye iyi geceler diledim ve Jamie’yi yanıma çektim. Eve dönmek için sokaklarda sessizce yürüyorduk, ta ki Jamie bana göz ucuyla bakıp sessizliği bozana kadar.

“Buluşmanıza damlamama izin verdiğin için teşekkürler,” dedi.

Gülümsemem alaycıydı. “Sormadın ki!”

Homurdandı; onun yanına taşınmamı talep ettiği zamanı hatırladığını biliyordum.

“Ayrıca bu bir buluşma değildi. Randevuydu.” Jamie gırtlığından mutsuz bir ses çıkarırken ben gülümsememi basturarak yüzümü başka tarafa çevirdim.

“Bir. Randevu. Değildi.”

Kıkırdadım. Ona sataşmayı seviyordum.

Gitar dükkânının yanından geçerken bakışlarım hayalimdeki gitarı bulduğunda istemeden iç geçirdim. Ona hayranlıkla bakmak için durdum.

Jamie yanımda durup kollarını kavuştururken vitrinden onu inceledi. “Bu gitarı seviyorsun.”

“Evet.” Ahşabın detaylarını ezberleyerek ona dalıp gittim. Tellerinin nasıl hissettireceğini hayal edebiliyordum.

“Bir dahaki sefere buradan geçtiğimizde içeri girip onu çalmalısın.”

Bir gülümsemeyle başımı olumsuz anlamda salladım. “Onu çalarsam onu daha çok isterim,” diye itiraf ettim.

“Bu çok mu kötü olur?”

Evet çünkü o zaman başka şeyleri daha da fazla isterdim. Bir şeyleri kafamda canlandırmaya başlardım. Tekrar hayal kurmaya başlardım ve bunu yaptığım son seferde işler iyi sonuçlanmamıştı.

“Belki başka bir hayatta ama bunda değil. Hadi. Eve gidelim.”

Ön kapıyı açtığımızda Daisy süratle yanımıza koştu ve Jamie onu kaşımak için aşağı eğildi.

“Onu yürüyüşe çıkaracağım,” dedi onu kucaklayıp kaldırarak.

Bakışlarımız buluştu ve zihnim saatler önce kapıya yaslanıp yaptıklarımıza gitti. Jamie’nin gözleri karardığında, onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım. Bir sıcaklık titreşimi karnımın alt kısmına saldırdı.

Ayartılmışım. Lanet olasıca fena ayartılmışım.

Ancak Donna’nın panik atak geçirdiği akşam, Jamie oyuncacı bende kullandıktan sonra, beni nazikçe hayal kırıklığına uğratmak üzereydi ama çabucak müdahale etmişim çünkü tekrar reddedilmeyi kaldıramazdım.

Bana buna daha fazla devam edemeyeceğimizi söylerken eminim yüzünde takındığı ifade o olacaktır. Yalnızca zaman meselesiydi. Beni asla Zach’in yaptığı gibi terk etmeyeceğini

fark ettim. Bunu doğru biçimde yapacaktı. Bunu özenli ve saygılı bir şekilde yüzüme bakarak yapacaktı.

Bunu hayal ederken irkildim. Bu neden daha kötü hissettiriyordu?

Çünkü tam olarak bu sebepten ondan hoşlanıyordum. Jamie kibardı ve asla kimseyi kasten incitmezdi ama istemeden de olsa, bu beni incitmeyeceği anlamına gelmezdi.

“Geçici ilişkiler bana göre değil,” dedim ona.

Sözlerim havada asılı kaldı fakat mesajım netti. Buna son vermemiz *gerekliyordu*. Eğlenceli olmasına rağmen. Bana şimdiye dek yaşadığım en iyi orgazmları tattırmasına rağmen. Ellerimizi birbirimizden çekemiyor olmamıza rağmen.

Bana bir an baktıktan sonra âdem elması inip çıktı. “Evet.”

Göğsümde tuhaf bir his vardı, tatsız bir baskıyla sıkışmış gibi gergindi. “İyi geceler.”

Jamie başını öne eğerken çok ciddi görünüyordu. “İyi geceler, Pippa.”

Başka bir hayatta, demiştim ona gitarla ilgili. Belki bu onun için de geçerliydi.

42. BÖLÜM

PIPPA

TAKIMIN PAZARLAMA OFİSİNİN bulunduğu binanın dışında, telefonumdan saati kontrol ettim. Ebeveynlerimin evinden bir cevapsız arama vardı. Birkaç dakika vaktim olduğundan onları geri aradım.

“Merhaba tatlım,” diye cevapladı annem. “Sana büyük görüşmeden önce iyi şanslar dilemek istedik!”

Midem bulandı. Sesi çok umutlu ve heyecanlıydı.

“Bir saniye bekle. Ken,” diye babama seslendi. “Diğer telefonu al. Arayan Pippa.”

Bir an sonra babam telefondaydı. “Merhaba canım. Bugün sana iyi şanslar. Başarılı olacağını biliyoruz.”

Beni göremiyor olsalar bile kendimi zorlayarak cansız bir şekilde gülümsedim. “Teşekkürler.”

“Seninle gurur duyuyoruz,” dedi ve babamın geniş gülümsemesi ile parlayan gözlerini zihnimde canlandırdım.

“Çok gurur duyuyoruz,” diye ekledi annem. “Bu işi aldığında, her şey yerli yerine oturacak. Yalnızca izle.” Kendinden çok emindi. “Birkaç yıl içinde şehir dışında bir dairenin parasını bile karşılayabilirsin.”

Şehir dışında yaşamak istemiyordum bile. Henüz bir daire satın almayı düşünmek bile istemiyordum.

“Sigortayı sormalısın,” dedi babam. “Sahip oldukları emeklilik seçeneklerini sor.”

“Ah, bir de ortodonti desteğini sor.”

“Kesinlikle ortodonti desteğini sor,” diye onayladı babam.
“Tüm sağlık planları onu karşılamıyor.”

Kaşlarımı çattım. “Ben zaten tel taktım.”

“Senin için değil,” dedi annem, “gelecekteki çocukların için.”

Gelecekteki çocuklarım mı? Zihnim hızla çalışmaya başlarken büzüldüm. Bırakın on beşi falan, kendimi iki üç yıllığına bile bu işte hayal etmekte zorlanıyordum. Yüce Tanrım. Bu sohbet işleri kötüleştiriyordu. Birkaç hafta sonra Noel için eve gidecektim ve orada olduğum zaman içinde ana konunun bu görüşme olacağı hissine kapılıyordum.

“Gitmem gerek,” dedim onlara. “Sizinle daha sonra konuşuruz.”

“Tamam, hoşça kal tatlım! İyi şanslar!” diye cıvıladı annem.

“Onlara ne kadar güvenilir olduğunu söylemeyi unutma,” dedi babam veda ederken.

İç geçirdim ve binanın kapısına uzun uzun baktım. Bunu yapmak istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu.

43. BÖLÜM

JAMIE

ERTESİ SABAH BEN buz pistinden ayrılırken Ward düdüğü çaldı.

“Bugün seni fena benzettiler,” diye yorumda bulundu ve ona katıldığımı gösteren bir ses çıkardım.

Odağım bugün yoktu. Kaslarım acıyordu ve uzuvlarım ağır hissettiriyordu. Tüm gece elimle becerdiğim Pippa’yı, boşalırken tişörtümle boğmaya çalıştığı tatlı, yumuşak iniltilerini düşünürken yatakta bir o yana bir bu yana dönmüştüm.

Asla kıskanç biri olmamıştım ama Pippa söz konusuyken, onu başka erkeklerle düşününce aklımı kaybediyordum. Onun Miller’la dışarı çıkması fikrinden nefret etmiştim.

Kahrolasınca nefret etmiştim.

Hoş olmayan bir düşünce kafam içinde dolaşıp duruyordu. Erin sürekli erkeklerle takılırdı ve ben asla böyle hissetmemiştim.

İçimde bir uyarı zili çaldı hızla. Daha fazla sevişme yoktu. Bu sefer gerçekten.

Önceki gece Pippa’nın dışarı çıkmak için hazırlanmasını gözümün önüne getirdim ve inlememi bastırdım. Lanet olsun, o çizmeler. Bana lanet olsun.

Pippa Hartley ne kadar muhteşem olduğundan habersizdi.

“Streicher, dinliyor musun?”

“Hımm?” Aniden gerçekliğe döndüm. Ward bana garip bir bakışla gözlerini dikmişti. “Üzgünüm, ne?”

“Hayırseverlik galası. Henüz onay vermedin.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum. Vancouver Storm, yerel çocuk hastanesinin büyük bağışçılarından biriydi ve ocak sonunda Whistler’da, Vancouver’ın iki saat kuzeyindeki bir kayak merkezi kasabasında bir gala etkinliği düzenliyordu. Takım diğer bağışçılarla birlikte orada olacaktı. Birlikte vakit geçirmeyi hiç istemediğim bir grup ünlü olacaktı. Hayırseverliği desteklerdim, hastanedeki etkinliklere katılırdım, hatta isimsiz bağışta bulunurdum ama galalara gitmekten nefret ederdim.

Düşüncelerim belli ki yüzümden okunuyordu çünkü Ward bana sert sert baktı.

“Katılım zorunlu, Streicher. Rica etmiyorum.”

Siktir.

Tepkimi kontrol altına aldım çünkü Vancouver’da kalmak için Ward’u mutlu etmeliydim. İyi oynuyordum -Pippa kalenin arkasında oturduğunda daha da iyiydim, kabul etmekten nefret ettiğim bir gerçektir bu- ve adama beni satması için sebep vermeyecektim.

“Tamam,” dedim ona. “Orada olacağım.”

“Yanında biri olacak mı?”

Hayır demek üzereydim. Hayır *demeliydim*. Pippa, Daisy’yle birlikte Vancouver’da kalabilirdi ve anneme bir şey olursa, onun yanına hızla ulaşabilirdi.

Fakat Pippa’yla birlikte gitme düşüncesi bunu katlanılır kılıyordu. Onu muhteşem görüldüğü bir gece elbisesinin içinde hayal ettim. Eli kolumdaydı. Gülerek şampanya yudumluyordu.

“Evet. Bir kız arkadaş getireceğim.”

Ward beni incelerken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. “Güzel. Bunu duyduğuma sevindim.”

Öğleden sonranın geri kalanını spor salonunda geçirdim, Pippa’yı ve *geçici ilişkiler bana göre değil* deyişini düşünmeye çalışıyordum.

Durum buydu: Daha önceden düşündüğüm şey onaylanmıştı. Pippa, tıpkı Erin gibi, ona verebileceğimden fazlasını istiyordu. Şimdi yaşıma daha büyüktü ve kimsenin duygularıyla oynamayacak kadar akıllıydım. Erin'in kariyerini nasıl ateşe verdiğimi hatırlayınca içimi suçluluk duygusu kapladı. Süper model olmak isterken düşük bütçeli bir televizyon dizisinde çalışıyordu ve bu benim suçumdu.

Aynı hatayı Pippa'yla yapmayacaktım.

Zihnim onun şimdiye dek bitmiş olması gereken görüşmesine gitti.

Nasıl geçti? diye mesaj attım.

Yazdığını gösteren üç nokta belirdikten hemen sonra mesajı pat diye geldi. *Harika. Acayip başarılıydım!*

Gözlerimi kıstım. Ona inanıyordum ama bu neşesine inanmıyordum. İşi istemediğini söylememiş olmasına rağmen orada, sözlerinin arkasında gizlenen bir şey vardı. Pippa gitarını çalıp şarkı söylerken etrafa saçtığı ışık tüm odayı doldurur, her şeyi aydınlatırdı. Şu pazarlama işinden bahsederken gördüğüm Pippa'nın donuk versiyonuyla taban tabana zıttı.

Bu akşam yemeğe gidelim, diye önerdim buna çok kafa yoramadan. Görüşmesini ondan dinlemek istiyordum. Onunla vakit geçirmek istiyordum.

Artık kaçamak yapmayacaktık ama görünüşe göre güzel asistanımdan uzak duramıyordum.

44. BÖLÜM

PIPPA

O AKŞAM EVDEN birkaç blok ötede bir Meksika restoranında cips ve guacamole sosunu paylaşıyorduk. Noel birkaç hafta sonraydı ve şatafatlı bayram süsleri mekâna dağılmış durumdaydı.

“Daisy’nin doğum gününün ne zaman olduğunu öğrenmeliyiz,” dedim margaritamı yudumlarken.

“O sokaktan kurtarılmış bir köpek, bu yüzden büyük ihtimalle resmi bir doğum tarihi yoktur.”

Kalbim kırıldı. “Herkesin bir doğum günü olmalı.”

Jamie’nin bakışları yüzümü dikkatle incelerken öyle yumuşak ve nazikti ki neredeyse hissedebiliyordum. “Haklısın. Bu kabul edilemez.” Telefonunu çıkardı ve takvim uygulamasına bakarken kaşlarını çattı. “Ocak ortasına ne dersin? Bir parti verebiliriz.”

“Parti mi? *Sen* parti vermek mi istiyorsun?”

Gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu. “Şayet sen oradaysan.”

“Ah, orada olacağım. Bir köpek kostümü giymen gerektiğini biliyorsun, değil mi?”

Jamie gözlerini devirdi ve bir kahkaha attım.

“Sana sormak istediğim bir şey var.” Jamie bana bakarken yüz hatlarından tereddütlü bir ifade geçti. “Ocak sonunda bir hayırseverlik galası var ve takımın katılması bekleniyor. Whistler’da.”

Whistler’ı *severdim* ve yıllardır, muhtemelen Hazel ile ergenliğimizden beri gitmemiştim.

“Tamam.” İçkimden bir yudum almadan önce bardağın ağzındaki tuzu yaladım. “Ben hafta sonu Daisy’ye bakarım.” Pazarlama işi en erken şubatta başlayacaktı. Yani eğer kabul edilirse.

Jamie’nin sıcaklıkla parlayan bakışları ağızma indi. Dün geceyi, Rory kapının diğer tarafında beklerken üzerimde yükselen Jamie’nin ne kadar seksi olduğunu düşündüm. Parmakları içimdeyken gözlerinin nasıl sahiplenircesine karardığını.

Bunu bir daha yapamayacak olmamız bunu düşünmeyeceğim anlamına gelmezdi.

“Hayır, ııı.” Bakışlarını ağızımdan kaçırarak gözlerini kırp-tı. “Senin benimle gelmeni istiyorum. Asistanım olarak.”

“Sorun değil.” Sesim mutlu ve neşeliydi ama içten içe biraz moralim bozulmuştu. Hayal kırıklığına uğramamalıydım çünkü bundan fazlası olamayacağımızı ikimiz de biliyorduk ama Jamie *asistanım olarak* dediğinde, küçük bir parçam kırıldı.

“Bizim için bir süit ayırtacağım ve sana bir elbise almanın icabına bakacağım,” diye ekledi.

“Müthiş.” İçkimi bitirdim ve garson, Jamie’nin arkasından geçerken bir tane daha getirmesini işaret ettim.

Sohbet yaklaşan tatillere doğru kaydı. Noel ile yılbaşı arasındaki hafta Silver Falls’ta, emeklilik için taşındıkları British Columbia’nın iç kesimindeki küçük kasabada ebeveynlerimi ziyaret edecektim.

Jamie için bir Noel hediyesi düşünmeye çalışıyordum ama ona bir şey almak çok zordu.

“Görüşmenden bahsedecek misin?” diye sorarak düşüncelerimi böldü.

Midem bulanınca derin bir nefes aldım. “İyiymiş.”

Kaşı yukarı kalktı ve ben gözlerimi kaçırarak restorana -tezgâhın arkasındaki çok renkli şişelere, barın arkasındaki panonun çinilerine, diğer masalara, Jamie’nin gözleri dışında her yere- bakınırken onun bakışlarının ağırlığını hissettim.

Sonunda kabul etmeye hazırdım: Kendimi pazarlama işinde hayal ettiğimde küçük bir parçam ölüyordu.

“Pippa,” dedi Jamie ve kararlılığım kayboldu.

“İyi geçti.” Ağzım kurudu.

Jamie gözlerini bana dikip bekledi.

“Büyük ihtimalle kabul edileceğim,” dedim bardağımdaki buzlara doğru.

“Bu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.”

Dudaklarımı kapadım, bir nefes aldım ve ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim olmadığından sessiz kaldım. Kötü bir şeymiş gibi *hissettiriyordu*.

“Çalikuşu.”

Kararlılığımın büyük bir parçası daha eksildi. Onun bana böyle hitap etmemesini dilerdim çünkü çok hoşuma gidiyordu. Bana böyle hitap ederken ona karşı numara yapmam imkânsızdı.

Jamie başını iki yana salladı. “Bu işi istemiyorsun, Pippa. İtiraf et.”

“İyi,” diye patladım ve kusmak üzereymişim gibi hissediyordum. “İşi istemiyorum. Ebeveynlerim bunun güvenli olduğunu vurguluyor ama...” Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Söylemek üzere olduğum şey kulağa aptalca gelecekti.

Jamie’nin gözleri parlaktı. “Güvenli sıkıcıdır.”

Nefesimi aniden bıraktım. “Aynen.”

Beni uzun bir an inceledikten sonra yüz ifadesi yumuşadı. “Güzel.”

“*Güzel mi?*” Öne eğilip ona şaşırıldığımı gösteren bir bakış attım. “Dinliyor musun? Bu lanet olası bir felaket, Jamie.”

Bakışlarını yüzümde sabitledi. “Bu bir felaket değil.”

Ebeveynlerimin uğruna çabaladığı her şey boşa giderdi. Üniversiteye gitmemi karşılayabilmek için feda ettikleri her şey, benden tüm yüksek beklentileri boşa giderdi. Annemin verdiği bale derslerinin ona baleyi profesyonel düzeyde başaramadığını her gün hatırlattığını aklımdan geçirdim.

Başarısızlık incitir, demişti bana bir keresinde.

Jamie öne eğilerek bakışlarımı araştırdı. İçimden onun kucağına tırmanıp ona koala gibi yapışmak, yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çekmek geldi. Şu anda beni daha iyi hissettirecek tek şey buydu.

“Müzik ne olacak?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Ne olmuş ona?” Kalbim sertçe çarparken bu kelimeleri söylemek bile canımı acıttı. Samimiyetsizdiler. Zalimdiler ve sanki böyle söylemek kendime bir ihanetti. Gerçi bu anlamsızdı çünkü müzik zaten hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı.

Sende o yetenek yok, demişti Zach bana.

Öfke içimde büyürken yumruklarımı sıktım. Buna karşın ya bende o yetenek varsa? Hayatı tesadüfler tarafından yönetilen o kız olmaya son verme, kontrolü elime alma arzusu boğazımı sararak sıkıyordu.

“Sende o şevk var, Pippa.” Sesinde hüsrana dolu bir ton vardı ve bakışlarıyla beni hapsetti. “Sen aşırı yeteneklisin ve bunu görmeyen tek kişi sensin.”

Acı bir kahkahayla gözlerimi devirdim. “Zach görmedi.”

“Gördü,” dedi Jamie tükürürcesine. “Kesinlikle bunu gördü.”

Bakışlarımız kilitlendiğinde etrafımızdakiler ortadan kayboldu. Koyu yeşil gözlerinde her şeyi görüyordum; bunu benim için istediğini, Zach’ın bana yaptıklarından nefret ettiğini ve ebeveynlerimin üzerimdeki farkında olmadıkları bu etkisine öfkeli olduğunu görüyordum.

“Ebeveynlerim ne olacak?”

Kızgınmışçasına çenesi gerildi. “Sen ne olacaksın?”

Kısa bir an için gözlerim kapandı. Annemle babamın hayal kırıklığını kafamda canlandırımdım ve dağıldığımı hissettim. “Bu onları öldürür.”

Jamie’nin odaklanmış ve öfkeli gözlerinden alevler çıkıyordu. Maç özetlerinde, mücadelenin zirvesindeyken yüzünün yakın çekimlerinde gördüğümle aynı bakıştı. “Seni

seviyorlar ve bununla başa çıkacaklardır.” Bunu tehditkâr bir havayla böyle geliştireceğinden eminmiş gibi söyledi ve kalbim daha şiddetle çarptı. “Kaç kişinin bana başaramayacağımı söylediğini biliyor musun?” Kaşları hayal kırıklığıyla çatıldı. “Owens’a, Miller’a veya herhangi bir profesyonel sporcuya bir sor. Cesurca bir şey yapan herkese karşı çıkan insanlar olur. O sesleri dışarıda bırak. Önemli olan tek fikir seninki.”

“Senin fikrin benim için önemli,” dedim dürüstçe.

Burun delikleri genişledi. “Bak, bunu yapabileceğini biliyorum, o halde neden beni dinlemiyorsun?”

Ona inanmak istiyordum. Sanırım inanabilirdim de. Önemli bir konuda sert bir başarısızlığa hazır mıyım bilmiyordum ama minik, inatçı bir parçam henüz pes etmeye hazır değildi.

Jamie, *bunu yapabileceğini biliyorum*, gibi şeyler söylediğinde o inatçı parçam güçleniyordu. Masanın karşısında ciddi bir ifadeyle beni inceliyordu ve kalbim sızladı.

Jamie çok kibardı. Keşke diğer herkes onun bu yanını tanısaydı. Eski kız arkadaşı acaba bunu hiç gördü mü diye merak ettim.

“Erin’le aranızda ne oldu?” diye yumuşak bir tavırla sordum. Beni ilgilendirmezdi ama merak ediyordum. Jamie yalnızca rasgele takıldığını söylemişti ve bunun Erin’le bir ilgisi var mı diye merak ettim. Olmak zorundaydı.

Gözlerini kırptı ve bakışlarını başka tarafa çevirdi.

“Eğer özelse,” dedim aceleyle, “söylemek zorunda değilsin.”

“Hayır.” Kaşlarını çatı. “Sorun değil. Özel ama...” Masanın karşısından bana baktı, bana gerçekten baktı ve o anda birbirimiz için görünenden çok daha fazlasıymışız gibi hissettim. “Sana anlatmak istiyorum. Bir süredir sana anlatmak istiyordum ama nasıl yapacağımdan emin değildim.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hamile olduğunu sandı.”

Kalbim duracak sandım. “On dokuz yaşındaydınız.”

“Evet.” Yutkundu. “Çaylaklık yılımdı ve Erin’in kariyeri yeni başlıyordu.” Bana göz attı. “O bir modeldi.”

Onu Google’da ne kadar çok araştırdığımı açığa vurmak istemeyerek başımla onayladım.

“Regli iki hafta gecikti ve bana hamile olabileceğini söylediğinde çok mutlu görünüyordu.” Suçluluk yüz hatlarında ilerlerken bir nefes aldı. “Kafayı yedim.”

“Elbette.” On dokuz yaşında hamile kalmayı hayal bile edemiyordum. Dehşete düşerdim.

“Ne zaman boş vaktim olsa, eve uçup annemi ziyaret ederdim.” Anılarına dönmüş gibi bakışları odağını kaybetti. “Erin’le aramdaki ilişkiyi ciddiye almamıştım ama o bizim daha fazlası olduğumuza inanıyormuş.”

“Ne oldu?”

Uzun uzun iç geçirdi. “Hamile değildi ama öyle olduğunu düşünürken yüzümü gördükten sonra işler değişti. Ayrıldık.” Jamie bakışları benimkilerle buluştuğunda pişmanlık ve endişe doluydu. “Bir hafta sonra internette onun modelliği bıraktığını gördüm. Moda Haftası için tüm sözleşmeleri hazırdı ama ayrıldı. Gerçekten umut vaat eden bir kariyeri geride bıraktı. Benim yüzümden olduğunu biliyorum.” Başını iki yana salladı. “Onun hevesini kırdım, Pippa.”

Kalbim Jamie için sızladı çünkü bu konuda hâlâ ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordum. “Jamie.” Bakışlarımız buluştu ve ona yumuşak bir şekilde gülümsedim. “Kendini çok fazla suçluyorsun. İnsanlar her zaman ayrılıkları atlatır.”

“Zach seni terk etti ve özgüvenin yerle bir oldu.”

Dudaklarım aralandı ve gözlerimi kırptım, kendimi savunmak için uğraşsam da Jamie haklıydı.

“Bunu tekrar yapamam,” dedi.

Bu yüzden ilişkilere sıcak bakmıyordu. Bunu fark etmek beni çok üzdü. Jamie bununla ilgili kendini yıllardır hırpalıyordu.

“Belki Zach kalbimi kırdı ve müzik kariyeri yapabilecek kadar iyi olmadığımı söyledi ama bu ona inandığım anlamı-

na gelmez. Evet, inandım ancak hâlâ inanıyor muyum bilmiyorum.” Ona hafifçe gülümsedim. “Bunda büyük katkın var. Olanlarla ilgili hiç Erin’le konuştun mu?”

Jamie beni uzun bir an inceledi. “Hayır.”

Restoranda çalan şarkı değişti ve Zach’in söylediği giriş sözlerini duyduğumda düşüncelerim aniden durdu. Yüreğim ağzıma geldi.

“Sorun nedir?” Jamie’nin sesi çok uzaktan geliyordu.

Şarkının sözleri etrafımda süzülüyordu ve Zach şarkıyı söylerken nakaratta dudaklarımı oynattım. Jamie’nin elini masanın üzerinden benimkinin üzerine koyduğunun belli belirsiz farkındaydım; yalnızca Zach’in benim şarkımı söylemesine odaklanabiliyordum.

Benim şarkım. O ve menajeri için söylediğim şarkı. Bana güldükleri şarkı.

Onu çalmadan önce yeterince iyi olmadığını söylemişlerdi.

45. BÖLÜM

PIPPA

BULANTI HİSSİ boğazıma kadar yükselmişti.

“Pippa.” Jamie şimdi yanımda oturuyordu, kolunu omuzlarıma dolamıştı, yüzü endişeyle kaplıydı. “Neler oluyor?”

“Bu benim şarkım.” Sesim tekdüzeydi. “Bu benim şarkım,” diye tekrarladım.

Şarkı sözlerinin bir kısmı farklıydı. Kıtaların farklı bir melodisi vardı ama nakarat tamamen bana aitti.

Jamie elini sallayarak garsonu durdurduktan sonra cüzdanından para çıkarıp ona verdi. “Şarkıyı değiştirebilir misiniz lütfen? Hemen?”

Bir an sonra Zach’in sesi ansızın kesildi, yerini farklı bir şarkının giriş notaları aldı.

Bana gülmüştü. Bunca zaman yeterince iyi olmadığımı düşünmüştüm.

Bunu gördü. Bunu kesinlikle gördü, demişti Jamie, Zach’le ilgili.

“Pippa,” diye mırıldandı Jamie ve sağlam, rahatlatıcı eli ensemdeydi. Temas beni şimdiki ana geri getirdi ve ona şaşkınlıkla baktım. Öfkeli ve endişeli görünüyordu, çenesi gerilmişti ve gözlerinde ateş vardı.

Kafam karışmıştı, şoktaydım ve çok, çok kızgındım. Yine de Jamie’nin yanımda olması bir şekilde durumu daha iyi bir hale getiriyordu. Jamie bana inanıyordu. Jamie benim adıma öfkeliydi.

Aylar önce havaalanında ağlarken sadece ortadan

kaybolmak istiyordum. Fakat bu akşam içimde yanan ufak bir alev vardı. İnatçı ve tepesi atmış bir parçamdı.

Zach çok fazla şeyi mahvetmişti ama onun bu akşamı mahvetmesini istemiyordum.

“Ben iyiyim,” dedim ona ve sanırım bu gerçek olabilirdi.

“Buraya gel,” dedi beni sımsıkı bir kucaklayarak ve ona yaslandım.

Yanağımı Jamie’nin göğsüne yasladığımda nabzım normale döndü. Elleriyle sırtımı okşuyordu ve onun sıcak, baharatlı kokusunu içime çektim.

“Sana yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyorum.” Jamie’nin alçak sesle söylediği kelimelerin göğsümde gürlediğini hissettim.

“Ben de” diye fısıldadım.

“Eve gitmek ister misin?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Kalmak istiyorum.”

Zach’le işim bitmişti ve geçmişin beni ezmesine izin vermekle de işim bitmişti.

Dakikalar sonra, Jamie’nin yemem için ısrar ettiği yeni bir porsiyon *tacos*’la midemi doldururken Jamie’nin telefonu bir mesajla aydınlandı. Arka plan görüntüsü kalbimi hoplattı. Ona mesaj olarak attığım, Daisy ile benim parkta, devasa kütüklerden birinde oturduğumuz fotoğraflarımızdan biriydi. Birisinden fotoğrafımızı çekmesini rica etmiştim.

Onu telefonunun arka planı yapmıştı. Nabzım hızlandı. Kendime umut etme izni vermeye cüret etmedim. Jamie gözlerimin gittiği yeri gördü ve telefonu arka cebine koyduktan sonra dirseklerini masaya dayayıp beni izledi.

“Bunun seni durdurmasına izin vermeyeceğine söz ver. Sahneye döneceğine söz ver.”

Gözlerimi kııptım, şu eski tereddüt içimde baş kaldırıyordu.

“Bana söz ver,” dedi Jamie, âdeta gözleriyle rica ediyordu.

Demin ne söylemişim? Artık geçmişin beni ezmesine izin vermeyecektim.

“Tamam,” dedim ona. “Bunu yapacağım.”

46. BÖLÜM

PIPPA

TATİLLER İÇİN EBEVEYNLERİMİ ziyaret etmek üzere evden ayrılmadan iki gün önce gitarımla kanepeye oturmuş, Jamie'ye verdiğim sözü düşünüyordum. Arasındaki bir kalemle not defterim sehpa da açık duruyordu. Zihnim restoranda duyduğum şarkıdan Zach'in bana gülüşüne, kapanış partisinin gecesinde "*Layla'yla tanışmış mıydın?*" diye soruşuna kadar hızla kayıyordu.

Pencereden karamsar gri gökyüzüne dik dik baktım. Ne adi bir adamdı.

Öfke midemde düğümlendi ve öfkeden çıldırmakla ilgili bir şarkı yazmaya başladım. Dengemi bulurken sözler duruyor ve akıyordu ama birkaç dakika içinde yarım sayfa şarkı sözüm ve birkaç akort dizim vardı.

"*Bahse girerim bunun yanına kâr kalacağını sandın,*" diye usulca şarkıyı söylerken irkildim.

Kulağıma doğru gelmiyordu, böyle fazla yumuşaktı.

Tekrar denedim ama bu kez yüksek sesle söyledim. Kocaman gülümserken tenimin altında kıvılcımlar çakıyordu.

İşte böyle. Doğru his buydu.

Yeni yaklaşımım içimde bir şeyi açmıştı ve kelimeler yazabildiğimden daha hızlı dökülüyordu. Tepem atmıştı ama bu şarkı üzerine basılmakla ilgili değildi; bu şarkı tekrar ayağa kalkmakla ilgiliydi. Kendi yöntemimle onu salıvererek intikam almakla ilgiliydi. Beni inciten adama veda ediyordum

ama onu haksız çıkarmaya yemin ediyordum. Şimdiye kadar çektiğim tüm sıkıntıya ve acıya değmesiyle ilgiliydi çünkü artık öncesinden çok daha iyi ve daha neşeli olacaktım.

Bu şarkıyı yazmak aşırı olağanüstü hissettirdi. Nakaratı düzeltirken, sonraki kıtayla bağlarken duygulanarak gözlerim doldu ve şarkıyı yeterince düzelttiğimde, telefonumu sehpa koyup ezgiyi unutmamak için bir örneğini kaydettim. Tekrar çocuk gibi hissediyordum, dünyaya aldınış etmeden bir yokuş aşağı koşturuyordum. Bu doğru geliyordu, sanki benim amacım buydu.

Bu şarkıyı sevdim ve onu yazdığım için kendimle gurur duydum. Bence Jamie de gurur duyacaktı.

Ani bir hevesle kaydı ona mesajla gönderdim. Kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi atıyordu ve derin bir nefes aldım. Ona göndermiş olmam tuhaf mıydı? Büyük ihtimalle antrenman veya egzersiz yapmakla meşguldü. Bir an telefona gözlerimi dikip baktıktan sonra onu bir kenara attım ve Daisy'yi bir öğle arası yürüyüşüne çıkarmak için ayağa kalktım.

Yürüyüşten eve döndüğümüzde Jamie'den bir mesaj geldiğini gördüm.

Aferin kızıma, yazıyordu mesajda ve göğsüme bir sıcaklık dalgası yayıldı. Filthy Flamingo'ya bir dahaki gidişimizde bunu çalmalısın.

Belki, diye cevap yazarken gülümsüyordum.

Çalacaksın, dedi ve kıkırdadım.

Otoriter.

Göz kırpan bir emojiyle cevap verdi ve kendimi durdurmadan dudağımı ısırdım. Birkaç hafta önce beni kapıya yaslayıp zirveye ulaştırdıktan sonra kendime ne söylemişim?

Kesinlikle Jamie Streicher'a âşık olmak yoktu. Jamie neredeyse kusursuzdu ve onun Zach gibi bir pisliğe dönüştüğünü izlemeye katlanamazdım. Sadece arkadaş olursak beni incitemezdi.

Antrenmanım başlıyor, dedi. Sonra konuşuruz çalığışu.

Bana böyle hitap ettiği her seferde göğsüm bir mutluluk seliyle doluyordu. Onun bana gülümsediğini hayal ettim; o eşsiz, geniş, ısıtılı gülümseme bende sonsuza kadar onun yüzüne bakma isteği uyandırıyor.

Bu kadar ateşli olması adil değildi. Onu her gün görmek zorunda olmam adil değildi.

Bir ezgi birden aklıma geldiğinde kıkırdadım.

"Bu kadar ateşli olman adil değil," diye mırıldanarak birkaç akort çaldım ve tekrar güldüm.

Jamie'nin ne kadar ateşli olduğuyla ilgili bir şarkı yazdım. Baştan sona dek gülerek şarkı sözlerini karaladım ve farklı kombinasyonlar denedim. Bir saat içinde şarkının taslağı bitmişti.

Akşama doğru elimde bir dolu şarkı taslağı vardı. Bir tanesi sizin için yanlış olduğunu bildiğiniz birini istemekle ilgiliydi. Bir tanesi insanların beklentileriyle mücadele etmek ve sonunda sizi mutlu eden şeyi seçmekle ilgiliydi. Bir tanesi yeni biriyle gerçekten ama gerçekten iyi seks yapmakla ilgiliydi. Bundan hoşlanmıştım: Baştan çıkarıcı ve oyunbazdı. O şarkıyı, Jamie'nin bacaklarının arasında otururken beni zirveye ulaştırdığını düşünerek yazmıştım.

Daha parlak bir şekilde yanmamı sağlaması için çıra ekleyerek göğsümdeki şu alevi körüklüyordum. Bu, turnede yeni bir şehre gitmek için uçaktayken veya Zach kayıt için stüdyodayken oldum olası yapmayı arzuladığım hayalimdeki albümdü.

Bir şarkı Jamie'nin kendi dışında herkesle ilgilenmesiyle fakat onunla ilgilenecek kimsenin olmamasıyla ilgiliydi. Ciddi ve koruyucuydu. Az önce bir cümlesi dudaklarımdan dökülmüştü ve bununla ilgili nasıl hissettiğimden emin degildim.

Bunu yapmayı sonsuza dek sürdürtürdüm, kalbimi kıracak olmasaydı eğer.

O dizeyi okuyarak yutkunurken boğazım düğümlendi. Üstünü çizmeliydim ama yapamadım. En iyi şarkılar samimi olanlardı.

Daisy kuyruğunu sallayarak bana bakıyordu, hal böyleyken onu uzun bir yürüyüş için tekrar dışarı çıkardım. Bütün zaman aklım Jamie'de ve yazdığım şarkılardaydı.

Orman karanlık olduğundan, aydınlatılmış caddelerden ayrılmadık. Kaldırım boyunca ağaçlar parıltıyan güzel ışıklarla Noel için süslenmişti. Bir endişe dalgası mideme vurdu. *Hâlâ* Jamie'ye bir hediye almamıştım.

Jamie istediği her şeyi satın alabilirdi. Güzel bir dairesi vardı. Giysilere veya hokey ekipmanına ihtiyacı yoktu. Yemek pişirmekten hoşlanıyormuş gibi görünmekle birlikte, ona ne alacaktım, bir çırpma teli mi? İrkildim. Çok yavandı ve ilişkimiz açısından çok yanlış görünüyordu. Jamie için çalışıyordum ama arkadaşlık da.

Ona sorsaydım, bana hiçbir şey almamamı söylerdi çünkü hediyeyle layık olduğunun farkında değildi.

Gitar dükkânından geçerken kaşlarım hızla çatıldı. Hayalimdeki gitarım yoktu, onun yerini siyah bir elektrikli Fender almıştı.

Göğsüm ağırlaştı. Onun parasını karşılayamazdım, bu yüzden neden bu kadar hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyordum.

Jamie'nin parlak gözleri ve kararlı yüz ifadesi zihnimde belirdi. İşleri yoluna koyar koymaz -sonuç nasıl olursa olsun- yeni bir gitar almak için para biriktirecektim. Sadece kendim için olan özel bir şey alacaktım. Jamie bunu duyduğunda mutlu olacaktı. Tüm öğleden sonrayı yazarak geçirdiğimi bilseydi gurur duyardı.

Birdenbire bir şeyin farkına vardım.

O albümü Jamie için yapmıştım. Başından sonuna kadar onu düşünmüştüm ve kendimden şüpheye düştüğümde, onun cesaret verici sözlerini ve sıcak, şefkatli bakışlarını

hatırlamıştım; bu beni teşvik etmişti. Şimdiye dek bir şarkı derlemesi şöyle dursun, kimse için tek şarkı bile yazmamıştım. Kimse de bana Jamie kadar cesaret vermemişti.

Sanki her şeyi yapabileceğime inanıyordu.

Ben gerçeği ne kadar çok inkâr edersem edeyim veya Jamie'yi ne kadar Zach'le karşılaştırmaya çalışırsam çalışayım, bariz olan değişmiyordu.

Jamie Streicher'a karşı güçlü duygular besliyordum.

Şimdi bununla ilgili ne yapmam gerektiğini bulmam gerekiyordu.

47. BÖLÜM

JAMIE

NOEL DÖRT GÜN ÖNCEYDİ. Annemin evindeydim. Daisy'yle birlikte kanepede oturmuş, Pippa'nın videosunu tekrar izliyordum. Şarkıyı yüksek sesle söylerken küstah bir gülümseme dudaklarına yerleşmişti. Gitar çalarken ayağını havada hafifçe vuruyordu ve eski erkek arkadaşına kızgın olup daha iyi biriyle hayatına devam etmekle ilgili şarkı söylememesi gerekiyormuş gibi gözleri haylazlıkla ışıldıyordu.

Böyle çok güzeldi. Pippa her zaman güzeldi ama özellikle böyle, coşkuyla şarkı söylerken çok mutlu görünüyordu.

Pippa'yı görmediğim beşinci gündü ve aklımı kaçırıacaktım. Sürekli mesajlaşıyorduk ama bu onun hemen karşımda olmasıyla aynı şey değildi. Pippa'nın olabileceği en iyi yer, elimin erişebileceği mesafedeydi.

Beş günden sonra bu barizdi. Güzel çalığışuma karşı duygularım vardı ve kendime hayır demekten yorulmuştum. Sırf onu düşünmek bile beni mutlu ediyordu.

Eski bahanelerime tutunmaya çalıştım ama bir şey onları yerle bir etmişti. Ya bunun yürümesini sağlayacak bir yol bulabilirsem?

O ve Hazel geçen hafta Silver Falls'a uçmuştu ve kötü hava yüzünden benim Minnesota'dan Vancouver'a uçağım rötar yaptığı için Pippa ben eve varmadan önce ayrılmıştı. Ona veda etme veya onun için satın aldığı Noel hediyesini verme fırsatım olmamıştı. Hediyeği ertesi gün postayla Silver

Falls'a gönderebilirdim ama onu açtığında Pippa'nın yüzünü görmek istiyordum.

Ya onu ziyaret edersem? Ya hiç tarzım olmayan biçimde dürtüsel hareket edip onun yanına gidersem?

Göğsümde bir sevinç hissettim ama zihnim Pippa'yla seviştiğimiz zaman yetişemediğim annemin tonla cevapsız aramasına gitti. Bana ihtiyaç duyduğunda yanında değildim. Dikkatimin dağılması benim suçumdu. Hayalleri bir kenara iterek bir elimle yüzümü sıvazladım. Silver Falls'a gitmeyecektim. Pippa'yı gelecek hafta eve döndüğünde görecektim.

Üzerimden bir gölge geçti ve annem kanepede, aşırı derecede karmaşık asistanımla ilgili hayallere dalarak oturduğum yerin arkasından eğildi. Kulaklıklarımı çekip çıkardım.

"O Pippa mı?" diye sordu ben telefonumu saklayamadan önce.

Başımla onayladım.

Kulaklıklarımı işaret etti. "Onu sesli oynat."

Kulaklıkların bağlantısını kestikten sonra oynata bastığımda Pippa'nın sesi odayı doldururken ekranda onu izliyorduk. Daisy kafasını koluma dayayarak kanepede pozisyonunu tekrar ayarladı ve uzun uzun iç geçirdi.

Annem, Daisy'yi kaşıyordu. "Pippa'yı özlüyor."

Daisy'yle bakiştık. *Ben de dostum.*

Annem bana yan yan bakıp gözlerinde meraklı bir ışıltıyla beni inceledi. "Yılbaşında dışarı çıkmak istersen ben Daisy'ye göz kulak olabilirim."

Yılbaşında görmek istediğim tek kişi Pippa'ydı. "Gerek yok."

"Jamie." Beni incelerken gözlerinde bir hüznün titreşimi ve başka bir şey vardı. Belki utançtı.

"Gerek yok," diye tekrarladım. "Partileme havamda değilim." Ayrıca burada bana ihtiyaç var, demedim.

Annem uzun bir an beni izledi. "Bir terapist aramaya başladım."

Kafamı hızla yukarı kaldırdım ve onu daha iyi görebilmek için döndüm. “Efendim?”

Başıyla onaylarken yüzüklerinden birini parmağının etrafında çeviriyordu. “İkinizin buraya geldiği akşam Pippa buna değinmişti. Bana bunun normal olduğu izlenimini verdi.”

Kalbim Pippa’m için gurur ve şefkatle dolup taşı. “Bu normal. Birçok insan terapi alıyor.”

Annem tekrar omuz silkti. “Henüz birini bulamadım ama arıyorum.”

“Bu harika.” Midemdeki aşırı ağırlık azaldı. “Bunu duyduğuma çok sevindim.”

“Bunu tahmin etmiştim.” Daisy’nin yanına oturdu ve parmaklarıyla Daisy’nin kürkünü taradı. “Pippa yıl başında ne yapıyor?”

“O ve Hazel bir bara gidecek.”

Pippa’yı kalabalık bir barda, kapanış partisindeki gibi açık ve dalgalı saçlarla hayal ettim. Belki bir elbise giyerdi ama gündelik giyinmesi daha olasıydı çünkü orası küçük bir kasabadaki rezil bir bardı ve göze çarpmak istemezdi. Bana bunu söylediğinde gülmüştüm çünkü Pippa’nın göze çarpmayacağı hiçbir yer yoktu.

Bara yaslanmış onunla konuşan bir erkeğin istenmeyen görüntüsü birdenbire zihnimde belirdi. Pippa’ya gülümsüyordu. Bakışları onun ağzına, memelerine iniyordu. Belki elini uzatıp Pippa’nın saçını kulağının arkasına atıyor, ona alaycı bir şey söylüyordu. Burun deliklerim genişledi.

Bu fıkirden nefret ettim. Bundan çok fazla nefret ettim. Boşluğa gözlerimi dikip bakarken dizim sallanıyordu.

“Jamie?”

Aniden dikkat kesildim. “Hımm?”

Annem kayıtsız bir tavırla omuz silkti. “Neden Pippa’yı ziyaret etmiyorsun? Silver Falls hoş bir yer tatlım ve eminim sana büyüdüğü yeri gezdirmek Pippa’nın hoşuna gider.”

Bu fikri değerlendirirken dizim sallanmaya devam ediyordu. Pippa'sız çok huzursuzdum.

Son birkaç haftadır annem daha iyi görünüyordu. Kontrolünü geri kazanmışçasına daha az endişeli, daha az kaygılıydı. Belki bensiz iyi olurdu.

Miller'ın annesi buraya birkaç dakika mesafede yaşıyordu ve eminim Miller tatili orada geçiriyordu. Garip bir şekilde, eğer rica edersem derhal buraya geleceği hissine kapıldım.

Dahası annem bir terapist arıyordu. Bu büyük bir adımdı.

“Tamam.” Başımla onayladım. “Silver Falls'a gideceğim.”

48. BÖLÜM

PIPPA

HAYATIMIN EN UZUN haftası olmuştu.

“Pippa.” Hazel arka bahçeye bakan pencerenin yanındaki koltukta gözlerini açtı. Üzerinde pijaması vardı ve saçları karmakarışık.

Aynı şekilde pijamalarım ve karmakarışık saçlarımla kanepeye serilmiştim, rahat bir pozisyonda aynı pencereden karla örtülü ağaçlara bakıyordum. Güzel olmaları umurumda bile değildi. “Efendim?”

“Meditasyon yapmaya çalışıyorum ama şarkı söylemeyi bırakmıyorsun.” Bana hem rahatsız olduğunu hem de eğlendiğini ifade eden bir bakış attı.

Burnumu kırıstırdım. “Üzgünüm.”

Bir kaşını kaldırdı ve midem kasıldı. Yılbaşı gecesi yarındı ve ertesi gün eve uçacaktık.

Lisedeki bir adama olan aşkımin tamamen kendimden geçiren hislere dönüşmesiyle ilgili ne yapacağıma dair kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. Ondan hoşlanıyordum. Bundan fazlasını hissediyor bile olabilirdim ama şu anda işin o yönünü düşünmüyordum. Sadece ne yapmam gerektiğini çözmeye çalışıyordum.

İçgüdülerim Jamie’nin de aynı şekilde hissettiğini söylüyordu ama Erin’le ilgili itiraf ettiği gerçekten sonra? Bunu duymaya hazır olmayabilirdi. Ona söylemek nihai bir yıkıma ve bu itirafın güme gitmesine sebep olabilirdi.

İki arada kalmıştım, bu yüzden burada oturup pencereden bakıp düşünüp taşınırken Hazel'in sinirini bozuyordum.

Telefonum bir mesajla aydınlandı.

Selam.

Göğsümde bir heyecan patlaması oldu. Elimde değildi. Jamie bana mesaj attığında bedenim böyle tepki veriyordu. Tatilde *çok fazla* mesajlaşmıştık ve bir parçam onun da bensiz sıkılmasını ve mutsuz olmasını umuyordu.

Merhaba, diye cevap verdim. Onun yazdığını gösteren noktaların belirmesini izlerken gözlerim ekrana yapıştı âdeta.

Bir seyahate çıkmayı düşünüyorum.

Ah, öyle mi? Sıcak bir yere mi?

Soğuk bir yere.

Aptal, saf umut göğsümde dönüp duruyordu. Yazdığını gösteren noktalar aniden belirdi, kayboldu ve tekrar belirdi.

Silver Falls'a daha önce hiç gelmedim, diye yazdı.

Kalbim ağzıma geldi ve telefonuma sevinçle baktım.

"Neler oluyor?" diye sordu Hazel bana sırtıtarak.

"Hiç." Yılın bu zamanı muhteşemdir," diye yazdım. *Kışın donar.*

Harika. Merhaba demek için gelebilir miyim?

Evet, lütfen.

Müthiş. Uçağım iki saat sonra iniyor.

Ağzım açık kaldı. Ne?

Havaalanındayım. Senin için uygun mu?

Tabii ki! Gülümsemem tüm yüzüme yayıldı.

Hazel yanıma oturup mesajları okumak için telefonuma dikkatle baktı. "Ne var?" diye tekrar etti. "Neler oluyor?"

Duygularımın yüzümden okunmasına aldırmadım. "Jamie ziyarete geliyor."

İç geçirdi ama gülümsüyordu. "Elbette geliyor."

Kapı zili çaldı ve kanepeden fırladıktan sonra kapının önünde derin bir nefes aldım. Hazel dizüstü bilgisayarının başında olduğu mutfaktan homurdandı.

Kapıyı açtım ve Jamie zar zor fark edilen bir gülümsemeyle orada duruyordu, bu onun da benim kadar heyecanlı olduğu anlamına geliyordu. Tanrım, boyu çok uzundu. Yüzümde aptal bir sırıtışla gözlerimi dikip ona bakarken nutkum tutulmuştu.

“Merhaba,” dedim alık alık.

Yanakları soğuktan kızarmıştı. Gözlerinin rengini ortaya çıkaran yeşil bir bere takıyordu. Belki benim hayal gücümdü ama bana şimdiye dek gördüğü en güzel şeymişim gibi bakıyordu.

“Merhaba,” dedi ve sesinin alçak tonu omurgamdan aşağı bir ürpertinin inmesine neden oldu.

Aramızdaki gerilim sürerken Jamie’nin bakışları dudaklarıma indi. Beni öpmek istiyormuş gibi görünüyordu ve karnımda bir şeyler uçuşuyordu.

“Eve döndük,” diye seslendi babam, Jamie’nin arkasından ve birbirimizden bir adım uzaklaştık.

Annemle babam sohbet ederek basamakları tırmandı ve Jamie’yi gördüklerinde aniden durdular. Arkadaşlarını ziyarete gitmişlerdi ve ben eve daha geç döneceklerini sanıyordum.

Babamın gözleri bir hayalet görmüşçesine açıldı. “Aman Tanrım.” Büyük, dost canlısı bir sırıtışla elini uzattı. “Jamie Streicher ön kapıda ne arıyor? Ken Hartley.”

Jamie onunla tokalaştı. “Sizinle tanıştığuma memnun oldum efendim.” Babama gülümsedi ve Hazel mutfaktaki yerinden bana kafa karışıklığıyla baktı.

Efendim mi? diye dudaklarını oynattı Hazel ve omuz silktim.

“Ah, şu hokey oyuncusu!” Annem ellerini birbirine vurdu. “Hakkında çok şey duyduk.”

Jamie anneme gülümserken yüzüm yandı. Onun hakkında çok fazla şey duymamışlardı. Ondan arada bir bahsediyordum. Ne olmuştu ki?

“Merhaba Bayan Hartley,” dedi Jamie onun elini sıkarken.

Annem ona sarıldı. Başı Jamie’nin omuzuna güçbela geliyordu. “Bana Maureen de tatlım. İçeri girelim. Üşüteceksin.”

İçeri doluştuk ve babam Jamie Streicher’ı evinde ağırlamanın ne kadar güzel bir sürpriz olduğunu tekrar belirtti; bu hem tatlı hem de utanç vericiydi ama görünüşe göre Jamie sorun etmiyordu. Sadece gülümsedi ve babamın sorularını yanıtladı.

Hazel içeri girdiğinde Jamie ona başıyla bir selam verdi. “Hazel.”

Şaşırtıcı bir şekilde Hazel ona ters ters bakmadı. “Selam. Gelebilmişsin.”

Jamie başını salladı. “Geldim.”

Hazel bana bakarken keyifli görünüyordu. “Güzel.”

“Millet, oturun,” dedi babam oturma odasını işaret ederek. “Ben atıştırmalık getireceğim. Jamie, bira ister misin?”

Jamie başını eğdi. “Bira harika olur.”

“Tercihin hangisi?” Jamie her ne söylerse, babamın onu derhal satın almak için bakkala koşacağını hissediyordum.

“Elinizde ne varsa,” dedi Jamie. “Seçici değilimdir.”

“Miller Lite olur mu?”

“Mükemmel.”

“İyi adam.” Babam gözden kayboldu ve garip bir şekilde Jamie tekrar gülümsedi.

Biz oturma odasında otururken bakışlarım eski mobilyalar, dekor, raflardaki biblolar ve Hazel’la benim şapşal çocukluk fotoğraflarımız üzerinde hızla gezindi. Jamie benim ikinci sınıf fotoğrafımın önünde durdu. Fotoğrafta ağızım kulaklarıma vararak kocaman gülümsüyordum, başımın iki yanında iki örgü vardı. Ön iki dişim eksikti.

Jamie fotoğrafa bakarken başını eğdi. “Bir pak mı çarpmıştı, Hartley?”

İnledim ve annem kahkaha attı.

“O gün fotoğraf çekileceğini unutmuştum,” dedi annem ona. “Pippa eve dönüp bana söylediğinde yüzümü görme-liydin.”

Jamie’nin gözleri fotoğrafta oyalandı ve sanırım tekrar gül-
lüksüyordu. “Çok sevimli.”

Babam bir tepsi içecek taşıyarak aceleyle odaya girdi ve Jamie’nin konforlu La-Z-Boy koltukta -orada genellikle ba-bam hokey izlerken otururdu- oturması için ısrar etti. İçim-deki utançla yüzümü buruşturdum ama Jamie kibar ve dost canlısıydı; babamın sadece hokeyin etrafında dönen tüm so-rularına ve sohbetine boyun eğdi.

Yarım saat sonra annem saate baktı. “Tavuğu fırına koy-malıyım.” Jamie’ye baktı. “Tavuk yer misin?”

“İı.” Bana baktı. “Evet?”

Ona gülümsedim. “Umarım akşam yemeğine kalmadan gideceğini düşünmedin?”

“Akşam yemeğine kalmak *zorundasın*,” dedi babam gü-lerek.

Jamie kıs kıs güldü. “Memnuniyetle. Teşekkür ederim.”

“Nerede kalıyorsun?” diye sordu annem.

Jamie bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Henüz bilmi-yorum. Ana caddede bir otel gördüm. İlk orayı deneyeceğim.”

Babamın gözleri açıldı. Bazen çok dramatik olurdu. “Bir oda tutmadın mı?” Dehşet içinde başım iki yana salladı. “Yer bulamayacaksın. Yılın bu zamanında her yer rezerve edilmiştir.”

Annem başıyla onayladı. “Bizimle kalmalısın.”

“Ne?” dedim boğuluyormuşçasına. Jamie benden daha yaşlı mobilyalara sahip evlerde değil, büyük boy yataklı ve televizyonlarında HBO olan beş yıldızlı otellerde kalmaya alışkındı. Hazel’la benim yataklarımız ergenliğimizden kal-maydı ve misafir yatağı daha da eskiydi. “Jamie bizimle kal-mak istemez. Ona bir Airbnb falan bulabiliriz.”

“Akşamın bu saatinde mi?” diye sorarken babam bana deliymişim gibi bakıyordu. “Pippa saat neredeyse beş. Pek etkileyici görünmediğini biliyorum,” dedi Jamie’ye, “ama tam sana göre bir misafir odamız var.”

Tekrar itiraz etmek için ağzımı açtım ama Jamie ebeveynlerimi başıyla onayladı. “Seve seve burada kalırım.” Ona bakakaldım ve bana gözlerinde eğlendiğini gösteren bir bakışla baktı. “Pippa için uygunsa.”

“Evet.” Ona şaşkınlıkla bakıyordum. “Tabii.”

“Müthiş.” Babam ayağa fırladı. “Maureen’e tavuk için yardım ettikten sonra hemen dönerim. Bir bira daha alırmısın?”

Jamie başını salladı. “Olur, teşekkürler, Ken.”

Babam ona neşeyle baktı ve bunun sebebinin Jamie’nin ona ismiyle hitap etmesi olduğunu biliyordum. Şok içinde Jamie’ye baktım ama kalbim göğsümde dans ediyordu.

Huysuz kalecimin bu versiyonu kimdi?

49. BÖLÜM

PIPPA

O AKŞAM ANNEM Jamie'ye biraz huzur vermek için babamı uzaklaştırdı. Hazel üst katta, odasındaydı. Dolayısıyla oturma odasında Jamie'yle baş başaydık, *Elf* izliyorduk. Sıcak elma şarabı içiyorduk; ailemizin yıllık geleneği idi. Tarçın, muskat, karanfil ve yıldız anasonla birlikte evimizi büyüleyici kokutuyordu.

“Bunu evde de yapalım,” dedi Jamie ve eridim.

Böyle ev demesini sevmiştim.

Silver Falls'a uçmasını sevmiştim.

Onunla takılmayı, ben eşofman altımlayken oturma odasında basitçe böyle oturmamızı sevmiştim. Jamie her zamankinden daha memnun ve rahat görünüyordu.

“Bu senin için uygun mu?” diye sorarak etrafı, eski püskü oturma odasını gösterdim. “Bir bara gidebiliriz.”

Jamie beni dirseğiyle dürttü. “Olmak istediğim yer tam olarak burası.”

Ekranda Will Ferrell bir elf kostümüyle hoplayıp zıplıyor, Noel Baba'yla tanışacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu haykırıyordu. Bir kahkaha attım.

“Annem bir terapist arıyor,” dedi Jamie.

Çok sevindim. “Öyle mi? Bu müthiş.”

Ferahlamış bir şekilde başını salladı. “Evet.” Ensesini sıvazlarken bana baktı. “Bu senin sayende oldu.”

“Bunu bilemeyiz.”

“Öyle. Bana seninle konuşması sayesinde karar verdiğini söyledi.”

Duygular boğazımı tıkadı. “Gerçekten mi?”

Tekrar başımı sallarken yumuşak bakışları yüzümde geziyordu. “Teşekkür ederim.”

Jamie’nin kucağına tırmanıp ona sarılmak istiyordum. “Gerçekten memnun oldum, Jamie. Ciddiyim.”

“Ben de.”

Elini benimkine kaydırıp hafifçe sıktı. Midemde tatlı ve cıvıl cıvıl bir şey dans etti. Ağzına baktım. Talepkâr ve merhametsiz dudaklarını kendiminkilerin üzerinde hissedebiliyordum. Jamie’nin gözleri kararırken bacaklarımın arasında basınç ve sıcaklık uğuldadı.

“Sana Noel hediyeni vermek istiyorum,” dedi birdenbire. Elini geri çekti, tedirginmiş gibi gözleri benimkilere kaydı. “Olur mu?”

“Elbette.” Gözlerimi kırptım. “Seninki hazır değil.”

Jamie başını iki yana salladı. “Sorun değil.”

“Aslında çoğunlukla hazır. Sana bu akşam gösterebileceğim kadar hazır.” Dudağımı ısırdım. Şimdi de *ben* tedirgindim.

Ya ondan nefret ederse? Ya çok fazlaysa? Kelebekler kaçmaya çalışırcasına karnımda debeleniyordu.

Jamie bana hızla gülümsedi, ayakkabılarını giydi ve arabasına yöneldi. Çok geçmeden iki kutuyla döndü: Biri kocamandı ve diğeri yaklaşık bir ayakkabı kutusu boyutundaydı. Büyük hediyeyi kapıdan sokabilmek için yan çevirmesi gerekti. Parlak ambalajlarla ve parlak kırmızı fiyonklarla güzel bir şekilde sarılmışlardı.

“Aman Tanrım.” Hediyelere dehşetle baktım. Benim hediyemi bozguna uğratacaklardı. “Ben başlayabilir miyim?”

Bir kahkahayla başını iki yana salladı, sehpanın üstünü boşaltıp onları yerleştirdi. “Hayır. Tedirginim.” Daha küçük hediyeyi bana uzatırken ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. “Önden buyur.”

Nefesimi yavaşça verdim ve hediyeği incelerken sinirlerim karnımda bir şeyleri harekete geçiriyordu. Jamie kaşlarını kaldırıp abartılı bir tavırla saatine baktı. Kahkaha attım.

“Kes şunu,” dedim ona fiyongu çözmeden önce. Ben hediyeği açarken Jamie’nin dizi sallanıyordu ve kapağı kaldırdığımda birdenbire kocaman sırttım. “Bana kendi formamı mı aldın?”

Tuhaf bir bakışla yüzümü inceledi. “Beğendin mi?”

Lacivertli beyazlı formayı kutudan çıkarıp sırtını okumak için arkasını çevirdim. STREICHER kalın beyaz harflerle dikilmişti ve bedenim hoşnut, gururlu ve sahiplenici bir duyguyla doldu.

“Sırtında ismimi taşımak zorunda değilsin,” dedi usulca, beni dikkatle izlerken. “O kısmı çıkarabiliriz.”

“Sakin ha.” İç organlarım eriyip sıvıya dönüşürken gözlerimi Jamie’nin bakışlarından ayırmadım. “İsmimi taşımak isterim.”

“Tamam.” Ağzının kenarları yukarı kıvrıldı ve gözleri ısındı. “Ben de bunu isterim.”

Ona gerçeği, onun formasını giymenin, ismini üzerimde taşımanın, bana ilişkimizin daha derin olduğunu hissettirdiğini ve bunu sevdiğimi söyleyemezdim. Bu hediyeğin her milimini sevmiştim.

Çenesini daha büyük kutuya eğdi. “Sıradaki.”

Onu özenle açarken merak içindeydim. Kutunun boyutu şeye benziyordu...

Yok. Umutlanmak bile istemiyordum.

“Umarım motosiklettir.” Kaşlarımı hızla yukarı aşağı oynattım.

Jamie’nin gözleri bundan, bana verdiği hediyeleri açmamı izlemekten hoşlanıyormuş gibi ısıldadı. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Özel olduğumu, ilgi gördüğümü hissediyordum; göğsüme bir başka sert darbe isabet etti. Son ambalaj kâğıdını sıyırdım ve nefesim kesildi.

“Jamie,” diye fısıldarken gözlerimi dikmiş, kutuya bakıyordum. Boğazım düğümlendi.

Parmağıyla şakacı bir tavırla elimin arkasını okşuyordu. “Aç onu.”

Kapağı bir fiskeyle açmadan önce dudaklarımı düz bir çizgi halinde bastırdım.

Evet. Durum ortadaydı, gitar dükkânının vitrini yerine masada duruyordu.

Çok güzeldi ama daha fazlası vardı. Bu gitar asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir şeydi, yine de işte buradaydı. Duygulanarak gözlerim doldu ve onlardan kurtulmak için gözlerimi hızla kırıştırdım.

“Bu çok fazla.” Jamie’ye bakamıyordum. Eğer ona baksam ağlardım. Veya onu öperdim. Emin değildim.

“Çok fazla değil.”

“Çok pahalı.” Ona karşı hislerim her an artıyor, bir balon gibi genişliyordu.

“Pippa.” Sesi emindi, başka seçeneğe yer bırakmıyordu. “Bana izin vereceğini düşünseydim, sana şehirdeki her gitarı alırdım.”

Siktir. Bu adam kahrolası kalbimi kıracaktı.

Nihayet ona baktığımda Jamie’nin yüz ifadesi çok gururluydu ve alabildiği her gitarı satın alacağı konusunda gerçeği söylediğini biliyordum.

Siktir.

“Teşekkür ederim demek yeterli olmaktan çok uzak geliyor. Beni şımartıyorsun.” Parmaklarımı formada onun isminin üstünde gezdirdim.

İri omuzlarını silkti. “Öyleyse seni şımartmama izin ver.”

“Teşekkür ederim,” diyerek ona sarılmak için öne eğildim ve kollarını bana doladı. Jamie’nin omzuna yaslanarak onun sıcak, baharatlı kokusunu içime çektim. Ellerinden birini saçlarımın arasından geçirirken diğer eliyle beni sımsıkı kendisine bastırıyordu.

“Rica ederim çalığışu.” Alçak sesini göğsümde hissettim ve sonsuza dek böyle kalabilmeyi diledim. “Tamam, kısa bir deneme zamanı.”

Geri çekilip gitarı inceledim. “Çalınamayacak kadar güzel.”

“Olmaz. Gitarları kullanarak sertliklerini gidermen gerekmez mi?” Ağzı seğırdi.

Bir kahkaha patlattım. “O yıllar alır.”

Gitarı işaret etti. “O halde başlasan iyi edersin.”

Sinirlerim titreşiyordu. Tereddüt ediyordum ama ya şimdi ya da hiçti. “Önce sana hediyeni vermek istiyorum.” Yan sehpadan telefonumu kaptım ve bir dosya açıp Jamie’yle paylaştım.

Elleri belime hafifçe dokundu. “Bana hiçbir şey almana gerek yoktu, Pippa.”

“Böyle söyleyeceğini biliyordum.” Telefonu cebinde vızıldadı ve ona bir gülümsemeyle başımı salladım. “Bu benden. Aç onu.”

E-postayı açtığında, kahkahası şaşkın ve hoşnuttu. Sesi kalbimi eritti. Köpek sahilinde çektiğim Daisy’nin profesyonel fotoğraflarını aşağı kaydırırken yüzü aydınlandı ve gözleri ışıltı ışıltı oldu.

“Onları bastırıyorum,” diye açıkladım. “Bir tanesini çerçeveletip daireye koyacaktım.”

Daisy’nin çılgın gözlerle dili dışarı sarkarken sıçradığı bir fotoğrafa kocaman sırtıttı. “Bunlar inanılmaz. Çok sevdim.”

Ben ve Daisy’nin olduğu bir fotoğrafta durdu.

Ani bir utanç beni sarsarken yüzüm ısındı. “İçinde benim olduğum fotoğrafları bastırmayacaktım. Dosyanın tamamı o, yani içinde bazı ekstralar olacaktır.”

Benim ve Daisy’nin birlikte olduğumuz fotoğrafa bakıp hâlâ gülümsüyordu. “Bunu sevdim.”

Dudağımı ısırdım, sıradaki hediyeyle ilgili tedirgindim.

“Başka bir şey daha var,” dedim ona telefonumu tekrar çıkarırken. Ellerim titriyordu. Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştım.

Jamie'nin eli dizimdeydi ve iri elinin sıcaklığı kumaşa sı-
zarak beni şimdiki ana geri getirdi. Jamie, bende onu öpme
isteği uyandıran, onu yakışıklı kılan o yumuşak gülümseme-
siyle bana gülümsüyordu.

“Bir albüm yaptım,” deyiverdim ve kaşları hızla yukarı
kalktı.

“Ne?”

Başımla onayladım. “Evet. Senin için bir albüm yaptım.
Demek istediğim...” Başımı bir o yana bir bu yana yatırdım.
“Onu kendim için de yazdım. Umarım bu hediye paylaş-
mak zorunda olmamız berbat bir şey değildir ama beni sen
cesaretlendirdin ve bunu yapabileceğimi bana hissettirdin.
Ben de sana gösterecek bir şarkı koleksiyonu oluşturmak is-
tediğimden yazmaya devam ettim.”

Gözleri gururla ışıldadı. “Göster bana.”

Ses tonuna alaycı bir şekilde güldüm.

“Hemen, Pippa.”

Tekrar gülerken telefonumda başka bir dosya açtım. “Bir
saniye bekle. Çok sabırsızsın.”

Eli dizimden kımıldamamıştı ve ben videoları onunla pay-
laşırken başparmağı dizimi ileri geri okşuyordu. Normalde
onları yalnızca ses olarak kaydederdim ama günbatımından
önce ışığın oturma odasındaki görüntüsünü beğenmişim ve
sonra videoyu açık vaziyette bırakmışım. İşim bittiğinde şar-
kıları klipler şeklinde ayırmışım.

Jamie'nin telefonu aydınlandı ve bir an sonra sesim oturma
odasında çınladı. Dudakları tekrar hoşnut bir gülümse-
meyle kıvrıldı ve bana bir bakış doğrulttu.

“Bir albüm yaptın,” dedi yumuşak bir sesle.

Göğsüm baskı, havailik ve kuşkuyla dolup taşıyordu. “Bir
albüm yaptım.”

Hayretle başını iki yana salladı, şarkı çalarken hâlâ beni
izliyordu. “İnanılmaz. Seninle gurur duyuyorum.”

Kucağımdaki ellerime gülümsedim. “Teşekkür ederim.” Güçlükle yutkundum. Yeni gitarıma uzandım. Onu kaldırdıgımda kalbim k t küt attı.

Bu gitar her nasılsa kusursuzdu: Ağırlığı, sapının elimdeki hissi, kucağıma yerleştirirken gövdesinin uyluğumdaki kıvrımı.

“Bu gitar benim ruh eşim,” dedim Jamie’ye ve gülümsedi.

“Alb m n geri kalanını bana çalar mısın?”

“Senin için sakıncası yoksa.”

Kanepenin kol ağına tekrar yaslandı, yüzünü bana döndü, ben çalarken ellerini başının arkasına sıkıştırdı. Ben şarkıları çalarken Jamie bazı sözlerde gülümsüyordu çünkü neyle ilgili söylediğimi tam olarak biliyordu. Son birkaç ayda Jamie benim en iyi arkadaşlarımdan biri olmuştu ve onun için gitar çalmak, onun için şarkı söylemek mahrem ve özel hissettiriyordu.

Jamie’ye birkaç hafta önce gönderdiğim intikamla ilgili şarkıyı söyledim ve sonrasında parmaklarım tellerin üzerinde gezindi.

Kalan tek şarkı seksi oldu. Teredd d m  görebiliyor-muşçasına meydan okuyarak bir kaşını kaldırdı.

Buna burada son vermeliydim. Bu gecelik bu kadar deyip yatmaya gitmeliydim. Gerçekten böyle yapmalıydım. şarkı Jamie’yle ilgiliydi ve bunu anlamamasına imkân yoktu.

Riskli ve cüretkâr bir şey içimde titreşti ve şarkıyı çalmaya başladım.

Sözlerin bazısı, ee, gerçekten özeldi. şarkı yazmanın en sevdiğim yanı buydu, sözlerin özel olmasıydı; vişneli çikolatalı dondurma yemekle, eski lisenizin önünden yürüyerek geçmekle ilgili olurlardı ve kendinizi tümüyle şarkının içinde hayal edebiliydiniz.

Bacaklarının arasına oturacağım, beni tepeden tırnağı titreteceksin. Bana ikimizin de istediğı yeni şeyler hissettireceksin.

Bana dönen Jamie kaskatı kesildi ve gözleri bulanıklaştı. Çalmayı bıraktım.

“Çalığışu,” diye uyardı bir kaşını kaldırarak. Zalim ağzında enfes bir eğim vardı ve yüzüm ısınmıştı.

Odadaki gerilimi bir bıçakla kesebilirdiniz.

“Burada bitirmeliyiz,” diye mırıldandım.

“Mümkün değil.” Sesi boğuktu.

Bakışlarım Jamie’nin kucağına indi. Tamamen sertleşmişti, aleti eşofmanının kumaşını zorluyordu. Karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissediyordum ama şarkıyı çalmaya devam ettim.

“Bunu benim için mi yazdın?” diye sordu bittiğinde. Gözlerini yüzümden ayırmayacaktı.

Başım la onayladım. Bakışlarımızı birbirimizden ayırmadık ve gerilim aramızda çatırdadı. Jamie’nin bakışları karardı ve ben altdudağımı yalarken çenesi gerildi. Basınç bacaklarımın arasında toplandı ve tenim ısındı. Onu çok fena istiyordum.

Gözleri beni kararlılıkla hapsetti. “Bu şimdiye dek aldığım en güzel Noel hediyesiydi.”

“Benim de” diye fısıldadım.

Birbirimize uzun uzun bakarken bir an geçti ama Jamie aniden bakışlarını çevirdi. “Yatmaya gitmeliyim.”

Hayır, diye çığlık atmak istiyordum ama bunun yerine başım la onayladım. “İyi geceler.”

“İyi geceler.” Ayağa kalktı, duruşunu düzelitti ve tek kelime daha etmeden üst kata yöneldi.

O gittikten sonra bana sıcak bastı, gergindim, enerjiyle doluydum; birkaç dakika kanepede oturduktan sonra ışıkları kapattım, Noel hediyelerimi taşıyarak kendi yatak odama yöneldim. Odamda formayı önümde uzatıp gülümsedim.

Bunu sevmiştim. Her maçta giyecektim ve Jamie arkasını dönüp beni kalenin arkasında onu gururla giyerken gördüğünde, nasıl gülümseyeceğini şimdiden hayal edebiliyordum.

50. BÖLÜM

PIPPA

“SEN VE JAMIE bugün nereye gittiniz?” diye sordu Hazel ertesi akşam. Kalabalık, ucuz barda oturma bölümünde karşımda oturuyordu.

Yılbaşı gecesi idi ve kasabadaki tek bar tıklım tıklım doluydu. Etrafıma bakınarak tüm insanları, hâlâ asılı duran Noel süslerini ve bize birer içki daha almak için barda bekleyen Jamie’yi inceledim. Bakışlarımı yakaladı, bana hızla göz kırptı ve otomatik olarak gülümsedim.

“Ona kasabayı gezdirdim ve sonra arabayla dağlara gittik.” Jamie’ye bir kar topu fırlattıktan sonraki yüz ifadesini hatırlayınca kahkaha atmamak için kendimi tuttum.

Jamie’ye bakarak, “Bu akşam senin için kaldı,” dedi Hazel. Jamie içkileri beklerken bir grup adam heyecanla onunla konuşuyordu.

“Öyle.” Kalbim sıkıştı. Annem ve babamla akşam yemeği yerken pazarlama işini gündeme getirmişlerdi ve Jamie onlara hemen şarkı söylemekte ve şarkı sözü yazmakta ne kadar yetenekli olduğumdan bahsetmişti. Gülerek insanın hobilerinin olmasının önemli olduğunu söylemişlerdi.

“*Pippa müzikte bir kariyer yapmak için gerekli tüm niteliklere sahip,*” demişti Jamie onlara ve ben konuyu değiştirene dek annemle babam buz kesmişti.

Hazel öne eğilip sesini alçalttı, gözlerinde muzipçe bir ifade vardı. “Sadece bu akşam sessiz olun, tamam mı? Duvarlar ince.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve iç çektim. “Hiçbir şey olmayacak.” Herkes evdeyken mi? İmkânı yoktu.

Hazel’in gözleri yuvalarında döndü. “*Ah, Jamie.*”

Masanın karşısından gülerek uzanıp onun ağzını kapattım. “Kes sesini.”

“*Oh, hokey sopanla bana daha sert çak.*” Bir porno yıldızı gibi konuşuyordu ve insanlar ona bakıyordu.

Gülmekten nefesim kesildi. “Bir kere bu anlamsız.”

Sırtarak beni eliyle savuşturdu.

İki iri erkek oturma bölümünde Hazel’in ve benim yanıma oturarak sohbetimizi sonlandırdı.

“Mutlu yıllar hanımlar!” Hayden kolunu omzuma dolayarak beni çekti.

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha döküldü. Oturma bölümünün karşısında Rory, ona az önce masaya sürünerek tırmanmış bir hamamböceğiymiş gibi bakan Hazel’a sırtıyordu.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu Hazel ona.

“Streicher bir son dakika seyahatine çıkarak buraya geleceğini söyledi,” dedi Hayden bize. “Onu ziyaret etmeye karar verdik.” Takımın yarısı kapıda toplaşıyordu. “Takım yetkililerine otobüsü kullanmamıza izin vermeleri için yalvardık.”

Çocuklar barda etrafına üşüşürken Jamie’nin kafası karışmış ifadesi karşısında bir kahkaha patlattım. Büyük ilgi topluyorlardı.

Hayden, Rory’ye bir bardak altlığı fırlattı. “Ve bu herif bizi kendi takımından daha çok seviyor.”

Rory gözlerini Hazel’dan alamıyordu ve onun burada olacağını bildiği hissine kapıldım.

O anda Jamie içkilerle oturma bölümüne döndü. Bana kışkanç bir ifadeyle baktı, sanki oyuncuların gecemize damlaması onu rahatsız etmişti ama aynı zamanda içten içe hoşnuttu çünkü onu arkadaşları olarak gördükleri belliydi.

“Kimler gelmiş,” dedim ona.

“Gördüm.” Hayden’a kaymasını işaret etmeden önce gözlerini devirdi.

Jamie oturma bölümünde yanıma geçtiğinde kolunu koltuğun tepesine koyarak beni hapsetti. Parmakları omzuma değiyordu. Sinirlerim midemde harekete geçiyor ve ben ise gülümsemeye devam ediyordum. Bardaki insanlar merakla bize bakıyordu.

“Neden bu çocuklarla bu kadar çok takılıyorsun anlamıyorum,” diyordu Hazel Rory’ye. Rahatsız bir tutum takınmıştı ama gözleri parlıyordu ve Rory’nin gözlerine bakmakta zorlanıyordu.

Rory, Hazel’a odadaki tek kişiymiş gibi bakıyordu. “Bu çocukları seviyorum. Başka bir takımdan olsalar bile, arkadaşlarımızla takılmamızı yasaklayan bir kural yok. Sadece maçlarla ilgili konuşmuyorum.” Gözlerindeki meydan okuyan bir ifadeyle çenesini Jamie’ye doğru eğdi. “Gerçi bunun Streicher’a faydası olmazdı. Herif tüm stratejilerimi erkenden öğrense bile, yine de ona gol atardım.”

Rory’ye dik dik bakarken Jamie eliyle bardağı sıktı, eklemleri beyazlaştı. Rory, Jamie’den bir tepki bekleyerek onu kışkırtıyordu.

Bir yarım, onların bununla ilgili konuşmalarını diliyordu. Veya kavga etmelerini. Bunu kafalarından atacak bir şey yapmalarını. Gerçi bunun ikisinin de kariyeri açısından iyi olacağından kuşkuluydum. Saniyeler içinde telefonlar çıkarılır, olay kaydedilir ve haberlere çıkardı.

Ellerim Jamie’nin kalçasına gitti ve bakışları benimkileri buldu. Çenesinde bir kas seğiriyordu. Ona yumuşakça gülümседim.

“Ona aldırma,” dedim.

Ufak bir gülümsemeye bana baktı ve parmaklarıyla saçlarıma hafifçe dokunup uçlarıyla oynamaya başladı.

Yılbaşı gecesi standartlarına göre, küçük bir kasaba barında oturup ucuz bira içerek mekânın grubunun çalmasını dinlemek çok yavandı. Fakat burada Jamie’nin yanına sokulup oturmak mı?

Şimdiye dek geçirdiğim en güzel yılbaşı gecesiydi.

51. BÖLÜM

PIPPA

İKİ SAAT SONRA mutlu bir şekilde çakırkeyiftim. Etrafım gürültücü, vahşi hokey oyuncularıyla çevriliydi. Jamie bana yapışmıştı ve birkaç içki içmişti. Elmacık kemiklerinde duştan çıktıktan sonra olduğu gibi bir pembelik vardı. Birkaç kez gülümsemişti bile. Bir avuç oyuncu shot kayağından shot içiyordu; bir kayağın üzerine bir dizi shot üstünkörü bantlanmıştı, yani tüm katılımcıların aynı anda içmesi gerekiyordu. Hayden'ın özel bir shot siparişi vermesi, tüm bar tezahürat ederken barmen tarafından bir karıştırıcıyla şaplak atılmasıyla sonuçlandı. Köşede bir grup çalışıyordu ve vakit gece yarısına yaklaşırken bardaki eğlenceli parti enerjisi yükseliyordu.

“Gece yarısında beni öpecek misin?” diye sordu Rory, Hazel’a.

Hazel onunla göz temasını sürdürürken yüzünde ukala bir sırıtış vardı. “Sen git şişme bebeğini öp.”

“Onu evde bıraktım.”

Kahkahamı zapt ettim ve Hazel da aynısını yapmayı deniyormuş gibi görünüyordu.

Rory bana baktı. “Ya sen Pippa? Dans listende bana yer ayırır mısın?”

Yanımda olan Jamie gerildi. “Hayır.”

Ona baktım. Kolu yukarıda, koltuğun arkasındaydı ama sıcaklığını hissedebiliyordum. “Bu akşam dans listem dolu. Yine de teklifin için sağ ol.”

Jamie, Rory'ye ters ters baktı ama bir şey olmasına fırsat kalmadan Hayden Jamie'nin yanındaydı. "Streicher, bizimle bilardo oynuyorsun."

Kararsızlıkla Jamie'nin bakışları benimle Rory arasında gidip geldi.

Çenemi bilardo masalarına doğru eğerek, "Git," dedim ona. "Hazel beni sivri dişleriyle korur."

Hazel'in Jamie'ye dişlerini sergilemesine güldüm. Rory, Hazel'a azgın bir ilgiyle gözlerini dikmiş, bakıyordu.

"Birazdan dönerim." Elini belimden hafıfçe çektikten sonra Jamie, Hayden'in peşinden gitti.

"Ee," dedi Rory masanın karşısından, "siz ikiniz."

Gülümsemem gergindi ve ona omuz silktim. "Ne olmuş?"

Rory meraklı ve alaycı bir şekilde baktı. "Senden hoşlanıyor."

Kendi kendime güldüm ve yüzüm ısındı.

"Bu doğru," diye devam etti Rory başıyla onaylayarak. "Şimdiye dek kimseden olmadığı kadar senden hoşlanıyor."

Söylediği şey içimi sevinçle doldurdu ama gülümsememi sakladım. Belki Jamie'ye karşı duygularım vardı ama bunu henüz Hazel'a bile tam olarak itiraf etmemişken insanlara söylemeye hazır değildim. "Ben sadece asistanıyım," diye yalan söyledim.

İnanmayan bir ses çıkardı. "Aranızda *bir şey* olduğu kesin."

Neyse ki masamıza içkileriyle daha çok oyuncu gelince konuşmamız bölündü ve ben Jamie'nin Hayden ve Alexei'yle bilardo oynamasını izlerken onlarla lafladım.

Birkaç dakika sonra, "Tamam millet," dedi grubun solisti mikrofona. "Gece yarısından hemen önce kısa bir ara vereceğiz ama size özel bir sürprizimiz var."

Jamie ve Hayden kalabalığın arasından ağır ağır ilerleyerek grubumuzun yanına döndü. Jamie'nin gözleri benim üzerimdeydi.

"Burada başka bir müzisyenimiz daha var ve bize bir şarkı söyleyecek," dedi solist mikrofona. Jamie'nin ağzı yukarı doğru kıvrıldı.

Nabzım hızlandı.

“Herkes Pippa Hartley’ye hoş geldin desin!”

Bardaki insanlar tezahürat edip alkışlarken gözlerim büyüdü, ben orada donakalmış halde otururken müdavimlerin yarısı bana bakmak için döndü.

“Ne?” diye sordum Jamie’ye. Nabzım dört nala gidiyormuş gibi yeniden atmaya başlayarak kulaklarımda uğulduyordu.

Jamie ağzını kulağıma indirdi. “Oraya çık çalığışu. Noel hediyemi canlı dinlemek istiyorum.”

Gözlerimiz buluştu ve dudaklarım aralandı. Bakışlarına tutunarak ona şaşkınlıkla baktım.

Vancouver’da Filthy Flamingo’da performans sergilediğimde, orada çoğunluğu takım olmak üzere otuz kişi vardı. Burası hıncahınç doluydu. Sırf barın etrafındaki kalabalık sekiz sıra insandan oluşuyordu. Her sandalye ve oturma alanı doluydu ve yalnızca ayakta duracak yer vardı. Burada en az iki yüz kişi vardı.

Dehşet içindeydim.

“Yapamam,” diye fısıldayarak başımı iki yana salladım.

Herkes gözlerini bana dikmişti.

Jamie çok güçlü, sabit, şefkat dolu bakışlarını gözlerimden ayırmadı. Dudakları göz alıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Evet, yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum.”

Bara şöyle bir bakınca izleyen ve bekleyen tanıdık bakışlarla karşılaştım. Jamie her zaman başarabileceğime inanıyordu ve her zaman haklıydı. Tuhaf bir his paniği ve sahne korkusunu kırıp geçti: Kararlılık. Eğer bunu yapmazsam, müzik sektörünün bana göre olmadığı kanıtlanacaktı. Eski-den şu ünlü şarkıcıyla çıkan kızdan ibaret olduğum kanıtlanacaktı.

Onları haksız çıkarmak istiyordum ve her şeyden çok Jamie’yi haklı çıkarmak istiyordum.

“Tamam,” diye fısıldayarak Jamie’yi başımla onayladım. “Tamam.”

Sırtışı yüzünde boydan boya yayıldı ve nabzım hızlandı. “Pekâlâ.”

Tanrım, onu böyle gururlandırmayı seviyordum.

Mikrofona yönelerek Jamie’nin yanından geçerken parmaklarının belime dokunmasının tadını çıkardım. Kalabalık alkışladı ve sahnede bana verilen gitarı alıp askıyı omzumun üstüne kaydırıdıktan sonra mikrofonun başında dikilip kalabalığa baktım.

Tıpkı Jamie benimle o anlaşmayı yaptıktan sonra, barda mikrofona yürüdüğüm ilk seferki gibiydi. Kalbim bir davul gibi güm güm atıyordu ve bekleyen herkesin aşırı farkındaydım.

“Ben Pippa Hartley,” dedim mikrofona, sesim güçlü ve netti. “Bu şarkı intikamla ilgili.”

Heyecanlı ve sarhoş kalabalık coştı. Jamie’yle göz göze geldim. Beni kararlı bir şekilde başıyla onaylarken hâlâ gülümsüyordu ve şevkle başladım. Ayaklar altına alındıktan sonra tekrar ayağa kalkmakla ilgili olan ve beni güçlü ve muhteşem hissettiren şarkıyı söyledim. Sesim cınlarken şarkı için zihinsel ve fiziksel olarak gayret sarf ederek her şeyimi verdim. Son kez nakaratı söylerken gitarı çalmayı bırakıp yalnızca şarkıyı söyledim. Dinleyici tempo tutarak alkışladı ve şarkı söylerken onlara neşeyle gülümsedim.

Küçük sahnenin yakınındaki bir kadın beni destekleyerek beğeniyle bağırdı. Ona göz kırptım. Göğsüm enerji ve gururla dolup taşıyordu; mutluluktan havalara uçuyordum. Şarkıyı tam bir adanmışlıkla bitirdim ve son akordu çaldığımda barın çatısı havaya savruldu.

Bu coşkuydu. Havada süzülüyor, her zamankinden daha yüksekte uçuyordum, kalbim küt küt atıyor ve tenim karıncalanıyordu. Hiç böyle hissetmemiştim ve çoktan buna bağımlı olduğumu biliyordum.

52. BÖLÜM

JAMIE

BAR PIPPA İÇİN sarhoş bir beğeniyle kükrüyordu ve ben ise Pippa kalabalığa utangaçça gülümseyip gitarı geri vererek sahneden inerken onu izliyordum.

Onu sahnede gördüğümde durumum ortadaydı: Bu kıza deliler gibi âşıktım ve bu uzun zamandır böyleydi. Fark ettiğimden çok uzun zamandır.

Pippa Hartley beni parmağında oynatıyordu. Onun için her şeyi yapardım ve bu konuda kızgın bile değildim. Ona feci şeyler yapmak istiyordum, ağzımla, ellerimle ve aletimle onun zirveye ulaştırmak, ona haykırarak adımı söyletmek ve seksin ne kadar inanılmaz olabileceğini göstermek istiyordum. Onun dar, ıslak vajinasının içine gömülmemin hayatımı değiştireceğini biliyordum.

Fakat bu sadece seksle ilgili değildi. Onunla uyanmak, boş akşamlarımı kanepede bir film izleyerek ve ormanda Daisy'yle yürüyüşe çıkarak geçirmek istiyordum.

Nasıl bilmiyordum ama bunun bir yolunu bulacaktık. Anemle ilgili tüm sorunların, Erin'i incittiğim gibi Pippa'yı incitmekle ilgili tüm endişelerimin üstesinden gelecektim. Hepsinin yoluna koyacaktım. Artık beni ezmelerini istemiyordum.

Sadece Pippa'yı istiyordum.

Pippa grubumuzun yanına ulaştı ve onu kollarıma alarak yüzümü saçlarına gömdüm, sıcak kokusunu içime çektim.

“Sana büyük bir hayranlık ve saygı duyuyorum,” dedim kulağına ve geri çekilip bana gülümserken gözleri ışıldıyordu.

“Beni cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim,” dedi. “Bu...” Sesi canlılığını yitirdi, başını iki yana salladı. “İnanılmaz. Sanki uçuyordum.”

Duygularım göğsüme dövüyor, dışarı çıkmak istiyordu. Sinirlerim uyarılırken bir şeyler ararcasına Pippa’nın gözlerine baktım. Tanrım, öyle güzel ve kusursuzdu ki!

Korktuğu halde, mal eski erkek arkadaşı onun hevesini kırmaya çalıştığı halde Pippa hıncahınç dolu bir barda sahneye çıkmıştı. Pippa’yı her zaman cesur olması için teşvik ediyordum ve şimdi kendi tavsiyeme uyma zamanıydı.

“Sana karşı bir şeyler hissediyorum çalikuşu.” Kalbim küt küt atarken barın geri kalanı ortadan kayboldu. “Senden çok hoşlanıyorum. Artık hoşlanmıyormuş gibi davranmak istemiyorum. Buraya senin için uçtum.” Göğsümde bir şey genişleyerek bedenimin her köşesini yoğun bir sıcaklıkla doldurdu. Bakışlarımız kilitlendi; kollarımla hâlâ onu sanıyor, onu yakınımda tutuyordum. “Artık bununla savaşmak istemiyorum.”

Pippa’nın gözlerinde umut ve kırılganlık vardı. “Ben de.”
“Gerçekten mi?”

Başıyla onaylarken rahatlamışçasına hafifçe güldü.

İçimi saran bu duyguyla ne yapacağımı bilmiyordum. Sanki kanımda havai fişekler vardı. Nihayet bununla savaşmayı bırakabilirdim.

“Her şeyi birlikte halledeceğiz.”

Pippa gülümsedi ve ona daha şiddetle vuruldum. “Biliyorum.”

Az kalsın bu fırsatı kaçıracaktım. Bununla çok uzun süre savaşmaya çalışmıştım. İnanılmazdı.

“On, dokuz, sekiz,” dedi etrafımızdaki bar monoton bir melodiyle ve gece yarısına saniyeler kaldığını fark ettim. Pippa gözlerini kırptı, etrafına bakındı, ardından bakışları bana döndü.

“Mutlu yıllar, Jamie,” diye fısıldadı.

Onu daha yakına çektim. Göğsümde bir şey hareket etti. Doğrusu buydu. Böyle olmalıydı. Bunca yıl onu düşünmüştüm ve birbirimizi tekrar bulmuştuk.

“Üç, iki, bir,” diye saydı insanlar, hemen sonra bar tekrar sevinç çılgınlıklarıyla doldu.

“Mutlu yıllar, Pippa,” diye mırıldanarak elimi onun saçlarına daldırdım ve ağzını kendiminkine çektim.

53. BÖLÜM

PIPPA

“İHTİYACINIZ OLAN HER ŞEY VAR MI?” diye sordum Hayden’a. O gece daha geç saatte ebeveynlerimin oturma odasındaydık.

Çocukların kalacak bir yeri yoktu çünkü Hayden planlamada berbat, yirmi üç yaşında bir çaylaıktı. Onların otobüste uyumasına izin veremezdik -soğuktan donarlardı- bu yüzden ebeveynlerimin evinde kalıyorlardı. En sarhoş oyuncular çoktan yerde horluyordu, üstlerini battaniyelerle örtmüştüm.

Yarın babam heyecandan aklını kaçıracaktı. Eminim herkese pankek yapardı.

Hayden bana elini sallayarak karşılık verdi. “Biz iyiyiz.” Bakışları omzumdan Jamie’nin beklediğı yere çevrildi.

Midemde kelebekler uçuştı. Gece yarısı herkes öpüştüğümüzü görmüştü. Sonrasında Rory bana, *sana söylemiştim*, bakışı atmıştı.

“Tamam.” Hayden’a ve kanepedeki Rory’ye el salladım. “İyi geceler.”

Rory göz kırptı. “İyi geceler, Pips. Streicher’ın seni tüm gece uykusuz bırakmasına izin verme.”

Merdivenlerden çıkarken yüzüm alev alev yanıyordu ve bedenim gergin bir enerjiyle uğulduyordu. Saatlerdir beklentiyle heyecan içindeydim.

Üst katın sahanlığına vardığımızda gülümsememi gizledim ve Jamie eliyle benimkini tutuverdi. Yatak odamın

kapısının dışında durduk ve Jamie beni ateşli bir bakışla süzerken havadaki gerilim arttı.

“Selam,” diye fısıldadım.

Bakışı samimiydi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Diliyle dudaklarımı araladı ve sevgi dolu, özenli bir şekilde ağzımın içini okşarken ona yaslandım. Yatak odamın kapısına dayanana kadar beni geri geri yürüttü ve elleri saçlarıma geldiğinde daha derine girebilmek için başımı geriye attı.

Bacaklarımin arası uyarıldığım için uğulduyordu.

Öpmeyi hayal kırıklığına uğramış gibi alçak bir sesle bıraktı ve alnını benimkine dayadı.

“Yapamayız,” diye mırıldandı. “Burada olmaz. Ebeveynlerin diğer odada.”

“Sessiz olabiliriz.” Onu öpmekten şişen altdudağımı ısır-dım ve ona haylaz bir bakış attım.

“Belki sen yapabilirsin ama ben yapabilir miyim bilmiyorum.” Derin bir nefes aldı ve bir anlığına pes edeceğini düşündüm ama başını iki yana salladı. “Yapamayız çalığışu. Bunu ne kadar çok istiyorum, hiçbir fikrin yok.” Elimini tutup aletinin üstüne koydu.

Tamamen sertleşmişti ve onu kumaşın üstünden okşadığımda gözleri kapandı.

“Siktir,” diye soludu dokunuşumdan geri çekilmeden önce. “Hayır.” Dudaklarıma kararlı bir öpücük kondurdu. “İyi geceler.”

Ona bir kaşımı kaldırdım ve Jamie yatak odamın kapısını işaret etti.

“Hemen,” dedi kararlı bir sesle fakat gözlerinde eğlendiğini gösteren bir bakış vardı.

Sessizce kıkırdadım. “İyi geceler otoriter.”

Bir dakika sonra soyunuyordum, pijamalarımı giymek üzereyken formam gözüme ilişti ve eski bir tişörtle uyumak yerine çıplak tenime formayı geçirdim.

Forma meme uçlarıma değip onları dikleştirdiğinde, tenimin altında düşük seviyedeki uyarılma kaynamaya başladı. Bacaklarımın arasındaki sızıyı yok sayıp yatağa tırmandım.

Duvarın diğer yanında, misafir odasında Jamie yerleşirken yatağın gıcirtısını duydum ve ayaklarının yatağın ucundan sarktığını hayal etmek beni kıkır kıkır güldürdü.

Komik bir şey mi var? diye mesaj attı.

Telefona bakıp sııttım. *Dünyanın en ufak yatağında yat-tığın için üzgünüm.*

Gayet iyi.

Forma için tekrar teşekkürler. Ona bayıldım.

Kamera uygulamasını açarak formayla bir fotoğrafımı çekip ona gönderdim. Yalnızca omuzlarım görünüyordu çünkü battaniyelerin altına kıvrılmışıtm.

Duvarın diğer yanından alçak sesli bir inleme duydum. *Onu yatakta mı giyiyorsun? Kahretsin çalıkuşu. Ebeveynle-rinin evinde tahrik olmamaya çalışıyorum.*

Arzu içimde kök salarken bakışlarım bizi ayıran duvara hızla çevrildi. Onun orada yattığını, gözleri kapalı, kendini kontrol etmeye çalışırken yaptığı o derin nefes alma hareketi-ni yaptığını hayal ediyordum. Sıcaklık karnımın altında top-landı ve bacaklarımı birbirine bastırdım.

Bu akşam sahnede şarkı söyleyip Jamie'yle birbirimize gerçeği açıklamamız beni mutluluktan havalara uçurduktan sonra, cüretkâr ve cesur hissediyordum.

Üzerimde sadece o var, diye cevap verdim.

Yüce Tanrım. Bu aşırı ateşli. Onu sana bu yüzden alma-dım... ama şimdi tüm düşünebildiğim bu.

Dudaklarım kibirli, hoşnut bir gülümsemeye kıvrıldı. Başka bir mesaj belirene dek uzun bir duraksama oldu. *Sessiz olabileceğine emin misin?*

Evet, diye cevap yazarken kalbim göğsümün ön duvarına çarptı.

Jamie kalkarken yatağın gıcırdadığını duydum ve koridor-da hafif adımlarla odama yürüdü. Kapım açıldı ve Jamie içeri girdi, kapıyı kapatıp ona yaslandı. Beni inceledi; üzerimde onun isminin olduğu bir forma giymiş, yatakta uzanıyordum. Bakışlarıyla yatağı aşağı doğru taradıktan sonra yüzüme baktı. Eşofmanının altındaki sert aletin kalın kabartısı içimi heyecanla doldurdu.

“Selam,” diye mırıldandı.

“Selam.” Dudağımı ısırdım ve bakışları hareketimi takip ederken daha da karardı. Bir adımda yatağa çıktığında ve gözlerinde hararetli bir bakışla tepemde dikilerek ellerini başımın iki yanına yerleştirdiğinde yatak çöktü.

Bacaklarımin arasındaki sızı şiddetlenirken bakışlarımı ondan ayıramıyordum.

“Çok, çok sessiz olman gerekiyor çalıkuşu. En ufak bir ses çıkarmayacaksın.” Nefesi yüzümü gıdıkladı. “Anladın mı?”

Başımınla onaylarken iç geçirdim. Ağzını tekrar benimkiyle birleştirmesi için her şeyi söyledim.

“Güzel.”

Beni öpmek için eğildi.

54. BÖLÜM

JAMIE

DİLİM AĞZININ İÇİNE doğru kayarken Pippa rahatlayarak sessiz bir ah çekti ve kımıldayarak dizlerimi onun iki yanına yerleştirdim.

“Siktir,” diye fısıldadım sıcacık ve davetkâr ağzına doğru. Tadı çok tatlı, çok doğrudu, hal böyleyken kendimi güçbela tutabiliyordum.

Ona bakmak için örtüleri geri çektim ve Pippa’nın üzerinde yalnızca benim hokey formam olduğunu görünce zihnim bomboş oldu.

Göğsümü bir his kapladı.

Benim. Pippa benimdi. Onu asla bırakmayacaktım.

Bakışlarımı vücuduna doğru kaydırırken tek kelime edemiyordum. Pippa’nın yumuşak kalçalarını, pürüzsüz tenini, formanın yakasının üzerinden görünen göğüs dekoltesinin tepesini ve köprücük kemiği boyunca yayılmış çillerinin görüntüsünü asla unutmayacaktım.

Bacaklarını birbirine bastırmıştı ve elimi uyluğunun iç kısmına doğru sürükledim.

“Böyle aşırı iyi görünüyorsun.”

Elleri boynuma değene kadar göğsümde geziniyor ve onun yumuşak dokunuşu altında ürperiyordum. Pippa’ya sessiz olmasını söylemiştim ama parmaklarını saçlarımin arasına sokarken bir iniltiyi bastıran ben oldum. Saçlarımı çekiştirmesi beni daha fazla sertleştirdi.

Formanın ucunu yukarı ittim ve altında ne olduğunu gördüğümde kalbim durdu.

Külot. Yoktu.

Kusursuz vajinasına gözlerimi diktim.

“Beni mahvettin,” dedim ona başımı iki yana sallayarak. Sonra bacaklarının arasına uzandım ve parmaklarımı girişinden klitorisine sürükledim. Kalçaları sallandı, dudakları aralandı ve ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde bir kez daha sövdüm. “Sırılsıklamsın, Pippa. Lanet olasıca sıırılsıklamsın.”

Her hareketimi izleyerek dudağını ısırıldı. Klitorisinin etrafında daire çizerek onu okşadım. Gergin sinir tomurcuğuna dokunduğumda Pippa gerildi ve dudaklarımda gizemli bir sırıtış belirdi. Onun böyle hassas olmasını seviyordum. Ona böyle hissettirmeyi, bunu ona yapabilmeyi seviyordum.

Gözlerim ondayken sesimi alçalttım. “Burada kendine dokunacak mıydın?”

Pippa başıyla onayladı; onu bir parmağımı içine itip G-noktasını bulup parmağımı bükerek ödüllendirdim. Sırtı kavislendi ama büyüyen gözleriyle bana bakmayı sürdürdü ve bunu çok sevdim.

“Ah, lanet olsun, Jamie,” diye fısıldadı soluk soluğa.

“Şişt.” Onu okşuyordum, kaşlarını çatmış halde elini ağzına götürüşünü izledim. Bacaklarının arasına yerleştim ve Pippa’nın gözleri açıldı. “O senin için bunu hiç yaptı mı?”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Denedi ama ilgimi çekmedi.”

Rekabet kanımı bir davul gibi dövdü ve sıkı girişine yavaş bir tempoyla girip geri çekildim. “Tekrar denemek ister misin?”

Pippa tereddüt etti ve parmaklarımı ön duvarında büküğümde gözkapaklarının yavaşça kapanmasını sevdim. “Hımm.” İçine bastırduğымda hafifçe inledi. “Sen istiyorsan.”

“İstiyorum.” Parmaklarımmın içine girdiği yeri izledim, güzel vajinasının onları nasıl içine aldığını izledim. “Gerçekten çok istiyorum. Sürekli bunu düşünüyorum.”

Sersemlemiş bir bakışla başını salladı. “Tamam.”

Uyluklarının iç kısmındaki her çile yavaş, yumuşak öpücükler kondurarak onu ısıttım, ta ki başımı indirip klitorisini öpene dek. Dilim onun üzerinde gezinirken onun ne kadar tatlı olduğunu düşünerek inlememi bastırdım. Ben orayı okşadığımda kıvrılıyor, daha da kasılıyor ve eliyle ağzını kapatıyordu. Küçük çalikuşum sessiz olmaya gayret ediyordu ve bunu sevmiştim.

Dilimi klitorisinde tekrar tekrar gezdirirken onun güzel, küçük, boğuk solumalarını dinliyordum. Boşta olan elim kıcına gitti ve yumuşak etini kavrayıp onu ağzıma iterek şişmiş klitorisini uzun uzun emdim. Kalçaları sallandı ve bir an sonra parmaklarıyla saçlarımı çekiştiriyordu.

“Bundan hoşlandın mı?” diye fısıldadım ve Pippa hararetle bir şekilde başıyla onayladı. “Bunu tekrar yapmamı ister misin?”

“Lütfen,” dedi soluk soluğa.

İhtiyaç beni istila etti. Bunu böyle çok istemesini sevdim.

“Şişt.” Onu izlerken nabzım kulaklarımda atıyordu. “Sessiz olmalısın.”

Başını salladı ve ben içeri dışarı tekrar okşarken Pippa’nın dudakları aralanıp sessizce adımı söyledi. Bir kral gibi hissettim.

Memelerini görebilmek için formamı Pippa’nın karnından yukarı ittim. Hassiktir, Pippa orada uzanırken, göğsü hızla yükselip alçalırken çok iyi görünüyordu. Teni çok yumuşaktı, meme uçları dikleşmiş ve büzülmüştü. Birini ağzıma almak için yukarı doğru kalktım. Ucunu dilimle okşarken Pippa’nın elleri saçlarıma gitti.

Pippa’ya hislerimi söylemek, şimdiye kadar verdiğim en iyi karardı ve onu görmek için buraya uçmak kıl payı farkla ikinciydi.

Solukları kesik kesikti ve memelerinin arasına bir öpücük kondururken sırttım. “Yeni bir şey öğrenmek ister misin çalikuşu?”

“Bu bana oldukça yeni geliyor.” Parmağımı tekrar içine daldırırken sesi inceydi. “Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

Alaycı bir kahkaha atıp bacaklarının arasına geri ilerlerken kirli sakalımın onun karnının yumuşak tenine sürmesine izin

verdim. “Bana ne istediğini söyleyeceksin.” Teninde öpücüklerimle bir yol çizerek uyluklarından aşağı indim. Onun istediği yer hariç her yeri öptüm.

“Lütfen, Jamie,” diye fısıldadı.

“Söyle bana.”

“Bir saniye önce yaptığın şeyi yap.”

“Hangisi?” Sesim alçak ve alaycıydı. “Söyle bana çalikuşu. Bunu yapabilirsin.”

Hüsranı doruğa ulaştı. “Vajinamı yalamamı istiyorum.”

Ona çarpık bir şekilde sııttım. “İşte böyle bebeğim.” Klitorisini dudaklarımla arasına alıp emdiğimde dudaklarından alçak sesli bir inilti çıktı. “Sessiz olmalısın.”

Parmağımın etrafını sıkıştırırken buna ne kadar ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum. Zevki ona veren erkek olmak, onun benim sayemde çözöldüğünü izlemek istiyordum.

“Yapamam,” diye fısıldarken zorlukla nefes alıyordu. Dilimi tekrar klitorisinin üzerine kaydurdım.

Donakaldım. Ona acele ettirdiğimi fark ettim.

“Bana ne hissettiğini söyle.” Ağzım uyluklarına döndü. Öyle ıslaktı ki...

“Hayır.” Ellerini saçlarıma götürdü ve beni kaygan merkeze geri çekti. “Sessiz olamam ama durmak istemiyorum. Boşalmayı çok istiyorum. Lütfen, Jamie.”

Kendini beğenmişlik, ilkel tatmin içimde dolaşıyordu. Onu acele ettirmiyordum. Çaresizce boşalmak istiyordu.

“Durmayacağım.” Klitorisine dönüp yalayarak, emerek Pippa’nın kendi uyarılmasını hassas, şişmiş etine sürükledim.

“Ah, siktir.” Başı geriye devrildi. “Jamie, karşı koyamıyorum.”

Yüzümü vajinasına gömdüm. Ben G-noktasıyla uğraşırken Pippa’nın kasları parmaklarımla etrafını sarıyordu. Yakındı. Boştaki elimle uzanıp ağzını kapattım. Parmaklarımla etrafında kasılırken ellerinden biri saçlarımda kaldı ama diğeri kolumu yakaladı.

“Geliyor,” diye inledi ağzının üzerindeki elime ve ben klitorisine yapışıp onu sertçe emdim. Bacakları başımın iki yanını aniden kavrarken Pippa boğuk inilti çıkararak ağ-

zımın altında sarsılıyor, uyluklarını bana bastırıyor, sırtını kavisleyerek yüzüme dayanmak için yataktan yükseliyordu. Aletim öyle sertti ki Pippa soluk soluğa boşalırken yüzümü ıslattığında canım acıyordu.

Geriye yığılıp soluklanırken yüzüme buna inanamıyormuş gibi bakıyordu.

“Aferin,” diye fısıldadı ve uyluğunun iç kısmına doğru kıs kıs güldüm, tenine bir öpücük kondurduktan sonra onun üstünde durmak için hareket ettim.

Benim Pippa’m. Çok ateşliydi. Orgazmının etkisiyle tamamen kızarmış kusursuz bir melekti. Başparmağımı altdağında gezdirdim.

Bakışları eşofman altımın önüne, aletimin kumaşı zorladığı yere indi. Yaramaz bir parıltı belirdi gözlerinde.

“Bu gece olmaz,” dedim ona bundan pişman olacağını bile bile. “Daha fazla sevişirsek, Pippa, yatağını kıracağım.”

İtiraz etmek için ağzını açtı ama onu bir öpücükle kapattım, ağzının içini aletimle yapmak istediğim gibi okşadım. Kendime ağzında beş saniye daha tanıdıktan sonra geri çekildim, yatağın yanında dikilip Pippa’nın çenesini ellerimle çevreledim.

“Öyle mükemmelsin ki” dedim ona. “Aşırı mükemmel.”

Beni o tatlı, uykulu gülümsemesiyle izledi. Pippa’yla seksi böyle keşfetmek özel hissettiriyordu. Sanki ikimiz de nasıl olabileceğini keşfediyorduk çünkü kesinlikle benim için daha önce böyle olmamıştı.

O benim.

Örtüleri üzerine çektim. Pippa yastıklara yerleşirken gülümsedi. Hâlâ formamı giyyordu, parmakları arasına girerek karışan saçları yelpaze gibi yayılmıştı.

Onu seviyordum. Kelimeler ses tellerimin hemen altındaydı ama onları zapt ettim çünkü bunların hepsi çok yeniydi. Kanımın akmasını, kalbimi doldurmayı sağlıyorlardı ve eminim yüzümden okunuyorlardı.

“İyi geceler çalığışu,” dedim onun yerine.

55. BÖLÜM

PIPPA

KONUŞABİLİR MİYİZ?

Yılbaşından on gün sonra mutfak tezgâhında dikilmiş, Zach'ten az önce aldığım mesaja dik dik bakıyordum.

Onu tekrar tekrar okurken ağzım kurudu. Gerçek olamazdı, gel gelelim bu onun telefon numarasıydı. Son mesajlaşmamız ağustosta, beni terk etmeden birkaç gün önceydi; dışarıdan kendime kahve alıyordum ve o da bir şey istiyor mu diye sormuştum.

İçimde bir tiksinti oluştu. Şarkımı aşıracak kadar saygısızdı ve şimdi konuşmak mı istiyordu?

Onu engelledim ve mesaj geçmişini sildim.

Jamie dairenin kapısını açarken yerimden sıçradım. Bana bağımlı olduğum, onu yakışıklı kılan, beni savunmasız bırakan gülümsemesiyle güldü ve Zach'le ilgili düşünceler kayboldu.

Silver Falls'tan eve döner dönmez, Jamie'nin on günlük deplasman maçı serisi için yola çıkması gerekmişti ama artık dönmüştü. Ona sarılmak için koşarak yanıma gittim. Ayaklarımızın dibinde Daisy heyecanla yere hafifçe vuruyordu, kuyruğunu dakikada bir kilometre hızla sevinçle sallıyordu.

Başımın tepesine bir öpücük kondururken, “Evdesin,” dedim Jamie'nin boynuna doğru. Kollarını bana dolamış, beni sert göğsüne çekiyordu, bu huzurun en üst noktasıydı.

“Sonunda.” Şakağıma bir öpücük daha kondurdu ve ona bakmak için geriye gittiğimde gözleri yumuşadı. “On gündür bunu yapmayı istiyordum.”

Beni öptü ve ben de ona doğru iç çektim. Benimkinin üzerinde olan ağzı saf bir rahatlık veriyordu, tatlı ve dikkatliydi, ta ki inleyip dilini dudaklarımin arasına götürene kadar. Sakalı beni hafifçe çiziyor ve içime bir sıcaklık yayılıyordu.

Öpücüklerinin arasında dudaklarıma doğru, “Seni özledim,” diye mırıldandı. “Eve, senin yanına gelmeyi seviyorum.”

Kalbim yılbaşı gecesinde sahnede şarkı söylerken -ve birbirimizden hoşlandığımızı karşılıklı olarak söylerken- olduğu gibi hızla atıyordu. Böyle kalp çarpıntılarını bu kadar sık deneyimlemek sağlıklı olamazdı ama umurumda değildi.

Jamie geri çekilip Daisy’ye baktı ve onu kucığına aldı. “Seni de özledim,” dedi ona. Daisy onun kulağını yaladı, kollarında kımıldandı ve ben gülerken Jamie yüzünü buruşturdu.

Köpeği kucığında tutan bu adamın tatlılığı yasalara aykırı olmalıydı.

“Onu yürüyüşe çıkarmak üzereydim.”

Daisy yürüyüş kelimesini duyduğunda başını hızla bana çevirdi. Jamie gülümsedi ve onu biraz daha kaşdı.

“Sizinle geleceğim.”

Yirmi dakika sonra Stanley Park’ta yürüyorduk. Vancouver aniden soğumuştı ve etrafımızda hafifçe serpiştiren kar, zümrüt yeşili ağaçları kaplıyordu. İnsanlar Vancouver’da karda araba sürmekten nefret ederdi, bu yüzden karda botlarımızın çatırtısı hariç, şehir merkezi ve park sessizdi.

“Annen geçen gün gerçekten iyi görünüyordu.” Hazel ve ben birkaç gün önce kar başlamadan, Donna’yla birlikte Daisy’yi yürüyüşe çıkarmıştık.

Jamie boğazından hoşnut bir ses çıkardı, yürürken yere doğru gülümsedi. “Salı günü bir doktor randevusu var.”

Sevinerek ona gülümsedim. “Öyle mi? İlaç tedavisi için mi?”

Jamie başıyla onaylarken rahatlama yüz hatlarına yayılıyordu. “Aynen.”

“Bu harika.” Tanrım, bunu duyduğum için çok mutluydum. Sadece Jamie çok uzun zamandır onunla ilgilendiği için değildi. Donna gerçekten hoş biriydi ve pek çok zor deneyim yaşamıştı. Daha iyi hissetmeyi ve panik ataklarıyla başa çıkabilecek kolaylıklara sahip olmayı hak ediyordu.

Bir süre rahat bir sessizlik içinde yürüdükten sonra Jamie beni dürttü.

“Video üç milyon görüntülenmeyi geçti.”

Midem altüst oldu. “Biliyorum. Bana hatırlatma.”

Yılbaşı gecesinde şarkı söylerken Hayden beni videoya çekmişti ve bana sormadan onu TikTok hesabında paylaşmıştı. Video viral olmuştu ama ben o yokmuş gibi davranıyordum. Beni kendi şarkılarımdan birini söylerken ne kadar çok sayıda insanın gördüğünü düşünmek bile, stresten midemi bulandırıyor. Videonun yorumlarını okumak gibi korkunç bir hataya düşmüştüm ve yorumların çoğu övgü niteliğinde olmasına rağmen birkaç çirkin yorumu aklımdan atamıyordum.

Onda özel olan hiçbir şey yok. Sıkıcı. Gitarı çalmıyor bile. Sadece göstermelik. Bu şarkı berbat. Yalnızca seksi olduğu için sahneye çıkmasına izin vermişler.

Aylardır şarkı sözü yazamıyordum çünkü Zach duygularımı incitmişti. Dışarıda daha beter şeyler söyleyen binlerce Zach varken, nasıl bir kariyer yapabilirdim? Belki o lafları her gün yüzüme söylerlerken?

“Hey.” Jamie yürümeyi bırakıp bana uzandı, kolunu omzuma dolayıp beni yanma çekti. “Seninle gurur duyuyorum. Oraya çıkmak cesaret ister.”

Onayladığımı gösteren bir ses çıkararak başımı salladım ama bu konuyla ilgili endişem zorlama gülümsememe sızdı. Jamie uzun bir an beni izledi.

“Takımın spor psikologlarından biriyle bir imgeleme egzersizi yapıyoruz,” dedi beni inceleyerek. “Benden maçı

kafamda canlandırmamı istiyor. Diğer takımın kanat oyuncularının bana gol atmaya çalıştığını ve pakın eldivenlerime veya blok yapan oyuncuya çarptığında nasıl hissettirdiğini imgeliyorum. Rakibin tüm oyuncularını ve aklıma gelen her gol düzenini imgeliyorum. Ne kadar ayrıntılı yaparsam o kadar iyi.” Kaşını kaldırdı. “Bence bunu sen de müzikte dene-melisin.”

Hayatımın geri kalanı boyunca acımasız yorumlara katlanmakla ilgili düşünürken kaşlarımı çattım. “İnsanların beni yuh-aladığını kafamda canlandırmayı gerçekten istemiyorum.” Rahatsızlığımı saklamak için zorla hafif bir kahkaha attım.

“Onu değil. İstedğin kariyeri imgele. Hayalini imgele çalıkuşu.” Jamie’nin eli omzumdan aşağı, eldivenli elime kaydı ve onu sıktı. “Aylardır bu döngüde sıkışıp kaldın. Yeni bir şey imgeleme zamanın geldi.”

Jamie’nin haklı olduğunu fark ettim. Tek yaptığım geçmişi düşünmektir ve bu beni kısıtlıyordu. Müziği aklımdan geçir-diğim her seferde, kendimi caydırmak için yaşananları düşünüyordum. Yoluma kendi engellerimi ben yığıp duruyordum.

Yutkunurken boğazım düğümlendi, tereddütle kafamı kaldırıp Jamie’ye baktım. Sıcak, özgüvenli yüz ifadesiyle beni destekliyordu ve başımla onayladım. “Tamam.”

“Gözlerini kapat.”

Etrafa göz gezdirdim. Sadece biz ve patikanın kenarını koklamakla meşgul Daisy vardı. Derin bir nefes alıp gözlerimin yavaşça kapanmasına izin verdim.

Daisy’nin koklamaları dışında orman neredeyse sessizdi. Soğuk kar taneleri yanaklarıma ve burnuma konuyordu; hava temiz ve taze kokuyordu.

Kendimi sahnede imgeledim. Küçük bir konserdi ve ben daha büyük bir sanatçıdan önce, alt grup olarak sahneye çıkı-yordum. Kalabalıkta birkaç yüz kişi vardı.

Hayır. Durdum, gözlerimi açtım ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle hâlâ beni izleyen Jamie’ye baktım. Alt gruptan

fazlası olmak istiyordum. Gözlerimi kapattım ve tekrar dedim.

Bir arenada sahnedeydim. Ana gruptum ve rüya gitarım göğsümün bir ucundan diğer ucuna askıyla bağlıydı. Rüya yapımcım Ivy Matthews'la kaydettiğim yeni albümüm için turnedeydim. Ivy, müzik sektöründe eksantrik ve aşırı seçici olmasıyla tanınırdı ama eşsiz ve hakiki müzisyenler yaratmakta fevkalade yetenekliydi. Arkamda özenle seçilmiş, yetenekli bir müzisyen grubu hazırды. Beni muhteşem ve güçlü hissettiren bir giysi giyiyordum ve açık saçlarım omuzlarıma dökülüyordu.

"Ben Pippa Hartley," diyordum mikrofona ve tezahürat ediyorlardı. Bu arenadaki herkes beni görmek için bilet satın almıştı ama ben her konserde kendimi tanıtmaktan hoşlanıyordum. Benim tarzım buydu.

Kulise göz attım. Jamie orada dikilmiş, gururla bakıyordu ve ona gülümsüyordum.

"Ve bu şarkı âşık olmakla ilgili."

Zihnimde şarkıya şevkle giriştim, grup çalmaya başladı, arena ses ve ışıkla doldu. Harikuladeydi.

Gözlerimi açtım ve Jamie'ye gülümsedim. Gözlerim yaşlarla doldu çünkü az önce hayal ettiğim şey çok tatlıydı. Göğsüm bunun için yanıp tutuştu.

"Pazarlama işini istemiyorum." Sesim boğuktu.

Ciddi bir şekilde başıyla onayladı. *"Biliyorum."*

Mideme bir ağırlık yerleşti. İkinci görüşmeyi üstün başarıyla geçtiğimi söylediğimde, annemle babam sesimdeki sahne neşeyi algılamıştı.

Benimle gurur duyabilmelerini dilerdim. Onaylarını kazanmak için istemediğim bir işe girmek zorunda olmamayı dilerdim. Bu çirkin farkındalıkla boğazım düğümlendi. Niyetlerinin iyi olduğunu biliyordum; mutluluğu finansal istikrara bağlıyorlardı çünkü büyürken bundan yoksunlardı.

Fakat ben değildim. Sevmediğim bir işte çalışmak faturalarımı ödese bile, beni mutlu etmeyecekti. Kalbim göğsümde

atıyordu ve bunu hissetmişçesine, Jamie'nin eli sırtımı yavaşça ovuşturarak rahatlatıcı daireler çiziyordu.

Tıpkı Zach'le olduğu gibi, kendimi onların istediklerine kaptırmıştım. Jamie şu anda bana her sahneye çıktığımda baktığı gibi bakıyordu, sanki her şeyi yapabilirmişim gibi. Göğsümdeki alev, yeni yılda şarkı söylediğim ve oturma odasında yazdığım şarkıları kaydettiğim anılarla beslenen bir gösterge ışığıydı sanki. O ateş benim müziğe olan sevgimdi; coşkuy-la şarkı söylerken uçuyormuş gibi hissetmemdi. Bu yüzden denesem bile müzik sektörünü terk edemezdim. Keskin ve parlak bir şey kanıma hücum etti ve derin bir nefes aldım.

Annemle babama söylemenin bir yolunu bulacaktım. Onları hayal kırıklığına uğratma fikri midemi sıkıştırıyordu ama yapmam gereken buydu.

“Bana ne imgelediğini anlatmak ister misin?” Jamie'nin dudağı kıvrıldı. “Mecbur değilsin.”

Jamie, Zach değildi. Bana asla gülmezdi, bana asla hayallerimin aptalca olduğunu veya bunların beni aştığını söylemezdi.

“İsterim.”

Ona her şeyi anlattım ve sözlerimi tamamladığımda gözleri şefkat ve heyecanla ıslı ıslıldı.

“Onunla iletişime geçmek ister misin?”

Betim benzim attı. “Kimle? Ivy Matthews'la mı?”

Başıyla onayladı.

“Hımm.” Gözlerimi kırptım. İçgüdüm hayır diyordu ama kendimi yine durdurdum.

Kendime daha fazla engel koymak yoktu. Zach'in söylediklerinin beni daha fazla ezmesine izin vermek yoktu. Az önce imgelediklerimi istiyorsam, korkutucu şeyler yapmam gerekecekti... Beni reddedebilecek insanlara müziğimi göndermek gibi.

“Sanırım yapabilirim.” Kararlılık kanımda geziyordu ve Jamie'yi başımla onayladım. “Evet. Bunu yapacağım.”

Jamie'nin geniş gülümsemesi kalbimi açmama neden oluyordu. "Aferin kızıma."

Bir kahkaha patlattım ve biz yürümeye devam ederken Jamie kolunu omzuma attı.

O akşamüstü Jamie spor salonundayken ben Ivy Matthews'un internet sitesini inceledim. Bir e-posta adresi vardı ama teklifleri kabul edip etmediğiyle ilgili bilgi yoktu. Bir müzik şirketiyle sözleşmem olmadığı takdirde, büyük ihtimalle benimle çalışmak istemeyecekti. Zach'le bile çalışmak istememişti. Zach'in menajeri onunla bir görüşme ayarlamak istemişti ama Ivy Matthews onları geri çevirmişti. Reddedilmek Zach'i çok kızdırmıştı.

Bu çok zor bir işti, eğlenceli bile değildi, ama Jamie'ye bunu yapacağımı söylemişim. Ivy'ye müzik sektöründeki deneyimim hakkında kısa, profesyonel bir mesaj yazdım ve viral olan videom ile Noel için Jamie'ye yazdığım şarkıların bağlantılarını ilıstırdım.

Tereddüt çirkin başını tekrar tekrar kaldırdı ama onu itip uzaklaştırmak her seferinde kolaylaşıyordu.

Göndere bastım ve uzun bir nefes verdim. Bundan hiçbir sonuç çıkmazsa bile -ve durumun bu olacağından emindim- denemiştim. Bir adım atmıştım.

O akşam Daisy'ye akşam yemeğini vermeye hazırlanırken telefonum çaldı, arayan bilinmeyen bir numaraydı ve cevap verdim.

"Pippa Hartley mi?" diye sordu bir kadın.

"Benim." Daisy'nin yavaş yediren mama kâsesine bir ölçü köpek kuru maması döktüm ve Daisy onu yemek için koşturdu.

"Adım Marissa Strong. Ivy Matthews'un asistanıyım."

Beynim çalışmayı bıraktı.

Bir duraksama oldu. "Hâlâ orada mısınız?"

“Evet,” dedim çabucak. “Buradayım. Sadece bu bir sanrı mı diye merak ediyorum.”

Güldü. “Evet. Bazen bu cevabı alırım. Gönderinizi gördüm ve Ivy’ye ilettim. Şehirde kayıttaydı ve grupla işini erken bitirdiğinden yarın boş vakti var. Sen de müsaitsen, seninle bir demo kaydetmek istiyor.”

Boşluğa bakakaldım. Şu anda nabzımın bile attığını zannetmiyordum.

“Demodan olumlu bir sonuç çıkacağının kesinlikle garantisi yok,” diye devam etti Marissa ciddiyetle ama ses tonu düşünceli bir hale büründü. “Fakat sende ilgi çekici bir şey var ve meraklandı.”

Bende ilgi çekici bir şey var. Nabzım yeniden atmaya başladı ve nefes almaya çalıştım.

“Müsaitim,” derken nefessiz kaldığımı hissediyordum. Buna inanamıyordum. “Orada olacağım.”

56. BÖLÜM

PIPPA

IVY MATTHEWS Doğu Vancouver stüdyosunun lobisinde bakışlarıyla beni delip geçiyordu ve çekingenlikle tenim karıncalandı.

Neden spor ayakkabı giymiştim? Birinin bebek bakıcısına benziyordum. Sinirlerim midemde sıkıştıyordu ve dudağımı ısırma dürtümle savaşıyordum.

Ivy Matthews, mümkün olduğunca az kişinin çalıştığı, gizli tutulan stüdyosuyla bilinirdi. Hal böyleyken yalnızdık. Ne resepsiyonist ne de asistan Marissa vardı.

An itibarıyla burada ilgiyi üzerimden alacak başkalarının olmasını diliyordum. Ivy'nin tek odağı olmak çok fazlaydı ve bunu berbat edip etmediğimi hiç bilmiyordum.

Bu benim büyük şansımdı. Bunu berbat edemezdim.

Keşke Jamie burada olsaydı ama antrenmandaydı.

“Bir şeyler yedin mi?” Sert ve tekdüze sesi koyu tenine saçılmış tatlı çillerle büyük tezat oluşturuyordu. Siyah-beyaz kırçilli saçları sıkı bir topuzla geride toplanmıştı, tepeden tırnağa siyah giyiniyordu ve gözlüğü kalın, floresan turuncu çerçeveliydi. Acımasız bir sanat öğretmenine benziyordu.

Hızla başımı salladım. “Poşe yumurtanın yanında avokadolu kızarmış ekmek.” Bu sabah kahvaltımı Jamie hazırlamış, bulanık, gergin mideme rağmen yemem için ısrar etmişti. “Ve kahve.”

Ivy beni uzun bir süre inceledi. “Güzel.” Kollarını göğsünde kavuşturdu ve aynı şeyi yapan Jamie’nin anlık bir görüntüsü zihnimden geçerken gülümsememek için kendimi tuttum.

Bana müzik sektöründeki geçmişimi sorduğunda, ona müzik eğitimimin ve Zach’le turnede geçirdiğim zamanın kısa bir özetini geçtim. Zach’in ismini verince, Ivy turnenin kapsamını anladı ama ilişkimizin bağlamından söz etmedim.

Zach’in ismini duyunca burnunu kınıştırdı. “O adamla ilgili asla içimde iyi bir his oluşmadı. Kendisinden beklenen şekilde şarkı söylemiyor.” Bana kayan bakışlarıyla turuncu gözlük çerçevesinin arkasından beni inceledi ve şahin gibi bir gülümseme ağzının yukarı doğru kıvrılmasına neden oldu. “Gelelim sana. Hakkını vererek şarkı söylüyorsun. Bunu hissediyorum.” Beni izleyerek, sınıflandırarak başım salladı ve bu sessiz lobide üzerimde bir sahne ışığı varmış gibi hissettim. “Bu hissime daima güvenirim.”

Korksam da, baskının her zerresini omuzlarımda hissetsem de onun haklı olduğunu kanıtlamak istiyordum.

Zach’e hiç benzemediğimi kanıtlamak istiyordum.

Doğrudan göğsüme vuran bir hisle sarsıldım. Bu an Zach’le değil, *benimle* ilgiliydi. Ivy’ye kim olduğumu, neler yapabildiğimi göstermek istiyordum ve bunu elimden gelenin en iyisini yaparak başaracaktım.

Ben yeterliydim ve eğer Ivy bunu görmezse, demek ki doğru an değildi. Fakat denemeye devam edecektim. Geçen gün Jamie’ye söylediklerimde ciddiydim: Müzik kariyeri yapmayı denemeye hazırdım. Ödüm kopuyordu ama hazırdım.

Omuzlarımı geriye iterek doğruldum ve Ivy’ye, dairesinde boy gösterdiğim gün Jamie’ye yaptığım gibi, sıcak bir şekilde gülümsedim. Şimdiden daha iyi hissediyordum. Ivy göz korkutucu diye ben korkuyla sinmek zorunda değildim.

“Başlayalım mı?” diye sordum neşeyle ve Ivy bana hayretle baktıktan sonra güçlü bir kahkaha patlatıp stüdyo alanını gösterdi.

“İçeri gir tatlım.” Sesinde şaşkın bir tını vardı. Çok geçmeden ses kabininin kapısının arkasında gözden kayboldu ve benim için ise kendi tarafıma gitme vaktiydi.

“Güzel,” dedi Ivy iki saat sonra, benim kulaklığıma ses veren mikrofona. “Tekrar.”

Bir yudum su içtikten sonra tekrar şarkıya şevkle bir giriş yaptım. Bunun nasıl gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Yalnızca şarkılarımı çalıyordum ve elimden gelenin en iyisini yapıyordum çünkü kontrolümün dahilinde olan buydu. Bu stüdyonun böyle profesyonel oluşundan dolayı -mikrofonlardan aydınlatma ve akustiğe kadar her şey en iyi kaliteydi- hayranlıkla elim ayağıma dolaşmasını diye çabalıyordum. Ivy’nin neden burada kayıt yapmayı sevdiğini anlıyordum. Denetim odasının camının arkasında ses teknisyeni şarkıları kaydederken Ivy’nin yüz ifadesi anlaşılmazdı. Bazen konsoldaki teknisyene direktif verirken ağzının hareket ettiğini görüyordum. Fakat çoğunlukla sadece izliyordu.

Askıyla bedenime bağlı duran rüya gitarım, bir uzantıymış gibi hissettiriyordu. Onu bana Jamie’nin satın aldığı gerçeği, kusursuz bir döngü gibi bu ânı biraz daha özel kılıyordu. Bu an sanki, Jamie’nin dün bana ormanda yaptırdığı zihinsel egzersizin anlık görüntülerinden biriydi. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Şarkı bittiğinde, “Güzel,” dedi Ivy tekrar. “Sıradaki.”

Bir nefes aldım, hangi şarkıyı çalacağıma karar verirken bakışlarım halıya indi. Jamie’yle ilgili, kendi dışında herkesle nasıl ilgilendiğiyle ilgili olan şarkıda karar kıldım.

Bu kez şarkıyı çaldığımda farklı hissettirdi çünkü şimdi Jamie’nin annesi iyiye gidiyordu, Jamie için de her şey yoluna girecekmiş gibi görünüyordu. Annesi hayatını kontrol altına aldığına göre, Jamie de kendi hayatını yaşayabilirdi.

“Bunu yapmayı sonsuza dek sürdürürdüm, kalbimi kıracak olmasaydı eğer,” diye şarkıyı söyledim. Kelimeler dökülürken boğazım düğümlendi ve sesim titredi.

Farklı hissediyordum; Jamie’nin Zach olmadığını biliyordum. Aramızdaki ilişki değişmişti. Çok yeniydi ve onunla birlikte geleceği düşünmekten çok korkuyordum ama bu umut edemeyeceğim anlamına gelmezdi.

Gözlerimi kapadım çünkü Ivy’nin yüz ifadesini görmek istemiyordum. Stüdyoda duygusallaşmak profesyonellikten uzaktı.

Şarkı boyunca gözlerimi kapalı tutup kendime tüm duyguları hissetme izni verdim. Jamie zihnimde dolaşırken kendi kendime gülümsedim çünkü burada olma sebebim bile, onun beni cesaretlendirmesiydi ve bunun için daima minnettar olacaktım.

“Harika.” Mikrofondan Ivy’nin net sesi geldi ve gözkapaklarımı açtım.

Jamie ses kabininde onun yanında duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, beni yoğun, ılık ılık bir bakışla izliyordu. Ağzının kenarı kıvrıldı. Gülümserken bile çok ciddi-di.

Buradaydı; öyle afallamış ve keyifliydim ki kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atarken tek yapabildiğim sırtışımın yüzüme yayılmasına izin vermektir.

Buradaydı ve ben Jamie Streicher’a biraz daha âşık oluyordum.

O akşam işimizin bittiğine karar verdikten sonra Ivy, “İlginç,” dedi lobide. Saat sekizdi ve açlıktan ölüyordum fakat isteseydi, günlerce burada kalırdım. Uzun bir an beni inceledi, Jamie’ye hemen hemen hiç bakmıyordu. “Çok ilginç. Teşekkür ederim. Bugünlük bitirdik.”

Sonra gitmiş, denetim odasında tekrar ortadan kaybolmuştu. Onu etkilemiş miydim, yoksa fiyaskoyla mı sonuçlanmıştı, emin değildim ama nasıl daha iyisini yapardım bilmiyordum.

“Çalığışu.” Jamie’nin bakışlarını yüzümde parmaklarının hafif bir dokunuşu gibi hissediyordum. Gözleri kadife gibi yumuşaktı ve ona gülümserken kalbim sıkıştı. “Bunu başardın.”

Duygular beni istila ederken ona daha çok gülümsedim. “Galiba başardım.”

Aramızdaki bir şey değişmişti. *Jamie Streicher*’dan çok daha fazlası haline gelmiş bu adam için beslediğim hisler havada titreşiyor, ilgi talep ediyordu. Bakışları dudaklarıma indi ve gözlerinde gördüğüm sıcaklıktan fazlası vardı. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda bana gururla gülümsedi.

“Sana yemek yedirelim,” dedi ve başımla onayladım. “Ve sonra eve gideriz.”

57. BÖLÜM

JAMIE

AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA eve döndük ve ardından Daisy’yi geç bir yürüyüşe çıkardık. Güzel asistanıma hiç bu kadar âşık olmamıştım.

Çok cesurdu. O ses kayıt kabininde içtenlikle şarkı söylemişti; korkmasına rağmen tam anlamıyla göğsünü açıp kurgularının arkasında çarpan kalbini herkesin görmesine izin vermişti.

Ona aylar önce söylediğim gibi, buz pistine geri dönmüştü.

“Bugün geldiğin için teşekkür ederim,” dedi spor ayakkabılarını ayağından fırlatırken.

“Sanki kaçırırmışım gibi.” Az kalsın gitmek için antrenmanı ekecektim, bunun yerine düdük çalar çalmaz stüdyoya aceleyle yetişmiştim. “Seninle çok gurur duyuyorum çalikuşu.”

Kirpiklerini kırpıştırdı, bakışları hâlâ yüzümdeydi. Dudakları çok güzel, çok dolgundu ve parmaklarım onları keşfetmek için can atıyordu. “Bana böyle hitap etmeni seviyorum.”

Göğsümde bir şey genişlerken nabzım hızla atıyordu. Takma ismini söylememin, benim ona seni seviyorum deme yöntemim olduğunu fark ettim. Bunu aylardır, gerçeğin kafama dank etmesinden çok uzun zaman önceden beri yapıyordum. Kelimeler dilimin ucundaydı ama onları tuttum.

Bu yeniydi ve Pippa’yı acele ettirmek istemiyordum.

Dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Sana böyle hitap etmeyi seviyorum.”

Pippa'nın büyüleyici mavi-gri gözlerine dikkatle baktım. Asla Pippa Hartley gibi birini bulamayacaktım. Onun eşi benzeri yoktu ve bugün gördüklerimden sonra, nihayet bunu o da fark ediyordu.

"Sana sormak istediğim bir şey var." Bir saç tutamını kulağının arkasına attım.

Pippa'ya karşı hislerimin bana bir yük treni gibi çarptığı yılbaşı gecesinden beri bunu düşünüyordum.

"Erin'le iletişime geçmek istiyorum." Erin'in yıkılmış yüz ifadesi kafamda belirdi ve suçluluk içimi sardı. "Onunla işleri yoluna koymak istiyorum. Ben..." Duyarlı ve ilgili Pippa'ya bakarken sözlerim yarıda kesildi. Tanrım, onu seviyordum. Erin'e yaptığım gibi onu kırmamak için her şeyi yapardım. "Bir şeyleri düzeltmek istiyorum."

Pippa bana üzüntüyle gülümsedi. "Sen her zaman bir şeyleri düzeltmek istiyorsun."

Başımınla onayladım. "Bu önemli. Senin için sakıncası yok ya?"

"Elbette yok."

Bunun Pippa için sorun olmayacağını biliyordum ama şimdi ilişkimizin adı her neyse -birlikteyiz, bir ilişki içindeyiz, çıkıyoruz, tüm bu ifadeler Pippa'ya hissettiklerimin yanında fazla hafif ve etkisi azalmış kalıyordu- ona karşı mümkün olduğunca açık olmak istiyordum.

Şakağına bir öpücük kondurdum ve gözleri yavaşça kapandı. Teni sıcak ve yumuşaktı. Dudaklarımı yanağına, kulağının çukuruna sürttüm. Pippa'nın kokusu sarhoş edici, rahatlatıcı ve tahrik ediciydi.

"Bir şey denemeliyiz," dedim çünkü yılbaşı gecesinden beri ona doğru düzgün dokunmamıştım. Maçlar için yolculuk ediyordum ve dün gece yarısını geçene kadar Pippa odasında gitarı ve şarkılarıyla alıştırma yapıyordu.

Ben kulakmemesini yumuşakça ısırırken nefesi kesildi. "Ne?"

Parmaklarım saçlarına dolandı ve bana bakması için başını geriye doğru eğdim. "Seni iki kez zirveye ulaştırmak istiyorum."

Pippa'nın gözleri açıldı ve gözlerime bir şey araştırıyor-muş gibi bakarken dudakları aralandı. "Ben hiç..."

"Biliyorum."

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

Kibirli bir tatmin duygusu içimi sararken kaşlarımı yukarı aşağı oynattım. Yapabilirdi. Bunu gerçekleştirebilirdim. Yapabileceğimi biliyordum.

Bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapardım.

"Bunu sık sık söylüyorsun ama en son ne zaman haklı olduğunu hatırlayamıyorum."

Pippa'nın bakışlarında endişeli bir ifade belirdi. "Hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum."

Başımı iki yana salladım çünkü daha fazla yanılamazdı. "Pippa, bu öyle yürümüyor. Sana dokunmak bir rüya. Yalnızca bundan zevk almıyorsan kendime bozulurum. Sana değil bebeğim. Asla sana değil."

Gözlerindeki endişe yerini yalnızca arzu ve ihtiyaca bırakarak silikleşti ve benim ihtiyacım da arttı.

"Tamam," diye fısıldadı ve ağzım onun ağzındaydı.

58. BÖLÜM

JAMIE

ONU MERDİVENLERDEN YUKARI taşıırken öpüşmemiz aceleciydi. Pippa'nın uylukları belimi sıkıştırıyordu ve ben kışını kavrayıp ona sert bir şaplak attım. İnlemesi ağzımın içine titreşti ve Pippa dilimi emdiğinde, lanet olsun. Ağzına doğru inlerken onu üst katın duvarına sabitledim.

“Aman Tanrım,” diye sızlandı ben kalçalarımın kusursuz noktaya vurduğunda. “Aman Tanrım.”

“Tam orası, ha?”

Pippa başıyla onaylarken gözleri kapalı ve dudakları aralıktı. Nabzım onu mutlu etmenin ilkel ihtiyacıyla atıyordu.

“Jamie.” Ben klitorisine dayalı kalçalarımı sallarken gözleri o mükemmel sersemlemiş bakışla açıldı. “Sana dokunmaya ihtiyacım var.”

Onu yatak odasına taşımak için ilerledim.

“Hayır,” dediğinde durdum. Bana ürkek, utanmış bir gülümseme yöneltti. “Senin yatağın.”

Yüce Tanrım, bundan hoşlandım.

Bir an sonra onu yatağıma indirdim, tişörtümü ve pantolonumu çekip çıkardıktan sonra kendi ağırlığımı Pippa'nın başının iki yanında dirseklerime vererek onu öptüm. Israrlı ve talepkâr dilim onunkini okşarken kontrol duygusunun bir parçası daha kayboldu.

Kanım bu gerçeğe şakıyordu: Pippa benimdi.

“Yatağında olmak hoşuna gitti mi?” diye mırıldanırken parmaklarım Pippa’nın tişörtünün altında iz sürerek karnından yukarı çıkıyordu. Teni çok yumuşaktı.

“Evet.” Sutyenin altında tenine hafifçe dokunurken, ne istediğini bilsem de azıcık bekleyerek ona sataşınca nefesi kesildi.

“Bundan da hoşlandım.”

Dokunuşuma doğru sırtını eğdi. Ona sataşmak için geri çekildim ve Pippa homurdanarak elini koluma koydu.

“Sorun nedir?” diye sordum alçak bir sesle ona gülümseyerek. Yer değiştirip yan döndüm, onu izliyordum.

“Jamie.” Adımı sinirli ve tahrik olmuş bir şekilde söylemesiyle sırtışıım şeytani bir hal aldı.

Pippa oturup tişörtünü çıkardı ve beyaz, çiçek nakışlı, dantel bir sutyen içindeki inanılmaz bir güzellikte olan kusursuz memeleriyle karşı karşıyaydım.

Şehvet bedenimi istila etti. “Adil değil,” diye mırıldanarak parmaklarımı dantelin üzerinde gezdirdim.

Meme ucunun üzerindeki dantelde daire çizerken kumaşın altındaki dik tepeyi hissettim. Ben diğerine geçmeden önce Pippa’nın gözleri donuklaştı ve dudakları aralandı. Burada Pippa’yla uzanmış onunla oynarken, ona sataşırken, onu tahrik ederken tamamen sertleştim.

Bu cennetti.

“Stratejiden bahsedelim çalığışu.” Dantelle örtülmüş hassas tepeleri ileri geri okşarken sesim alçaktı. “Bunu nasıl yapacağız?”

Yanakları kızardı. “Sanırım bana oral yapacaksın.”

Kaşım yukarı kalktı. “Ah, sahi mi?”

Başını salladı ve ikimiz de birkaç hafta önce ebeveynlerinin evinde, benim formamı giyerken yaptıklarımızı hatırladık.

“Ondan hoşlandın, değil mi?” Pippa başını tekrar salladı ve elektrikli bir şey aramızdaki havada çatırdadı. “Ben de öyle.”

Pippa'nın gözlerinden bir şaşkınlık geçerken nabzım daha şiddetli attı.

“Bundan kuşkun mu vardı, Pippa?” Parmaklarım sutyeninin hemen üstünden memelerinin şişkinliklerini okşadı. “Vajinanın şimdiye dek tadına baktığım en tatlı şeylerden biri olduğuna dair kuşkun mu vardı?” Parmaklarımı sutyen kabına daldırdığımda dik bir meme ucu buldum ve Pippa'nın dudaklarından yumuşak bir inilti döküldü. “Çünkü öyleydi bebeğim. Aletimi sıvazladığım her defasında senin ne kadar ıslak olduğunu düşündüm. Seni yaladığımda benim için inlerken sesinin nasıl olduğunu.”

Pippa tekrar bana doğru eğildi ve sutyeninin kopçasını çözdü. Ağzım memesine indi, sivrilmiş ucunun etrafına dilimle daireler çizdim. Pippa'nın boğazından çıkan, aynı anda muhtaç ve rahatlamış ciyıklama hayalarımı arzuyla sızlattı.

“Oyuncağı bu akşam kullanacak mıyız, Pippa?”

Başını iki yana salladı.

“Hayır mı?” Emerken bir kaşımı kaldırdım ve Pippa'nın nefesi kesildi.

“Onsuz denemek istiyorum,” diye fısıldarken dudağını ısırdı.

Bana bunu yapabileceğimi, oyuncak olmadan onu zirveye ulaştırabileceğimi düşünüyormuş gibi baktı. Aletim dikleşerek baksırımı zorladı.

“Bu beni deli ediyor,” dedi, ben diğer meme ucunu çimdikleyip yuvarlarken. “Dokun bana.”

Ona sırttım. “Sana dokunuyorum.”

“Daha fazla,” diye talep etti.

“Bana hissedebildiğin beş şeyi söylemek istemez misin?”

Sinirli bakışı beni kahkahayla sarstı. Asla seks sırasında *kahkaha atmamıştım*. Çalikuşum azgındı ve gözül dönmüştü; bense cenneteydim. Şu anda Pippa benim en iyi arkadaşım-mış gibi hissediyordum, yine de onu mutlu etmeyi düşünürken taş gibi serttim. Seks hiç bu kadar eğlenceli olmamıştı

ve birinin yanında böyle rahat hissettiğim başka bir zamanı hatırlamıyordum.

Böyle olması gerekiyor diye fark ettim.

“Bana. Sataşmayı. Kes.” Ben meme ucuna elimden geldiğince yumuşakça dokunup onun tepkisini izlerken Pippa dişlerini sıkmıştı.

“Bana yalvar.”

Bakışları sıcaklıkla parlayıp dudaklarından bir iç çekiş dökülürken kanım hızlanmıştı.

“Lütfen Jamie,” diye fısıldadı. “Lütfen boşalmamı sağla.”

Sıcaklık omurgamı yakarak tabanında birikti ve bir nefes alıp kontrolümden son kalanlara tutundum.

“Böyle yalvardığında lanet olası aklımı kaybediyorum.”

Gözleri şehvetle parlıyordu ama emindi. “Öyleyse kaybet.”

Saniyeler içinde onu tamamen soydum. Ellerim uyluklarının iç kısımlarına yerleşip onları iterek ayırırken onun bacaklarının arasına yerleştim.

Islaktı, sıırılsıklamdı ve nemli uylukları parlıyordu. Gurur damarlarımdan aktı. Bunu ben yapmıştım. Ben onu iyi hissettiriyordum. Başka kimse değil.

Pippa benimdi.

Dilimin, ıslak merkezine ilk değışı Pippa’nın yataktan doğrulmasına neden oldu.

Buydu. Pippa’nın tadı açlığını yeni baştan tutuşturdu, ona olan doyumsuzluğumu alevlendirdi ve içimdeki sahiplenici ihtiyaç yoğunlaştı. Yüzümü bacaklarının arasına gömerek gergin sinir tomurcuğunu yaladım, okşadım, emdim. Pippa’nın ağzından dökülen sesler kaba, hırıltılı, filtresizdi ve aletim onu sertçe becerme ihtiyacıyla nabız gibi attı.

Bir parmağımı içine kaydırduğım da ve çıkıntılı noktayı bulduğum da uylukları başımın etrafına sertçe çarptı.

“Jamie,” dedi tıkanarak ve göğsüm gururla çarptı.

“Formamın içinde aşırı ateşli görünüyordun,” dedim klitorisini emmeden önce. Uylukları başımın iki yanında

sarsıldı. Vajinası öyle ıslaktı ki parmağımı içeri dışarı iterken şıptırtı seslerini duyabiliyordum. “Aşırı ateşli. Adımı sırtında görmenin bana nasıl hissettirdiğini biliyor musun, Pippa?”

Klitorisini tekrar emdim ve Pippa ellerini saçlarıma götürerek onu çekip kavradı. Bu his omurgamdan aşağıya daha fazla ısı yayıyordu. Sızlayan aletimden zevk suyu damladı.

“Sen bana aitmişsin gibi hissettiriyor,” dedim ona.

Pippa’nın gözleri bulanıklaştı. “Bana da öyle hissettiriyor.”

Nabzım kulaklarımda atıyordu; şimdiye dek hiç bu yırtıcı ihtiyacı, bu ilkel, kontrol dışı, içgüdüsel arzuyu hissetmemiştim. Altımda yatan, benim için bacaklarını yayıp açmış, saçları yatağıma dağılmış, elleri saçlarımlı sımsıkı tutan Pippa’nın görüntüsü tüm tereddütlerimi yok ediyordu.

Ben bir parmağımı daha ilave edip onun G-noktasını ovarken, “Aman Tanrım, Jamie,” diye inledi.

Bu tonlamayı tanıyordum. Onu ezberlemiştim, Pippa’yı düşünerek yumruğumu pompalarken tekrar tekrar kafamda çalışıyordum.

“Yaklaştın,” dedim dilimi klitorisinde gezdirmeden önce.

Başını salladı, gözleri sımsıkı kapalıydı. “Hı hı.”

Ateşli ve kendini beğenmiş bir şey göğsüme yerleşti. Dudaklarımı klitorisine kapatıp sinir yumağını emerek dilimle oynarken parmaklarımla içeri dışarı okşadım. Pippa’nın karın kasları ve bacakları başımın etrafında, vajinası parmaklarımla etrafımda kasıldı.

“Boşalırken iyi bir kız gibi adımı söyle.”

“Siktir,” dedi tıkanarak ve onun zirveye ulaştığını hissedebiliyordum. Elleri saçlarımlı acıtacak kadar sıkı tutuyordu. Acının kafatasımı yakması hoşuma gitti. “Jamie.”

Etrafımda sarsılıyor, adımı haykırıyor, boşalıyor ve boşalıyor. Güzel asistanımın vajinasından son damlayı çıkana dek durmadım. Orgazmı azalırken klitorisini emerek öpüyordum. Kendimi ondan ayıramıyordum.

Pippa soluklanırken bacakları gevşedi, elleri hâlâ saçlarımdaydı. Gözlerini tavana dikmiş bakarken parmakları saçlarımda geziniyordu, düşen saçlarımı gözümün önünden çekiyordu.

“Jamie?” diye fısıldadı. “Bu da neydi?”

Kıs kıs güldüm ve uyarılmasının iziyle kaplı uyluğunun iç kısmını öptüm. Dilim oradaki yumuşak, hassas teni boyunca dolaştı ve klitorisine ulaştığımda Pippa tiz, gergin bir ses çıkardı.

“Hassas,” dedi soluk soluğa.

“Üzgünüm bebeğim.” Üzerinde süründüm, başının iki yanında dirseklerimin üzerinde durarak onu hapsettim. Çenesini kaldırıp onu öptüm ve Pippa orada sersemlemiş halde yatarken nefesi yüzümü gıdıkladı. “Elimde değil.” Yüzüne, elmacık kemiklerine, alınına, burnuna, gözlerine, yumuşak, esnek, sıcak, davetkâr ağzına art arda öpücükler kondurdum.

Benim Pippa’m mükemmeldi.

Elleri yukarı aşağı kollarımda ve göğsümde geziniyordu. Tırnakları kirli sakalımdan aşağı, göğüs kıllarımın arasını, karın kaslarımın üzerini, sırtımın kabartılarını baştan sona sıyırdı. Öyle sertleşmişim ki canım acıyordu ama bu ânı hiçbir şey için bölemezdim. Onun böyle tatmin olmuş, mutlu ve sakin olmasından hoşlanıyordum.

O anda evrende yalnızca ikimiz vardık. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne aile dramları ne eski sevgililer ne de kariyer, gelecek ve kalplerimizin kırılmasıyla ilgili endişeler vardı.

Sadece bizdik.

“Çalıkuşu,” dedim çünkü onu seviyordum.

Şefkatle dolu gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için onun da beni sevdiğini düşündüm. Onu derinlemesine öperek sıcak, esnek ağzına daldım ve ben güzel çalıkuşuma kendimi kaptırırken, onun için yanıp tutuşurken, Pippa elini aşağı uzatıp gerilmiş aletimi baksırımdan dışarı çıkardı ve onu sert bir biçimde sıvazladı.

“Ah, siktir,” diye ağzına doğru inerken baksırımı çekip çıkardım. “Bir saniye bekle bebeğim.”

Sınıra çok yakındım fakat bunun uzun sürmesini istiyordum. Pippa’yla asla uzun sürmüyordu, oysa ben bunun tadını mümkün olduğunca çok çıkarmak istiyordum.

Aletimi onun uyluklarının arasındaki beşiğe yerleştirdim. Vajinası hâlâ ıslaktı, sıcacıktı ve omurgamda yukarı aşağı dolaşan elektrik beynimi uyuşturuyor, temel içgüdülerin yönetimi devralmasına izin veriyordu.

Aletimi onun ıslaklığında sürüklerken ısrarlı boşalma ihtiyacım kafamdaki tüm düşünceleri yok ediyordu.

Nirvana. Ona ulaşmıştım. Pippa’nın bacaklarının arasındaydım.

“Tekrar yap,” dedi tatlılıkla, kalçalarını kaldırarak aletimdeki sürtünmeyi ve uyarılmayı daha beter yaptı.

Ah, siktir. Bu fazla iyiydi. Aletim acıyordu ve ona sürtünmekten kendimi alamıyordum. Vajinası sıırılsıklamdı, sıcaktı ve beni ıslaklıkla kaplıyordu.

“Aman Tanrım,” diye inerken bana bir tanrıymışım gibi bakıyordu. “Bu iyi hissettiriyor. Çok iyi.”

Kanımda güç akıyordu ve bunu tekrar yaparak aletimi klitorisine sürterek ona kaydırdım. Pippa’nın gözleri kaydı. Nabzım kulaklarımda atıyordu.

“Böyle mi?” Sesim kulak tırmalayıcıydı. Bunu ne kadar zaman sürdürebileceğimi bilmiyordum. Fazla yoğundu.

“Evet,” dedi zorlukla soluyarak, ben ona sürtünmeye devam ederken kıvranıyordu. “Jamie. Aynen öyle. Siktir.” Son küfrü sanki buna inanamıyormuş gibi şaşkınlıktandı.

“Seni nihayet becerdiğimde, Pippa, sıkı vajinanın içine şiddetle boşalacağım.” Kendimi ona sürterek bir ritim tuturdum.

Onu nihayet becerdiğimde bunun beni mahvedeceğini ona söylemedim. Pippa beni mahvedecekti. Çoktan mahvetmişti.

“Bunu istiyorum,” dedi nefes nefese, benimkilerle buluşması için kalçalarını kaldırdı.

“Bunu ben de istiyorum. Bunu ne kadar uzun zamandır istediğimle ilgili hiçbir fikrin yok.”

Tırnakları sırtıma saplandı ve omurgamın altında zevk kıvılcımları parladı. Pippa’nın iniltileri tizleşti ve gözleri büyüdü.

“Ah, lanet olsun. Jamie. Lütfen.”

“Lütfen ne?” Tekrar ona sürtünürken canımı dişime takmıştım.

“Lütfen becer beni,” diye soludu. “Buna ihtiyacım var, Jamie.”

Rica eden yüz ifadesi şefkat ve sevgi doluydu.

Bu kızı seviyordum. Ona söylemeye hazır değildim çünkü tehlikeli ve riskli hissettiriyordu ve her şeyden önemlisi, Pippa’yla aramızdaki ilişkinin sürmesini istiyordum.

Onu sevdiğimi ona söyleyemezdim ama hissettirebilirdim.

Başımla onaylarken çenem gergindi. “Tamam.” Kelime zımpara kâğıdı gibi kazıyarak çıkmıştı sanki. “Evet.”

Sonunda, sonunda, *sonunda*, Pippa’ya kime ait olduğunu gösterecektim.

59. BÖLÜM

PIPPA

KALBİM ÖYLE SERT ÇARPIYORDU Kİ sesini duyabiliyordum. Jamie kondom almak için komodine uzandı ve onu kalm aletine geçirir geçirmez kendini girişime konumlandırdı.

Tepkimi gözlerken tereddüt etti ve gülümsedim çünkü Jamie tatlı, nazik ve ilgiliydi. Kalçalarımı teşvik edencesine onunkilere doğru kaldırdım. Jamie herhangi bir rahatsızlık işareti arayarak kendini içime iterken çenesi gergindi.

Aman Tanrım. Jamie'nin kalınlığının etrafında esnerken dudaklarımdan bir inilti döküldü. Aletini bedenime sokarken özenliydi ve düşünebildiğim her küfür, bacaklarımdan arasındaki zevkli sızı karşısında kafamda gelip gidiyordu.

"Aşırı darsın," demeyi başardı Jamie. Yalnızca yarısını sokabilmişti.

"Biraz zaman geçti." Basınç arttı ve Jamie içimdeki her sinire ulaşırken nefesim kesildi.

"Elbette." Sesi alçak, rahatlatıcı bir mırıltı şeklindeydi ama itmeye devam ederken gözleri ateşle parlıyordu. Ellerini memelerime götürdü, meme ucumla oynarken içimde daha ileri kaydı.

Onun içimdeki hissi akıl almaz, DNA değiştiren türdendi ve ikimiz de titriyorduk.

En dibe ulaştığında düşünceler aklımdan uçup gitti. Hassasiyet birleştığımız bölgeden yayılarak bedenimde

süzülüyordu. Kalçalarımızı birbirine sımsıkı bastırırken bacaklarım Jamie'nin beline dolanmıştı ve bir başka zevk iniltisi dökülürken sıcaklık hızla omurgamdan tırmandı. Tanrım, çok güzel kokuyordu.

"Aferin kızıma." Jamie bir saç tutamımı yüzümden aldı. "Cici kız, aletimi muhteşem bir şekilde alıyorsun." Sesi gergindi ve elmacık kemiklerine bir kızarıklık yayılmıştı. "İyi misin?"

Başımınla onaylarken gözlerine baktım ve Jamie'nin bakışları aynı anda ateşli, çaresizlik ve hayranlıkla doluydu.

Bana böyle bakmasına çoktan bağımlı olmuşum.

"Bu iyi hissettiriyor mu?"

"Evet," dedim iniltiyle karışık. "Gerçekten dar."

"Mımm. Biliyorum." Aleti içimde zonkluyordu ve onun etrafında sızlarken nefesim kesildi.

"Haklıydım," diye fısıldadığımda Jamie bir kaşını kaldırdı. "Benim için biraz fazla büyüksün."

Ağzını günahkâr bir gülümsemeyle çarpıttı ve dudaklarını ısırdım. "Bunu çok uzun zamandır düşünüyorum, Pippa." Dudaklarıma yumuşak, samimi bir öpücük kondurdu ve saçları alnımda dolaştı. "Hareket etmem için hazır mısın? İstedğin kadar uzun süre böyle kalabiliriz."

Üzerimde titriyordu ve içimde ne kadar sert olduğuna bakılırsa kendini tuttuğunu anlıyordum. Böyleyken bile çok kontrollü ve özenliydi. Kalçalarımı onunkilere dayadığımda aleti ileri geri yavaşça hareket etti ve bu küçücük hareket beni bir ihtiyaç hissiyle sersemletti.

"Hazırım."

Yavaşça, acı verecek ölçüde yavaşça geri çekildikten sonra tekrar kendini içime itti. Enfes sızıyla inledim ve tekrar dibine kadar girdiğinde -aşırı derindeydi- nefesim kesildi.

"İyi mi?" demeyi başardı, boyun damarları belirgindi.

Hararetle başımı salladım. "İyi. Çok iyi. Tekrar." Tam bir cümleyi bile bir araya getiremiyordum. Jamie Streicher'ın penisinin bana yaptığı buydu.

Kendini tekrar itti ve ikimiz de inledik.

“Lanet olsun, Pippa.”

Ben alışana kadar içeri ve dışarı dikkatle gidip geldi, ardından daha hızlı bir tempo tutturdu. Onun kasılmış çenesiyle, acımasız ağzıyla, benim için yanıp tutuşan o derin yeşil gözleriyle üzerimde hareket ettiğini izlemek büyüleyiciydi. Gözlerimi kırpma bile istemiyordum.

Jamie Streicher tarafından becerilmek tutkulu bir deneyimdi. İçimde baskı artıyordu ama zevk, daha önce Jamie’nin ağzının her tarafımda olmasına kıyasla daha derin, daha güçsüz ve daha yavaş geliyordu. Keskin bir doyum zirvesi yerine, duygu tüm bedenime yayılıyordu. Şu anda bedenim bana ait bile değildi; tamamen Jamie’nindi. Ve onu istediği gibi ustalıkla kullanıyordu.

“Bu kadar iyi hissettirdiğine inanamıyorum,” dedim soluk soluğa ve Jamie daha hızlı, daha cezalandırıcı bir tempoya girdi. Merkezimin arkasındaki sıcaklık yoğunlaştı ve dünyam daralarak ben ve Jamie’den, buradaki yataktan, böyle birleşmiş olmamızdan ibaret kaldı.

Bugün kayıt stüdyosunda benim yanımdaydı. Başından beri benim yanımdaydı. Onu seyrederken yutkundum. Duygular içimde dalgalanıyor, bacaklarım arasındaki artan sıcaklık ve baskıya karışıyordu. Burada işimizi bitirmeden önce cennete ulaşabilirdim.

Daha önce hiç böyle olmamıştı.

“Pippa,” dedi Jamie dişlerini sıkarak, kontrolünü kaybediyormuş gibi görünüyordu. “Sana çok ihtiyacım var. Sana her zaman ihtiyacım vardı.”

Zevk tüm bedenimi sarıyordu ve boşalmaya yakındım. Kahrolası çok yakındım.

Jamie’nin bakışları parladı ama delici gözlerini benden ayırmıyordu. “Sence tekrar boşalabilir misin?”

Tanrım evet, diyecek mecalim yoktu, bu yüzden başımla onayladım ve Jamie’nin eli aramızda hareket ederek

klitorisimi okşadı. Bir yandan da tepkimi izliyordu. Bu adam hayatının her alanında fazla dikkatliydi. Bana karşı çok özenliydi.

Yeni bir uyarılma dalgası aramızda dolaşıyordu ve Jamie çok yumuşak ve hızlı, o mükemmel tarzıyla klitorisime dokunurken kaslarım kalın aletinin etrafında gerildi.

“Neredeyse boşalıyorum,” demeyi başarırken sırtım kavislenmeye başladı.

“Evet,” Jamie beni teşvik ederken kaslarının arasında odaklandığını gösteren bir çizgi vardı. Hâlâ yükseliyordum, zevk hâlâ artıyordu ve havada asılı kaldığımı hissettim. Jamie’nin hamleleri düzensizleşti. “Zirvedesin. Biliyorum. Göster bana. Görmeye ihtiyacım var.”

Jamie’nin içime girdiği yerden yayılan yoğun dalgalar başlarken bedenim gerildi. Vajinam kasılırken onu bir yumruk gibi kavırıyordu ve basınç karnımın alt kısmında azalırken bacaklarım Jamie’nin belinin etrafında titriyordu. Nefes nefese Jamie’nin adını haykıran, yüksek sesli bir inilti duydum ve benden geldiğini fark ettim. Düşüyordum; boşalırken Jamie’nin sert göğsüne, omuzlarına tutundum, dağılmaya başlarken adını tekrar tekrar yineledim. Gözlerindeki ateşin belli belirsiz farkındaydım; ben etrafında parçalara ayrılırken gözlerindeki hoşnut, gizemli bakışla beni izlemesi aklımı kaybettirdi.

Daha sonra bu ânla ilgili bir şarkı yazacaktım: Birine böyle bağlı olmakla, ben ve Jamie dışında hiçbir şey yokmuş gibi hissetmekle ilgili olacaktı.

Jamie’nin yüz ifadesi acı dolu, kuşkulu ve kederli bir hal aldı; içimde yükseldiğini hissediyordum.

“Siktiiiiir.” Yüzünü boynuma gömdü. “Çok şiddetli geleceğim.”

Elimi uzatıp tırnaklarımı Jamie’nin sırtından aşağı hafifçe geçirdim. Zevk içimde doruğa tırmanmıştı ama Jamie’nin benimkilere dayalı kalçaları sallanırken hâlâ titriyordum, hâlâ sürükleniyordum.

“Boşalıyorum.” Aletini içime bastırırken sesi boğuktu ve Jamie Streicher’ın bana tamamen teslim olduğu ânı aklıma kazıdım. İnledi, beni öyle sert beceriyordu ki memelerim hopluyordu, ta ki hamleleri yavaşlayıp nefes alıp veriş de rinleşene dek.

Hiçbir şey bu kadar gerçek ve doğru hissettirmemişti.

“Lanet olsun, Pippa.” Ağzı boynuma dayalı nefes alırken beni içine çekiyordu ve ben göğsünde, kollarında, sırtında yu karı aşağı yumuşak çizgiler çiziyordum.

Jamie elmacıkkemiğime bir öpücük kondurduğunda hava da süzülüyordum.

Ağzı benimkiyle buluştu ve birbirimizin dudaklarına doğru gülümsedik.

Buna sahip olmayacağımı düşündüğüme inanamıyordum.

60. BÖLÜM

JAMIE

PIPPA TÜM BİLİNÇ HALİMİ yeniden düzenlediğinden beri iki gün geçmişti. Erin’le buluşacağım öğle yemeği mekânına yaklaştım.

“Bay Streicher,” dedi kapıcı kapıyı açarken ve ona başımla bir selam verdim.

Erin’in gerçekten benimle konuşmaya istekli olması beni tam anlamıyla çok şaşırtmıştı. Neyse ki şehirdeydi ve dizisi tatile girmişti. Bir masa rezerve ettiğim restoran mütevazı ve gözden uzak olmasıyla bilinirdi, böylece tanınsak bile rahatsız edilmeyecektik. İhtiyacım olan son şey Erin’le fotoğraflarımızın ortaya dökülmesi ve söylentilerin yayılmasıydı. Pippa ile aramızdaki ilişki yeni yeni şekilleniyordu ve en başından soruna yol açmak istemiyordum.

Pippa. Onu düşündüğüm saniye göğsüm hafifledi.

Güzel çalığışum. Korkmasına rağmen sahneye çıkıp şarkı söyleyen ve buz pistine geri dönen güçlü, güzel, cesur Pippa’m.

Şimdi ona sahip olduğumdan, onu kaybetmek bir seçenek değildi. Bunu batırmayacaktım.

Görevli beni masaya götürdüğünde Erin çoktan orada oturmuş, mesaj yazıyordu. Yüzü dolgunlaşmıştı, saçları daha kısaydı ve cildi parlıyordu. Kalbim sıkıştı. Erin’e âşık değilim ama onu incitmiş olsam bile, eski bir arkadaşı görmek güzeldi.

Sonra suçluluk duygusu yeniden ortaya çıktı.

“Erin.”

Başını hızla kaldırdı ve beni görünce kocaman bir gülümseme yüzüne boydan boya yayıldı. Ayağa kalktı ve bakışlarım karnına indi.

Hamileydi.

“Selam.” Bana uzandığında ona sarıldım. Hâlâ aynı, meyveli şampuan gibi kokuyordu.

Ayrılıp yerimize oturduk ve sinirlerim gerilirken boğazımı temizledim.

“Restoranı beğendin mi?” diye sordum.

Rahat bir gülümsemeye elini salladı. “Ah, elbette, zaten buraya daha önce menajerimle gelmiştim.”

Bir garson içecek siparişlerimizi aldı ve masadan ayrıldığında nabzım hızlandı. Doğrudan konuya girecek, Erin’in vaktini harcamayacaktım. Derin bir nefes aldım ve görünüşe göre masanın karşısında o da aynı şeyi yaptı.

“Özür dilerim...” diye başladım.

“Sana teşekkür etmek istiyorum...” dedi aynı anda.

Eşit derecede şaşırılmış ifadelerle birbirimize bakakaldık.

Bana işaret etti. “Sen başla lütfen.”

“Tamam.” Derin bir nefes daha aldım. Her bir suçluluk ve pişmanlık zerresi midemde bir düğüm oluşturunuyordu. “Aramızda yaşananlar için özür dilemek istiyorum. Biliyorum, uzun zaman önceydi ve daha gençtik ama...” Kollarımı göğsümde kavuşturarak uzun zamandır kendime nasıl *hayır* dediğimi düşündüm. “Böyle meselelerin kalıcı bir etkisi olabilir.” Kafamı kaldırıp onun gözlerine baktım. “İlişkide sınırlarımın ne olduğu konusunda sana net davranmadım ve bu benim hatamdı.”

Erin kafa karışıklığıyla burnunu kırıştırdı. “Ne?”

“Bana şeyden şüphelendiğini söylediğinde...” Bakışlarım göbeğine indi. İnternette Erin’in evli olduğu yazıyordu ve sol elinde bir dizi yüzük vardı. Eminim hamile olduğunu söylediğinde, kocası ona dehşetle bakakalmamıştı. “Öyle tepki

vermemeliydim. Seni ilişkimizle ilgili yanlış yönlendirmemeliydim. Senin hayatını mahvettim. Erin, seninle ilgili ne söylediklerini gördüm.” Kalbim acıyla burkuldu. “Ben kalbini kırana kadar bir süper model olmayı planlıyordun.”

Bana uzun uzun baktı, donakalmıştı ve beynim karıncalanıyordu.

Gözlerim onunkilere kaydı, birdenbire kararsız kaldım. “Değil mi?”

Masanın karşısında Erin kahkahaya boğuldu.

Erin neşeli, şaşkın bir kahkahayla sarsılırken gözlerimi kırptım, aklım karışmıştı.

“Jamie.” Başını iki yana sallarken gözleri parlıyordu. “Sen *hiçbir şeyi* mahvetmedin.”

Anıları hızla zihnimden geçirirken kaşlarımı çattım. Erin’in olası hamileliğe karşı heyecanı, tepkimle yıkılması. Gelecek defilelerden çekilmesi, yıllarca ortalıktan kaybolması. IMDb profili düşük bütçeli yapımların bir listesi.

“Öncelikle,” diye başladı, “modellik beni perişan ediyordu. Benim bir süper model olacağımı okudun ama benim okuduğum yalnızca fazla ağır, fazla sıska, fazla çirkin, fazla uzun, fazla kısa olduğumdu.” Yutkundu ve başını iki yana sallarken gözlerindeki acıyı gördüm. “Asla yeterli değildim.” Ağzının kenarı neşesiz bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. “Reglimin ne kadar geciktiğini fark ettiğimde, ilk düşüncem şuydu, *şimdi modelliği bırakmak için bir bahanem var*. Bu berbat, değil mi? Çocuk sahibi olmak için harika bir sebep değil.”

Ertesi gün bir tasarımcıyla buluşacağı için Erin’in akşam yemeğini es geçtiği bir anıyı hatırladım.

Ellerini karnındaki tümseğe dayadı ve bana komik bir gülümseme fırlattı. “Bu çocuğu şimdiden yaşamın kendisinden daha çok seviyorum ama on dokuz yaşında hamile kalıp çocuk sahibi olmak çok *zorlayıcı* olurdu.”

Başım dönüyordu. “Ortadan kayboldun.”

Erin omuz silkti. “Uzaklaşmak zorundaydım. Delice bir hayatı ve ne yapacağını bilmeyecek kadar fazla parası olan bir ergendim. Çoğu arkadaşımдан hoşlanmıyordum bile, sürekli açtım ve hayatımdan nefret ediyordum. Böylece küçük bir kasabada bir sahil evi satın aldım ve birkaç yıl yoga yaptım. İnternetim veya kablolu televizyonum yoktu. Hal böyleyken okudum, resim yaptım ve sokağımdaki emekli kadınlarla takıldım.” Tekrar gülümsedi ve bu sefer gerçek hissettirdi. “Gerçek hayata dönmeye hazır olduğumda döndüm ama kendi koşullarımla.”

Tüm bu bilgiyi sindirmek için kullandığım uzun bir duraksama anı oldu. Erin’in sahil evindeki hayatını kafamda canlandırımdı ve kalbim onun için sıkıştı. Üzgündü ve bunu görmemiştim.

“Bak,” diye devam ederken su bardağının konumunu düzelitti. “Boktan bir kablolu TV dizisinde oynadığım için bana acıyan ilk kişi değilsin.” Yüzü alaycı bir ifade aldı. “Fakat diziyi beğeniyorum. Josh ve ben, Vancouver’da yaşamayı seviyoruz ve çalışma saatlerim gerçekten iyi. Her akşam yemek için evdeyim ve hafta sonlarım boş. Oyuncular ve set ekibi çok nazik, dahası hamileliğimle ilgili müthiş destekleyiciler.”

Yutkundüğümde boğazım düğümlendi. “Ne kadar mutsuz olduğumu görmediğim için üzgünüm.”

Bana üzgün bir şekilde gülümsedi. “O yıl işin başından aşkındı. Kaldı ki eğer görseydin, sorunu düzeltmeye çalışırdın ancak bunu düzeltebilecek tek kişi bendim.”

Sözleri içime işledi ve başımı salladım. Haklıydı, nasıl yapacağımı bilmeden durumunu düzeltmeye çalışırdım.

“Annen nasıl?” diye sordu.

“Daha iyi.” Henüz birkaç hafta olmuştu ve annem terapi hakkında konuşmaktan kaçınıyordu ama sorun değildi. Onu rahat bırakıyordum. Hazır olduğunda bana detayları anlatırdı.

“Güzel.” Erin bana gülümsedi. “Memnun oldum.”

Uzun bir an sessizce oturdum ve yaptıklarımla ilgili eski suçluluk duyguma tekrar baktığımda hiçbir şey bulamadım.

Bir ağırlık kalkmıştı.

Erin'in hevesini kırmamıştım. Hayatını altüst etmemiştim. Masada karşımda oturan kadın bir yabancıydı, incittiğimi sandığım kızın daha mutlu versiyonuydu.

Erin fark ettiğimden daha dirençliydi. Mücadele etmiş ve zirveye tırmanmıştı. Son birkaç ayda Pippa korkularını tekrar tekrar yenmişti. Onu yılbaşı gecesinde sahnede şarkı söylerken düşündüm. O an ona âşık olduğumu fark etmiştim. Neşeli, sıcak bir his göğsümde yayıldı.

Yapmacık bir şaşkınlıkla gözlerini kırparak, "Vay canına," dedi Erin. "Jamie Streicher'dan nadir bir gülümseme mi? Şanslı günümde olmalıyım."

Homurdandım ve daha çok gülümsedim. "Çok komik."

"Geçmişten konuştuğumuz yeter." Beni inceledi. "Sende ne var ne yok?"

"Birisiyle tanıştım."

Bunu düşünmeden söyledim. Pippa hayatımın en büyük, en aydınlık parçasıydı ve bizimle ilgili heyecanlıydım. Erin'e anlatmak doğru geliyordu.

Erin'in gözleri yumuşadı ve gülümsedi. "Spor haberlerinde gördüğüm şu kız mı?"

Bir kahkaha attım. Son maçımdan sonra, spor kanalları benim camının arkasındaki Pippa'ya gülümseyen görüntülerimi göstermişti.

Gülümse Streicher, rakibe sayı vermedi! demişlerdi.

Spor sunucuları beni ilk kez herkesin önünde gülümserken gördüklerine dair espri yapmıştı.

"Evet." Erin'e başımı salladım ve ağzımın kenarı bir gülümsemeyle seğirdi. "Bu o."

Erin beni nazik, sevecen gülümsemesiyle inceledi ve benim için mutlu olduğunu biliyordum. "Bana onunla ilgili her şeyi anlat."

Öğle yemeğinin geri kalanını yoğun bir sohbetle geçirdik. Erin'e yılbaşı gecesinden videoyu gösterdim. Pippa'ya aldığım gitardan, Silver Falls'a yolculuğumdan bahsettim ve ona Pippa ile Daisy'nin telefonumdaki her fotoğrafını gösterdim. Erin bana geçen sene Bali'de yapılan düğününden fotoğraflar gösterdi. Ona yakınlardaki hayırseverlik galasından ve Pippa'yı elbise alışverişine götüreceğimden bahsettiğimde telefonunu çıkardı ve bana bir tavsiye listesi gönderdi.

"Ben elbise satın almak için şuna giderim," dedi Erin bana evine yakın bir mağazayla ilgili. "Sahibini ararsan, mağazayı kendiniz için kapattırabilirsin." Gözleri parladı. "Ona gerçekten özel hissettirirsin."

"Mükemmel." Galayı düşününce göğsümde bir şey kıvılcım çaktı. Pippa ve ben o mekâna girdiğimizde insanlar birlikte olduğumuzu öğrenecekti ve bununla ilgili garip bir şekilde heyecanlıydım.

Öğle yemeği bittikten sonra Erin'le sarılıp vedalaştık. Vancouver caddelerinde eve dönerken öncekinden daha neşeli bir ruh halindeydim.

Pippa'yla ilişkimiz sürecekti. Bunu hissedebiliyordum.

61. BÖLÜM

PIPPA

SABAHLARI JAMIE STREICHER sıcak, uykulu ve aşırı seksiydi. Beni boynumda dudaklarıyla uyandırdı, oraya yumuşak öpücükler kondururken ellerini bedenimde gezdirdiyordu. Onun çok rahat ve huzurlu bir şekilde gülümsediğini görmek için geri çekildim.

Onu böyle görmeyi seviyordum.

Bakışlarım ağzına indi ve Jamie'nin bakışlarında arzu alevlenirken bacaklarımın arasında sızlayan bir zonklama oldu. Yeni uyandığı için saçları dağınıktı, uykudan gözleri şişmişti ve koyu renkli kirli sakalı çene hattına yayılmıştı. O kirli sakalın uyluklarımın iç kısımlarında nasıl hissettireceğini tam olarak hayal edebiliyordum.

Yatakta bu haldeyken Jamie Streicher fevkalade becerilesi görünüyordu. Jamie ellerini saçlarıma doladı ve ağzımı kendininkine çekerek rahatlamayı andıran bir şekilde dudaklarıma doğru mırıldandı.

“Gidip bir duş alalım,” diye fısıldadı ve başımla onayladım.

Dakikalar sonra sıcak suyun altında Jamie içime gömdüğü parmaklarıyla beni zirveye ulaştırdı.

“İşte bu,” diye mırıldandı Jamie, ben parmaklarının etrafında kasılarak, göğsüne doğru zorlukla soluyarak boşalmaya başladığımda. “Elime bin çalığışu. Onu sür.”

İşimi bitirdiğimde, Jamie duşun yanında pencere kenarına bıraktığı kondoma uzandı, beni arkaya döndürdü, ellerimi duş

fayanslarına koydu ve kendini içime itti. Benim için bir parça fazlaydı ama böyle olması birlikte kontrolümüzü kaybederken bedenime sıcaklık dalgaları gönderiyordu.

“Sana doyamıyorum.” Sözleri kulağımda çaresiz bir fısıltıydı ve mutluydum, tatmin olmanın sıcaklığıyla titredim.

Aynı şekilde hissediyordum.

Jamie saçlarımı yıkamakta ısrar ederek kafatasıma yavaş, sağlam, sakinleştirici hamlelerle masaj yaptı.

“Bu nasıl?”

“Öldüm bittim,” dedim ona, gözlerim kapalıydı. Jamie ense kaslarımla meşgul olurken eriyordum. Alçak sesli kahkahası beni gülümsetti.

“Güzel.”

Buna alışabilirdim. Buna çok fena alışabilirdim.

“Bana neden kahvaltıyı senin kucağında oturarak yemem gerektiğini hatırlat?” diye sorarak kahvemi yudumlarken Jamie’ye döndüm. Daisy kahvaltısını yapıyordu, ben müzik sektöründen haberleri okuyordum ve Jamie, Calgary’ye karşı eski bir maç kaydını izliyordu. Bu akşam bir maçları vardı, bu yüzden sabahı boştu ve tekrar Rory’ye karşı oynayacak olmasının onu tedirgin ettiğini biliyordum.

Kalçamı sıkarken, “Senin için iyi,” diye yalan söyledi.

“*Senin için iyi* demek istedin,” diye güldüm ve Jamie şakağıma tatlı öpücüklerinden birini kondurarak beni ödüllendirdi.

Birkaç dakika memnuniyet dolu bir sessizlikte yedikten sonra eliyle sırtımı ovdu.

“Ivy’den haber aldın mı?”

“Hayır.” İlk birkaç gün e-postamı aralıksız olarak kontrol etmiştim ama sürekli tetikte olmak yorucuydu ve artık günde sadece birkaç kez kontrol ediyordum. “Fakat sorun değil,”

dedim ona ve gerçek buydu. “Bunu yaptığım için mutluyum. İşin ondan yana nasıl geliştiğini kontrol edemem ama eğer o müziğimle ilgilendiyse, diğerleri de ilgilenebilir.”

Jamie dinleyerek beni izliyordu.

Omuz silkip kendi kendime gülümsedim. “Bunu yaptığım için kendimle gurur duyuyorum. Zor ve korkutucuydu ama yaptım.”

“Yaptın.” Bir saç tutamını kulağımın arkasına sokarken Jamie’nin ses tonu hoşnuttu. “Ben de seninle gurur duyuyorum.” Telefonundan saate göz attı. “Gitmeliyiz.”

Ona meraklı bir bakış attım. “Nereye?”

Jamie sırttı. “Gala için elbiseni almaya.”

Vardığımızda ufak mağaza kırklı yaşlarda, koyu renk kısa saçlı, yüzünde büyük bir gülümseme olan kadın dışında boştu. Dışarıdan vitrine sanatsal bir biçimde yerleştirilmiş sadece bir elbiseyle mağaza mütevazı görünüyordu ama içerde kuş tüyleri, pullar ve boncuklarla süslenmiş hayret verici elbiseler tavandan kademeli olarak aşağı doğru süzülüyordu. Bazı elbiseler dökümlü, şık kumaşlarıyla sadeydi. Bazıları eteklerine dikilmiş binlerce minik goncayla sanat eseri idi. Bir tanesinin yaka hattı göbek deliğine iniyordu ve o elbise beni korkuttu.

“Hoş geldiniz,” dedi kadın bize doğru uzun adımlarla yürürken. “Sen Pippa olmalısın.”

Kendini mağazanın sahibi, Miranda olarak tanıttı. “Jamie, kapıyı kilitleyebilir misin lütfen?” diye sordu. Şaşkın yüz ifademini görünce açıkladı, “Centilmen erkeğin bu sabah mağazada biz bize olmayı talep etti.”

Jamie bana göz kırptı. Bana bir elbise satın almak istediğini söylediğinde, tek başıma gidip onun bana verdiği kredi kartıyla satın alacağımı düşünmüştüm. *Bunu beklememiştim.*

“Her elbise eşsiz ve özeldir.” Miranda’nın gözleri ışıldadı. Sesinde şu çekici sakın enerji vardı -yoga dersi verirken Hazel’in sesinde de olurdu- ve ânında burada rahat hissettim. “Senin kadar güzel bir elbise bulalım mı?”

Kızardım ve ona çabucak başımı salladım. Beni kalın kırmızı kadife perdeyle ayrılan, aynalı bir alan olan arka tarafa yönlendirdi. Soyunma kabinlerinin dışında kahve-rengi deri bir kanepe duruyordu. Birkaç elbise askıda beni bekliyordu. Biri gözüme çarptı: Mavi-gri bir parçaydı, göz rengimden birkaç ton koyuydu. Koyu, melankolik çiçekler korsajdan dökülüyormuş gibi bir illüzyon yaratarak etekten aşağı akıyordu. Askıda elbisenin şeklini ayırt etmek zordu ama mağazanın sıcak ışıklandırmasının altında canlı renkleri parlıyordu.

Miranda bana ve etkinliğe uyabileceğini düşündüğü birkaç elbise seçmişti, böylece Jamie kanepeye otururken ben soyunma kabinine girdim ve giysilerimi çıkardım. Miranda arada sırada ölçüleri ayarlamak amacıyla bir pens atmak, bir fermuarı kapatmakta bana yardım etmek veya elbiseyi çıkarmamda yardımcı olmak için ansızın içeri giriyordu ama denediklerimin hiçbirisi pek doğru gelmiyordu.

Mavi elbiseyi sona ayırmıştım ama onu kafamın üstünden geçirdiğim saniyede biliyordum.

Kumaşın yumuşaklığını tenimde hissediyordum ve elbisenin ağırlığı fevkalade hissettiriyordu. Aynada ayrıntıları -çarpmacı renk bölümlerini, nefis şeklini- inceledim. Bu *elbiseydi*. Korsajı kadifeydi ve Miranda fermuarı çektiğinde üstüme tam oturdu. Dev çiçekler bana güzel, özel ve mutlu hissettiriyordu. Bu elbise kapanış partisinde giydiğimin üst bir versiyonuydu. Miranda soyunma kabininden ayrıldığında kendimi bu elbiseyle, yanımda Jamie’yle galada yürürken düşündüğümde kalbim heyecanla dolup taşı.

“Pippa?” Jamie’nin alçak sesi dışarıda kanepeden geliyordu. “Bana göster.”

Usulca dışarı çıktım ve Jamie beni gördüğü saniye bakışları sıcaklıkla yanıp söndü. Birdenbire utandım ama Jamie beni süzerken tenimde gezinen kıvılcımları yok sayamazdım. Miranda görünürde yoktu, bizi yalnız bırakmıştı.

“Bunu beğendim,” dedim hafifçe.

Kendini dizginliyormuşçasına gözlerini kapatmadan önce Jamie bana fazladan bir an baktı. “Siktir,” diye söylendi duruma ayak uydururken. “Pippa.” Bunu bir küfür gibi söyledi.

Kıkırdadım. “Efendim?”

Bakışları tekrar elbisemdeydi ve ayağa kalkarken çenesi gerildi. Gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde Jamie bana doğru yürüyüp dudaklarıma yumuşak, sevgi dolu bir öpücük kondururken kalbim kanatlandı sanki.

Nefes alamıyor gibiydim ve başım dönüyordu.

“Çok güzelsin,” dedi alçak sesle.

Ona gülümsedim. “Bana güzel hissettiriyorsun.”

Bana, söylemek istediği binlerce nazik, sevgi dolu sözünü varmış gibi baktı. Ama bunun yerine sadece gülümsedi. “Harika.” Anlamlı bir şekilde elbiseye baktı. “Bu elbiseyi istiyor musun?”

“Fiyatı ne?” diye sordum önce.

Jamie homurdandı ve keyifle başım iki yana salladı.

“Söyle bana,” diye ısrar ettim.

“Hayır.” Gözleri kahkahasıyla kısıldı ve eskiden zalim olduğunu düşündüğüm ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bu elbiseyi istiyor musun?” diye sordu tekrar.

Gitar zaten pahalıya patlamıştı, şimdi bir de bu mu? İki arada kalmıştım.

“Pippa.” Benimle göz göze gelmek için başını eğdi ve parmakları çenemi bulup yüzümü onuninkine doğru kaldırdı. “Anladığınızı sanmıyorum.” Gözleri sabit, sıcak, nazik ve ciddiydi. “Ne istersen çalıkuşu. Senindir. Paraya gelince, o bir engel değil çünkü seni mutlu etmek buna değer.”

Bu hoşuma gitmemeliydi. Maddeye fazla değer veren bir insan değildim ve para önemli değildi.

Fakat Jamie'nin cömert davranıp beni memnun etmek istemesi? Beni eritiyordu.

"Sana elbiseyi satın alacağım ve itiraz etmeyeceksin. Sana daha fazla şey satın alacağım ve onlara da itiraz etmeyeceksin." Bakışlarını benden ayırmadı. "Tamam mı?"

Konuşmadan başımı sallarken Jamie'nin hoşnut, sahipkeni yüz ifadesi karşısında gülümsememeye çalıştım. Mutluktan uçuyordum; galiba hissettiğim şey böyle adlandırılıyordu.

"Güzel." Kanepeye dönmeden önce bir öpücük aldı ve böylesi bir güç ve zarafetle yürümesine bininci kez hayranlık duydum. Bundan asla bıkacağımı zannetmiyordum. Çenesini soyunma kabinine doğru yatırdı. "Şimdi gidip üstünü değiştir, seni öğle yemeğine götüreceğim."

Gülümsememe engel oldum. Miranda tekrar aniden yanıma geldi ve elbiseyi çıkarmama yardım etmeden önce tadilat yapılacak kısımları iğneyle tutturdu. Spor ayakkabılarımı bağlarken telefonum bir e-postayla bipledi. Ivy Matthews'tan olabileceği için kontrol ettim ama mesajı göndereni gördüğümde midem ağırlaştı.

Konuşabilir miyiz? Sana mesaj attım ama sanırım telefon numaranı değiştirmişsin.

Mesajı tekrar tekrar okurken telefonu tutan ellerim titriyordu.

"Pippa?" Jamie'nin alçak sesi perdeyi aşarak bana ulaştı. "İyi misin?"

Bir süredir burada olduğumu fark ettim. Ne kadar zamandır donmuş halde bu mesaja bakıyordum? Yutkunurken boğazım düğümlendi. Hâlâ öfkeden titriyordum.

"İçeri gelebilir miyim?"

Sanki üzgün olduğumu sezebiliyordu.

"Evet," dedim alçak sesle.

Jamie küçük alana adımladı. “Neler oluyor?”

Sesi öyle ilgili, öyle endişeliydi ki hemen döküldüm.

“Zach bana e-posta göndermiş,” dedim ona telefonu göstererek. Öfke ve kırgınlık içimi parçalıyordu ve hüsrana uğramış bir şekilde nefesimi verdim. “Senin yolculuktan döndüğün gün bana mesaj atmıştı ama onu engelledim.” Jamie telefona ters ters bakarak mesajı okurken kalbim küt küt atıyordu. “Onunla konuşmak istemiyorum. Bana neden mesaj attığını bilmiyorum.” Başımı sertçe iki yana salladım. “Bunu istemiyorum.”

“Bana neden söylemedin?”

“Onu engellemiştim. Defolup gideceğini düşündüm.” Derin bir nefes alarak Zach’le ilgili tüm bu kızgınlığı defetmeye çalıştım ama işe yaramadı. “Ivy’yle kayıt yaptığım günden önceki gündü. Onu unutup odaklanmak istedim.”

Jamie iç geçirdi. “Evet. Bunu anlarım.” Tüm dikkatini bana çevirdi. “Bu konuyu bana anlatabilirsin. Birlikte bir çözüm bulabiliriz.”

Jamie’ye baktım, gözleri endişeyle benimkileri araştırıyordu. “Biliyorum.” Telefonumu kaptım, e-postamı açtım ve Zach’in e-posta adresini engelledim. “Oldu,” dedim Jamie’ye kararlı bir şekilde başımı sallayarak. “Bir dahaki sefere posta güvercini gönderme ihtimaline karşın, pencereleri kapalı tutmamız gerekecek.”

Boğazından keskin bir kahkaha yükseldi ve yanağıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra Miranda’yla hesabı kapatmaya gitti. İkisi de bana bu elbisenin fiyatını söylemeyecekti. Miranda ile ben tadilatlar bittikten sonra elbiseyi alacağım zamanı belirledik.

Jamie ve ben ona teşekkür edip vedalaşırken öne eğildi. “İç çamaşırları elbiseyle birlikte fiyata dahil olacak.” Sır paylaşılan bir tavırla göz kırptı ve ona eğlendiğimi gösteren bir şekilde gülümsedim. Miranda sevimliydi ama onun bana iç çamaşırı satın almasını istediğimden kuşkuluydum.

Öğle yemeğinden sonra evin yolunu tuttuk, böylece Jamie maçıdan önce kestirebilecekti. Whistler'daki etkinlikle ilgili Hazel'a mesaj attım. Takımın bünyesinde çalıştığından o da gidiyordu.

Ah. Bir sorunumuz var, diye yazdı bana. Az önce konuk listesini gördüm.

??? diye cevap verdim. Son baktığımda liste hâlâ netleştiriliyordu.

Sana e-postayı ilettim. Hâlâ son masaları satmaya çalışıyorlar. Masa 16 sorun çıkaracak.

E-postam biyledi. Masa 16'da kimin oturduğunu gördüğümde o tanıdık mide bulantısı kendini gösterdi.

Zach Hanson.

62. BÖLÜM

JAMIE

O AKŞAM sahadaki enerji gergindi. Oyuncular, antrenörler, taraftarlar... Ben dahil herkes diken üstündeydi.

Herif Pippa'ya *mesaj atmıştı*. Pippa'nın yüzünün bu sabahki anısı kafamda tekrar belirdi ve kanım hiddetle akmaya başladı. Pippa *benimdi*, ancak o herif onunla iletişim kurmaya cüret etmişti.

Maçtan önce Pippa bana gönülsüzce katılımcı listesini göstermişti. Zach galada olacaktı ve bunun sebebinin Pippa olduğunu biliyordum.

Gitmek zorunda değilsin, demiştim Pippa'ya. Benim katılımım zorunluydu ama onunki değildi.

Sinmek yerine burun delikleri genişlemiş, çenesini kaldırmış ve gözleri kararlılıkla parlamıştı. *Gideceğim*, demişti. *Onun beni korkutup kaçırmasına izin vermeyeceğim*.

Kahrolası kalbim. Pippa onu avucunda tutuyordu.

Buz pistinde diğer kaleci pakı yakaladı ve düdük çaldı. Miller ve Volkov'un hararetli laf dalaşını izlerken omuzlarım gerildi.

Calagry'nin antrenörünün oyun taktiğini bilmiyordum ama bizim takım tüm gece çirkin darbeler almıştı. Hakemler fark etmişe benzemiyordu; bu taraftarları ve takımımızı daha da fazla ateşliyordu. Miller alışılmış ukala, kavga başlatan kişiliğine bürünmüştü.

Kötü enerji havada sis gibi asılı kaldı. Bir kavga olacaktı, bunu hissedebiliyordum.

Calgary'nin savunma oyuncularından biri pakı pas verdikten sonra, bizim üçüncü sıradan kanat oyuncumuzu kuraldışı bir şekilde engelledi.

Hâlâ düdük yoktu.

Volkov diğer takımın oyuncusuna bir şey bağırdığında gerilim daha da arttı. Miller aralarına kayarken sinsi bir kedi gibi sırtıyordu ama yüzünde hiç neşe yoktu. Bu akşam farklıydı. Daha soğuk. Mutsuz. Tepesi atmış.

Zengin, sefil bir pislik olan babasına benziyordu ve Miller'in Volkov'u kışkırtmasını izlerken, bunun ne kadarını devraldığını merak ettim.

Oyun devam etti. Takımımız pakı Calgary filesine atmaya çalıştı ama Miller sopasını Owens'ın bacaklarının arasına sıkıştırdı. Taraftarlar ayaklanarak yuhaladı ve penaltı istedi.

Calgary'nin kalecisi pakı yakaladığında düdük çaldı ve ben biraz su içmek için arkamı döndüğümde camın arkasındaki Pippa'yla gözlerimiz kilitlendi. Gülümsedi ve bana hafifçe el salladı; ben de onu başımla selamladım, maskemi çıkarmadan ağızma su püskürtürken Pippa'nın o formayla ne kadar güzel görüldüğünü düşündüm. Benim formam. Pippa'nın burada, beni destekleyen, adımı gururla taşıyan görüntüsü göğsümü sızlattı.

Bu kız benim için her şeydi.

Oyuncular maça devam etmek için dizildi ve ben bekleme duruşu aldım. Düdük çaldı. Miller bizim çocuklardan birine çelme taktı.

Sanki uğraşmıyordu bile. Sanki hokeyi umursamıyordu. Umursadığında durdurulmaz olurdu ve büyük ihtimalle bu yüzden hâlâ takımdaydı. Fakat eskiden oyun için beslediği coşku kaybolmuştu.

Sonunda ceza kulübesine atıldı. Sahadaki insanlar haykırıyor ve yuhalıyordu. İnsanlar yumruklarını cama vuruyordu. Miller eldivenini silkip attıktan sonra onlara orta parmağını gösterdi.

Hızla nefes aldım. Şimdi anlıyordum. Biz ergenken de bu tavrı takınırdı. Babası onu kızdıracak bir şey söylerdi ve Miller buz pistine çıktığında asabi olurdu. Oyuncuları kışkırtırdı, taraftarları ateşlerdi; herkesin onu kendisini gördüğü gibi görmesi için kendini kötü adam ilan ederdi. Adam kendinden nefret ediyordu ve burada birinin ona hak ettiğini vermesi umuduyla çırpınıyordu.

İki dakikalık cezası bittiğinde kayarak oyuna döndü, pakı anında ele geçirdi ve doğruca benim kaleme yöneldi. Pakı sertçe bana attı. Bir vızıltıyla kale direğinden sekti -şanslıydım- bir an sonra sopasını bana indirdi.

Öfkem ateşlendi ve kan beynime sıçradı. Taraftarlar camı takırdatarak etrafımızda kükrediğinden düdüğün sesi uzaktı.

“Bu ne be?” dedi Owens, Miller’ı sinirlendirerek.

Miller’ın gözleri bana meydan okuyordu. Aramızda enerji gerilimle kıvılcımlar saçarak çatırdıyordu.

“Sorun nedir, Streicher?”

“Bu akşam boktan bir ruh halindesin.” Owens’a hafifçe vurarak ona yoldan çekilmesini işaret ettim ve bizi izleyerek geri geri kaydı. Oyuncuların geri kalanı bizi çevreliyor, bekliyor, izliyordu.

“*Kavga, kavga, kavga,*” diye monoton bir sesle taraftar camın arkasından tezahürat etti.

Havada kokusunu aldığım kavga, benim ve Miller’inkiydi.

Yalnızca bir kez kavga etmiştik. On altı yaşındaydık. Babasının söylediği bir şeyden sonra antrenmana iğrenç bir ruh halinde gelmiş ve bu akşamki aynı boktan tavrı takınmıştı.

“Ee?” Bana çirkin, nefret dolu bir biçimde sırıttı. “Bana vuracak mısın? Fildişi kulenden izleyen sen? Jamie Streicher, ortamdaki en sorumluluk sahibi adam.”

Ben ona dik dik bakarken, dişlerimi gıcırdatıyordum, etrafımızdaki gürültü kaybolmuştu.

“Hadi ama,” diye tıslarken gözleri parıldadı. “Bunu hak ettim, değil mi?”

Yumruklarımı sıktım. Saldıran *oydu*. Kahrolası bir pisliğe dönüşen oydu. Miller eskiden hokeyi umursardı. Fakat şimdi onun için büyük bir şakaydı.

Onun için her şey şakaydı.

“Hadisene,” diye kışkırttı.

Kan beynime hücum ediyordu. NHL’de iki oyuncunun da kavga etmeyi kabul etmesi gerekirdi, yoksa başlatan oyuncu ceza alırken diğeri almazdı.

Eskiden en iyi arkadaşım olan adama karşı yıllardır içimde tuttuğum öfke yüzeye çıkarak taştı. Eldivenlerimi sökercesine çıkardım.

Kalabalık kükredi. Kaleciler neredeyse hiç kavga etmezdi.

Kaskımı çıkardım ve taraftarlar arkamdaki camı salladı. Hakemler ve çizgi hakemleri bizi çevreledi; fazla ileri gittiğinde kavgayı ayırmaya hazırlardı. O zamana dek bunun üstesinden gelmemize izin vereceklerdi çünkü hokeyde hesap böyle görülürdü.

Pippa’ya bakmaya cesaret edemedim. Bir kavgada rakibimle boy ölçüşebilirdim ama bunu yaparken onun kaygılanıp endişelendiğini düşünmek istemiyordum.

“Nihayet,” diye patladı Miller ve kaleci koruyucularımı çıkarıp kenara fırlattım.

Ona doğru kayarken yumruğu havalandı. Onun yumruğunu engelledikten sonra kendiminkini savurdum. Çenesine isabet etti ve bir saniye sonra Miller’ın yumruğu gözümün dış kenarını yaktı.

Hem acıttı hem de iyi hissettirdi.

Etrafımızda kaos patlak verdi. Oyuncular üzerlerindeki yükü hafifletirken yumruklar havada uçuştı; yumruklarını indirirlerken birbirlerinin formalarını tutuyorlardı. Sahadaki enerji kontrolden çıktı. Buranın böyle gürültülü olduğunu hiç görmemiştim. Kanım adrenalinle dolup taşarken Miller ve ben hırsımızı birbirimizden çıkarıyorduk.

Kavga tamamen içgüdüsel, tamamen ilkel hiddetti. Bir-birimize vururken ben onun formasına yapışmıştım ve o da benimkine. Acı arındırıcıydı ve yüzüm ıslaktı. Ağzımda kan vardı; Miller'ın kaşından daha fazla kan damlıyordu.

Soldan ve sağdan düdükler çaldı. Buz pistinde uzuvlar birbirine geçmişti, kasklar etrafta yuvarlanıyordu, adamlar birbirini zapt ediyordu, formalar yırtılıyordu.

Taraftarlar çıldırıyordu.

Bir yumruk daha indirip Miller'ın doğrulmasını beklerken çizgi hakemleri bizi çekip ayırmak için mücadele ediyordu. Miller beni izleyerek soluklanırken gözlerindeki kavga sona erdi.

“Bitti mi?” diye sordu.

Kavgayı kastediyordu ama ben yedi yıllık gerilimden söz ettiğini düşündüm. Elimin tersiyle ağzımı sildim. Kan tenime bulaştı. Göğsüm nefes almak için inip kalkıyor ve adrenalin damarlarımda geziyordu.

Aramızda bir şey değişmişti. Öfkem kayboldu. Artık öfkeli olmak istemiyordum. Yalnızca hayatıma devam etmek istiyordum. Ellerin arasında endişeli bir ifadeyle göz gezdiren Pippa'ya baktığımda kalbim sıkıştı.

Kin tutmak istemiyordum çünkü hayat fazla kısa ve tatlıydı. İyi olduğumu söylemek için Pippa'ya başımı salladım.

Oyuncular ceza kulübesine götürülürken Ward'un öfkeden mosmor olmasını bekliyordum ama bunun yerine ağzı kulaklarındaydı.

“Evet,” dedim Miller'a gözlerine bakarak. “Bitti.”

63. BÖLÜM

PIPPA

MAÇTAN SONRA sahanın personel koridorlarından birinde Jamie beni bulduğunda, “Gözün,” diye iç çektim. Elim istemsizce onun elmacık kemiğine gitti, değmemeye dikkat ettim. Gözünün etrafındaki bölge şişmiş ve morarmıştı, ayrıca dudağı kesilmişti.

“Ben iyiyim çalığışu.” Dudağının zarar görmemiş köşesi yukarı doğru seğıirdi. Morluklara rağmen maç öncesinden daha kaygısız, daha az stresli görünüyordu. “Gudubet mi görünüyorum?”

“Gudubet görünemeyecek kadar yakışıklısın. Morarmış gözünle daha da ateşli görünüyorsun.”

Gözleri keyifli bir şekilde ışıldadı “Beni yakışıklı buluyor musun?”

“Yakışıklı bulduğumu biliyorsun. Otoriter ve talepkâr ama adaletsizce yakışıklı.”

Gülümsemesi daha da arttı ve beni kapalı otoparka yönlendirirken elini nasıl belime koyduğu dikkatimden kaçmadı. Ona tekrar baktım; çok uzundu, duş aldığı için saçları hâlâ nemliydi. Bakışlarım dudağına indi ve endişenin yüz ifademe yansıdığını hissettim.

Jamie kıs kıs gülerken durdu. “Sana garanti ederim.” Eli mi göğsüne doğru çekti ve kalbinin düzenli atışını hissedebilmem için avucunu benimkinin üzerine koydu. “Bunu hissediyor musun?”

Gözlerime bakıyor, beni şefkatli bir keyifle izliyordu. Başım la onayladım. Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

“Hâlâ çarpıyor.” Beni inceledi ve daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi geldi.

“Bu akşam orada ne oldu?”

Başparmağı elimin tersini dalgınlıkla okşarken başka tarafa baktı. “Miller ve ben uzun zamandır süren bir anlaşmazlığın icabına baktık.”

Sahanın hiç bu akşamki gibi bir haline tanık olmamıştım. Taraftarlar çok öfkeli ve zalimdi. Jamie’yi kavga ederken izlemek kalbimi yerinden sökmüştü ama ayrıca bacakları arasında bir şeyi sızlatmıştı. Jamie tüm gücüyle, dinçliğiyle, vahşiliğiyle bir savaşçıya benziyordu.

Bu ateşliydi.

Tenimi tekrar okşadı ve geçen geceyi, üzerimde hareket etmesini, boşalırken yüzündeki acı dolu ifadeyi hatırladım. Merkezim bu fikirle titredi.

“Eve gidelim.” Gözleri yüzümde gezindi ve bakışlarım tekrar onun kesilmiş dudağına takıldı.

Bu akşam kalecimle ilgilenecektim.

Jamie, tepeleme köpük le dolu geniş küvete doğru kaşlarını çattı. Banyosu benim vanilla chai banyo köpüğüm gibi kokuyordu. Üstü çıplaktı, düşük belli bir eşofman altı giyyordu. Bel kısmına inen V şeklindeki belirgin kasların dikkatimi dağıtmamasına gayret ediyordum.

“Gir,” dedim ona küveti işaret ederek.

Kaşları yukarı kalktı ve yüzünü buruşturdu. Gözünün etrafındaki morluk koyulaşıyordu. “Benden köpük banyosu yapmamı istiyorsun.” Ses tonu tekdüzeydi.

“Evet. Daha iyi hissetmene yardımcı olacak.”

Bakışları hararetle parladı ve dün gecedен ona dair, dik-katsizce kendini içime ittiği, saçlarıma inlediği başka bir an-lık görüntüyü anımsadım. Bakışları dudaklarıma indi ve dili ağzındaki kesiğin üzerine kaydı.

“Senin de benimle girmen şartıyla.”

Bacaklarımin arasındaki titreşimler yoğunlaştı ve sıcaklık boynumdan yukarı tırmandı.

“Peki,” dedim ve gizemli bir ifade Jamie’nin gözlerinde yanıp söndü.

Pantolonunu ve baksırını çıkardığında çoktan sertleşmişti, kalm ve gururlu bir şekilde görünüyordu. Gözlerinde hoş-uma giden bir şey vardı; biraz gurur, fazlaca tahrik ve içimi ürperten bir sahiplenme duygusu. Küvete girip kendini suya bırakırken Jamie’nin kasları -kalın uylukları, karın kaslarının kabartıları, biçimli, güçlü omuzları- oynadı. Arkaya yaslandı ve bakışları keskinleşerek beni hapsetti.

“Senin sıran,” dedi ve ağzının yukarı kıvrılma biçimi teh-likeli hissettirdi.

Beklenti nabzımı hızlandırıyordu. Formamı çıkarıp tez-gâha koyduktan sonra kazağımy başımın üstünden çıkarmaya başladım.

“Daha yavaş.”

İzlerken dirseğini küvetin yanına dayadı ve beden dili ra-hat olmasına rağmen gözleri kararlıydı. Dikkatli, beni kay-deden gözleri. Buz pistinde böyle görünüyordu, her hamleyi gözlüyordu.

Giysilerimi yavaşça çıkardım; Jamie’nin gözleri kararır-ken sıcaklık bacaklarımin arasını perçinliyordu. Sonunda çıp-laktım ve Jamie’nin çenesindeki bir kas seğiriyordu.

Bir ayağımy küvete soktuğumda nefesim kesildi.

“Çok sıcak,” diye fısıldadım.

“Gel buraya.” Öne eğilip tıpkı oyuncağı kullandığımız za-man olduğu gibi beni bacaklarımin arasına yönlendirdi, sırtı-my göğsüne çekti. Karnının üzerinde duran aleti kıcıma baskı

yapıyor, içimde büyük bir heyecan dalgasının yayılmasına neden oluyordu. Kollarını köprücük kemiğim boyunca kenetleyerek beni kendine çekerken rahatlayarak iç geçirdim. “Böyle daha iyi.”

Alçak sesinin göğsünde titreştiğini hissettim ve banyo buharla kaplanırken orada konforlu bir sessizlikte oturduk. Parmaklarım uyluklarında yukarı aşağı yavaş bir yol çizerken, Jamie etrafımda gevşiyor, nefesi sakinleşiyordu. Sonunda elleri tenimin üzerinden omuzlarıma kaydı ve başparmağı boyun kaslarıma gömülerek kaslarımdaki gerginliği aldı.

“Yüzün nasıl oldu?”

Alçak sesli bir kahkaha attı. “Şu anda pek hissetmiyorum.” Omzuma bir öpücük kondurdu ve gülümsedim. “Mükemmel bir dikkat dağıtıcısın.”

Memelerimin arasına kelebek kadar hafifçe dokundu ama dokunuşuyla sinirlerim dans etti ve onu her yerde hissettim. Bir erkekle bunu hiç yapmamıştım; bir kuvette oturup birbirimizin bedenini keşfetmemiştik. Jamie’nin parmakları meme ucuma giderek etrafında daireler çizdi ve bacaklarımdaki keskin sızıyla nefesim ciğerlerimi aniden terk etti.

Aleti belimde zonklarken omzuma bir öpücük daha kondurdu.

“Dinleniyor olmalıydın,” diye fısıldadım. Meme ucumu çekiştirip yuvarladıktan sonra diğerine geçti ve öyle iyi hissettiriyordu ki başım döndü.

Söylediğime aldırmadan, “Bu nasıl hissettiriyor?” diye sordu alçak bir sesle.

“Harika.” Jamie beni çimdiklerken gözlerim yavaşça kapandı ve merkezim boşluğu sıkıştırıyordu. Su sıcacıktı, Jamie’nin benimkine yaslanmış sert bedeni çok rahattı ve onda erirken başımı omzuna kusursuz bir uyumla yerleştirebiliyordum.

Jamie’nin dudakları şakağımdaydı. “Bunu nerede hissediyorsun çalığışu? Söyle bana.”

“Göğsümde.” Parmaklarının hareketi beni sakinleştirip uyarılmanın enfes, puslu evresine çekerken iç geçirdim.

“Hımm. Başka nerede?”

Tanrım, kulağımda böyle mırıldanan sesi çok seksiydi. “Bacaklarımın arasında.”

“Gerçekten.” Bunu hiç şaşırmamış gibi söyledi.

Başımın onaylarken gözlerim kapalıydı ve Jamie iri eliyle mememi avuçlarken, onu sıkıştırıp masaj yaparken tekrar iç geçirdim.

“Dün geceyi düşünmeyi bırakamıyorum,” dedi bana. Dudakları kulağıma değdiğinde ürperdim.

“Ben de” diye soludum. “Ve bu sabahı.”

“Senin zirveye ulaştığını görmek rüya gibi, Pippa. Bunun bağımlısı oldum.” Eli karnımda aşağı doğru kayd ve her sinir ucumda hissettiğim hafif dokunuşları izledi. “Seni bin farklı şekilde zirveye ulaştırdığımı hayal ettim. Sen mutfak tezgâhına eğilirken. Arabamın arka koltuğunda. Yatağımda. Senin yatağında.” Elinin klitorisime değmesiyle aniden kaslarım gerildi.

Vajinamı avuçladı ve içgüdüsel olarak kalçalarım sürtünme arayışıyla yükseldi. Bacaklarım onunkine doğru baskı yaparken klitorisim sızlıyordu.

“Muhtaç.” Elini kımıldatmadan dişleriyle omzumu ısır ve kalçalarım tekrar yükseldi. “Aşırı muhtaç.”

“Benimle oyun oynuyorsun.”

Kahkahası alçak ve hoşnuttu. “Neye ihtiyacın var?”

“Bana dokunmana. Beni becermene. İçimi doldur Jamie.”

Bu kelimelerin ağzımdan çıktığına inanamıyordum. Bunları daha önce hiç söylememiştim ama kaldı ki daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Boğuk bir inilti çıktı. “O ağız. O güzel, edepsiz ağız.” Jamie’nin ağzı kulak kenarımda gezindi. Karnım giderek ısınıyordu ve Jamie ne yaparsa yapsın beni zirveye ulaştırmasının uzun sürmeyeceğini biliyordum. “Şimdi ne olacak? Göster bana.”

Elimi onun elinin üzerine koydum ve girişime yakın olan iki kalın parmağına bastırarak onu aşağı doğru kaydurdum.

Jamie onları içime itti ve nefesimi tuttum, ona uyum sağlarken esnemenin enfes sızısıyla ona doğru eğildim.

“Böyle mi?” diye sordu ukala bir tavırla.

“Böyle olduğunu *biliyorsun*,” demeyi başardım o içeri ve dışarı doğru okşarken.

“Başka ne? Zirveye ulaşmak için başka neye ihtiyacın var?”

“Klitorisim.” Sesim tiz ve gergindi. Nefes almaya çalışırken Jamie’nin uyluklarını kavradım.

Jamie avucunu klitorisime bastırdı, onu parmaklarını hareket ettirerek çekerken gözlerim kaydı. Yoğun his başımı döndürdü.

“İşte böyle,” diye mırıldandı şakağıma doğru ve onun boşnut ses tonuyla kızardım. “Benim için uslu bir kız oluyorsun. Çok hızlı öğreniyorsun. Boşalmaya hazır mısın?”

Çılgınca başımı salladım.

“Kelimeleri kullan.”

“Lütfen.” İnlerken dudaklarımdan döküldü. “Boşalmaya ihtiyacım var.”

Jamie’nin iniltisi sırtımda titreşti ve aleti ısrarcı bir şekilde üzerimde baskı yapıyordu. “Bana yalvarmanı seviyorum.”

Parmaklarını içimde bükerek düşüncelerimi silen noktayı buldu. Parmakları biraz fazla kalındı ama hafif, acıtan sızı beni uyararak orgazmıma yaklaştırıyordu. Jamie’nin nazik ama sahiplenici diğer eli boynumun etrafına yerleşti. Yalnızca onun olmayı istiyordum.

İlk sarsıntılarda çığlık attım.

“Evet.” Jamie’nin ses tonu ukalaydı ve yüzünü görebilmeyi diledim. “Tam orası, değil mi?”

Yoğun bir basınç oluşurken titredim. Jamie o noktaya dokunduğunda bedenim canlı, yoğun bir hisle doldu.

“Jamie,” diye sızlandım.

Çok iyi hissettiriyordu. Çok fazlaydı. Klitorisimdeki sürünme, Jamie’nin belime sardığı, beni ona demirleyen kolu, şakağımdaki dudakları, beni cezalandıran kalın parmakları... Dalga güçlendikçe elektrik kaslarımda dolaştı.

Dalga doruğa ulaştığında paramparçaydım.

“Geliyor.” Kelimeler ben titredikçe üflüyormuşum gibi çıkıyor, merkezimden yayılan zevk içimde nabız gibi atıyordu, ben ise boşlukta kalmış titriyordum. Jamie’nin parmaklarını sıkıştırırken, tepeden tımağa kendimi ona bastırıyor, Jamie Streicher kaynaklı orgazmın saf coşkusunun altında kıvranıyordum.

“Çok güzel,” diye mırıldandı ben boşalırken. “Aferin kızıma. Mükemmel. Aynen öyle bebeğim. Parmaklarımın etrafında çok sıkısın.”

Geri çekilip nefesimi ayarlarken Jamie’nin eli uyluğumda yukarı aşağı yumuşakça geziniyordu.

Düzensiz bir nefes verdi. “Bunu yapmayı seviyorum.”

“Bunda çok, çok iyisin,” dedim çabucak ve parmakları klitorisimi okşadığında kahkaha atarak sarsıldım. “Fazla hassas.”

Jamie saçlarıma doğru alçak sesle güldü ve beni tekrar bedenine yapıştırırken yüzüme aptalca, sersem bir gülümseme yerleşti.

Küvetten çıktığımızda Jamie beni kurulamakta ısrar etti. Hâlâ sertti ve havluyu sırtıma sarıp bana hafif bir gülümsemeyle bakarken muhteşem aletine uzandım.

Jamie inledi. Ona gülümseyerek başparmağımı ucuna, oradaki sıvı damlasına götürdüm. Parmağımı dudaklarıma kaldırdım ve tadını aldığımda gözlerim yavaşça kapandı. Gözlerimi açtığımda Jamie’nin yüz ifadesi ıstıraplı, koyu renkli gözleri parlak ve çenesi gergindi.

Onun üzerinde mutlak hâkimiyet kurduğum bu ânı gidecek daha çok seviyordum.

Aklıma bir fikir geldi ve tezgâhtaki formama uzanmadan önce dudağımı ısırdım. Beklenti beni neşelendirdi çünkü bence Jamie bundan hoşlanacaktı. Bir elimde formayla onu yatak odasına götürdüm.

“Ne...” Formamı başımdan geçirdiğimde lafı yarım kaldı ve gözleri bedenimden aşağı doğru dolaşırken şehvetle parlıyordu. “Siktir.”

Dizlerimin üstüne çöktüm ve Jamie’nin gözleri karardı.

64. BÖLÜM

PIPPA

ÇENESİ GERİLİRKEN, “*Siktir,*” diye söylendi Jamie tekrar.

Onu okşayıp kaşlarını çatmasını izlerken şehvet ve tutku göğsümde birbirine geçiyordu. Jamie çok özeldi ve diğer herkesle ilgilendiği biçimde ilgi görmeyi hak ediyordu. Şu anda yüzünde bana güvenen ve benim için yanıp tutuşan ifade var ya?

Bu adamı çok seviyordum.

Ben aletiyle oynarken Jamie ellerini saçlarına gömdü. Aleti inkâr edilemeyecek bir şekilde mükemmeldi: Kalın ve uzun, pürüzsüz ve sertti. Ucundaki sıvıyı yaladığımda daha fazlası belirdi.

“Formamı giyerken aletimi emeceksin.” Bunu sanki inanmıyormuş gibi söylemişti ve tekrar gülümsedim.

“Evet.”

Dudaklarımı onun etrafına kaydırırken, gözlerinin yoğunluk ve odaklanmayla ışıldamasını izledim. Ağzımda kalındı, zorla sığıyordu; mahrem kaslarım kasıldı. Aletini olabildiğince ağzıma aldıktan sonra emdiğimde yanaklarım çukurlaştı ve ıstıraplı bir inlemeyle Jamie’nin başı geriye düştü.

Gülümsedikten sonra bunu tekrar yaptım. Yavaşım, çok yavaş. Ona daha önce oral yapıldığını biliyordum ama göğsümde son birkaç ayda parlaklaşan alev, bunun Jamie’nin hayatının en iyi oral seksi olmasını istiyordu.

Jamie’nin aletini eziyet verici bir tempoda emdim. Bunu uzun zaman hatırlamasını istiyordum.

“Çalığışu, beni öldürüyorsun.” Şesi gırtlaktan geliyordu ve ona işkence etmek beni sil baştan ıslatıyordu.

“Daha önce yavaş olmamı söyledin.”

Keskin, ağırlı bir alaycı kahkaha attı. “Siktir.”

Tempom yavaş ve istikrarlıydı; onu boğazıma kadar götürmeden önce her geri çekilmemde dilimi onun ucunda gezdiriyordum.

Jamie inledi ve saçlarımdaki parmakları çok nazik olsa da onu daha çok emdiğim her seferde bükülüyordu. “Hassiktir. Bu beni çok şiddetli getirecek.” Bakışları formama indi. “Formamı giyerken aletimi emmen şimdiye dek gördüğüm en ateşli şey.”

Zevk içimde dolaşıyor ve aleti ağzımdayken gülümsüyordum. Bunu *seviyordum*. Onu böyle hissettirmeyi seviyordum. Bu adamın benim insafıma kalmış olmasını seviyordum.

Jamie alçak bir sesle inledi, nabzını ağzımda hissediyordum. Fakat hızlanmadım. Bu tempoyu korudum, onu ağzımın gerisine götürmeye ve dilimi onun üzerinde dans ettirmeye devam ediyordum. Çıkardığı sesler inanılmazdı: Asla iyileşemeyecek biçimde yaralanmışçasına alçak ısırap sesleriydi.

“Evet,” diye solurken tekrar inledi, beni büyülenerek seyreliyordu. “Evet. Şimdi. Geliyor, Pippa.”

Onaylarcasına mırıldanırken bakışlarım cesaret vericiydi, o da kasılarak kaslarını dalgalandırıyordu.

“Siktir, bebeğim, siktir. Evet,” dedi dişlerini gıcırdatarak; tuzlu sıvıyı ağzıma akıttı. Parmakları kafatasımda büküldü. “Pippa. Lanet olsun, bunu sevdim.”

Ağzımı doldurdu ve hepsini yuttum. Jamie beni ruhunu çalmışım gibi izliyordu ve bana kızgın bile değildi. Nefes almaya çalışarak geri çekildi. Ben parmağımı dudaklarımda gezdirerek taşan damlaları yakalarken Jamie’nin bakışları hâlâ üzerimdeydi.

Aceleyle beni ayağa kaldırdı ve ağzı ağzımdaydı, dili benimkini okşarken elleri saçlarımda, beni geri geri yatağa yürütüyordu.

“Aşırı iyiydi,” diye ağzıma hırladı öpücüklerin arasında. “Hiç bu kadar şiddetli boşalmamıştım. Bacaklarım titriyor. Çıkar şunu.” Formayı başımın üstünden sıyırdıktan sonra yatağa yattık ve beni göğsüne bastırdı, bir kolu altımdayken diğeriyle beni sarmaladı.

Uzun bir an birbirimize baktık.

Hissettiklerimi ona söylemek istiyordum ama şimdi biz böyle bir şeyin içindeyken onu kaybetmek beni çok korkutuyordu. Zach’in yaptığı şeylerin hiçbirini asla yapmayacağını biliyordum ama şu anda sahip olduğumuz şeyin bir gün yok olup gitmeyeceğinin garantisi yoktu. Jamie’ye onu sevdiğimi söylemek, ayrılığı çok daha beter yapardı. Sanki ufalanan bir uçurumun üzerinde duruyormuşum gibi donup kaldım, etrafımda kayalar kınılıyor ve ani bir hareket her şeyi yerle bir edecek gibi geliyordu.

Yarın hayırseverlik galası için arabayla Whistler’a gidecektik. Bunu kafamda canlandırabiliyordum: Yalnızca bana ayırdığı özel gülümsemesiyle Jamie’nin eli belimde. Kalbim ağrıdı. Bunun gerçek olmasını ve sonsuza dek sürmesini istiyordum.

Jamie’nin gözleri tam olarak belirleyemediğim bir duyguyla titreşti.

“Sana bir şey söylemek istiyorum,” diye mırıldandı.

Kalbim tekledi.

“Ben...” Durup gözlerime baktı.

Bekledim ve sanki yine o uçurumun kenarında duruyor, ona tutunuyormuşum gibi geldi. Onun ağzından çıkacak her şey beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu.

Jamie kendini geri çekiyormuş veya dizginliyormuş gibi gözlerini kırptı. “Seninle galaya gitmek için gerçekten sabırsızlanıyorum.”

O pislik orada olsa bile. Bunu ikimiz de dile getirmedi.

“Ben de” diye fısıldadım.

Jamie dudaklarını alnıma bastırdı ve bu şekilde uykuya daldık.

65. BÖLÜM

PIPPA

ERTESİ GÜN Jamie arabayı Whistler'daki otelin önünde durdurdu ve zarif, şato tarzındaki binaya ağzım açık bakakaldım. Whistler'daki en yüksek puanlı lüks oteldi ve tüm ünlüler burada kalırdı. Yaratıcı kış ışıklarıyla ve karla kaplı ağaçlarla birlikte bir peri masalından fırlamış gibiydi.

Endişe zihnimi sardı çünkü Zach bu akşam burada olacaktı. Hatta belki bu otelde kalıyordu. Midem kasıldı. Bu sabah bilinmeyen bir numara beni aramıştı ama görmezden gelmiştim. Arayan kişi sesli mesaj bırakmamıştı ama içimdeki soğuk, yoğun bir his onun Zach olduğunu söylüyordu.

Onunla karşılaşmayı gerçekten hiç istemiyordum ama daha önemlisi, Jamie'yi yüzüstü bırakmak istemiyordum. Bana göz kamaştırıcı bir elbise satın almıştı, Donna'nın tüm hafta sonu Daisy'ye bakmasını ayarlamıştık ve bu birlikte ilk yolculuğumuzdu. Mal eski erkek arkadaşımın bunun önüne geçmesini istemiyordum.

Arabayı durdurur durdurmaz, "Hoş geldiniz, Bay Streicher," dedi vale, Jamie'nin anahtarlarını alarak.

Jamie ona teşekkür etti ve vale benim kapımı açmak için arabanın etrafından dolaşmaya yeltendiğinde, Jamie başını iki yana salladı. "Ben yaparım, teşekkürler." Kapımı açıp bana kaşlarını kaldırırken ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

Arabadan inerken ona utangaç bir biçimde gülümsedim. "Teşekkürler."

Bakışları yumuşaktı. “Rica ederim.”

“Çantalarınızı biz alınız,” dedi vale. “Umarım siz ve eşiniz burada harika zaman geçirirsiniz.”

Onu düzeltmek için ağzımı açtım.

“Teşekkür ederim,” dedi Jamie beni ön kapıya yönlendirirken. Ona şaşkınlıkla baktım ve bana sadece göz kırptı.

Eş mi?

Bu ihtimali aklımdan bile geçirmemiştim. Daha yirmi dört yaşındaydım ama Jamie’nin yanındayken bu kelimeyi duymak nefesimi kesti. Eş. Jamie’nin eşi. Dudaklarımda bir gülümseme yerleşirken onu bastırdım. Zihnimin kıyısındaki ikaz edici düşünceler dikkat çekmek için hoplayıp zıplıyordu ama onları görmüyormuş gibi yaptım.

Otele kaydımızı yaptıktan sonra Jamie bizi en üst kata yönlendirdi ve süitimizin kapısını açtığı anda şaşkına döndüm.

“Vay be,” dedim aptal gibi. Yerden tavana kadar olan pence-relere, rahat bir dekora ve karlı dağların inanılmaz manzarasına sahip kocaman, kulübe tarzında süite bakakaldım. Rahat atmosferi vurgulayacak biçimde şömine de yanıyordu ve oturma odasının dışındaki odada, bana üzerine lap diye oturmam için yalvaran kabarık, beyaz, kuş tüyü yorganlı çok büyük bir yatak vardı.

Jamie’nin ağzının kenarı seğirdi ve gözleri keyif doluydu.

“Takımla yolculuk ettiğinde bu tür yerlerde mi kalıyorsunuz?” diye sordum.

Ofladı. “Hayır. Genellikle odayı başka bir oyuncuyla paylaşırım. Bana eşlik edeceğini söylediğinde, derhal daha iyi bir oda tuttum.”

Göğsümde tatlı bir şey belirdi ve Jamie’ye alaycı bir bakış doğrulttum. “Tek bir yatak var.”

Gözleri sıcaklıkla parladı. “Hımm.” Bana yaklaştı ve elleriyle üst kollarımı tuttu. “Senin için uygun mu?”

Gözlerimiz kilitlendi ve keskin yeşil bakışının yoğunluğu altında derin bir nefes almak zordu.

“Tamamen uygun.” Sırtışıma bastırıp L şeklindeki dev kanepeyi gösterdim. “Kanepe senin için yeterince büyük görünüyor.”

Göğsü bir kahkahayla sarsıldı ve şu eşsiz, sarhoş edici Jamie Streicher gülümsemelerinden birini kazandım. Demo kaydının olduğu günden beri aynı yatakta uyuyorduk.

Telefonu vızıldayarak bizi böldü.

“Merhaba,” diye cevap verip dinlemek için bir an durdu. “Hazırım. Teşekkürler.” Telefonu kapatıp bana bakarak kaşlarını kaldırdı. “Masaj terapisti her an burada olabilir.”

Ah. Jamie’nin kendine bir masaj rezervasyonu yaptırdığını bilmiyordum. Tereddütlü bir his aniden alevlendi. “Bir kadın mı?”

Jamie’nin homurtusu bu barizmiş gibi alaycıydı. “Evet.”

Bir kadının ona dokunması fikrinden nefret ettim. Kadının muhtemelen profesyonel olduğunu, Jamie’nin dünkü maçtan sonra vücudunun hassas olduğunu ve ağrıdığını *biliyordum*. Masaj onu daha iyi hissettirirdi.

Yine de bundan hoşlanmamıştım. Jamie muhteşemdi, fit ve kaslıydı. Tepeden tırnağa bir tanrıya benziyordu. Bir kadının onun etrafında azgın *düşüncelerinin* olması fikrinden bile hoşlanmıyordum.

Bana baktı, bakışları göğsüme indi. Onun kapüşonlularından birini giyiyordum; bana bol geliyordu ama Jamie bedeni-me bu sabah duştayken olduğu gibi bakıyordu.

“Ben sabırlı bir adamım, Pippa, ama başka bir erkeğin benim olana dokunmasını istemem.”

Yüzüm kafa karışıklığıyla buruştu. Onun kastettiği... aleti miydi? Whistler’daki en hoş oteldeydik. Ona otuz bir çekeklerinden kuşkuluydum.

“Jamie, profesyonel bir masaj terapisti sana bir mutlu son yaşatmayacak,” diye yumurtladım.

Bana bakakalırken eşit ölçüde kafası karışmıştı. “Umarım yapmaz.” Kaşları çatıldı. “Masaj senin için.”

“Ah.” Yüksek sesli bir kahkaha atarken yüzüm yandı. “Üzgünüm.”

Jamie başını yana yatırıp gözlerini kıstı.

Ben, “Ne var?” diye sorarken ne kadar kızardığımı

saklamak için başka tarafa döndüm ama Jamie'nin elleri omuzlarıma indi ve beni tekrar kendine çevirdi.

“Kıskandın,” diyerek yüzümü incelerken ağzı seğiriyordu. Gözlerimi devirdim. “Keş şunu.”

“Kıskandın.” Gözleri ıslıl ıslıldı. Ukala. Aşırı ukalaydı. “Kıskandın çünkü bir kadının bana masaj yapacağını düşündün.”

Omuz silktim ve beni kendine çekti.

“Çok tatlı,” diye mırıldandı. “Sanki başka birine bakarmışım gibi.”

Bir an sonra kapı çalındı ve Jamie açıp masaj terapistini içeri aldı.

Masaj terapisti hazırlanırken, “Saç ve makyaj için dörtte gelecekler,” dedi Jamie bana. Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Afallamış ifadem karşısında gülümsedi, hafif bir spor antrenmanı yapmak için eşyalarını toplamak üzere uzaklaştı. “Sadece özel hissetmeni istedim.”

“Kıskandım,” dedim ona dürüstçe. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Kapıdaydı ama kendine engel olamıyormuş gibi yanıma dönüp beni tekrar öptü. “Şimdi gitmezsem, hiç gidemeyeceğim.”

Ağzına bakarak gülümserken göğsünü nazikçe ittim. Keyifle dolup taşıyordum ve gülümsememe engel olamıyordum.

Jamie gittikten sonra, masaj terapisti boyun kaslarım üzerinde çalışırken Jamie'yle son birkaç haftamızı kafamda detaylı bir şekilde canlandırmak için kendime izin verdim.

Bir şey göğsümde umutsuzca dışarı çıkmak için çırpınıyordu. Jamie'ye hislerimi söylersem nasıl olurdu? İş işten geçmişti; adama âşıktım. Bunu sır olarak saklamanın beni güvende tutacağını kendime söyleyip duruyordum. Eğer ilişkimiz biterse, canımı daha az acıttırdı.

Fakat bu doğru muydu? Ya ona hislerimi söylememek en büyük pişmanlıklarımdan biri olursa?

Son birkaç ayda Jamie'nin beni nasıl cesaretlendirdiğini düşündüm. Gerçekten önemli olan konularda uygulamayacaksam, kendimi konfor alanımdan çıkarmayı öğrenmemin amacı neydi?

Jamie gerçekten önemliydi. Neredeyse herkesten önemli olabilirdi.

Başka bir erkeğin benim olana dokunmasını istemem, de-mişt i ve göğsümde bir şey kımıldadı.

Bu hazla dolu, mutluluk dolu arafta süzölmek artık bana yeterli gelmemeye başlıyordu.

Jamie'ye hislerimi söylemem gerekiyordu.

Jamie döndüğünde, ben Miranda'nın elbisem için seçtiği iç çamaşırlarını yeni giymiştim.

Tamam, bunlara iç çamaşırı demeyecektim.

Bunlar *lingerie*'ydi. *Lingerie* giyiyordum. Dantelli, pahalı, aşırı baştan çıkartıcı, Fransa'da üretilmiş *lingerie*. Açık bıraktığım saçlarım parlak dalgalar halinde omuzlarımin etrafında dökölüyordu ve makyaj sanatçısı beni bir Victoria's Secret modeline benzeten yumuşak ama seksi bir görünüm vermişti.

Kabul edecektim: İnanılmaz ateşli görünüyordum.

"Pippa?" diye seslendi Jamie, adımlarını duyuyordum.

"Yatak odasındayım."

Birkaç saniye öncesine kadar burada tek başıma olduğumdan kapıyı kapatmaya zahmet etmemiştim. Jamie kapı girişinde belirdi ve beni görünce aniden durdu.

"Merhaba." Ona gülümsedim. Burada tek başıma dikilmiş, *lingerie*'nin içindeki görüntüme baktığım için biraz utandım. "Şimdi giyiniyordum."

"Lanet olsun, Pippa." Jamie'nin gözleri karardı, bakışları yüzümden vücuduma indi ve sonra tekrar yukarı çıktı. "Tam orada kal."

"Sen ne..."

Yanıma uzun adımlarla yürüdü, önümde dizlerinin üzerine çöktü ve külodumu aşağı çekti.

"Ah..." Jamie vajinamı sabit bir çizgi çizerek yalarken cümlem yarım kaldı. "Sen, acaba ben..." Dili klitorisimde

hızlı daireler halinde gezinirken gözlerim kaydı. Vay be. Jamie bunu yaparken düşünmek zordu. Şimdiden ıslanmıştım. “Yatağa uzanmamı ister misin?”

“Hayır.” İlerken yüzünü bacaklarımin arasına gömdü. İri elini uyluğumun arkasına dolayarak onu omzunun üstüne çekti ve dengemi sağlamak için ellerim saçlarına gitti. “Güzel saçlarını dağıtmak istemem. Galiba bunu böyle yapmalıyız.”

“Tamam,” diye iç geçirdim. Gözlerim yavaşça kapanırken Jamie iki parmağını içime kaydırды.

Daha sonra ben Jamie’nin ağzına boşaldıktan sonra, seve seve karşılık verdim.

“Bunu tekrar giyeceksin,” dedi soluklanarak, parmaklarını jartiyerimin kayışının üstünde gezdirirken burun delikleri genişledi.

“Benim için hava hoş.” Onu öptüm ve ellerimi gür saçlarının arasından geçirdim. “Giyinip hazırlansak iyi olur.”

Ben hazırlanmamı tamamladıktan ve Jamie duş alıp giydikten sonra, elbisemle oturma odasına girdim. Onun büyük pencerelerin yanında, elleri ceplerinde karla kaplı dağlara bakan görüntüsü nefesimi kesti; smokiniyle çok yakışıklı ve güçlü görünüyordu. Adımlarımı duyunca döndü.

“Pippa.” İsmimi bir dua gibi söylerken beni süzüyordu. Bir rüyaymışım gibi bana hayretle baktı. “Çok güzelsin.” Cebinden çıkardığı elinde küçük, siyah bir kutu tutuyordu. “Sana bir şey aldım.”

Kapağını açtı ve dudaklarım aralandı. Narin bir gümüş zincirde mavi-gri bir taş ışığı yansıtarak parıl parıl parlıyordu. Elbisemle aynı renkti. Sıcak bir şey göğsüme doluyordu, nefes almakta zorlanıyordum.

“Bu harika.” Jamie’ye göz attığımda ilgiyle beni izliyordu. “Ama çok fazla,” dedim ona çünkü kalbim şu an konfeti gibi patlıyordu.

“Beğendin mi?”

Kolyeye gözlerimi dikip bakarken başımla onayladım. Gülümsemekten kendimi alamadım. Göz alıcıydı. “Bayıldım.”

“O halde çok fazla değil.” Nazikçe kolyeyi çekip çıkardı ve kopçasını etkileyici bir beceriyle açtı. Onun iri ellerini böyle narin bir şeyi tutarken görmek çok garipti. Çenesini bana doğru eğdi. “Arkani dön çalığışu.” Sesi alçaktı ve bir ürperti sırtımdan aşağı yayıldı.

Bana dediğini yaptım ve Jamie kolyeyi boynuma taktı. Daha fazla ürperti omurgamdan aşağı yayılırken Jamie’nin parmakları ensemde geziniyordu.

“İşte,” dedi ve ona döndüm. Bakışları kolyeye kaydı ve bana hızlıca ciddi bir şekilde gülümseyince karnımda bir hareketlenme oldu. “Harika.”

“Teşekkür ederim.” Dudağımı ısırarak kolyeme baktım, parmaklarımı zarif zincirde gezdirdim. “Buna bayıldım.”

“Güzel.”

Bakışlarımı elbiseme indirdiğimde gülümsemem utangaçtı. Bugünle ilgili her şey, şimdiki hayatımla ilgili her şey bir peri masalındaymışım gibi hissettiriyordu. Prenses güzel bir elbiseyle baloya gidiyordu, yakışıklı prence abayı yakmıştı.

Sadece elbise, kolye, *lingerie* veya saç, makyaj yüzünden değildi. Jamie’nin yanında kendimi güzel hissediyordum. Daha önce hiç, geçen sabah Jamie’nin kucağında makyajsız, ıslak, dağınık saçlarla eski hokey kapüşonlusunu giyerek oturduğum zaman olduğu kadar özel ve güzel hissetmemiştim. Son birkaç ayda geliştirmemde yardımcı olduğu özgüven damarlarıma sızdı; her seferinde *yapabilirsin* veya *sana inanıyorum* ya da *çok yeteneklisin çalığışu* diyordu ve şimdi bu benim bir parçamdı.

Jamie’ye sahip olduğum en parlak gülümsemeyi yönelttim. “Gidelim yakışıklı.”

Şaşkınlıkla kahkaha attı ve bu takma isimden hoşlandığını anladım.

66. BÖLÜM

PIPPA

BALO SALONUNUN DIŞINDA Jamie eliyle elimi tuttu ve ciddi, dikkatli gözleriyle yüzüme baktı.

Kalbim küt küt atıyordu. Asansörde makyajımı bozmak istemediğimizden, ben soluk soluğa aynada yansımamızı izlerken Jamie beni boynumdan aşağı yumuşak, eziyet verici bir çizgi çizerek öpmüştü. Bir parçam sonsuza dek o asansörde kalmak istemişti, böylece Zach'le yüzleşmem gerekmezdi. Bir parçam bu muhteşem, uzun boylu, smokinli adamın benim olduğuna inanamıyordu. Bir parçam da yaptıklarından sonra Zach zorla tekrar hayatıma girmeye çalıştığı için öfke ve gücenmeyle kükrüyordu.

Jamie başparmağıyla elimi okşadı. Beni inciten insanla karşılaşmak üzereydik ve Jamie'nin korumacı içgüdüleri, kapanış partisinde olduğu gibi harekete geçmişti. Fakat bu kez durum daha da beterdi çünkü Zach şarkımı aşırıp sahiplenmişti.

Derin bir nefes alıp ona bakarak yeşil gözlerini çerçeveleyen koyu renkli her kirpiği saydım. Gözleri bana her şeyi söylüyordu: Jamie bu akşam beni kimsenin incitmesine izin vermeyecekti.

Kapanış partisi mekânının dışında, Jamie'nin buz pistine dönmekle ilgili bana söylediği şeyi ve cüretkâr bir şey yapmaktan her seferinde korkmama rağmen cesaretimle kendimi şaşırttığımı hatırladım.

“Başıma kötü bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğimi biliyorum,” diye fısıldadım Jamie’ye. Yüksek enerjili, güçlü, inatçı bir his göğsümü doldurdu ve duruşumu biraz daha dikleştirdi. “Ben de izin vermeyeceğim.”

Artık kendimi savunabilirdim. Jamie’nin geliştirmeme yardım ettiği bu yeteneğim şimdi serpiliyordu.

“O burada değilmiş gibi davranacağız,” dedim Jamie’ye. Çenesi gerildi ve ona gülümsedim. “Senin için süslenip püslendim ve onun bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim.”

Jamie’nin yüzünde itiraz etmek istermiş gibi bir ifade vardı ama sonra yumuşadı. “Tamam.”

“Buraya gel yakışıklı.” Eğildiğinde yanağına bir öpücük kondurduktan sonra onu içeri yönlendirdim.

“Gözlerim kamaştı, Hartley,” dedi Hayden biz girer girmez. Jamie gibi o da smokin giyyordu, onun gözü de mordurdu. “Ateşli hatun alarmı.”

Ben bir kahkaha atarken Jamie hırladı.

“Dikkatli ol, Owens,” dedi Hayden’a ama Hayden sadece sırtıp Jamie’nin omzuna bir şaplak attı.

Diğer hokey oyuncularını bizi bulup etrafımızı kuşattı. Dev yetişkinlerden oluşan bir çemberin içindeki bebek fil gibi hissettim; Zach’e karşı tetikte kalarak onların etrafından kısaca göz gezdiriyordum. Daha önce bu denli çok güzel insanı tek bir yerde görmemiştim. Balo salonu smokinli hokey oyuncularıyla ağzına kadar doluydu. Vancouver ve Calgary takımlarından tanıdık yüzler seçtim, çoğu dün akşamki kavganın izlerini taşıyordu. Birkaç ünlüyü, oyuncuyu ve müzisyeni tanıdım. Uzun, platin sarısı saçlı bir kadın gördüğümde kalbim neredeyse duracaktı ama döndüğünde rahat bir nefes aldım. Layla değildi. Bir *reality show*’dan tanıdığım bir kadındı.

Hazel beni bulduğunda fuşya elbisesine mutlu bir şekilde baktım. “Ne kadar hoş görünüyorsun.”

Gözleri yuvalarından fırlayarak beni işaret etti. “*Sen* müt-hiş görünüyorsun.”

Yanımdaki Jamie'yi dürttüm. "Birisi bu akşam çok güzel olmam için kuaför ve makyaj sanatçısı ayarladı."

Jamie beni süzerken ağzının kenarı kıvrıldı, sonra başıyla bir selam verdi. "Hazel."

"Jamie." Hazel'ın bakışları ikimizin arasında gidip geldi. Jamie'nin güven verici ve sahiplenici eli belimdeydi. Jamie'ye onaylayarak bakarken kendi kendine gülümsedi. "Aferin, Streicher. Gerçi yine de fizik tedavide canına okuyacağım."

Jamie başıyla onayladı. "Tahmin ettim."

Arkadaşlarmış gibi birbirlerine gülümsediler ve kalbim altüst oluyordu.

"Güzel," diye cıvıladı Hazel bana bakmadan önce, yüz ifadesi ciddileşti. "Onu henüz görmedim."

Eğilip sesimi alçalttım. "Masa 16 hangisi?"

Salonun karşısındaki bir masayı işaret etti. "Biz neyse ki salonun diğer tarafındayız." Başını iki yana salladı, burun delikleri genişledi. "O adamı gördüğümde ağzına sıçacağım."

"Sıraya gir," dedi Jamie gözleri parlayarak.

"Kimse kimsenin ağzına sıçmayacak," dedim onlara. Gülümsüyordum çünkü ikisini de seviyordum. "Aşağılık insanlar gibi görünmemek için rezalet çıkarmayacağız." Doğrudum ve çenemi kaldırdım. "Onu görmezden geleceğiz."

"Ama..." diye başladı Hazel.

"Görmezden gel," diyerek ona gülümsedim.

Hazel'ın gözleri kısıldı ve uzun bir süre sonra boyun eğdi. "Gidip biraz içki alalım."

Dakikalar sonra Hazel, Jamie ve ben masamızdaydık. Şampanya yudumlayıp oyuncularla sohbet ederken Rory bize yaklaştı.

Mor bir çürük sol gözünü çevreliyordu ve çenesi boyuncaca kırmızı bir sıyrık vardı. Dün akşamın yaralarına rağmen smokini ve yeni kesilmiş saçlarıyla kendine hoş bir şekilde çekidüzen vermişti.

“Selam, Pips.” Bana sımsıkı sarıldı. “O çirkin Vancouver formasını giymediğinde çok daha güzel görünüyorsun.”

Engel olamadan bir kahkaha patlattım. Jamie’ye hızla göz attım ve gözlerini devirdi. Fakat ağzının kenarı seğiriyordu.

Rory geri çekildi ve Jamie’yi başıyla selamladı. “Streicher.” Ellerini ceplerine sokup Jamie’nin yüzündeki hasarı inceledi. “Gözün iyi morarmış.”

Jamie çenesini ona doğru eğdi. “Aynı şekilde.”

Bir süre geçmesine rağmen aralarında oluşan o tanıdık gerilimi hissetmeyi beklesem de hiç ortaya çıkmadı.

Jamie boğazını temizledi. “Pazarları Hazel’in sıcak yoga derslerine gidiyoruz,” dedi Rory’ye. Hazel, duyamayacağı bir mesafede Alexei’yle konuşuyordu. “Forma girmene yardım edebilir.”

Rory bir kahkaha attı. “Lanet olası pislik.”

Jamie ona neredeyse gülümsedi. Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken hayran kaldım. Erkekler çok tuhaftı.

“Hartley?” Rory sesini yükseltirken bakışları Hazel’a doğru kaydı. Dudaklarında alaycı bir sırıtış belirdi ama yüz ifadesinde daha fazlası vardı. Bu samimiyetti, sanki Hazel’ın onu orada istediğinden emin olmanın peşindeydi. “Yoga dersine katılmamın senin için bir sakıncası var mı?”

Hazel onu inceledikten sonra umursamıyormuş gibi soğukkanlı bir ifade takındı. “Fark etmez.”

Hazel tek eliyle bir içki tutarken yanında duran diğer elindeki işaret parmağıyla başparmağının yumuşak kısmını çabuk daireler çizerek ovuyordu. Bu, onun tedirgin olduğunu gösteriyordu.

Rory’den hoşlanıyordu. Midem heyecandan kasıldı. Hazel erkeklerden *asla* hoşlanmazdı, onları kullanıp kenara atmayı tercih ederdi.

Hazel’ı izlerken Rory’nin gözleri yumuşaktı. Yüz ifadesi, Jamie’nin bakış biçimini andırıyordu.

“Güzel görünüyorsun,” dedi Rory ona herkesin önünde ve ses tonunda zerre kadar alaycılık yoktu.

Hazel şaşkınlıkla baktı, Rory’nin bu yönü onun kafasını karıştırmıştı. “Teşekkürler.” Kızarıyor ve Rory’nin gözlerine bakmaktan kaçınıyordu. Gülümsememi gizleyip Jamie’ye bakmak için döndüm.

Jamie bana hızla göz kırptı. Bunu o da görmüştü.

Sunucu konukların oturmasını rica etti ve akşam yemeği başladı. Masa 16’da boş bir sandalye vardı. Zach henüz gelmemişti.

Ellerimi kucağımda büktüm. Belki vazgeçmişti.

Konuşmalar, bu yılın hayırseverlik işiyle ilgili bir sunum yapıldı ve oyuncular ile diğer ünlülerin yerel çocuk hastanesinde çekilmiş bir videosu gösterildi. Bir noktada Jamie ekranda belirdi, ufak bir sandalyede oturmuş, küçük bir kızın ona taç takmasına izin veriyordu ve öyle sevimliydi ki kalbim acıdı.

Konuşmaların sonuncusunu dinlerken Jamie’nin eli kucağıma erişti ve bana sakın bir şekilde gülümsedi.

Kalbim sanki kanatlanıp uçacaktı; ona nasıl hissettiğimi söylemem gerektiğini biliyordum. Yakında. Doğru zaman geldiğinde.

Konuşmalar bittiğinde gerçek parti başladı. Müzik çaldı ve içkiler su gibi aktı. Jamie’nin bana getirip durduğu tüm tatlıları yedim ve Hayden beni ve Hazel’i öyle şiddetle güldürdü ki nefes alamadık. Zach’in masadaki yeri boş kaldı ve daha fazla rahatlardım. Antrenör Ward’la konuşan Jamie’ye baktım. Her zaman bir hokey oyuncusu olmasının da katkısıyla smokininin içinde çok yakışıklı görünüyordu. Etrafı ona açıkça hayranlık duyan bu çocuklarla çevrili olan Jamie huzurluydu ve onlara sahip olduğu için yoğun bir minnet hissettim.

Şampanyamı bitirdim ve Jamie’yle göz göze geldiğimde ona kadınlar tuvaletine gideceğimi işaret ettim. Kısa süre sonra tuvaletten çıkarken Jamie yakın bir masaya yaslanmış, sabırla bekliyordu.

“Bana eşlik etmek zorunda değildin,” dedim ona.

Omuz silkti. “Orada biraz sendeliyordun çalıkuşu.”

Kıkırdadım. “Sarhoş değilim. Sadece bu akşam biraz sersem hissediyorum.” Zach çıkagelmemişti ve sanki üzerimden bir ağırlık kalkmıştı. Kafam hoş bir şekilde uğulduyordu ama sarhoş değildim.

“İkisi de olabilirsin. Aldırmam.” Uzanıp saçlarımı omzumdan aldı. Gözleri keyifle ışıldıyordu. “Sen kusarken saçlarını tutarım.”

Kahkahayla göğsüm sarsıldı. Onun bu şapşal yanını seviyordum. “Kusmayacağım.” Hafif ve mutlu hissederek onun koluna girdim. Zach çıkagelmemişti ve bu gala çok eğlenceli geçiyordu. Kendimi güzel ve özel hissediyordum.

Balo salonuna açılan kapıların hemen dışında, birisi yolumu kesti ve nabzım aniden hızlandı. Hafif, mutlu hisler bir anda buharlaşarak içimi bomboş bıraktı.

Zach.

Nefes alamıyordum. Yanımda Jamie kaskatı kesildi.

“Pippa,” dedi Zach. Beni yeni bir perspektifle algılıyor muşçasına, gözleri merakla üzerimde gezindi.

Yeni Pippa. Spor ayakkabılar ve kot pantolon yerine, pahalı bir elbise giyiyordum ve dalgalı saçlarım göz kamaştırıcıydı. Ayrıca yanımda dikilen profesyonel bir hokey oyuncusu vardı. Zach bana değerim yükselmiş gibi baktı.

Öfke midemde alevlendi çünkü bunların hiçbir önemi yoktu. Elbisenin önemi yoktu, saç ve makyajın önemi yoktu. Jamie’nin profesyonel bir sporcu olmasının bile önemi yoktu çünkü o bundan çok daha fazlasıydı.

Ben tüm bunlardan çok daha fazlasıydım. Jamie bana bu akşamdan çok daha önce değer veriyordu. Gece yarısı oturma odasında Jamie için o şarkıyı çaldıktan sonra bana nasıl baktığını hatırladım. Jamie için önemli olan buydu. Gerçek şeyler. Tüm bu göz boyama değil.

“Seninle konuşabilir miyiz?” Zach, Jamie’ye hızla göz atarken dudakları kıvrıldı. “Baş başa?”

“Hayır,” dedik Jamie’yle bir ağızdan.

Jamie’nin elini tutuverdim ve Jamie elimi güven verircesine sıktı. Derhal aynı şekilde karşılık verdim.

“Tamam.” Zach’in yüzünde aniden kızgınlık belirdi ve bu tepkisinin aşinalığı midemi bulandırdı.

Zihnimde, saatler önce kurduğum sakın, soğukkanlı stratejiye ulaşmaya çabaladım. *Zach’i görmezden gel. Onun önemi yok. Rezalet çıkarma.*

Öfke kanımda gezinirken azı dişlerimi sıktım. Bu adam bana yeterli olmadığını hissettirmişti. Kalbimi kırmış ve sonra beni o *aptal* kapanış partisine davet etmişti, böylece bunu yüzüme vurabilecekti. *Layla’yla tanışmış mıydın?* Benim yarattığım bir şeyi çalmış, bana *gülmüş* ve sonra onu sahiplenmişti.

“Layla’yla olan şu mesele,” diye başladı Zach başını iki yana sallayarak. “Yürümüyor. Bir hata yaptım.” Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “O sen değil.”

Öfkemde bir şeyler parçalandı. O ben değildi; bunun sebebi Zach’e karşı çıkmış olması mıydı? Zach’in bencilce kullandığı, ilham veren hayran bir kız olmak yerine, Zach’in ona eşiti olarak davranmasını mı istemişti?

Bu ânın, halihazırda olduğundan daha hoş olacağını sanmıştım. Değerimin kanıtlandığını hissedeceğimi sanmıştım ama Layla için üzgündüm.

Aynı zamanda çok kızgındım.

Zach’i incelerken, onun gittikçe daha rahatsız olmasını izlerken gözlerim kısıldı. Kuşkusuz benim onun uğruna eğilip bükülmemi beklemişti.

Bir hata yaptım, demişti ama bu hatanın ne olduğunu düşündüğünü bilmiyordum.

Beni incittiği için üzgün değildi. Yaptıkları için üzgün değildi. Yalnızca işler istediği gibi yürümediği için üzgündü.

“Neler oluyor?” On adım ötede dikilen Hazel’in bakışları Zach, ben ve Jamie’nin arasında hızla gidip geliyordu.

“Pippa bunu hallediyor,” dedi Jamie ona ve göz göze geldiğimizde onun buna inandığını gördüm.

Jamie kendimi savunabileceğimi biliyordu.

Hazel kollarını göğsünde kavuşturdu ve diğer yanımda durdu. O ve Jamie, etrafımda bekleyen iki koruma gibiydi.

“Baştan başlamayı deneyelim.” Zach’in telaşlı bir çaresizlik içindeki sözleri ağzından çıktı. “Farklı olacak.” Tekrar yutkundtu ve bakışlarıma tutundu.

Siktir, gerçekten zorda olmalıydı. Zihnimde bir hesap yaptım. Turne bitmişti ve müzik şirketi büyük ihtimalle sıradakini planlıyordu. Bu arada yeni albümünü kaydedecekti.

Ah. Durum buydu. Hakkını istemeden onu fikirleriyle destekleyecek birine sahip değildi.

Artık o kız olmamam çok yazıktı. Az önceki hiddetimin içimde yankılandı.

“Sen şarkımı çaldın.” Sesim özgüvenliydi ve ona Jamie’nin ters bakışını yönelttim. “Onu duydum. Senin için çaldığım şarkı? Onu sahiplenmişsin.”

Zach şaşırarak tepki göstermeye başladı. “Ne, *o mu*? O bir şarkı değildi, Pippa. Anlamsız bir taslaktı ve biz onu düzelttik.”

Öfke kanıma tekrar karışırken ona şaşkınlıkla baktım.

Elini sallayarak beni geçiştirdi. “Sanatçılar her zaman birbirinden ilham alır. Sanatta hiçbir şey orijinal değildir.”

Bunu müzik sektörünün nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikrim yokmuş gibi küçümseyen bir tavırla söyledi. Kalbim küt küt atıyordu ve hiç bu kadar çileden çıkmamıştım. Geçtiğimiz birkaç ayın acısı içimde bir girdap gibi dönerek enerji topluyordu. Sanki yeniden nefes alıp tüm oteli ateşe verecekmişim gibi hissediyordum.

Hazel öfkeli bir ses çıkardı. Ergenken oynadığımız video oyunlarındaki gibi, “Bitir işini,” dedi fısıldayarak.

Bir güç dalgası içime yayıldı ve onu serbest bıraktım.

“Sen benim için en iyisini istemiyorsun,” dedim Zach’e. Alaycı bir gülümseme dudaklarıma yerleşti. “*Senin* için en iyisini istiyorsun. Her zaman kendin için en iyisini istedin.”

Afallamış halde gözlerini kırptı.

“Biz asla eşit değildik.” Ellerim titrediği halde omuzlarımı geriye kaydurdım ve göğsümdeki o alev daha parlak, daha sıcak titreşti. “Hâlâ da değiliz, doğru mu? Sen bana bir iyilik yaptığına inanıyorsun.”

Zach’in benzi attı. Hemen sonra dudak büktü ve bana öyle tepeden, ben bir hiçmişim gibi bakarken hiç olmadığı kadar çirkindi. “Sana bir iyilik yapıyorum.” Homurdandı ve bu canımı acıttı. “Sen şu anda ne yapıyorsun? Müzikle ilgili hiçbir şey.”

“Ivy Matthwes’la bir demo kaydetti,” diye araya girdi Jamie sert bir sesle.

Jamie söylediği şeyle hedefi vurdu çünkü Zach yeni baştan afallamış görünüyordu. Ivy, Zach’in takıntısıydı ve ben onunla bağlantı kurmuştum. Onunla kaydettiğim demodan hiçbir sonuç çıkmasa bile, o Zach’i değil, beni seçmişti.

Zach’e acı bir şekilde gülümsedim. Artık ona kızgın olmak istemiyordum çünkü kızgınlık beni harekete geçirmesine karşın sonunda beni tüketecekti. Ben yalnızca Zach’ten kurtulmak, daha iyi bir hayata doğru ilerlemek istiyordum.

“Hoşça kal, Zach.” Jamie’ye baktım ve gözlerindeki gururu gördüm. “Gidelim,” dedim ona ve Hazel’a. Jamie’nin kolu omuzlarımı sardı.

Yürüyüp uzaklaşırken arkama bakmadım.

67. BÖLÜM

JAMIE

PIPPA'YA hayranlık ve saygı duyuyordum.

Sen benim için en iyisini istemiyorsun. Senin için en iyisini istiyorsun. Bizi asla eşit olarak görmedin.

Bu kadını seviyordum ve bunu ona söylemeye ihtiyacım vardı. Dün gece yatakta birlikte uzanırken neredeyse söyleyecektim ama çekinmişim. Şimdi süitimize çıkan asansörde bunu pat diye söylememek için kendimi zor tutuyordum.

Pippa'yla ilgilenmeyi seviyordum ama onun bana ihtiyacı yoktu. Kendi başının çaresine bakabiliyordu ve onu bunun için seviyordum. Birlikte geleceğimizi kafamda canlandırabiliyordum ve bunu çok istiyordum.

Pippa benim sonsuza dek birlikte olmak istediğim insandı. Bunu artık biliyordum. Sanırım bunu hep biliyordum.

"İnanılmazsın," dedim ona ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Senin sayende."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Hepsi sana ait çalılık." Onu geri geri duvara yürütürken bakışlarımı gözlerinden ayırmadım. Elektrik etrafımızda patlayacak seviyeye geliyordu. Pippa'nın bana bu güvenen ve tatlı bakışını seviyordum. "Ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?" diye mırıldandım, boynunu öpmeden önce saçlarını geriye attım.

Dokunuşumun altında usulca güldü. "Evet."

“İyi.” Omzunu ısırdım. Nefesi kesildi; bu sesi seviyordum. Bu kıza çok âşıktım. Çıkardığı her sesi seviyordum.

Kapılar bizim katta açıldığında Pippa’nın elini tutup onu süitimize götürdüm. İçeri girince, bakışları odada gezindi. Şömine yanıyordu, buz kovaşında bekleyen bir şişe şampanya vardı ve pencerelerden dağdaki kayak merkezinin ışıkları parıltıyordu.

Yüzünde hayalperest bir ifadeyle ellerini göğsünün önünde birbirine bastırdı. “Buradan asla ayrılmak istemiyorum.”

Whistler’da hafta sonları için bir ev almaya karar verdim. Tıpkı burası gibi sıcak kulübe tarzında; Pippa, Daisy ve benim dinlenmek için gelebileceğimiz bir ev. Sevdığım insanlar için harcamayacaksam, önemi olan şeyler yapmayacaksam, milyonlar kazanmanın ne anlamı vardı?

Önemli olan buydu.

Yatak odasında parmaklarımı Pippa’nın kilere doladım. Onu öperken, sıcak, davetkâr ağzına gömülürken kalbim küt küt atıyordu. Her nefes alışını, sessiz inleyişini seviyordum. Fermuarını açarak elbisesinin ayaklarında toplanmasına izin verdim.

Pippa o *lingerie*’yle orada dikilirken aşırı cazibeli görünüyordu. Bedenimin her hücresi bu tanrıça için şarkı söylüyordu. Arzu kanımda dolaşırken elimi saçları arasından geçirdim.

“Siktir,” diye solurken memelerinin dantelin üstünde nasıl kabardığını, külodun Pippa’nın kıvrımlarını nasıl sardığını, mükemmel pembe meme uçlarının belli belirsiz görüntüsünü ezberledim. Başparmağımı meme uçlarından birine sürttüğümde Pippa’nın gözkapakları yarı yarıya kapandı.

Dairemizin yakınında bir *lingerie* mağazası vardı. Yüz kez önünden geçmiş ve Pippa’yı düşünmüştüm. Yarın Pippa’ya mağazanın yarısını satın almak için oraya gitmeye karar verdim. Çenem gerilirken Pippa’yı onun için satın aldığım külotları giyerken hayal ettim. Ben onları yırtarak çıkarırken nefesinin nasıl kesileceğini hayal ettim.

Yüce Tanrım, bu çok ateşliydi.

Güzel Pippa'm papyonumu çözerken içimde bir şefkat kıpırtısı hissettim. Birbirimizi soymak tanıdıktı ve valenin onu eşim olarak adlandırmasını hatırladım.

Bundan hoşlanmıştım. Pippa gömleğimin düğmelerini açarken ağzım yukarı doğru kıvrıldı. Bundan çok hoşlanmıştım. Bu kadını parmağında yüzüğümle hayal ettim ve sahip-lenici bir dürtü göğsümde atmaya başlamıştı.

Bu görüntüden de hoşlanmıştım.

Ceketimi ve gömleğimi itip uzaklaştırdı ve Pippa'nın eli aletimin üstüne kaymadan önce aşağı indi.

"Böyle sertleşmeni seviyorum," dedi nefes nefese, pantolonumun üzerinden elinin beni okşamasını izliyordum. Oyuncu bir gülümsemeyle kafasını kaldırıp bana baktı.

İşte bu. Bir yüzük kazanmıştı. Büyük bir yüzük. Gösterişli ve parlıtlı. Tiksindirici ölçüde abartılı. Pippa ondan nefret edecekti, emindim, ama insanların onu bir kilometre öteden görmesini istiyordum. Uzaydan. Yüzüğün herkese Pippa'nın başının bağlı olduğunu bildirmesini istiyordum.

"Neye sırtıyorsun?" diye sordu bana gülümseyerek.

Çok güzeldi. Beğenmezse yüzüğü takması için onu zorlamayacaktım. Bunu asla yapamazdım. Pippa hangi yüzüğü isterse takabilirdi.

Beni okşarken alnımı onunkine dayadım. İhtiyaç bedenimi gerginleştiriyordu ve kanım onun için akıyordu.

"Bekle."

Elleri hareketsizleşti. "Ne oldu?"

Derin bir nefes alırken burun deliklerim genişledi. Pippa'ya olan hislerim kabardı ve yükseldi, dışarı çıkmak için can atarken fırtınalı bir okyanusta dalgalar gibi gürledi. Ona hislerimle ilgili gerçeği söylemeden -hepsini- aramızdaki yakınlık eksik hissettiriyordu. Geri çekilip Pippa'nın gözlerine baktım.

"Seni seviyorum." Onun tepkisini izlerken kelimelerim alçak sesli bir mırıltıya dönüştü ve kalbim göğsümün ön

duvarına çarpıyordu. Bu kelimeleri hiçbir kıza söylememiştim. Hiç bu şekilde hissetmemiştim; bu neşe verici ve korkutucuydu. “Seni çok seviyorum, Pippa. Sana âşığım. Her şeyi seninle birlikte istiyorum.”

Pippa’nın dudakları aralandı ve kelimelerimi idrak ederken göğsü hızla yükselip alçaldı. *Lütfen aynı şekilde hissediyor olsun*, diye evrene yalvardım.

“Sen benim için her şeysin.” Benim Pippa’m. Dikkat dağınıcı, karşısında her zaman güçsüz olduğum kız. “Seni hayatımda istiyorum. Beni çok, çok mutlu ediyorsun çalığışu ve umarım ben de seni mutlu ediyorumdur.”

“Ediyorsun,” dedi hemen ve elleri saçlarımin arkasına kayd. “Beni mutlu ediyorsun. Sen de benim için her şeysin. Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Kalbim göğsümde genişleyerek aniden patladı. “Böyle söylemeni umuyordum.”

Ağzım onunkine indi ve boğazındaki yumuşak ses kanımı kaynattı. Pippa beni seviyordu ve artık aşkımı içimde tutmak zorunda değildim. Pippa beni seviyordu ve bunu yapıyorduk.

Beni seviyordu ve bu sonsuza kadar sürecekti.

Ellerim onun göğsüne indi ve başparmaklarım sutyeninin kumaşının üstünden meme uçlarını eş daireler çizerek okşadı. Pippa ellerime doğru eğilerek ayaklarının üzerinde salındı. Boğuk kahkaham gürlerken bir elimi külodunun içine soktum.

Vajinası sırlıslıklamdı. Ben onu baştan başa okşarken, üzerinde yavaş, hassas bir sürtünmeyi uzatırken Pippa inledi, zevkle yüzünü buruşturdu.

“Siktir,” diye soludum. “Çok ıslaksın.”

Başıyla onayladı, bana bir cankurtaran halatıymışım gibi baktı. Dengesini sağlamak için bana yapıştı ve ona dokunurken Pippa’yı dik tutmak için bir elimi omuzlarına sardım. Çok yumuşaktı, çok ıslaktı, çok sıcaktı ve ona doyamıyordum.

“Bugün iki kez boşaldın,” dedim ona alçak, alaycı bir ses tonuyla. “Bak ne kadar uyarılmışsın.”

Tekrar başını sallarken dudaklarını ıslattı ve dilinin anlık görüntüsü zevk suyumun damlamasına yol açtı. Elimi külodundan dışarı çektim ve ben parmaklarımdaki ıslaklığı emerken Pippa'nın yüz ifadesinin donuklaşmasını izledim. Tadıyla inlerken ona ahlaksızca gülümsedim ve Pippa'nın inanamayan ve hayran bakışının keyfine vardım.

“Çıplak olmana ihtiyacım var çalıkuşu,” dedim ona. Sutyenin kopçasını açıp külodunu indirdim. “Benim için soyunmana ihtiyacım var, böylece seni tekrar zirveye ulaştırabilirim.” Onu yatağın kenarına uzanması için yönlendirdim, onun tepesine dikilip sivri meme uçlarından birini dudaklarımla keşfederken diğeriyle parmaklarımla oynadım.

“Bu her zaman çok iyi hissettiriyor.” Sözleri alçak, gergin bir fısıltı şeklindeydi ve sesinin çaresiz, haz dolu tonu hayalarımı ihtiyaçla sızlattı.

Pippa'yı memnun etmeyi *seviyordum*. Onu iyi hissettirmeyi *seviyordum* ve bunu başarmış olan tek erkek olmayı *seviyordum*. Saçları yastığın bir yanından bir yanına yayılmıştı. Pippa'nın altımda olup bana böyle bakması şimdiye dek gördüğüm en nefes kesici şeylerden biriydi. Kalbimi ağrıtıyordu.

“Bacaklarını benim için aç bebeğim,” diye memesine doğru fısıldadım. “Bacaklarını aç ki seni iyi hissettirmeye devam edebileyim.”

Uysal davrandı. Talimatlarımı böyle itaatkârca yerine getirmesi içimi karanlık bir tatmin duygusuyla doldurdu. Onu asla incitmeyeceğimi biliyormuşçasına güven doluydu.

Ben klitorisini okşarken Pippa'nın karın kasları gerildi.

“Jamie,” diye hüsrarla inledi ve kıkırdayarak ağzımı ona indirdim.

Tadı dilimde patladı ve onun içine inleyerek daha derine ulaşabilmek için uyluklarını itip daha genişçe açtım. Pippa'nın elleri saçlarıma ilerleyip çekiştirene dek, dilim vajinasında hızla yukarı aşağı gitti, klitorisinin etrafında bir daire

çizdim, onun gergin merkezine daldım, hassas her bir sinir ucunu yaladım.

“Doyamıyorum,” dedi zorlukla solurken.

“Güzel.” Klitorisini emdim ve sırtı kavislenerek yataktan ayrıldı. “Ben de öyle.”

Dilim onunla uğraşırken kemerimi çözdüm ve aletimi dışarı çıkarıp sertçe birkaç kez sıvazladım.

Tanrım. Yakındım. Fazla yakındım.

“Benimle oynuyorsun.” Sesi inceydi, hırıltılıydı, suçlayıcıydı. “Bana sataşıyorsun.”

“Bundan emin olabilirsin.” Klitorisinde yavaş, hafif daireler çizdikten sonra onu sertçe emdim ve Pippa kalçalarını kaldırarak ağzıma daha fazla bastırdı. “Benim olduğun için seninle istediğim gibi oynarım. Bu doğru, değil mi çalıkuşu?”

Başıyla onaylarken saçlarımı çekti ve yarattığı his omurgamdan aşağı indi. Klitorisini nabız atımı ritminde emerken Pippa’nın uylukları başımın etrafında sarsıldı. Parmaklarımın etrafında kasları esnedi.

“Kelimelerini kullan bebeğim. Bana söyle ki seni duyabiliyim.”

“Evet,” diye inledi ben G-noktasım okşarken. “Senin olduğum için benimle istediğin gibi oynarsın. Ben seninim.”

“Aferin kızıma. Duymaktan hoşlandığım şey bu. Boşalmak istiyor musun?”

Elleri saçlarımda gerildi. “Evet.”

“Kibarca iste.”

“*Lütfen*,” diye yalvardı. “*Lütfen* boşalmamı sağla. *Lütfen* bebeğim.”

Merhamet ederek klitorisini sertçe emerken dilimi üzerinde gezdirdim, G-noktasıyla sabit ve titreşen bir ritimle uğraşarak aklını kaybetmesine neden oldum.

Boşta kalan elim yanaklarının arasında geziniyordu, alay ediyordum ve Pippa beni görebilmek için başını kaldırdı.

“O burana hiç dokundu mu çalıkuşu?”

Parmağının etli kısmı onun uyarılmaktan ıslanmış arka girişinde gezinirken Pippa başını iki yana sallayarak ciyakladı.

“Benim yapmamı ister misin?” Sıkı tomurcuğun etrafında hafif bir sürtünmeyle daireler çiziyordum.

Pippa daha önce duymadığım tiz, çaresiz bir inilti çıkarırken gözleri kapandı. “Evet, lütfen.”

Parmağımı kıcımda çok yavaş ve dikkatle hareket ettirdim; okşamaya başladığımda Pippa etrafımda kasıldı.

“İyi mi?” diye gülümseyerek sordum.

Pippa çılgınca başını sallarken güçlkle nefes alıyor, *lütfen* ve *evet* gibi şeyler söylüyordu. Dilimi tekrar klitorisinin üzerine kaydırıp emdim ve Pippa saniyeler içinde kıvrılarak yatakta yükseldi, tiz, çaresiz bir inilti çıkardı ve parmakları-mın etrafına kenetlendi. Uylukları etrafımda sarsılırken, uyarılmasının yoğunluğu yüzümü sırlıklam yapmıştı ve öyle serttim ki canım acıyordu.

“Jamie.” Soluklanma çabasıyla göğsü şişerken bana uzandı. “Sana burada ihtiyacım var.”

Yatakta diz çöktüm, onun üzerine yerleşerek boynundan ve göğsünden aşağı öpücüklerimle bir yol çizdim.

“Bugün üç kez boşaldın,” dedim ona gülümseyerek.

Gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu ve bana gülümsedi. “Bugün üç kez boşalmamı *sağladın*.”

Gurur göğsümde nabız gibi atıyordu. “Çok doğru, ben yaptım,” dedim ve kalçalarımı indirdim, aletimi onun kaygan merkezine doğru kaydardım. Klitorisine sürtündüğümde titre-di ve bacakları kendiliğinden daha geniş açıldı.

Girişine açımı ayarlamak için elini uzattığında ben çoktan dikkatsizce kendimi içine itiyordum. Bu kadar sıkı, ıslak ve sıcak oluşuyla aletim zonkluyordu.

“Aman Tanrım.” Pippa’nın elleri saçlarımdaydı ve yüzündeki ıstıraplı mutluluk ifadesi hayalarımı gerginleştirdi. “Aman Tanrım,” diye tekrarladı.

Bir parça aklım kalmıştı.

“Kondom,” diye inledim. Takmıyordum. Yanı içindeydim ve ihtiyaçla titriyordum ama bunu Pippa’nın onayı olmadan asla yapmazdım.

“Ben hap kullanıyorum.” Ciddileşti ve dilini dışarı çıkarıp dudaklarını yaladı. “Daha önce hiç kondomsuz yapmadım.”

Beynim durdu ve tüm temel içgüdülerim kükreyerek canlandı. Onun içine boşalmayı her şeyden çok istiyordum. Onu bütünüyle benim yapmak istiyordum.

Yutkunarak, “Ben de,” dedim ona. Aletim içinde nabız gibi atarken Pippa’nın nefesi kesildi.

Başıyla onaylayarak beni teşvik etti ve kalçalarını kaldırarak daha fazlasını istedi. Geri kalanımı içine gömdüğümde kafamdaki tüm düşünceler yanıp kül oldu.

Pippa’yı kondomsuz becermek cennetin en yüksek seviyesiydi. Boğazımı yırtarcasına çıkan ses ürkütücüydü. Geri çekilip sonra tekrar içine girdiğimde Pippa alçak sesle inledi.

“Şu şeyi yapmamız gerekiyor mu?” diye sordum kendimi iterken sıkıştığım dişlerimin arasından. Pippa’nın kokusu burnuma gelince daha fazla sertleştim. Öyle ıslaktı ki içine girip çıkma seslerimi duyabiliyordum ve sırtıma sapladığı turnaklarının keskin batma acısı beni boşalmaya yaklaşıyordu.

Kendimi daha fazla tutamayacaktım.

“Hangi şeyi?” dedi soluk soluğa.

“Şu...” Kelimeleri aradım ama tüm düşünebildiğim beni sarmasının ne kadar inanılmaz hissettirdiği idi. Bu kadar yoğun bir zevk hissi tatmanın mümkün olduğunu düşünmezdim. Tüm sakatlıkların tüm ağrılarından daha şiddetliydi. Pippa’nın içine boşalmak beynimi kafatasımdan ayıracaktı. “Sen düşüncelerine saplanıp kaldığında,” demeyi başardım, “yaptığımız şey.”

Başını iki yana sallarken hareketi kontrolsüzdü. “Yardıma ihtiyacım yok. Yakınım Jamie.”

Neyse ki çünkü bunu daha fazla kontrol edemezdim. Sıcaklık içimde kıvrılarak ve zonklayarak dönüyordu. “Kendine

dokun. Bana ne yapabildiğini göster. Becerilirken kendini nasıl tatmin ettiğini görmek istiyorum.”

Eli aramıza, birleştığımız yere indi ve etrafımda kasılırken nefesim bir tıslama gibiydi. Parmakları klitorisine yumuşak, hızlı daireler çiziyordu ve yüz ifadesi olağanüstüydü; boşalmanın peşindeyken zevk ve çaresizlikle yüzünü buruşturuyordu.

Buna inanamıyormuş gibi bana bakarken dudakları bir *O* şekli aldı. Ben kontrolümü kaybettim ve kendimi içine daha sert saplamaya başladım. Pippa’yı becerirken onun için satın aldığım kolye memeleriyle birlikte hopluyordu ve gurur kanımda dolaşıyordu.

“Seni çok seviyorum.” Sesim kabaydı. Omurgamın tabanındaki basınç süratle yayılıyordu. “Çok fazla seviyorum, Pippa.”

Pippa tekrar tekrar başını sallıyordu. “Seni seviyorum. Aman Tanrım.” Ağzı istemsizce açıldı. “Geliyor.”

Boğulurcasına nefes alırken aletimi sıkıştırdı ve boşalmam çok yakındı. Dünyam Pippa’yla sınırlandı: Onun dolgun göğüsleri, ıslak dudakları, şehvetle bulanıklaşmış ve benim bakışlarıma takılmış güzel mavi-gri gözleri. Kontrolsüzce ve sahiplenerek onun içine girerken orgazmım beni kuşattı.

Pippa’nın içine boşalırken bir milyon parçaya ayrıldım. Alnım düşüp onunkine dayandı ve gözlerim kamaşırken inledim. Pippa’yı doldururken, sıktığım dişlerimin arasından adını söylerken hayatımın en yoğun zevki bedenimdeki her hücreye nüfuz etti.

Dünyam tekrar netleşti ve nefes almaya çalışırken inanamayarak Pippa’ya baktım. “Lanet olsun.”

Bir kahkaha patlattı ve sonra ben de gülmeye başladım. Birlikte gülüyorduk. Bu hayatımın en yoğun fiziksel deneyimiydi ve birlikte kıkır kıkır gülüyorduk.

Bu kızı seviyordum. Pippa’yla, hiç olmadığım kadar bütün hissediyordum. Gizlice istediğim her şeye sahiptim.

Onu asla bırakmayacaktım.

68. BÖLÜM

PIPPA

ERTESİ SABAH kocaman, konforlu bir yatakta, Jamie'nin göğsüne sokulmuş vaziyette uyandım. Güneş ışığı pencere-lerden içeri süzülüyordu. Dün gece... ve gece yarısında tekrar yaptıklarımızdan sonra, vücudum hem rahatlamış hem de hoşça ağrıyordu.

"Günaydın," diye saçlarıma doğru mırıldandı Jamie ve ben parmaklarımı göğsünden baksırına ilerleyen kıllarında gezdirirken tenine doğru gülümsedim.

"Günaydın." Sesim yumuşak ve dün geceden sonra biraz utangaçtı.

Jamie beni sevdiğini söylemişti.

Ben de onu sevdiğimi söyleyerek karşılık vermiştim.

Ona gizlice baktım. Yüzünde gülümseyen bir ifadeyle bana bakıyordu ve kalbim kanat çırttı. Bu heyecanın asla kaybolmamasını umdum. Parmaklarımı gözündeki morluğa hafifçe değdirirken gözlerinin yeşil tonlarını inceledim. Bakışlarına karşılık verdi.

"Nasılsın?" diye sorarken eli kalçama kaydı.

Bunu sorma şeklinden ve durmaksızın ilgilenen kişi Jamie olduğundan her şeyi sorduğunu biliyordum; Zach, seks, *seni seviyorumlar*.

"Biraz ağrım var," diye kabul ettim, "ama hiçbir şeyden pişman değilim."

"Güzel." Yüzümü, daha önce kimsenin yapmadığı gibi

inceledi ve onun bunu aylar önce dairesine adımı attığımı günden beri yaptığını fark ettim.

Parmaklarımı göğsünde yukarı doğru gezdirirken kaslarının üzerindeki tüyleri diken diken oldu. “Sen?”

Âdem elması inip çıktı ve yüzünden bir kırılğan bir ifade geçti. “Sadece bir pişmanlığım var.”

Donakaldım.

“Seni mezuniyete davet etmek isterdim,” dedi ben morali-min bozulmasına izin vermeden önce. “Lisede.”

Kaşlarım hızla çatıldı ve şokun yüzüme yansıdığını hissettim. “Hayır.”

Mezuniyet, balonun Kanada versiyonu olarak mezun olan tüm öğrenciler için düzenlenen yemek ve dansı. On ikinci sınıf öğrencilerinin beraberlerinde birini getirmesine izin verilirdi.

“Evet,” diye vurguladı. Gözlerini kırpması ve bakışlarını kaçırmaması, bana Jamie’nin biraz tedirgin olduğu izlenimini verdi. “Partilerde seni arardım, Pippa. Senin şarkı söyleyip gitar çalmanı izlemek için grubun tüm konserlerine giderdim. Senin ve Zach’in birlikte olup olmadığınızı etrafa sorardım ama kimse bilmezdi. Bir ihtimal senin yalnız olduğunu düşündüm ve seni mezuniyete davet etmek için cesaretimi topladım ama sonra seni onun elini tutarken gördüm.”

Zihnimde geriye giderek lisenin kantininde Zach’in birdenbire elimi tuttuğunu hatırladım. Kalbim burkuldu.

Jamie hüsrana dolu bir ses çıkardı ve kaşları çatıldı. Sevimliydi. Aşırı sevimliydi.

“Vazgeçtim ama bundan sonra yıllarca seni düşündüm.” Ağzı yukarı doğru kıvrıldı. “Yeni asistanım olarak çıkageldiğinde halüsinasyon gördüğümü sandım.”

Söylediklerinin hepsi kafama dank ederken dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha döküldü. “Beni mezuniyete mi davet edecektin?”

Utanmışçasına elmacıkkemiklerine bir kızanklık yayıldı ve bunu sevdim. Bu adamı çok seviyordum. Gülümsememek için kendimi tutarken göğsüm mutluluktan patlamak üzereydi.

“Lisedeyken sana fena âşıktım,” dedim ona.

Kaşlarını çattı. “Hayır.”

“Evet.” Gülümseyerek ona başımı salladım. “Jamie, nasıl görüldüğünle ilgili hiçbir fikrin yok, değil mi?”

Jamie kahkaha attı; rahatlama ve eğlenmenin doğruca kalbime giden şiddetli, parlak, neşeli bir kahkahasıydı. “Buraya gel.” Beni üzerine çekti ve ben onun üstüne otururken bacaklarım onun kalçalarının iki yanına düştü.

Bir an için birbirimize baktık. Jamie’nin eli saçlarımdayken benim elim de onunkilerdeydi, alına düşen bir tutamı geriye itiyordum.

“Buzlu içeceği üstüme döktüğüm günü hatırlıyor musun?” diye sordum ona.

Kıs kıs güldü. “Evet. Sana yardım etmek için peçete getirmeye niyetliydim ama sen kaçtın.”

Birkaç saniye daha fazla kalsaydım, belki her şey farklı olurdu. Fakat o zaman, Zach’in zor yoldan da olsa bana kattığı önemli dersleri öğrenemezdim.

Jamie’yi öpmek için eğildiğimde gülümsemesini dudaklarımda hissettim.

“Çalıkuşu?”

“Hımm?” Dudaklarım kirli sakalında gezinirken bunun heyecan verici hissiyle iç geçirdim.

“Seni çok seviyorum.”

Gözlerimi açtığımda bu gerçeği onun gözlerinde gördüm. Kalbim, asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm adam için sıkıştı.

“Ben de seni seviyorum.” Dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Yakışıklı,” diye ekledim ve ben kahkahayla ciyaklar-ken bir anda beni sırtüstü çevirdi.

69. BÖLÜM

JAMIE

PIPPA VE BEN eve dönüş yolunda Sea to Sky otoyolunda ilerlerken müzik dinliyor, konuşuyor ve ormanlık dağlarla berrak mavi göllere hayranlıkla bakıyorduk.

Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Hiç böyle hissetmemiştim ve Pippa'ya karşı koymaya ne kadar gayret ettiğimi düşündüğümde güldüm.

“Neye sırtıyorsun?” diye sordu Pippa yolcu koltuğundan.

Herhangi bir dönemde ondan uzaklaşabileceğimi düşündüğüm gerçeğine gülüyordum. Gülüyordum çünkü nedense hayatımın geri kalanı boyunca onu umutsuzca istemenin, bundan daha iyi bir seçenek olduğunu düşünmüştüm. Birlikte olmamızdan daha iyi bir seçenek. Birbirimize nasıl hissettiğimizi söylemekten daha iyi bir seçenek.

“Sadece mutluyum,” dedim ve karşılık olarak bana gülümsedi.

“Ben de.”

“Güzel.”

Arabanın Bluetooth'u üzerinden telefonum çaldı. Annemin numarasıydı.

“Merhaba,” diye cevap verdim. “Eve dönüş yolundayız. Bir buçuk saat sonra orada oluruz.”

“Siz Jamie misiniz?” diye sordu bir kadın ve Pippa'yla ben birbirimize hoşnutsuzlukla baktık.

Uyarı işareti içimde yükselirken damarlarıma akıyordu. “Evet?”

“Lions Gate Hastanesi acil servisten arıyorum,” diye devam etti.

Uyarı zili bangır bangır çalarken ağzım kurudu. Bu, Kuzey Vancouver'daki hastaneydi. Otoyolda bir manzara noktasına yaklaşıyorduk, kenara çekip park ettim.

“Anneniz bir panik atak geçirdi. Durumu iyi ama birinin gelip onu almasını tercih ederiz.”

Direksiyonu tutan elimin eklemleri bembeyaz kesilirken kafam karmakarışık. Annemin bir terapisti vardı ve ilaç tedavisini araştırıyordu. Pippa ve ben evine gittiğimiz günden beri panik atak geçirmemişti. Bunu geçmiştik.

Annem daha iyiydi.

Pippa endişe dolu gözlerle elini omzuma koydu.

“Tamam,” dedim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

“Arabası yerel bir dükkânın önüne çekilmiş,” diye devam etti kadın ve göğsümde bir şey büzüştü.

“Araba mı kullanıyormuş?” Şokla Pippa'ya bakakaldım. Altdudağını dişleriyle ısırıyordu.

“Görünüşe göre araba kullanırken panik atak geçirmiş ve sonra bir polis memurunun arabasına çarpmış.”

Midem ağırlaştı. Buna inanamıyordum. Bu gerçek olamazdı.

“Siktir,” diye söylenirken elimi saçlarımin arasından geçirdim. “Ya ilacı? Onu bugün kullanmamış mı?”

Uzun bir sessizlik oldu ve midemdeki ağırlık arttı.

“Herhangi bir ilaçla ilgili bilgim yok,” dedi kadın. “Kabul formunda hiçbir ilaç listelenmemiş.”

Annem bana yalan söylemişti. Onun rahat bırakılmaya ihtiyaç duyduğunu düşündüğüm tüm sakıncan konuşmalar. Asla ilaç kullanmamıştı. Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı kendini gösteriyordu. Bu hayal edebileceğimden çok daha kötüydü. Annem araba kullanıyordu ve bir polis arabasına çarpmıştı. Oysa Daisy'yle ilgilenmesi gerekiyordu...

Nabzım hızlandı. “Arabada köpek var mıymış?”

Daisy'nin başına bir şey geldiyse, buna dayanamazdım. Kendimi asla affetmezdim.

"Hayır," diye cevap verdi kadın. "Köpeğin evde olduğunu söyledi."

Pippa ve ben bir avuntuyla birbirimize baktık. En azından bu da bir şeydi.

"Elimizden geldiğince çabuk orada olacağız," dedim kadına.

Telefonu kapadık ve Pippa'ya baktım. Kaybolmuş hissediyordum ve kafam karışık; birdenbire yeniden on yaşındaydım, okuldan eve geldiğimde, öğleden sonra üçte annem panjurları kapatmış, uyuyordu. Midemde hayal kırıklığının ağırlığı ve dehşet vardı.

"Onun daha iyi olduğunu sanıyordum," dedim Pippa'ya. "Hastalığın, onun kontrolü altında olduğunu sanıyordum."

"Biliyorum." Başıyla onaylarken hâlâ bakışlarında endişe vardı. "Ben de öyle sanıyordum. Fakat iyileşmek doğrusal bir süreç olmayacak."

Sessizdim çünkü annemin belki en baştan asla iyiye gitmediğini belirtmek istemedim.

Sonraki bir buçuk saatte sessizce yol alırken gerçek olduğunu düşündüğüm her şeyi zihnimde evirip çevirdim.

Annemin daha iyi olduğunu ve hayatının en ufak ayrıntısına dek kontrol etmeme ihtiyacı olmadığını sanmıştım.

Her şeyle başa çıkabileceğimi sanmıştım.

Bir defalığına, kendi adıma bir şeye sahip olabileceğimi sanmıştım.

Hastaneye yaklaşırken, "Seni eve gönderiyorum," dedim Pippa'ya. Stres, endişe ve hüsranla titriyordum. "Bunu tek başıma halletmem gerekiyor. Sana bir Uber çağıracağım."

Pippa yolcu koltuğundan bana inanamayarak baktı. "Hayır."

“Evet.” Gerginlikten midem düğümlendi. Kontrolü ele alma ve sorunları düzeltme içgüdülerim en yüksek seviyede idi. Şimdiye dek yaptıklarımın işe yaramadığını görebildiğim halde.

Yolumu kaybetmiştim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

“Eve gitmiyorum,” dedi Pippa kollarını göğsünde kavuşturarak. Sesi inatçıydı ve uzun bir nefes verdim.

Eğer annem gelişme kaydedemezse veya bunu *denemezse*, Pippa ile benim nasıl yürüteceğimizi bilmiyordum ve bu kalbimi kırıyordu. Belki ilişkimize hemen zarar vermezdi ama eninde sonunda verecekti. Pippa’ya bunu yapamazdım. Annemi ona tercih etmeye devam edemezdim. Her enerji zerremi annem için endişelenmeye harcayamazdım.

Acı göğsüme doluyordu. Dün birbirimize söylediğimiz her şey boşunaydı.

“Peki.” Hastanenin otoparkına girdik. “O halde arabada kal.”

İncindiğini gösteren bir ifade gözlerinde yanıp söndü. “Hayır.”

Onunla tartışacak enerjim yoktu. “Peki.”

Acil serviste, resepsiyon hemşiresi bize annemin odasına nasıl gideceğimizi tarif etti ve koridorda aceleyle ilerledik.

Kapıya vardığımızda Pippa koluma dokundu. “Ben dışarıda bekleyeceğim,” dedi. “Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa buradayım.”

Odanın içinde beni bekleyen bela her neyse, kendimi hazırladım. “Teşekkür ederim.”

Odasında annem güle oynaya hemşirelerle sohbet ediyor, kahkaha atıp gülümsüyordu. Burada lanet bir parti vardı. Beni görünce iç çekip gözlerini devirdi.

“Aman Tanrım.” Hemşirelere baktı. “Candance, sana onu aramamanı söylemiştim!” Mor gözümü fark ettiğinde yüzünü buruşturdu. “Öf, şu çürüğe baksana. Yolculuğun nasıldı?”

İnanamayarak ona baktım ve kanımda kızgın ve hüsrana uğramış bir şey dolaşıyordu.

“Bize biraz izin verir misiniz?” diye sordum hemşirelere ve odadan ayrıldılar.

Baş başa kaldığımızda annem bakışlarım üzerindeyken kılmılanddı. “Tatlım, ben iyiyim...”

“Bana iyi olduğunu söyleme.” Midem bulanıyordu. “Her şeyin yolunda olduğunu, bunun önemsiz olduğunu, yardıma ihtiyacın olmadığını söyleme.”

Şaşkınlıkla güldü ama gülüşünde neşe yoktu. “Yardıma ihtiyacım yok.”

“Bir polis arabasına çarptın.”

Bir anlığına sessizleşti ve birbirimize uzun uzun baktık. İçimde bir şey yer değiştirdi ve o bitmek tükenmez sabrım uzandığımda, orada yoktu. Onun yerine ihanet ve bıkkınlık buldum.

Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu ve şimdiye dek bir şeyleri değiştiren yalnızca bendim. Annemleyken boyun eğen hep bendim. Pippa’yı kendini savunması için, kendini ilk sıraya koyması için, kariyeri ve hayatı adına en iyisini yapması için cesaretlendirmiştım ama kendi tavsiyeme ben uymuyordum.

“Buraya senin için taşındım,” dedim ona ama bunu kendime de söylüyordum.

Bir elini salladı. “Buraya taşındın çünkü Vancouver’ı özledin.”

“Hayır.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Buraya taşındım çünkü sen panik atak geçirmeye başladın ve açıkça tek başına bunun altından kalkamıyordun.”

Annem ona vurmuşum gibi şaşkınlıkla baktı ve onu böyle incinmiş görmek kalbimi sıkıştırsa da gerçeği duyması gerekiyordu. Bundan çok uzun zamandır kaçıyordu.

“Bir panik atak geçirdin ve bir araba kazasına karıştın, bu yüzden seninle ilgilenmek için tüm hayatıma burada devam etmeye karar verdim.”

Gözlerini yere dikerken çenesi gerildi; bu bir aynaya bakmaya benziyordu. Ona gerçeği söylerken göğsümde bir

düğüm çözüldü. Annemin parmakları bilekliğine giderek boncuklarını çevirdi. Gözlerime bakmayacaktı.

“Telefondaki hemşire ilaç kullanmadığını söyledi.”

“O saçmalığa ihtiyacım yok,” diye mırıldandı annem. “Onu daha önce denedim.” Yıllar öncesinden, depresyonunun en kötü olduğu zamandan bahsediyordu. “Kafam dumanlı geziyordum.”

“Bu on beş yıl önceydi.” Sesim kabaydı. “Şimdi yeni ilaçlar ve yeni araştırmalar var. Kaygı bozukluğunda uzman doktorlar var.” Duraksadım, cevabını bildiğimi sandığım bir soru sormak üzereydim. “Söylediğin gibi yeni bir terapist buldun mu?”

Annem gözlerini döndürdüğü boncuklara dikti. “Sonuç alamadım.”

“Yani bu bir hayır.” Nefesimi verdim.

Bunu çok net görüyordum, her şey önüme serilmişti. Annem kötüye gitmeyi sürdürecekti ve ben geride hiçbir şey kalmayana dek hayatımı parça parça küçültecektim çünkü onun duygularını incitmek istemiyordum. Bu sırada kendime, âşık olduğum kadına sahip olamayacağımı söyleyecektim çünkü ona ayıracak zamanım yoktu.

Kalbim acıdı. Pippa’yı seviyordum ve ondan vazgeçmek istemiyordum. Annemi seviyordum ve onun kötüye gittiğini görmek istemiyordum.

“Neden kendi başına araba kullanıyordun?” diye yumuşak bir sesle sordum.

Çenesinde bir kas seğirdi ve gözleri bilekliğinde kaldı. “Marketten bir şey almam gerekiyordu. Çabuk bir yolculuktu.”

Kendine veya başka birine ciddi biz zarar verebilirdi. Eğer Daisy arabada olsaydı...

Bunu düşünemiyordum bile. O köpeği çok seviyordum.

“Araba sürerken panik atak geçirdiğini bildiğin halde direksiyon başına geçiyorsun. Bunun babamın yaptığından ne farkı var?”

Başı hızla yukarı kalktı çünkü bamteline basmıştı. Güzel.

“Jamie.” Sesi sertti.

Onunla hiç böyle konuşmamıştım. Asla babamdan bahsetmezdik.

Kollarımı göğsümde kavuşturup bir adım ilerledim. “Sorunu yok sayıyorsun fakat kötüye gidiyor. Bir terapist bulduğunla ilgili bana yalan söyledin.”

Ağzı düzleşti. “Aradım.” Sesi zayıftı. “Aradım ve sonra ben sadece...” Başını iki yana sallarken donup kaldı. “Bulamadım.”

“Neden?”

Ellerini havaya savurdu, rahatsızlığı dalgalar halinde yayılıyordu ama umursamadım. “Artık bunun hakkında konuşmak istemiyorum.”

Nabzım hızla atıyordu. “Asla bunun hakkında konuşmak istemiyorsun.”

“Bu senin sorunun değil. Bırak bununla ben başa çıkayım.” Kafam patlamak üzereydi.

“Bunu tek başına sırtlanmanı istemiyorum çünkü seni seviyorum ve her şeyi sana borçluyum ama sen de bana *bir şey* vermek zorundasın.” Bir elimle yüzümü sıvazlarken göğsüm yenilgiyle daha fazla ağırlaştı. “Artık ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Kendi başının çaresine bakamayacaksan, her zaman senin için endişeleneceksem, normal bir hayatım olamaz. Yıllarca kendime ne söylediğimi biliyor musun anne? Hokeyden emekli olana kadar biriyle tanışamayacağımı veya evlenemeyeceğimi çünkü kariyerime ve seninle ilgilenmeye odaklanmam gerekiyordu.”

Duyduğu acıyla annemin gözleri aniden parladı.

“Pippa’ya âşığım.” Bu odanın dışındaki kadını düşündüğümde sesim yumuşadı. “Onu seviyorum ve onunla birlikte olmak istiyorum ama bunun seninle ilgilenmemi engelleyeceğinden endişe ediyorum.” Ağrıyan göğsümü ovdum. “Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

Annemin yüzü asıldı ve çok kederli görünüyordu.

Yutkunurken boğazım düğümlendi ve yatakta annemin yanına oturdum. “Seni çok seviyorum. Bunu yaşarken seni izlemek beni öldürüyor.”

Parmaklarını bileğindeki boncuklarda gezdirdi ve yavaş, derin bir nefes aldı.

“Baban konusunda yaşananlardan dolayı kendimi çok suçlu hissettim,” diye fısıldayarak gözlerini acıyla sımsıkı yumdu. “Sen o arabada olsaydın, kendimi asla affetmezdim.”

“Biliyorum.” Annem bunu hiç yüksek sesle söylememişti ama bir şekilde bunu biliyordum.

“Asla ihtiyaç duyduğun anne olmadım.” Gözünden bir damla gözyaşı aktı ve onu hızla sildikten sonra başını iki yana salladı. “Bu meseleyi geride bıraktığımı zannediyordum.” Bana bakarken gözleri yaşlıydı, yutkundu. Depresyon ve kaygı bozukluğunu kastettiğini biliyordum. “Bunu geride bırakmayı çok istiyordum.”

“Babamın ihtiyacı olan yardımı almasını asla sağlayamadığın için daima suçlu hissettin, değil mi?” dedim.

Gözlerime bakıp başıyla onayladı.

“Senin yaptığının bundan farkı ne?” Sesim yumuşaktı çünkü bu sindirmesi en zor gerçek olacaktı. “Aslında yardıma ihtiyacın olduğunu biliyorsun ve sorunu yok sayıyorsun.”

Annemin gözlerinde tüm duyguları gördüm: suçluluk, pişmanlık, kendinden nefret etme ve teslimiyet.

“Evet,” derken durgunlaştı. “Haklısın.”

“Haklı olmak istemiyorum.”

Kederli bir gülümseme annemin yüzünden kayıp geçti. “Bir sorun olduğunu kabul etmek zor.” Kendine engel oldu. “Bir sorunum olduğunu kabul etmek.”

“Biliyorum.”

Bakışları benimkilerle buluştu. “Senin her şeye sahip olmanı istiyorum.”

“Senin bir terapist bulmanı ve sorunlarınla yapabileceğini bildiğim gibi mücadele etmeni istiyorum.” Pippa’yı ve eski

erkek arkadaşıyla yaşadığı onca zorluğu, herifin Pippa'nın özgüvenini yok etmeye çalışmasını ama Pippa'nın daha güçlü ve muhteşem bir şekilde ayağa kalkmasını düşündüm. "Böyle sorunlarının olması seni güçsüz yapmaz. Seni daha güçlü kılar ve ben bunu başarabileceğini biliyorum."

Yalnızca birbirimize baktığımız bir an geçti. Her şey iyiye gidiyordu. Bunu hissedebiliyordum.

"Pippa'yı seviyor musun?" diye yumuşakça sordu, gözleri sıcak bir hayranlıkla üzerimde dolaşıyordu.

Ofladım. "Onca laftan anladığın bu mu?"

Annem hafifçe güldü ve iç çekti. "Bir terapist bulacağım, onunla ilaç tedavisi hakkında konuşacağım ve bunu ciddi deneyeceğim. Çünkü artık bu sorunda boğulmak istemiyorum, ayrıca senin mutlu olmanı istiyorum." Üzüntü ve utanç içinde gözlerinde alaycı bir kıvılcım çaktı. "Demek Pippa'yı seviyorsun?"

Gülümsedim ve kalbim genişleyerek odanın her köşesini doldurdu. "Evet, Pippa'yı seviyorum."

"Ya o seni seviyor mu?"

"Evet," diye seslendi Pippa koridordan.

İkimiz de kahkahayı bastık.

Pippa utanmış bir gülümsemeyle başını kapıdan içeri uzattı. Kızarıyordu. "Üzgünüm."

Annem onu eliyle içeri davet etti. "Gel, gel."

Pippa odaya girerek kapının yanındaki masaya yaslandı.

"Siz ikiniz galada eğlendiniz mi?" diye sordu annem.

Pippa ve ben gülümseyerek birbirimize baktık.

"Evet." Pippa gülümsedi ve onun hangi kısmını hatırladığını merak ettim. "Jamie çok yakışıklı görünüyordu."

"Ve Pippa çok güzeldi." Ona bakıp kaşlarımı kaldırdım. "Her zaman öyle."

"Fotoğrafları görmek istiyorum," dedi annem hoşnut bir gülümsemeyle ikimize bakarken. "Peki birbirinize âşık mısınız?"

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken gözlerimi Pippa'nın bakışlarından ayırmadım. "Evet."

Annem mutlulukla mırıldandı. "Bunun olmasını umuyordum."

"Ben de," diye itiraf ettim.

Bakışlarım Pippa'nın sol eline gitti ve ona bir yüzük almayı düşünmek için çok mu erken olduğunu merak ettim.

Büyük ihtimalle.

Ama belki de çok erken değildi.

Hastaneden ayrıldık ve annemi arabayla eve bıraktık. Daisy bizi gördüğünde, heyecanla kuyruğunu deli gibi sallayarak yanıma koşup kollarıma sıçradı. Pippa ve annem kahkahalar attı.

Pippa bugün ben panik ve utançla telaş içindeyken inatçı bir tavırla onu eve gitmeye zorladığımda bile yanımdan ayrılmamıştı. İlk günden beri, biz birlikte değilken bile, yanımda olmuştu ve annemin iyileşmesi beklenenden uzun sürse bile bunda yalnız olmayacağımı biliyordum.

Pippa sadece hayatımın aşkı değildi, o benim ailemdi.

70. BÖLÜM

PIPPA

BİR AY SONRA annemle babam, Hazel, Donna ve ben Jamie'nin bir maçından sonra sahada locanın yolunu tuttuk. Maçta kalenin arkasına oturmuştuk ve Jamie camın arkasından bize el salladığında, bana kalırsa, babam heyecandan ağlayacak gibi olmuştu.

Jamie ebeveynlerimin ziyaret için gelmesini önermiş, onları yakınlardaki bir otele yerleştirmekte ısrar etmişti. Dün akşam hepimizi akşam yemeğine götürmüştü. Sanki onları daha yakından tanımak istiyordu.

Pazarlama işi için başvurumu iptal etmiştim ve ben müzikle ilgili bir plan bulana kadar sözleşmemi uzatmaları için Jamie takımla konuşmuştu. Ivy Matthews'tan hiç haber yoktu ve hayal kırıklığına uğramış olmama rağmen, bu beni daha fazlasını bestelemekten alıkoymamıştı.

Geçen ay şehirde altı amatör canlı gösteriye çıkmıştım. Bu yola baş koymuştum ve başarmak için elimden geleni yapıyordum çünkü benim için önemliydi.

Locaya girerken mideme bir heyecan dalgası doldu. Tüm bunları ebeveynlerime söylemeyi erteliyordum çünkü iyi tepki vermeyeceklerini biliyordum.

Locada annem Donna, Hazel ve birkaç başka kişiyle sohbet ediyordu. Yılbaşı için Silver Falls'u ziyaret eden oyuncular babamı eski bir dost gibi selamladı ve herkese kahvaltı hazırladığı için tekrar teşekkür ettiler. Ayrıca tanışmadığı

oyuncular kendilerini ona derhal tanıttı. Jamie sonunda geldiğinde, babamı Ward'la bu akşamki savunma stratejileriyle ilgili sohbete dalmış bulunca hiç şaşırılmış görünmüyordu.

“Selam bebeğim.” Jamie dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve gülümsedim.

“Selam. Gelip babama selam vermelerini herkese sen mi söyledin?”

Ağzının kenarları kıvrıldı. “Evet.”

Bu adam. Cidden. Kusursuzdu. “Teşekkür ederim.”

Bakışları yüzümde, saçlarımda gezinirken çok sıcak ve hoşnuttu. “Senin için çalikuşu. Her şeyi yaparım.”

Zevkten kızardım. Bu adamla çok mutluydum.

Donna ve annem kıkır kıkır gülüyordu. “Çok iyi anlaştılar,” diye fısıldadım Jamie'ye gülümseyerek ve annesine dikkatle bakarken Jamie'nin gözleri ısındı.

Araba kazasından sonra Donna kaygı bozukluğu ve panik atağıyla mücadele etmeye odaklanmıştı. Jamie onu haftada iki kez psikolojik danışmanlığa götürüyor, arabada sabırla bekliyordu ve sonrasında öğle yemeğine gidiyorlardı. Eğer o şehir dışındaysa Donna'yı arabayla ben bırakıyordum. Donna'nın danışmanının ricasıyla Jamie birkaç seansa katılmıştı ve katetmeleri gereken çok yol olmakla birlikte, ilerleme kaydediyorlardı. Donna artık sorunlarıyla ilgili daha açık konuşuyordu. Maç sırasında bundan anneme bahsettiğini duymuştum.

Jamie'ye gülümsedim. “Annemle babamı otele yerleştirdiğin için teşekkür ederim.”

“Memnuniyetle.” Sesini alçaltırken dudakları kulağıma sürtündü. “Bu gece sessiz olmanı istemiyorum.”

Bir ürperti omurgamdan aşağı ilerlerken arsız bir sırtışı bastırdım. Uyluklarımı birbirine bastırırken dün akşam Jamie'nin dilinin bacaklarımla arasında olduğunu ve sonra beni duvara dayayıp bacaklarım beline dolanmış bir pozisyonda bana sahip olduğunu hatırladım. Onu sevdiğimi söylemem

Jamie'nin içinde bir şeyi serbest bırakmıştı ve bana olan sevgisini birçok, pek çok yöntemle gösteriyordu.

Şikâyet etmiyordum.

“Bara gideceğiz.” diye araya girdi Hayden. Annemle babama döndü. “Ken? Maureen? Donna? Bizimle birlikte geliyorsunuz, değil mi?”

Babam mutluluktan bayılmak üzereydi.

Filthy Flamingo gürültü, kahkaha, sohbet ve müzikle doluydu; ara sıra bir içkinin devrilme sesi araya karışıyordu. Ward dahil tüm takım buradaydı. Hâlâ babamla sohbet ediyordu ama gözleri barın arkasındaki Jordan'daydı.

Jordan'ın rasgele takıldığı arkadaşı küçük sahnede idi, gitar çalıp şarkı söylüyordu ve ben, denediği yeni şarkısını dinliyordum. Ona ilgi duymayan bir kızdan fazlasını istemekle ilgiliydi ve onun gözleri *de* başından beri Jordan'ın üzerindeydi. Gerçekten gitarını akort etmesi gerekiyordu.

“Millet, kısa bir mola vereceğim,” dedi mikrofona ve benimle göz göze geldi. “Ama bu sırada arkadaşımız Pippa'nın sizin için çalabileceğini umuyorum.”

Herkes bana dönerken gözlerim büyüdü. Hazel beni cesaretlendirerek başıyla onayladı.

“Hadi, Pippa,” diye tezahürat etti oyuncuların biri. Daha sarhoş oyuncuların biri kurt gibi uludu.

Ebeveynlerim bana kafa karışıklığıyla bakıyordu. Benim yılbaşı gecesi sahneye çıktığımı biliyorlardı -Silver Falls'taki herkes biliyordu- ama bunun düzenli bir şey olduğundan habersizlerdi.

Yıllardır beni canlı performans sergilerken görmemişlerdi. Nabzım hızlanırken sinirlerim midemde düğümleniyordu. Bunu hobi olarak adlandırıyorlardı ve hâlâ pazarlama alanında kariyer yapacağımı düşünüyorlardı.

Fakat müzik sektöründe olmak istiyorsam, korksam bile insanların önünde performans sergilemeliydim.

Ayağa kalktım ve etrafımdaki insanlar alkışladı. Ebeveynlerim bu tepkiye şaşırılmış görünüyordu. Sahneye ilerlerken nabzım kulaklarımda atıyordu. Hangi şarkıyı çalacağımı biliyordum çünkü şimdi tamamen netti. Jamie'yle ilgili şarkı üstüne şarkı yazdığımda, Jamie'ye onu sevdiğimi söylüyordum. Başkalarının beklentileriyle mücadele etmekle ilgili bir şarkı yazdığımda, etrafıma yerleştirilmiş kafese saldırıyordum.

“Merhaba,” dedim mikrofona doğru gitarı tıngırdatarak. “Ben Pippa Hartley.”

Birkaç kişi kıs kıs güldü çünkü mekândaki herkesle arkadaştım.

Şarkıya başladım ve ebeveynlerime baktığımda mest olmuş bir dikkatle dinliyorlardı. Annem, tatlı yine de hüzünlü bir şekilde gülümsüyordu ve babam bana bir NHL oyuncusuymuşum gibi bakıyordu. Göğsümde bir acı hissettim. Annem babamın eline uzandı ve babam annemin kulağına mırıldandı. Annem başıyla onaylarken tekrar gülümsedi.

Şarkıyı coşkuyla söyledim. Daha fazlasını istemekle, kendime inanmayı istemekle, özgür kalmayı istemekle ve kendim olmakla ilgili söyledim. Tek bir andan pişman olmamak için istediğim şeyin peşinden gitmekle ilgili söyledim. Tutkumu ve amacımı takip etmek dışında bir şey yaparak tek bir saniyeyi boşa harcamak istemiyordum.

Burası, sahne benim olmam gereken yerdı. Bundan hiçbir sonuç çıkmasa bile. Hayatımın geri kalanında ucuz barlarda çalacak olsam bile.

Şarkımı söylerken Jamie beni onun her şeyiymişim gibi gururlu bir bakışla izliyordu.

Aldığınız riske degebileceğiyle ilgili söyledim ve bitirdiğimde barda tezahüratlar ve alkışlar koptu.

Masaya döndüğümde ebeveynlerimin nutku tutulmuştu. Liseden beri sahneye çıktığımı görmemişlerdi ve o zamanlar

asla kendi yazdığım bir şeyi değil, yalnızca cover şarkılar söyledim. Oturdum ve Jamie bir bana, bir ebeveynlerime bakarken ihtiyaç olursa araya girmeye hazırdı ama başımı olumsuz anlamda salladım.

Jamie annesine kendini savunmuştu ve ben de kendi ebeveynlerime kendimi savunabilirdim. Müzik sektöründe bir kariyer istiyorsam kendimi savunmaya hazır olmam gerekiyordu.

“Pazarlama işini kabul etmeyeceğim,” deyiverdim annemle babama.

Annemin yüz ifadesi kontrollüydü. “Teklif çok mü düşüktü?”

“Pazarlık etmelisin.” Babam öne eğildi. “Senin maaş için pazarlık etmeni bekliyorlar, Pippa.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Lütfen, bitirmeme izin verin.”

Yüz hatlarından endişeli bir ifade geçti. Yanımda Jamie bekliyor, bunu benim ele almama izin veriyordu.

“Bir maaş teklifinde bulunmadılar çünkü ben başvurumu geri çektim.” Derin bir nefes alıp onların bunu kavramasını izledim. Annem çılgına dönmüştü ama bunu saklıyordu. Gözlerindeki bakıştan anlayabiliyordum. “O işi istemiyorum.”

Babam şaşkınlıkla baktı. “Onu istediğini söylemiştin.”

“İstediğimi sanmıyorum.” Yüzümü buruşturdum. “Yapılacak doğru şeyin bu olduğuna inanıyordum.” Omzumun üstünden sahneyi işaret ederken ormanda Jamie’nin bana yaptırdığı şu imgeleme egzersizini ve gözümde canlandırıdığım onca inanılmaz ânu hatırladım. “Yapmak istediğim bu. Müzik sektöründe bir kariyer istiyorum. Kendi müziğimi bestelemek istiyorum ve onu insanlara çalmak için dünya çapında turlere çıkmak istiyorum. Bu beni mutlu ediyor.” Jamie’nin sabit bakışlarına baktım. “Ve bunu yapabilirim. Yetenekli ve çalışkanım.”

Annemle babam bunu sindirirken sessizdi.

“Benim için yaptığınız her şeye minnettarım,” diye devam ettim. “Okulumun parasını ödemek için çok çalıştınız ve onu size geri ödeyeceğim. Her kuruşunu.”

“Hayır,” dedi babam çabucak kaşlarını çatarak. “Bunu istemiyoruz.”

“Katılıyorum,” diye ekledi annem. “Para senin seçeneklere sahip olman içindi.”

“Kesinlikle. Her zaman siz kızların seçenekleri olsun istedik.” Babam birkaç masa ötedeki Hazel’a göz atı. “Sizin her şeye sahip olmanızı istedik çünkü bizim bu şansımız olmadı.”

Annem derin bir nefes alarak sandalyesinde kıpırdandı, rahatsız görünüyordu. Yirmilerinde bale topluluğuna girememesiyle ilgili düşündüğünü biliyordum. Otuz yılını kendi tutkusu olmadığı halde dans dersleri vermekle geçirmişti.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedim ona ve bir kaşını kaldırdı. Nabzım hızlandı çünkü onlarla böyle çatışmaktan nefret ediyordum. “Gerçekten büyük bir değişime kalkışıyorum ve bunun sonunun başarılı olacağının hiçbir garantisi yok. İhtimaller benim aleyhimde.”

Bir an sadece beni inceledi ve onu daha önce hiç bu kadar ciddi görmemiştim. “Zor olacak, Pippa.”

“Biliyorum.”

“Şimdiye dek yaptığın en zor şey olacak ve kendini beş yaşındakilere müzik öğretirken bulman yüksek bir ihtimal.” Ses tonu, bana bir yemek tarifini açıklıyormuşçasına gerçekçiydi. Mavi-gri gözlerinden bir acı geçti. “Sevdiğin bir şeyde başarısız olmak zordur. Canını çok acıtır.”

Ellerimi eğip bükerken göğsüm onun için sıkıştı. “Biliyorum ama yine de denemem gerekiyor, yoksa hayat boyu bundan pişmanlık duyarım.”

Bunu uzun bir an değerlendirdi ve ikna olmadığından endişelendim ama sonra babama baktı. Bakışlırlarken on yıllardır süren evliliklerinde gelişen sessiz bir iletişim yaşandı ve annemin yüz ifadesi yumuşadı.

“Nefret ettiğin bir işte çalışmanı istemeyiz,” diye kabul etti. “Senin mutlu olmanı istiyoruz.” Sahneye göz attı. “Parasız kalmak gerçekten zordur tatlım.”

“Asla parasız kalmayacak,” diye araya girdi Jamie ve bakışı bana ciddi olduğunu söyledi.

Korumacılığı karşısında gülmemeye çalıştım.

“Zorluklarla karşılaşacak olmanın benim için sakıncası yok,” dedim onlara. “Buna degecek.”

Bar gürültüsünün ortasında hepimiz sessizdik.

“Sen gerçekten yeteneklisin tatlım,” dedi babam gözlerinde özlem dolu bir bakışla. “Seni hiç böyle görmemiştik. Şarkını söylerken annene orada bir profesyonel gibi görüldüğünü söyledim.”

Annem başıyla onayladı ve bana başka bir açıdan bakıyormuş gibi gülümsedi. “Oraya aitmiş gibi görünüyordun.”

Göğsümde bir şey ilmek ilmek çözöldü, sonunda özgür hissediyordum. “Oraya aidim.”

Jamie elini kucagımda duran elime koydu ve parmaklarını onunkilere doladım. Bana hızla göz kırptı ve kalbim hopladı. “Bir yapımcıyla bir demo kaydetti,” dedi onlara.

“Öyle mi?” Babam ikimize baktı.

Başımınla onaylarken Jamie’nin elini sıktım. “Evet. Bunu yaptım.”

Annemle babam bakıştı. “Bunu yeterince söylemiyoruz,” dedi babam ve sesi titriyordu. “Seninle gurur duyuyorum. Ne yaparsan yap.”

“Gerçekten gurur duyuyoruz.” Annem başını salladı. “Seni çok seviyoruz.”

Söyledikleri, duymak istediğim her şeydi ve gözlerimi kırpıştırarak batma hissini uzaklaştırdım.

“Ben de sizi seviyorum,” diye fısıldayarak gülümsedim.

Babam ayağa kalktı. “Grup sarılması.” Birkaç masa öteki Hazel’a gelmesini işaret etti. “Hazel tatlım, sen de. Bura gel.”

Ben gülerken babam hepimizi sıcak bir kucaklamayla kendine çekti.

“Hey, siz ikiniz.” Jordan arkamızdaydı ve Jamie ile beni işaret ediyordu. Elinde bir Polaroid kamera vardı. “Buraya gelin. Bir fotoğrafınızı çekmek istiyorum.”

Jamie beni kendine çekti ve şakağıma bir öpücük kondurarak beni gülümsettiğinde göz kamaştırıcı flaş patladı.

Kamera fotoğrafı dışarı fırlattı ve bir dakika sonra ikimizin görüntüsü belirdi.

Fotoğraf ellerimden kapıldı. “Bunu ben alacağım,” dedi Jordan. Barın arkasına yürüdü ve fotoğrafı bir raptiyeyle duvara ilişti.

“Mutlu görünüyoruz,” dedim Jamie’ye ve bana gülümsedi.

“Mutluyuz çalıkuşu.”

O gece banyo lavabosunun önünde yatmaya hazırlanırken telefonum bir e-postayla bipledi. Onu okurken kalbim ağzıma geldi.

“Pippa,” diye seslendi Jamie odamızdan. “Yatağa geliyor musun?”

E-postayı tekrar okurken ellerim titriyordu.

Bu gerçekleşiyordu. Sahiden bu gerçekleşiyordu.

Ayak sesleri yaklaştı ve Jamie yanımda belirdi. “Sorun ne?”

Ona sersemlemiş ve sevinçli bir biçimde gülümsedim.

“Hiçbir sorun yok. Her şey müthiş.”

Bir kahkaha patlattım çünkü Jamie orada sadece dar siyah baksırını giymiş dikilirken muhteşem ve yakışıklıydı, ayrıca Ivy Matthews bana yeni müzik şirketiyle bir albüm sözleşmesi teklifinde bulunmuştu.

Hayatımı artık tanıyamıyordum bile.

Jamie’ye telefonumu gösterdiğimde kocaman bir gülümseme yayıldı yüzüne.

“Çalığışu.” Bunu *seni seviyorum* diyormuş gibi bir ses tonuyla söylemişti.

Gözlerim duyguyla doldu ve canımı acıtacak kadar şiddetli gülümsüyordum. “Evet.”

“Bunu başardın.”

“Bunu senin sayende başardım.” Bir damla gözyaşı aktı. “Çünkü bana yapabileceğimi gösterdin.”

“Her zaman senin içinde vardı.” Başımı kendisine doğru kaldırırken Jamie’nin elleri saçlarımdaydı. “Her zaman.”

Beni öperken iç geçirdim ve kalbim tamdı. Bu ânla ilgili bir şarkı yazacaktım.

“Seni seviyorum,” dedim ona bugün onuncu kez.

Jamie gözlerime bakmak için geri çekildiğinde bakışları şefkatle doluydu. “Pippa, seni fark ettiğimden daha uzun zamandır seviyorum.”

Telaşla elleri üzerimdeydi ve yatak odasına yürürken beni omzuna atmıştı. Baş aşağı gülerken kıcına bir şaplak attım.

Beni kollarında sıktı. “Kayıp zamanı telafi edelim.”

SONSÖZ PIPPA

YEDİ AY SONRA

“PIPPA’NIN GİRİŞİ İÇİN HAZIR,” dedi sahne teknisyeni kulaklığıma.

Arena enerjiyle uğulduyordu. Göz kamaştırıcı sahne ışıklarının altında kalabalığın telefonlarının parıltısını görebiliyordum. Kanımda aynı anda bir milyon duygu dolaşıyordu ve derin bir nefes alarak âna odaklandım. Turne sırasında konser başlamadan önceki anlar için bir ritüel bulmuştum.

Son yedi ay çılgınca geçmişti.

Ivy Matthews kendi müzik şirketini kurmuştu ve birlikte bir albüm kaydetmiştik.

Rüya gitarım bir askıyla vücudumdan sarkarken parmaklarım tellerine ve sapına dayalıydı. Tezahüratlar azalırken alçak sesli bir uğultu titreşiyordu. Herkes izliyor, bekliyordu.

Albümü piyasaya sürmüştük ve sonra her şey kontrolden çıkmıştı. Şarkılardan ikisi listelerde hızla yükselmişti ve Ivy, bu turnenin alt grubu olmam için sektörde nüfuzunu kullanmıştı. Normalde bu tür bir ilerleme kaydetmek yıllar alırdı ama Ivy kararlıydı.

Bu arenada on dokuz bin yedi yüz kişilik yer vardı ve bu akşam her biri doluydu. Elbette insanlar benim alt grubu olarak sahne aldığım, turnenin esas sanatçısı için buradaydı ama ben de güzel mavi elbisemle sahnede idim, kendi yazdığım şarkıları söylüyordum

Kocaman bir gülümseme yüzüme boydan boya yayıldı ve kalbim patlayacak gibiydi. Buradaydım, hayalimi yaşıyordum ve çok minnettardım.

“İyi akşamlar, Vancouver,” dedim mikrofona ve kalabalık sevinçle bağırdı. “Evde olmak çok güzel. Ben Pippa Hartley.”

Kalabalık tekrar sevinçle bağırdı ve boynundan sarkan bir VIP giriş kartıyla Jamie’nin izlediği kulise göz attım. Gözlerindeki şefkat ve gurur beni tutuşturdu. Yaz boyunca turnede peşimden gelmişti ama sezonun açılış maçı bu hafta, bu sahada oynanacaktı. Dolayısıyla kasımda turne sona erene dek birbirimizden uzakta olacaktık.

Parmak uçlarımı mavi-gri taşlı kolyeme hafifçe değdirdim. Ben sahnedeysen veya Jamie buz pistindeysen onu sevdiğimi ona böyle söylüyordum. O yakınlarda değilken bile bunu sürekli yaptığımı fark etmiştim.

“Ve bu şarkı âşık olmakla ilgili.”

Kalabalık kükredi ve ben Jamie’ye gülümsedim.

“*Pippa ve grup beş, dört, üç.*”

İki, bir.

Jamie için yazdığım şarkıyı grupla birlikte çalmaya başladık ve kalbim dopdoluydu.

İki akşam sonra yine aynı sahadaydık fakat müziksever kalabalık yerine bu kez zemin buzla kaplıydı. Jamie ve diğer oyuncular ısınmayı bitirirken ben elimde mikrofonla buz pistinin girişinde bekliyordum. Hockey taraftarları geçen sezondan sonra heyecanla sahayı doldurmuştu. Storm, *playoff*’ların ilk turunda elenmiş olduğu halde her zamankinden iyi bir sezon geçirmişti ve antrenör Tate Ward, Vancouver taraftarının sevgisini kazanmıştı.

“Hazır mısınız?” diye sordu açılış koordinatörü ve onu güvenli bir şekilde başımla onayladım. Midemde sahneye adım

atmadan önce her zaman hissettiğim tanıdık heyecan vardı ama bu bana enerji veriyordu.

Kulaklığına bir şey söyledi ve sahanın ışıkları karardı. Oyuncular yerlerinde sıralanırken kalabalık tezahürat etti.

“Lütfen milli marş için ayağa kalkın,” dedi spiker.

Koordinatör bana işaret verdi. *“Bayan Hartley, sizin sıranız.”*

Sırtımda Jamie’nin adını taşıdığım formanın içinde kendime bakıp gülümsedim.

“Bu akşamki yeteneğimiz buralı,” diye devam etti spiker. *“Lütfen Pippa Hartley’ye hoş geldin deyin!”*

Kırmızı halıya adımımı attığımda kalabalık sevinçle bağırdı. Yerime yönelirken Jumbotron’da bir an için ağzı kulaklarımda sırttan kendimi gördüm.

Patenleriyle bulunduğum yere en yakın mesafede dikilen Jamie sıcaklığını korumak için buzda ayaklarını sürüyordu. Ona hızla kocaman gülümseyip kısaca el salladıktan sonra, elim kendiliğinden kolyeme gitti. Kaleci maskesinin altında Jamie’nin gözleri parlıyordu. Tekrar buz pistinde olmaktan mutlu olduğunu fark ettim. Yaz boyunca turnede benimle olması inanılmazdı ama ait olduğu yer burasıydı.

Yerimi aldım ve kameraman kadın konumunu ayarladığında koordinatöre başımla işaret ettim. Bir an sonra müzik başladı.

Kanada ulusal marşını söylerken sesim güçlü ve netti. Kalbim her zamankinden şiddetli çarpıyordu ve bu inanılmaz hissettiriyordu. Bu asla unutmayacağım bir andı ve yüz yaşına geldiğimde burada, buz pistinde dikilip coşkuyla marşımızı söylerken Jamie’nin bana gururla baktığını hatırlayacaktım.

Son notaları söyledim ve bitirdiğimde saha inledi. Vancouver oyuncuları uygun olandan çok daha şiddetli sevinçle bağırıp tezahürat yapıyordu ve elimde olmadan güldüm.

Jamie ve ben birbirimize baktık ve ağzımız kulaklarımızda, uyumlu bir şekilde gülümsüyorduk. Dudaklarını oynatarak bana bir şey söyledi.

Çalıkları.

“*Lütfen Pippa Hartley’yi alkışlayın,*” dedi spiker ve girişe yürüyüp buzdan ayrılmadan önce kalabalığa el salladım. “*Pippa, orada biraz daha kalır mısın?*”

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım ama yarı yolda durdum. Girişte koordinatör bana gülümsüyor, bir elini kaldırıp ağzını oynatarak, “*Orada kal,*” diyordu.

Saha uğuldarken şaşkınlıkla etrafıma bakındım.

“Pippa.”

Jamie yanımdaydı, artık kaskını veya bacaklarındaki kaleci koruyucularını takmıyordu. Ona şaşkınlıkla baktım. Patenlerinin üstünde normalden daha uzundu.

“Neler oluyor?” diye sorarken nabzım hızlandı. Sahadaki herkes izliyor, mırıldanıyordu.

Yutkunurken âdem elması inip çıktı ve çenesindeki bir kas tekrar seğirdi. Tüm gün tuhaf davranmıştı. Tedirgin, biraz diken üstündeydi. Sabah yatak odasına fazla sessiz girdiğimde Jamie’nin ödünü patlatmışım.

Ellerimi tuttu. Sahanın ışıklandırması keskin çenesi, gür kirpikleri ve güçlü burnuyla yüzünü daha yakışıklı gösteriyordu.

“Önce,” dedi yalnızca bizim duyabileceğimiz kadar alçak bir sesle, “sen lisede âşık olduğum kızdın. Ne kadar güzel, yetenekli, özel ve ilgi çekici olduğunu görmeyen kız.” Yutkundu. Şu anda sahiden ne dönüyordu? “Ve sonra asistanım, işini geri isteyen ve bana hōdük diyen dikkat dağıtıcı kadındın.”

Bir kahkaha patlattım ve Jamie’nin gözlerinde kıvılcımlar çaktı.

“*Hōdük* kelimesini kullandığımı sanmıyorum,” diye fısıldadım.

Cidden, Jamie ne yapıyordu? Tüm saha izliyordu.

“Kullandın,” dedi. “Kesinlikle kullandın. Ve şimdi benim kız arkadaşımsın.” Gözlerim onunkilere kilitlenmişti ve bakışlarımı çeviremiyordum. “Ama ben karım olmanı istiyorum

ve senin kocan olmayı istiyorum. Bizim aile olmamızı, birlikte uzun, mutlu bir hayat yaşamamızı istiyorum.”

Farkındalık bana bir yük treni gibi hızla çarptı ve Jamie patenini bağlamak için dizlerinin üstüne çöktü...

Patenini bağlamıyordu. Kalbim küt küt attı. Kafasını kaldırmış bana bakarken küçük, siyah kadife bir kutu tutuyordu. Kutu, iri avucuna tam oturuyordu ve içinde çok ısıltılı bir şey vardı. Boşta olan eliyle benimkini tutuverdi ve elimi sıcak, güven verici bir şekilde sıktı.

Bu anla ilgili yazacağım şarkıyı şimdiden duyabiliyordum.

Etrafımızda tezahürat eden, sevinçten bağırان, alkışlayan sesler aniden yükselirken gözlerim hızla Jamie’ninkilere döndü. Sahadakiler beklerken ortalık sakinleşti.

Kalbim ağzımdaydı ve gözlerim doluyordu. “Bunu ben de istiyorum. Hepsini.”

“Genç olduğumuzu biliyorum.” Gözleri gözlerimdeydi. “Bir yıldır bile birlikte değiliz.” Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. “Fakat umurumda değil. Seni seviyorum çalığışu. Kaderimdeki kişi olduğundan hiç kuşku yok.”

Konuşamıyordum bile. Nabzım süratle atarken sadece ona gülümsüyor, gözlerimi kırptıyordum. Bu, gerçek gelmiyordu. Hayal edebileceğim en güzel rüya gibi hissettiriyordu. Jamie’nin bunun için mikrofon kullanmadığına memnundum. Herkes izliyor olsa bile, bu an sanki bize özeldi.

“Sanırım yeni bir şey denemeliyiz,” derken ağzı seğırdi. Gözleri şimdiye dek gördüğüm en parlak yeşildi. Yüz ifadesi çok yumuşak, çok tatlı, çok sevecendi. “Evli olmayı denemeliyiz.” Yüz ifadesi değişti ve eğlenerek iç çekti. “Yüzünü görmelisin.”

“Ah.” Gülüyordum. “Başka bir şeye bakmakla meşgulüm.” Jamie’nin gözlerine bakarken âdeta nefes alamıyordum. Sanırım ağlıyordum. Emin değildim. “Ben de seni seviyorum.” Sözler ağzımdan dökölüverdi. Jamie’yi sevdiğimi söylemek nefes almak gibiydi, öyle gayretsiz ve gerçektir. Gözümden

bir gözyaşı süzülürken Jamie onu silmek için elini kaldırdı. “Seninle evlenmek istiyorum.”

Jamie’nin göğsü kabardı ve yüz ifadesi eriyip muhteşem bir hal aldı. Çok gururlu, mutlu ve huzurluydu. “Böyle söylemeni umuyordum.”

Ayağa kalktı ve ağzı derhal benimkini buldu. Öpüşmemiz yumuşak, samimi ve sevgi doluydu. Etrafımızdaki kalabalık çığlık atıyor, tezahürat ediyor, bağılıyor, ayaklarını yere vuruyor, camı takırdatıyor, ısıklık çalıyordu.

Binlerce kişinin izliyor olması umurumda bile değildi. Büyük ihtimalle daha fazlası izliyordu çünkü bu televizyonda yayınlanıyordu.

Bu her şeye değerdı. Tüm kalp kırıklıklarına, tüm acıya, tüm korkutucu anlara. Bunun için hepsine değerdı ve sonunda Jamie Streicher’la birlikte olabilmek için hepsine bin kez katlanırdım.

“Sanırım yüzüğe bakmalısın,” diye fısıldadı.

Jamie’nin tuttuğu kutuya baktığımda yeni baştan eridim.

“Kolyeme benziyor.”

Ortasındaki büyük mavi-gri taşın çevresine yayılmış minik elmaslarla beyaz altın bir yüzüktü. Zarif, eşsiz ve kusursuzdu.

“Hımm. Uyumlu olmasını istedim, böylece onu da her gün takabilirsin.” Onu nazikçe kutudan çıkardı. “Denemek ister misin?”

Gözlerimi yüzükten ayıramıyordum. Hiç böyle bir şey görmemiştim. “Evet, lütfen.”

Jamie’nin derin kahkahası beni gülümsetti ve Jamie yüzüğü sol yüzük parmağıma takarken kızardım. Saha gürültüyle inliyordu ve sestten buzun ayaklarımın altında sarsıldığına yemin edebilirdim. Oyuncular sopalarını buza vuruyordu, sırtıyordu ve bizim için sevinçle bağınıyordu.

“Buna bayıldım.” Göğsüm bir milyon sıcak, çırpınan duyguyla sıkışırken dudağımı ısırdım.

Jamic elimi tuttu ve onun gözlerine baktığımda önümüzdeki her şeyi gördüm. Bu sadece başlangıçtı ve inanılmaz hayatımızın nereye gideceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

“Benim olmaya hazır mısın?” diye sordum.

“Çalikuşu.” Sadece bana özel, nefes kesici o gülümsemeyle gülümsedi. Bana tapılası biriymişim gibi ve beni her şeyden çok seviyormuş gibi gülümsedi. “Her zaman senindim.”

Hazel ve ben, Donna’yla birlikte üst kattaki locada üçüncü devrenin başlamasını bekliyorduk. Donna ikide bir elimi tutuyor ve yüzüğe bakıp sırtıyordu, sonra ağlamaklı oluyordu.

Çok heyecanlıydı. Bu pek sevimliydi.

Hazel’in telefonu vızıldayınca kilidini açtı. Bildirimler çınlarken etrafımızda diğer personel kendi telefonunu çıkarıyordu. Hazel’in gözleri telefon ekranında bir yandan öbür yana hareket ederken kaskatı kesildi.

“Hey.” Onu dürttüm.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda kusmak üzereymiş gibi görünüyordu. Veya bayılmak üzereydi. Emin değildim.

“Yeni bir transfer bildirisi var,” dedi usulca. Yeni bir oyuncu alındığında, her bölümün hazırlık yapabilmesi için her seferinde takım personeline bir e-posta gönderilirdi.

Sesinin duygusuz tonu beni duraksattı. “Kimmiş?”

Telefonunu arka cebine koyarken Hazel’in hareketleri çabuktu. “Rory Miller.”

Parmak uçlarını hızlı dairelerle vücudunun yan tarafına sürüyordu. Onun tedirginlik belirtisi.

Sezon ilginçleşmek üzereydi.

YAZARIN NOTU

Filenin Ardında'yı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Keyif aldıysanız, bana bir yorum yazmanızı, Amazon'da puan vermenizi veya arkadaşlarınızla paylaşmanızı çok isterim.

Birisi, kendi kariyer yolunu keşfeden veya geliştiren pek çok kadın karakter yazdığımı dikkat çekti. Aşk önemlidir ama ya sevdiğiniz bir alanda ortaya koyduğunuz iş sebebiyle değerli hissetmeniz ve kendinizle gurur duymanız? Bu da önemlidir. Kimse bu tür bir şeyi sizin elinizden alamaz. Sevdiğiniz bir şeyin peşinden gitmeye layık olduğunuzu bildiğinizi umuyorum, sevgili okur. Hayalleriniz mantıklıdır. Aksini söyleyen insanlara aldırmayın ve size inanan insanları dinleyin.

Ve şimdi minnetimi biraz ifade edeceğim! Bu kitabı yazmak çok, çok eğlenceliydi. Bu kitabın adının *Bent Over the Boards* veya *Pucked Between her Crease* olmaması tamamen Brittany Kelley ve Grace Reilly sayesinde. Beni cesaretlendirdiğiniz ve kurguda paniğe kapıldığımda beni sabırla dinlediğiniz için ikinize de teşekkür ederim. İkinizi de çok seviyorum.

Taslağı okuyan harikulade, anlayışlı, komik okuyucularıma milyonlarca teşekkürler: Jess, Esther, Marcie, Ycelsa, Brett, Sierra ve Wren. Bu kitabı çok daha iyi bir hale taşıdığınız ve ateşli bela kız kardeşi ortadan kaldırmama izin verdiğiniz için hepinize teşekkür ederim (Üzgünüm Esther, onu sevdiğini biliyorum, belki bir gün onu tekrar kullanırım).

Bir diğerkarpıcı illüstrasyon için Chloe Friedlein'a ve mükemmel tipografi için Echo Grayce'a teşekkür ederim! İkiniz de bana karşı bitmek tükenmez bir biçimde sabırlıydınız ve bunu çok takdir ediyorum.

Zihin çalışmalarını tamamen başka bir seviyede organize eden ve hokey romantizmine duyduğu heyecanıyla yazmaya devam etmemi sağlayan olağanüstü asistanım Ally White'a. Yaptığın her şey için çok teşekkür ederim.

Ruh eşlerime: Helen Camisa, Bryan Hansen, Alanna Gobie, Sarah Clarke, Anthea Song ve hokey aşkının içtenlikle tüm takıma karşı tek bir kadına olduğunu düşünen Tim. Hepinizi çok seviyorum ve sizi tanıdığım için şanslıyım.

Ve son olarak okurlarıma teşekkür ederim! Romantizm yazarı olma hayalimi yaşama fırsatını sizin sayenizde buldum. Karakterlerim, kitap kapaklarım ve gelecek kitaplarım için duyduğunuz heyecan kalbimi kıvılcımlar ve gökkuşaklarıyla dolduruyor. Hepinize minnettarım.

Şimdilik hoşça kalın,

Sevgiler, Stephanie

